

Giới thiệu Đại Vận Mệnh

Bạn đang đọc truyện Đại Vận Mệnh của tác giả Lưu Linh Lão Đại trên trang đọc truyện online. Cuộc đời của một đại hiệp, tương tự như cây trúc vậy. Thân trúc nát vụn vẫn còn sắc xanh, đốt ra tro vẫn giữ nguyên giống thẳng. Mà cái giống trúc ấy sức sống thật là ghê gớm. Đất đai dầu cùi lá vẫn biếc màu, phong ba bão táp chẳng thể quật ngã. Một nhánh trúc lia cành, chỉ cần bén đất là lập tức mọc rễ, phát triển thành cây mới. Trúc bị chặt cụt gốc thì nảy măng. Măng thẳng tắp và nhọn hoắt, một thời gian sau lại vươn cao ngạo nghễ thành thân trúc mới.

Bạn đang đọc truyện *Đại Vận Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 1: Thâm Tình.

Thái Sơn - một dãy núi hùng vĩ và thiêng liêng nhất trong hệ thống Ngũ nhạc của Trung Quốc- được gắn liền với mặt trời mọc, là biểu tượng cho sự ra đời và sự hồi sinh. Thái Sơn có năm đại kì quan lớn đó chính là: Tu Nhật Đông Thăng, Văn Hà Lô Chiếu, Thái Lĩnh Thanh Than, Hoàng Hà Kim Đối, và Văn Hải Ngọc Bàn. Trong đó Thái Lĩnh Thanh Than là vùng đất nằm dưới đỉnh Ngọc đế, một phần được vây quanh bởi khúc sông nhỏ có tên là Li Kinh hà.

Tọa lạc gần vùng Thái Lĩnh Thanh Than là một địa phương mỹ lệ và thần bí có tên là Vạn Hoa Cốc. Được bao quanh bởi các vách đá cheo leo, sáng chiều sương mù huyền huyền ảo ảo như mây trắng vờn quanh, bởi thế tưởng như Vạn Hoa Cốc được treo lưng chừng giữa bát ngát tầng không. Hơn nữa Vạn Hoa Cốc quanh năm muôn hoa đua nở, chim kêu vượn hót, bốn mùa như xuân, cảnh sắc tươi đẹp và rực rỡ vô ngần. Chỉ có điều trong giang hồ chẳng mấy ai biết được cửa Vạn Hoa Cốc nằm ở đâu, bởi thế với nhiều người biện pháp khả dĩ để có thể tiến vào Vạn Hoa Cốc đó chính là vượt qua đỉnh Ngọc Đế. Thế nhưng Ngọc Đế là đỉnh núi cao nhất dãy Thái Sơn, đường lên đây thế núi cao dần như vút tận trời xanh, đám toạc mây trắng, ghập ghềnh và trắc trở vô cùng, thật chẳng khác gì đường lên tiên giới. Lại nghe giang hồ đồn đại quanh Vạn Hoa Cốc còn có trận pháp kỳ môn do kì nhân Công Tôn Hiến Di thiết lập, ở ngoài nhìn vào chỉ thấy sương mù giăng đầy trời mịt mù mờ ảo, chẳng thể nào phân biệt được thời gian và phương hướng. Bởi thế đối với nhân sĩ giang hồ, Vạn Hoa Cốc chính là một trong những địa phương bí ẩn bậc nhất.

Một buổi chiều ở Vạn Hoa Cốc, trên bờ đá dài nhỏ hẹp uốn quanh một hồ nước xanh biếc thấp thoáng bóng một thiếu nữ áo trắng. Trên cao mây xanh lượn đỉnh núi, phía dưới nước biếc in bóng trời, xa xa mặt hồ liên hoa đua nở như làm bùng lên cả buổi tà dương. Mỹ lệ rực rỡ là thế song nếu đem quang cảnh bốn bề vạn hoa khoe sắc, bát ngát diễm hương ấy ra so với dung nhan của bạch y thiếu nữ kia thì thiên nhiên dường như vẫn có đôi phần kém sắc. Chỉ có điều thiếu nữ kia hôm nay lòng mang tâm sự, đôi mắt vô hồn đắm đắm dõi mãi phía trời tây. Và đến một khi bờ vai gầy kia chợt run rẩy nỗi buồn cô tịch, khóe thu ba tự khi nào ngân giọt lệ sầu, đôi bàn tay trắng muốt như lướt trên mấy phím đàn cầm, thanh âm nhẹ nhàng vang lên. Tiếng tơ nghe náo nê ai oán, phảng phất- phảng phất như là lời oán thán buồn thương của người thiếu nữ sầu cô độc:

Vạn hoa mãn cốc, ức tần nhiều kẻ.

Hành ca tổng biệt lũng trường mê

Vân mạn mạn.

Phong thê thê.

...

Nhất nhân sầu doanh doanh phần lệ

Nhất nhân sầu thốn thốn tâm tỳ.

Yên phi phi,

Nguyệt phi phi.

Thiên khai liễu điệp tự sầu mi.

Vân hoàn lục mấn ức trường ti.

Sắc thâm phong yên,

Thanh yết quán huyền.

Lệ thủy miên miên...

(Lời dịch:

Vạn hoa tràn cốc, muôn cỏ ngập khe.

Lời ca tiễn biệt như con mê dài

Mây lơ lửng,

Gió lê thê.

...

Một người buồn cạn khô nước mắt.

Một người buồn dao cắt ruột gan.

Khói lò mò,

Trăng cũng lò mò,

Mắt mi buồn xác xơ như liễu

Tóc rối bờn như triệu cung tơ.

Khói gió in sắc thắm

Làm nghẹn tiếng đàn ca

Suối lệ chảy mãi xa.)

...

Ở phía sau thiếu nữ áo trắng chừng hơn chục thước có một tiểu đình nhỏ mái cũ rêu phong, bề ngoài ngôi đình tuy xù xì cũ kĩ song các vật dụng bên trong lại được bày biện rất gọn gàng và thanh nhã. Lúc này gần tiểu đình thấp thoáng bóng một thanh niên áo trắng đang đứng ngẩn ngơ, lặng nhìn bạch y thiếu nữ phía trước đến xuất thân. Một lúc lâu sau đó người thanh niên này chợt cất tiếng thở dài náo nức, quay đầu toan cất bước quay đi. Bất chợt phía sau người thanh niên có tiếng cười nhẹ vang lên: “Đường như hôm nay Tô sư đệ có tâm sự gì thì phải?”

Người thanh niên họ Tô nghe được bất giác giật mình, quay đầu nhìn người vừa mới xuất hiện. Rồi như nhận ra người vừa mới tới là ai, họ Tô khẽ nở nụ cười:

- Đệ còn tưởng là ai hóa ra là Vi sư huynh. Ha ! Tại sao sư huynh lại hỏi tiểu đệ như vậy chứ?

Người sư huynh họ Vi kia nghe hỏi vậy thì tươi cười:

- À! Tại sao ta lại hỏi như vậy ư? Hà! Vi Hàn ta đã đến được một lúc rồi mà Tam đệ vẫn không hề hay biết. Hà hà... Với bản lãnh hiện tại của sư đệ thì ắt hẳn hiện thời sư đệ lòng mang tâm sự rồi. Nếu không thì...

Người sư đệ họ Tô nghe sư huynh mình nói vậy thì mỉm cười, chậm rãi cất lời:

- Nói là tâm sự thì hơi quá. Chỉ là hôm nay tiểu đệ có chút chuyện cần gặp Tứ muội. Mà đại sư huynh cũng biết tính tình của muội ấy rồi đấy. Khúc Vân sư muội ghét nhất là bị quấy rầy khi muội ấy đang dạo đàn.

Nghe đến đây, người đại sư huynh có tên là Vi Hàn kia như có vẻ băn khoăn:

- Chẳng phải là Tứ muội đã ngừng đàn được một lúc lâu rồi đấy thôi ? Nhưng có sao..

Thanh niên họ Tô nghe Vi Hàn hỏi vậy thì cười xòa, ngắt lời:

- Ài ! Nói ra thì cũng thật là... Tiểu đệ trước kia cũng có học qua âm luật nên cũng có hiểu biết một chút. Đường như, dường như... hôm nay Khúc sư muội đang có chuyện gì đó buồn rầu, tiểu đệ cảm thấy tiếng đàn hôm nay tràn ngập sầu bi. Bởi thế sau một hồi cân nhắc mới quyết định đề lần khác sẽ gặp Tứ muội nói chuyện vậy.

Vi Hàn nghe họ Tô nói vậy khẽ nhún vai, sau đó khẽ nở nụ cười:

- Chà! Hóa ra là vậy! Hóa ra là vậy! Chẳng trách mà... Hà! Nhưng Vi Hàn ta đoán ra được tâm sự của Tứ muội rồi đó. Ngày hôm nay chính là ngày sinh nhật của Khúc Vân sư muội. Thế nhưng mà cho đến giờ Nhị sư đệ vẫn bật vô âm tín.

Nói đến đây Vi Hàn ngừng lại, sau đó y cất tiếng thở dài:

- Nói ra cũng thật lạ. Có mấy ai trong cốc lại không biết một mảnh chân tình của Khúc sư muội dành cho Nhị đệ đâu! Ấy vậy mà dường như Lý sư đệ lại cố tình không chịu nhận ra chuyện này thì phải. Ai! Tiểu tử họ Lý đó suy nghĩ cũng thật khác thường. Hắn thật chẳng biết thương hoa tiếc ngọc là gì mà.

Người sư đệ họ Tô nghe Vi Hân nói vậy thì cười ngượng ngịu song ánh mắt không thể che giấu được nét buồn. Cuối cùng thì thanh niên họ Tô thở sâu một hơi như cố trấn tĩnh lại, tiếp đó cất tiếng hỏi:

- Đại sư huynh! Dường như sư huynh đang có chuyện tìm gặp đệ thì phải?

Nghe sư đệ mình hỏi vậy Vi Hân liền cười dài:

- Hà hà... Nghe sư phụ nói mấy tháng sau Tam đệ tròn hai mươi, theo qui định thì đó cũng là thời điểm sư đệ xuất cốc sơ nhập giang hồ. Vi Hân ta được lệnh của sư phụ tiến hành khảo hạch thẩm định võ công của Tam đệ. Lần này ta đến đây tìm đệ là cũng chỉ để thông báo tin tức này thôi. Chẳng biết là Tam đệ đã chuẩn bị sẵn sàng tâm lý hay chưa?

Thanh niên họ Tô nghe vậy cung tay một cái đoạn mỉm cười:

- Mộ Bạch xin đa tạ đại sư huynh đã quan tâm. Hà! Được sư huynh chỉ giáo thêm một chút về kiếm pháp và lịch duyệt giang hồ... Chuyện này thì có gì mà phải chuẩn bị tâm lý chứ. Chẳng biết khi nào chúng ta bắt đầu vậy?

Vi Hân vỗ tay mấy cái, lớn tiếng nói:

- Được! Sư đệ đã nói vậy thì ngay ngày mai chúng ta có thể bắt đầu. Còn hôm nay...

Họ Vi đang nói đến đây bất chợt dừng lại rồi ngẩn người nhìn về sau, tiếp đó y chỉ tay phía xa rồi cất tiếng ngạc nhiên:

- Ý! Tam đệ nhìn kia. Kia chẳng phải là Trần Chi Phi sao. Chẳng biết tiểu oa nhi đó có chuyện gì phấn khích vậy nhỉ?

Phía xa theo hướng chỉ của Vi Hân thấp thoáng xuất hiện bóng dáng một cậu bé tầm hơn mười tuổi, dáng vẻ nhanh nhẹn, mặt mũi khôi ngô. Cậu bé có tên là Trần Chi Phi này đang chạy như bay về phía hai người Vi Hân và Tô Mộ Bạch, vừa đến nơi, cậu bé vừa thở vừa hồn hồn nói, ngữ điệu tràn ngập vui mừng:

- Tiểu đệ xin chào nhị vị sư huynh. Hai vị sư huynh cũng đến đây chúc mừng sinh nhật của Khúc sư tỷ hả? Ài dà! Chẳng biết Khúc sư tỷ lại chạy đi đâu rồi cơ chứ?

Nói đến đây Trần Chi Phi mắt láo liên nhìn về phía tiểu đình, tiếp đó khi đã thấy bóng bạch y thiếu nữ ở phía xa xa, không kịp để hai vị sư huynh của mình lên tiếng, Trần Chi Phi đã vội vã nói tiếp:

- Hôm nay là ngày Khúc sư tỷ tròn mười tám tuổi. Hà... tiểu đệ có chút quà mừng Tứ sư tỷ. Vì sư huynh và Tô sư huynh ở lại, Phi Chi hẹn gặp lại sau vậy!

Tiếng nói chưa dứt cậu bé đã nhào người lên phía trước toan chạy tốt đi.

Trông thấy hành động vội vã như vậy của Trần Chi Phi, Tô Mộ Bạch liền đưa tay kéo lại đoạn cười nhẹ:

- Ngũ sư đệ không cần gấp gáp như vậy. Đệ không thấy là sư tỷ của đệ đang dạo đàn hay sao. Theo ta quà gì thì quà nhưng cũng nên ráng chờ một lúc nữa đi. Nếu không thì lát nữa Khúc sư muội nổi cơn thịnh nộ, mình đệ ráng chịu nghe!

Cậu bé họ Trần nghe Tô Mộ Bạch nói vậy chợt giật mình, song rất nhanh sau đó thì cười tình quái:

- Hà! Quà của tiểu đệ lần này cực kì đặc biệt. Đệ đảm bảo tỷ ấy nhận được món quà này của đệ rồi thì sẽ nhảy tung tung lên cho mà xem.

Nói đến đây Trần Chi Phi đưa tay vào người lấy ra một vuông lụa dài màu trắng, trên đó có viết mấy hàng đại tự: “Lý sư ca đã trở về.”

...

Khán Vũ Hiên có một đại sảnh lớn, chính là địa điểm nghị sự những chuyện lớn nhỏ của Vạn Hoa Cốc. Bình thường nếu chưa có lệnh của Vạn Hoa Cốc chủ Quách Kinh Hân thì không một ai trong cốc được tiến vào nơi đây. Hiện thời trong Khán Vũ Hiên có hai nam nhân đang đối thoại. Một người tuổi tầm ngũ tuần, vận bộ cát sam màu xanh nhạt, ánh mắt lấp lánh tinh quang. Người này chính là Vạn Hoa Cốc chủ Quách Kinh Hân, đệ tử truyền y bát của Kì nhân Công Tôn Hiến Di. Nghe nói họ Quách tinh thông kì môn độn giáp, kiếm pháp xuất qui nhập thần, được giang hồ liệt vào một trong những tuyệt thế cao thủ bậc nhất võ lâm đương thời.

Lúc này Quách Kinh Hân chấp tay sau lưng, gương mặt đượm nét dăm chiêu. Đối diện với ông ta là một thanh niên trẻ tuổi đang quì trên chính sảnh song ánh mắt thập phần cương nghị. Qua một lúc nghe thanh niên này cất tiếng:

- Sư phụ! Mong sư phụ thành toàn cho đệ tử.

Nghe người thanh niên nói vậy, Quách Kinh Hân khẽ thở dài một tiếng. Một lúc sau ông ta chậm rãi cất lời:

- Dương nhi! Con vẫn quyết tâm rời cốc để tham gia tranh đoạt thứ gọi là Võ lâm tàng thư ấy ư? Chẳng nhẽ võ công của Vạn Hoa Cốc không đủ để con sử dụng hay sao?

Người thanh niên kia nghe vậy vội cúi đầu xuống, nhỏ giọng đáp:

- Không phải vậy thưa sư phụ! Chỉ là đồ nhi muốn có thêm thử thách để rèn luyện bản thân. Hơn nữa...

Người thanh niên vừa nói đến đây thì chợt ngậm ngừng. Quách Kinh Hàn thấy vậy khẽ lắc đầu, chậm rãi cất tiếng:

- Con dẫu chỉ là Nhị đệ tử song lại là người có thời gian ở cùng ta lâu nhất. Phi Dương, gần hai mươi năm con chung sống cùng ta, chẳng nhẽ ta lại không hiểu được phần nào suy nghĩ của con hay sao!

Đến đây Quách Kinh Hàn dừng lại một chút, sau đó ông ta cất tiếng thờ dài:

- Ta biết nhường nhịn là tốt, thế nhưng con người ta đôi khi cũng phải biết vị kỉ một chút để sống cho mạnh mẽ hơn. Ở đời này cố nhiên phải biết sống vì người khác, song trước hết phải biết sống vì chính bản thân mình đã. Thiên hạ bao la rộng lớn, mọi sự có chuyện nào là toàn vẹn được đâu.

Thì ra người thanh niên này tên gọi Lý Phi Dương, là nhị đệ tử của Vạn Hoa Cốc chủ Quách Kinh Hàn và cũng là đệ tử đắc ý nhất của ông ta. Hơn một năm trước, khi Lý Phi Dương tròn hai mươi tuổi thì Phi Dương xuất sơn, đi Ba Lăng huyện để tế bái phần mộ của Kì nhân Công Tôn Hiến Di. Đây là qui định của Vạn Hoa Cốc đồng thời đây cũng là cơ hội thử thách đệ tử Vạn Hoa Cốc, cho họ có cơ điều kiện va chạm giang hồ, rèn luyện bản thân.

Lại nói về thêm về Lý Phi Dương. Họ Lý là một cô nhi được Vạn Hoa Cốc chủ Quách Kinh Hàn đem về nuôi từ năm chưa đầy hai tuổi, cho đến bây giờ Lý Phi Dương cũng không rõ xuất thân của mình. Song họ Lý tuổi trẻ tài cao, đặc biệt có thiên phú về kiếm đạo và hội họa. Nghe đồn chỉ sau ba năm học kiếm, Lý Phi Dương đã nhìn thấu được kiếm ý ẩn trong tám bức hoành phi treo ở Khán Vũ Hiên, năm mười bảy tuổi đã lãnh ngộ được sáu chiêu đầu tiên trong Phiêu phong bát thức. Một năm sau đó Lý Phi Dương âm thầm và thành công vượt qua Li kinh cửu khúc trận. Tuy tài năng là vậy song Lý Phi Dương vẫn sống khiêm cung, giản dị, hết lòng vì mọi người. Người thanh niên tính tình hào hiệp này vẫn có đôi khi cố chấp, quyết liệt đến ngang ngạnh. Năm hai mươi tuổi họ Lý hạ sơn, trước đó mặc dù đã được sư phụ là Quách Kinh Hàn can dặn không nên can thiệp vào những chuyện thị phi trong giới giang hồ song khi chứng kiến những chuyện chướng tai gai mắt, Phi Dương vẫn hoành kiếm tương trợ. Trước là vì nổi hăm oan mà mười ba người dân Đạo Hương Thôn phải chịu cảnh lao đày, Lý Phi Dương một người một kiếm đại náo công đường Quảng Đức huyện, cắt đầu tên huyện lệnh ác ôn Sở Vĩnh Bình. Tiếp đó Lý Phi Dương vì nghĩa, tận lực tiêu diệt La Tiêu Thất Quỷ ở Vũ Lăng Sơn. Lần ấy quả thật hung hiểm vô cùng, Lý Phi Dương dính tới mười hai vết thương lớn nhỏ khắp người nhưng cũng may mắn không có vết thương nào chí mạng.

Lúc này trên giang hồ chợt xôn xao về sự xuất hiện của một cuốn kì thư từ ngàn năm trước được mọi người gọi là Võ lâm tàng thư. Nghe đồn trong cuốn tàng thư này ẩn giấu bí mật về một môn võ học tuyệt thế mà người luyện thành ắt hẳn sẽ trở thành Thiên hạ đệ nhất nhân. Hơn nữa lại có tin đồn trong cuốn tàng thư này còn có sơ đồ chỉ dẫn đến một bảo tàng không lồ mà sẽ làm chủ nhân của nó trở thành phú kha địch quốc. Dẫu biết mọi tin tức chưa có ai chứng thực, tất cả chỉ là tin đồn; thế nhưng với hầu hết người trong giang hồ thì võ công và tài bảo có sức hút vô cùng ghê gớm. Bởi thế chỉ một thời gian ngắn sau khi có tin tức về sự hiện diện của cuốn Võ lâm tàng thư, trong giới giang hồ không biết đã có bao nhiêu cuộc chém giết đẫm máu, không biết đã có bao nhiêu người đã phải vĩnh viễn nằm xuống chỉ vì những tham vọng của bản thân mình. Chẳng dè lần này Lý Phi Dương quay trở lại Vạn Hoa Cốc sau hơn một năm hạ sơn, điều đầu tiên mà chàng ta cầu xin sư phụ mình là được một lần nữa xuất cốc, tham gia tranh đoạt cuốn Võ lâm tàng thư. Thật không biết điều gì ở cuốn tàng thư ấy có thể thu hút đến vậy với con người có tính cách như Lý Phi Dương.

Quay trở lại cuộc đối thoại giữa hai người Quách Kinh Hàn và Lý Phi Dương ở Khán Vũ Hiên. Lúc này chàng thanh niên trẻ họ Lý vẫn đang quì ở chính sảnh, trước mặt là Vạn Hoa Cốc chủ đang đi tới đi lui, gương mặt không sao giấu nổi sự phiền muộn. Qua một lúc thì nghe ông cất giọng trầm trầm:

- Phi Dương! Con có biết sau khi con trở về, việc đầu tiên mà ta muốn làm chính là gì không?

Không đợi Phi Dương trả lời, Quách Kinh Hàn đã nói tiếp:

- Ài! Quách Kinh Hàn ta năm nay đã gần ngũ thập, cả đời thu được năm đệ tử. Sư huynh của con là Vi Hàn tuy lớn tuổi, hành sự chu đáo cẩn thận bất quá ta biết lòng nó đa mang tâm sự, lệ khí quá lớn, đem giao Vạn Hoa Cốc này cho nó ta thực sự không thể yên tâm. Tam đệ tử là Tô Mộ Bạch tuy cơ trí, sáng dạ bất quá ta cảm giác nó nhiều khi sống quá thâm trầm, kín đáo, không thích hợp cho vị trí cốc chủ. Ngũ đệ của con là Trần Chi Phi thì quá nhỏ, Khúc Vân lại là phận nữ nhi, so ra cuối cùng chỉ có con là người ta ưng ý nhất, hợp với Quách Kinh Hàn này nhất. Bởi thế sau khi con trở về, việc đầu tiên mà ta muốn làm đó là chính thức tuyên bố con chính là đệ tử truyền y bát của ta. Lý Phi Dương- con sẽ là Vạn Hoa Cốc chủ tương lai.

Lý Phi Dương nghe đến đây vội ngẩng đầu lên:

- Sư phụ. Việc này...

Quách Kinh Hàn trông thấy vậy khoát tay áo, khẽ thờ dài một hơi, sau đó chậm rãi lên tiếng:

- Ta biết bản tính của con thích sống tự do, thoải mái không gò bó. Bất quá mai này sau khi con trở thành Cốc chủ, có chuyện gì có thể ước thúc được con chứ. Nhưng ta biết con một hai thoái thác việc này, hẳn vì là con đang nghĩ cho Đại sư huynh Vi Hàn phải không? Được rồi, chuyện đó có thể tạm gác lại sau. Ta biết chuyện con muốn tham gia tranh đoạt cái Võ lâm tàng thư gì đó chỉ là cái cớ mà thôi. Bây giờ con hãy nói xem tại sao con một mực khẳng khái xin xuất cốc, phiêu bạt giang hồ?

Nghe sư phụ mình nói vậy, Lý Phi Dương ngẩng cao đầu, cất giọng bình tĩnh:

- Thừa sư phụ. Thực ra lần này đồ nhi muốn được du sơn ngoạn thủy, tích lũy thêm chút kiến thức và lịch duyệt. Đồng thời có thêm cơ hội trau dồi và rèn luyện võ công.

Quách Kinh Hàn nghe vậy thì khẽ lắc đầu:

- Không đúng. Ta biết đây rốt cục cũng không phải nguyên nhân chính. Với tính cách của con, ít nhất con sẽ vì đề ta an tâm mà ở lại trong cốc thêm vài năm, chờ cho đến khi võ lâm yên bình trở lại rồi mới xuất cốc. Hừm! Ta không biết vì lý do nào mà khiến con một mực xin hạ sơn. Hừ! Nam nhi đại trượng phu, nói một là một mà hai là hai, có gì mà phải giấu diếm?

Đến đây, như đã hạ được quyết tâm Lý Phi Dương thở hắt ra một hơi, sau đó chậm rãi rành mạch:

- Thừa sư phụ. Hơn một năm đệ tử phiêu bạt giang hồ, thân cũng đã kinh qua khá nhiều biến sự, chứng kiến nhiều cảnh huống tai quái, hoặc giả được nghe không ít những hào tích hiệp nghĩa của các bậc anh hùng trong thiên hạ. Dẫu chưa một lần được gặp gỡ, song tấm gương và tinh thần của Nguyên soái Nhạc Phi làm đệ tử khâm phục vô cùng. Đệ tử nghĩ thân là nam tử hán, dẫu chẳng có được cái hào khí “Tận trung báo quốc” thì chí ít cũng nên góp một phần sức lực vào việc bảo vệ giang sơn.

Dừng lại một chút, Lý Phi Dương lại cất lời:

- Gần đây trên giang hồ có đồn đại về sự xuất hiện cái gì gọi là Võ lâm tàng thư. Thật ra đệ tử không màng quan tâm đến mấy thứ phù phiếm đó, tuy nhiên đệ tử cho rằng tất cả mọi tin tức về sự xuất hiện của cuốn tàng thư đó đều do Thiên Nhân giáo tung tin thất thiệt, vừa gây chia rẽ đồng thời làm suy kiệt tinh anh và thực lực của võ lâm trung nguyên. Bởi thế đệ tử xuất cốc lần này quyết tâm vạch trần âm mưu của Thiên Nhân giáo, trả lại sự yên bình cho võ lâm.

Quách Kinh Hàn nghe đến đây thì bình thân cất tiếng hỏi:

- Thì ra đây mới là lý do chính. Hừ! Vì lần xuất cốc này trùng trùng nguy hiểm, con sợ ta không đồng ý cho nên mới không dám nói ra phải không. Được! Nếu là vì chuyện liên quan đến Thiên Nhân giáo, ta cũng không có lý do gì để ngăn cản con cả. Chỉ có điều...

Ngừng lại một chút, Quách Kinh Hàn khẽ nhắm hờ ánh mắt như đang suy tưởng đến chuyện gì đó. Một lúc sau ông nói tiếp:

- Không hiểu con có rõ chuyện này không nhưng giờ ta cần phải nói cho con biết. Phi Dương, con có biết hơn một năm con không có mặt ở Vạn Hoa Cốc, Khúc Vân nó sống như người mất hồn hay không? Có một ai trong cốc là không biết mối thâm tình của nó dành cho con chứ! Phi Dương, con có biết điều này không?

Lý Phi Dương nghe vậy gương mặt đỏ bừng, nhỏ giọng lí nhí đáp:

- Sư phụ! Con có biết điều này.

Quách Kinh Hàn trông thấy biểu tình như vậy của đệ tử thì khẽ gật đầu hài lòng:

- Ta biết con là người có tình. Ta cũng biết sư đệ của con là Tô Mộ Bạch cũng đem lòng tương tư Vân nhi, bất quá chuyện tình cảm có nguyên tắc riêng của nó. Đôi khi chỉ một suy nghĩ sai lầm nhất thời sẽ khiến cho người ta ôm hận cả đời. Nhiều khi vì hoài bão tuổi trẻ, con người ta vô tình đánh mất đi thứ quý giá nhất của đời mình. Con có hiểu điều này hay không?

Lý Phi Dương thờ dãi:

- Đồ nhi hiểu ý sư phụ muốn nói gì. Đồ nhi cũng không phải kẻ ngốc đến nỗi không nhận ra mối thâm tình của Vân muội dành cho con. Bất quá... bất quá từ trước đến nay đồ nhi luôn xem Vân muội chỉ như một tiểu muội muội, và chỉ như một muội muội mà thôi. Bởi vì thế..

Phi Dương chưa dứt lời, chẳng dè phía xa xa chợt vang lên tiếng nước nổ, thoảng nghe như tiếng ngọc vỡ lăn dài, lăn dài rồi dần mất hút. Họ Lý nghe vậy toan nhòm dậy song như suy nghĩ được điều gì nên chỉ thờ dãi một hơi, gương mặt tràn đầy vẻ bất nhẫn song hai chân vẫn qui chặt trên nền Khán Vũ Hiên. Về bản thân Vạn Hoa Cốc chủ Quách Kinh Hàn, biểu cử gương mặt ông ta như chợt thay đổi liên tục trong một khoảng thời gian ngắn: thoát thương tâm, thoát lo âu, thoát ngạc nhiên, lại như thoát buồn bã. Cuối cùng như đã quyết định được điều gì, Quách Kinh Hàn cất tiếng:

- Được rồi! Nếu như vậy thì con có thể xuất cốc bất cứ khi nào con cảm thấy thích hợp. Chỉ có điều ta muốn con lưu ý: khi đối phó với lũ tiểu nhân bỉ ổi nhất định không cần phải quang minh chính đại. Và nhiều khi, vì bản thân mình nếu cần thủ đoạn nhất định phải thủ đoạn. Nên nhớ rằng, nhân từ với kẻ địch chính là tự chuốc họa vào thân.

Lý Phi Dương nghe sư phụ dặn dò vậy thì cúi đầu:

- Đồ nhi xin ghi lòng tạc dạ lời dạy bảo của sư phụ.

Quách Kinh Hàn nghe vậy khẽ gật đầu ra chiều hài lòng, sau đó bất chợt ông ta rút chiếc nhẫn trên tay ra đưa cho Lý Phi Dương, miệng thì thốt:

- Dương nhi, đây chính là Tổ mẫu lục giới chỉ- vật đã gắn bó với ta suốt hai mươi năm nay. Lần này xuất cốc vạn lần hung hiểm, bởi thế con hãy nhận lấy nó đi.

Chàng thanh niên họ Lý kia nghe sư phụ mình nói thế liền giật mình:

- Thừa sư phụ, chuyện này nhất định không thể được.

Quách Kinh Hàn liền cất tiếng hỏi:

- Con nói xem tại sao lại không thể được chứ?

Lý Phi Dương cúi đầu, cất tiếng trả lời:

- Xin sư phụ thứ tội. Đệ từ đầu ngu độn, ít quan tâm đến chuyện trong cốc, bất quá đệ từ cũng biết chi hoàn này tượng trưng cho địa vị cốc chủ Vạn Hoa Cốc. Bởi thế...

Không chờ cho Phi Dương nói hết, Quách Kinh Hàn đã ngắt lời:

- Như thế thì đã sao. Hừ! Chi hoàn này chính là thể diện của Vạn Hoa Cốc chúng ta trên giang hồ. Bởi thế lần này ta giao chi hoàn này cho con, chẳng những hi vọng nó có thể giúp con hóa giải một số tai ương, mà hi vọng con có thể làm cho tên tuổi Vạn Hoa Cốc chúng ta thêm vẻ vang hơn trên chốn võ lâm.

Lý Phi Dương vội vã cất tiếng:

- Nhưng mà thừa sư phụ...

Đến đây Quách Kinh Hàn giận dữ quát:

- Còn nhưng mà chuyện gì nữa đây. Dương nhi, con đừng làm ta quá thất vọng. Đã là thân nam nhi sống ở đời không nên câu nệ tiểu tiết. Hừ, con nhận chi hoàn này thì đã có làm sao. Qui định do con người lập ra thì con người cũng có thể thay đổi được. “Nhân tại giang hồ, thân bất do kỷ”, bởi thế con hãy lo cho bản thân mình trước hết đã. Những suy nghĩ phiền phức, rắc rối, con vứt hết đi cho ta.

Ngừng lại một chút, ông khẽ thờ dài một hơi:

- Có một chuyện mà con cũng không biết, chi hoàn này đáng lẽ cũng không phải là của ta. Lý ra nó nên thuộc về sư thúc của con – Triệu Du Nghĩa. Ôi! Xuất cốc ngao du giang hồ. Dương nhi, con thật giống Triệu sư thúc.

Bạn đang đọc truyện *Đại Vận Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 1: Tróc Ưng

Đêm vàng ngát màu trắng, thêm khuya bằng bạc sao thưa, trên Toàn Bích đỉnh ở Thanh Thành sơn bốn bề vẫn vũ hàn phong gào thét. Thật chẳng ngờ giữa trời đêm hoang vu, lạnh lẽo ấy thấp thoáng một bóng áo đen cô tịch. Nhìn kỹ thì thấy hóa ra người ấy là một lão nhân vận một chiếc dạ y tuyến một màu tím đen. Ông ta đang đứng trên một phiến toàn thạch nhẵn thín, lấp lánh phản ánh trăng, nhìn cũng có vài điểm độc đáo. Điểm lạ nhất ấy là lão nhân xem chừng tuổi đã cao rồi song râu tóc vẫn đen bóng, tuyệt nhiên không hề có lần dấu vết phong sương của thời gian. Vào lúc này ông ta đang đứng trầm mặc, hai mắt dõi về phía xa như đang chờ đợi điều gì đó.

“Hừ, cuối cùng Phong nhi cũng tới rồi!” – Tới lúc này thấy lão nhân đó lẩm bầm, khóe miệng khẽ giãn ra một nụ cười hài lòng.

“Chỉ mất một giờ ba khắc. Xem chừng tiểu hài đó thật có thiên phú về mặt khinh công!”

Nguyệt quang như thủy trút xuống phiến toàn thạch dưới chân ông ta, làm khẽ hắt lên ánh bạch quang lấp lánh. Lúc ấy chợt nghe tiếng gió vi vút xen lẫn âm thanh xào xạc khe khẽ, phía xa thấp thoáng một bóng khinh linh lướt đi dưới trời đêm. Tới bây giờ nghe tiếng cười đầy vẻ thoải mái, thanh âm có vài phần non nớt.

“Sư phụ, đồ nhi không làm người thất vọng chứ!”

Lão nhân kia đưa bàn tay ra dấu hài lòng, tiếp đó vui vẻ thốt:

- Cũng tạm đấy. Được rồi tiểu tử, tiến lại gần đây xem nào.

Chỉ thấy người vừa xuất hiện là một tiểu hài chừng mười mấy tuổi đầu, cũng vận trang phục dạ hành, gương mặt đầy vẻ thanh tú khả ái. Lúc bấy giờ nghe cậu bé ấy nói, ngữ khí vẻ như đang khá sốt ruột lẫn mong chờ.

- Sư phụ, chúng ta bắt đầu được chưa!?

Lão nhân kia trừng mắt nhìn cậu bé nọ, tiếp đó hừ lạnh một cái:

- Bắt đầu cái khi nào. Ngươi nghĩ bằng vào bản lĩnh mèo cào này mà cũng mơ lấy được bảo châu sao?

Nói xong ông ta cho tay vào trong người lấy ra hai cái lục lạc nhỏ khá tinh xảo. Tới đây ông ta đưa tay lắc nhẹ, mấy thanh âm đinh đinh vui tai lập tức vang lên. Ra về hải lòng, ông ta hướng về phía cậu bé nọ vẫy tay:

- Hải Phong, ngươi lại đây!

Cậu bé được gọi là Hải Phong nọ trông thấy vậy hiếu kỳ, tiến lại gần rồi ngó nghiêng:

- Đó là cái gì vậy sư phụ?

Lão nhân nọ thân nhiên đáp:

- Đây là hai cái lục lạc nhỏ, gọi là Tiểu Đinh Đang, ta vì ngươi mà đặc chế ra. Phong nhi, giờ chỉ cần ngươi mang thứ này vào chân, đi bắt cho ta một con thỏ trắng.

Cậu bé nọ tiếp lấy hai cái lục lạc, vừa đưa tay lắc rồi trề môi:

- Tưởng gì chứ chuyện này dễ ợt.

Lão nhân kia lắc đầu, cười mà rằng:

- Không đơn giản như ngươi nghĩ đâu. Ngươi phải làm sao không làm lục lạc phát ra âm thanh, như thế mới tính là thành công.

Cậu bé nghe thấy vậy thì xanh mặt, giật mình hỏi:

- Đây đúng là dọa người mà. Cái thứ này chỉ cần động một chút, chẳng phải nó sẽ kêu đinh đinh lên mãi sao.

Lúc đó lão nhân kia mới cười mà rằng:

- Nhón chân thật nhẹ nhàng, hòa mình với chung quanh, không để mấy con thỏ hoang đó nhận ra hơi thở và tiếng bước chân.

Nói tới đây ông ta chép miệng:

- Ài, nói thế chứ ngươi làm sao thì làm. Miễn là ta cảm thấy ưng ý, lúc đó mới tính chuyện tiếp.

Hải Phong nhú mày, đưa mắt nhìn sư phụ mình đầy vẻ ngờ vực, vẻ như không tin rằng chuyện này sư phụ mình có thể làm nổi:

- Sư phụ, cái chuyện này người làm được chứ.

Thấy ngữ khí của đệ tử mình như vậy, lão nhân vỗ ngực đầy vẻ tự đắc:

- Tất nhiên là được chứ. Hừ, ngay cả chuyện còn con này mà còn không làm nổi, đâu xứng với cái danh “Thiên hạ đệ nhất thần thủ chứ”. Thôi, đêm nay thế là xong rồi. Chúng ta cùng về.

Mới nghe ra, tưởng chừng như lão nhân kia có vẻ khoác lác. Thực ra, lời vừa rồi của lão nhân ấy của chẳng có chút khoa ngôn nào. Đừng nhìn vào vẻ già cả bề ngoài mà đánh giá, lão nhân này chính hiệu là “Thiên hạ đệ nhất thần thủ Hứa Khang” hàng thực giá thực, danh lừng giang hồ suốt mấy mươi năm nay.

Nhìn cái cách ông ta di chuyển mới thấy bản lĩnh khinh công của lão cao cường và quý dị thế nào, thật đúng như giang hồ đồn đại. Từ khi họ Hứa thành danh, giang hồ đã có câu: “Tuyệt vũ trường không, lưu ảnh vô tông. Thủ thiên hoán nhật. Tuyệt thế khinh công.”

Cậu bé kia tên gọi Lý Hải Phong, năm nay mười lăm tuổi, là nhi tử của huynh đệ kết nghĩa với Hứa Khang, người đó chính là kiếm khách một thời lừng lẫy võ lâm Lý Phi Dương. Sau trường huyết chiến ở Lâm Uyên Nhai hơn mười năm về trước, họ Lý thác mệnh, để lại nhi tử của mình cho mấy vị huynh đệ kết nghĩa nuôi dưỡng.

Trải qua vòng đào thoát vô cùng hung hiểm, ba người huynh đệ của họ Lý là Tất Thu Phàm, Hứa Khang cùng Triệu Du Thiên thành công mang Hải Phong đột phá khỏi vòng vây của đám giáo đồ Thiên Nhân giáo. Kể đó ba người bọn họ dốc túi truyền nghệ, hi vọng Lý Hải Phong rèn luyện được một thân bản lĩnh, không phụ sự kì vọng của người huynh đệ kết nghĩa xấu số.

Lại nói về Hải Phong, tuy bản tính thuần lương song vô cùng nghịch ngợm. Về phần học nghệ, trái ngược hoàn toàn với phụ thân mình, có vẻ như Hải Phong không có thiên phú về kiếm thuật và cũng chẳng có mấy phần hứng thú đối với chúng. Bù lại, Hải Phong tỏ ra rất có thiên phú với khinh công và thân pháp. Năm mười lăm tuổi, cậu đã rèn luyện được mấy phần bản lĩnh của Hứa Khang.

Trên một bãi cỏ xanh mướt giữa lưng chừng dãy Thanh Thành, vắt ngang qua một khe nước nhỏ đang róc rách chảy, lẫn trong bờ đá cuội đang bị nước mài mòn thấp thoáng có một con thỏ trắng đang nhón nhơ bên bờ suối.

Ở cách đó không xa, Hải Phong đang nhón từng bước chân, tìm mọi cách tiếp xúc lại gần hơn con thỏ trắng kia, không có nửa điểm dám lơ là. Nhìn lại thì thấy hai chân cậu mang hai chiếc lục lạc nhỏ bằng đồng, trên tay cầm theo một viên thiết tảo hạch (viên bi sắt) nhỏ, bộ dạng như đang chực tìm cơ hội bắn viên thiết tảo hạch kia vào con thỏ.

Theo từng mỗi bước chân, Hải Phong càng hồi hộp, miệng lầm bầm: “Sắp rồi, sắp rồi. Công sức ba tháng trời rèn luyện sắp thu được thành quả rồi!”

Thật chẳng ngờ, Hải Phong vừa nghĩ tới đây bỗng vang lên một tiếng rít bén nhọn. Hải Phong giật mình đưa mắt nhìn lên trời thì thấy một bóng vàng nhạt đang xé gió lao về phía con thỏ trắng. Con thỏ cũng nhận ra dấu hiệu nguy hiểm, nó co giò chạy thục mạng tìm nơi ẩn nấp. Thế nhưng những nỗ lực đó của nó đã muộn, chỉ thấy tiếng gió xoạt xoạt, chú thỏ tội nghiệp kia đã nằm gọn trong bộ móng vuốt sắc bén.

Thấy bao nhiêu công sức của mình đã thành công cốc, Hải Phong dậm mạnh chân la lối om sòm: “Con chim khôn nạn, dám hót tay trên của Phong gia ta. Hừ, hừ... thật là tức muốn chết.” Bộ dáng xem chừng như rất tức giận lẫn không cam tâm.

Ở cách đó không xa, Hứa Khang cũng giật mình: “Kim sắc thương ưng. Thật chẳng ngờ ở Thanh Thành Sơn lại xuất hiện giống ưng vàng này. Nếu may mắn, không khéo lần này phát tài rồi.”

Nghĩ được vậy, Hứa Khang hướng theo bóng vàng đang dần khuất ở phía xa mà chạy tới. Bộ dạng hết sức khẩn trương, lại hướng về phía Hải Phong mà quát to:

- Tiểu tử nguoi la lối cái gì chứ. Hừ, còn không mau chạy theo nó.

Hải Phong trở mặt:

- Để giành lại con tiểu bạch thỏ kia ư! Có đáng không sư phụ... .

Tuy nói vậy song cậu vẫn co cẳng chạy theo sư phụ, trong lòng thì hiểu kì không thôi, bụng bảo dạ thắc mắc không ngớt về biểu hiện của sư phụ mình.

Trải qua mấy khắc thời gian nữa, lần theo dấu vết Hứa Khang để lại, Hải Phong cũng tìm thấy sư phụ mình. Lúc này lão già họ Hứa đang dõi mắt về phía xa, bộ dáng hết sức trầm tư. Hướng theo tầm mắt của sư phụ, Hải Phong thấy một vách đá cheo leo dựng đứng, hình thể vô cùng hiểm trở.

“Kia chẳng phải Kim Ngọc Đình đây sao. Nói vậy thì con chim khôn kiếp kia làm tổ ở nơi đó.” – Hải Phong vụt nghĩ.

Lại trải qua chừng một khắc thời gian nữa, lúc bấy giờ thấy Hứa Khang cất tiếng:

- Phong nhi, nguoi quay về lấy Nhuyễn linh tiên và cặp Trao ngoa mang ra đây cho ta. Còn nữa, tìm cho ta một đoạn dây thừng dài và chắc chắn. Hừ, phải thử một phen. Ta không tin cái vách đá khôn kiếp kia làm khó được Hứa Khang này.

Nghe thấy vậy Hải Phong vô cùng hào hứng, nhủ thầm: “Rốt cục cũng được xem lão sư phụ hiển lộ thần oai rồi.” Nghĩ thế cậu không dám chậm trễ co giò chạy một mạch đi chuẩn bị mấy thứ theo yêu cầu của Hứa Khang.

Hơn một giờ sau, Hải Phong khệ nệ mang theo một đồng linh kính chạy tới. Vắt qua bờ vai là một vòng dây thừng, tay trái cầm một sợi nhuyễn tiên dài lấp lánh ánh bạc, mới xem qua cũng biết đây chẳng phải thứ tầm thường. Tay kia có cầm theo một đôi ủng cao hình dáng kì lạ. Dường như đôi ủng này được làm từ một loại da động vật nào đó, ở phía đầu có năm cái vuốt nhỏ khê khoằm ra, đáng chừng là một đạo cụ chuyên dụng để leo núi.

Theo sự hướng dẫn của sư phụ mình, Hải Phong mang tất cả chúng lại vách núi. Kế đó thấy Hứa Khang xỏ đôi ủng kì dị kia vào, cầm nhuyễn tiên trên tay đồng thời vòng cả bó dây thừng qua vai. Xong xuôi đầu đó ông ta quay sang phía Hải Phong dặn dò: “Nguoi đứng dưới này theo dõi động tĩnh, đề phòng mọi biến cố phát sinh.”

Hải Phong nghe thế liền hỏi:

- Sư phụ, người tính giành lại con thỏ trắng với con chim kia ấy hả.

Hứa Khang cười đáp:

- Nguoi biết gì chứ. Cái giống này được gọi là Kim sắc thương ưng (chim ưng lông vàng) vô cùng hiếm có. Ở lưng chừng vách đá trên kia ta làm sao có thể là đối thủ của nó chứ. Chỉ có điều, giờ thì mười phần đến chín nó đã rời tổ đi kiếm mồi rồi.

Nghe sư phụ mình nói vậy, Hải Phong nghi hoặc:

- Chẳng phải nó vừa bắt được con thỏ trắng kia ư!

Hứa Khang trả lời:

- Hừ, một con thỏ nhỏ xíu vậy thì bõ bèn gì. Ta đoán không lầm, con thương ung này đang nuôi con. Hừ, bớt lời đi thôi.

Nói tới đây bàn chân lão nhún mạnh, vút một cái đã bám vào một vách đá tít trên cao. Tiếp đó họ Hứa vung nhuyển tiên, quán phần ngọn vào một mẩu đá nhô ra rồi mượn lực đu mình vút lên. Cứ như thế lão thoăn thoắt không ngừng trèo lên trên. Mỗi khi tới một đoạn ghềnh đá hiểm trở, lão lại chằng dây thừng buộc các tán cây chia ra rồi mượn đó làm điểm tựa để tiếp tục.

Hải Phong ở dưới nhìn lên chỉ thấy bóng sư phụ mình như một điểm đen nhỏ dán vào vách núi, không ngừng vuron lên cao. Công phu thể này, thật khác gì Bích hồ du tường. Ở phía dưới Hải Phong tặc lưỡi: “Ta cứ ngỡ khinh công bản thân đã được chân truyền của sư phụ, xem chừng ra còn phải nỗ lực nhiều lắm lắm.”

Hải Phong vừa hiểu kì vừa thần phục ngược mắt nhìn lên trên theo dõi. Đôi lúc có tiếng sột soạt, thì ra có những mẩu đá rơi xuống dưới. Chừng hai khắc sau đó, Hải Phong thấy một bóng đen đang đu dây từ từ hạ mình xuống dưới.

“Sư phụ, người đã quay trở lại rồi.” – Nhận ra người vừa hạ mình xuống dưới là ai, Hải Phong mừng rỡ reo lên.

Bấy giờ thấy Hứa Khang hạ mình xuống, trong ngực áo có cầm theo một túi lưới, vẻ mặt rất là vui mừng. Hải Phong nhìn vào thì thấy ở trong đó có một con chim non, thỉnh thoảng lại phát ra mấy thanh âm chiêm chiếp. Con chim non này lông lá lơ thơ, cái mỏ hơi khoằm, màu vàng nhạt. Thì ra là một con tiểu ung.

Hải Phong trông thấy vậy hết sức vui mừng, chạy lại gần Hứa Khang mở lời:

- Sư phụ, sư phụ cho con chăm sóc tiểu ung này đi.

Hứa Khang cười:

- Trăm ngàn gian khổ mới mang được nó xuống, thế mà để tiểu tử nguoi chiếm tiện nghi.

Ngoài miệng thì nói vậy song vẫn đưa con tiểu ung non nót kia cho Hải Phong, đồng thời chép miệng:

- Thật chẳng ngờ cái giống Kim sắc thương ung này lại chọn nơi làm tổ dựa người như vậy. Nếu chẳng phải Hứa Khang ta bản lĩnh, ắt hẳn đã chôn thây ở vách đá đó rồi. Hừ, của quý vậy nên chăm sóc cho tốt.

Hải Phong hiểu kì hỏi:

- Sư phụ, cái giống này gọi là Kim sắc thương ung ư?

Hứa Khang đáp:

- Ngươi không biết đó thôi. Đây là một giống ung vô cùng quý hiếm, khi trưởng thành nó có bộ lông vàng rực, hết sức là bắt mắt. Ấy nhưng không mấy tay thợ săn nào đủ bản lĩnh hạ gục nó đâu. Nó chẳng phải là giống to nhất trong loài ung thể nhưng vô cùng linh hoạt và khỏe mạnh, tốc độ có thể xếp vào hàng đầu trong các loại phi cầm. Đặc biệt lại rất thông linh và hiểu ý người. Hà hà, giống linh vật này chỉ có thể ngộ mà không thể cầu.

Hải Phong lại hỏi:

- Sư phụ, chẳng nhẽ trên tổ ung kia chỉ có một con thôi sao.

Hứa Khang đáp:

- Không, thực ra giống chim này hầu hết đều có hai con chim non. Thế nhưng chẳng hiểu vì sao, đến rốt cục thì cũng chỉ có một con khỏe hơn là có thể sống sót. Ấy xem như là thiên qui vậy.

Nghe thấy sư phụ mình nói thế, Hải Phong lè lưỡi:

- Thế sao sư phụ mang xuống có một con.

Nghe vậy, lão họ Hứa làm mặt giận mà rằng:

- Hừ, giống chim này quý hiếm như thế, cũng phải để lại chút gì thuộc về tự nhiên chứ. Làm người thì không nên tham lam.

Lại nghĩ một hồi, cảm giác như lời vừa nói chưa được chính xác lắm, lão họ Hứa hạ giọng: “Tham một chút cũng được, tức nhiên là có phân lượng mà thôi”

Lão nói tới đây rùng mình: “Nếu giữa chừng ta leo lên mà chim mẹ về, ắt phải bỏ cái mạng già này ở lại đây rồi.”

oOo

Ba năm sau.

Một buổi sớm mù sương ở Thanh Thành Sơn, trong một căn thảo lư, Lý Hải Phong đang lúi húi pha trà, phía sau Hứa Khang chăm chú dõi mắt quan sát. Sau khi trà được rót vào một cái tách bằng gốm nâu, chỉ thấy hần cảm một cái kẹp trúc khê khuấy vào trong tách trà, bộ dáng thập phần chăm chú. Đôi mắt vào tách trà, ẩn dưới làn khói đang nghi ngút bốc lên, những lá trà nhỏ đang dần dần tán tụ lại dưới làn nước. Cuối cùng thấy Hải Phong nhẹ thổi mấy hơi, nước trà trong tách dần sóng sánh, sóng sánh và cuối cùng thôi dao động, những lá trà đã dần ổn định và đọng lại thành hình. Thật lạ thường, những lá trà xếp lại với nhau mơ hồ tạo thành một chữ “Phong” lập lòe dưới làn nước đang nhẹ bốc khói. Tới bấy giờ, Hứa Khang mới khẽ gật gù:

- Tạm được rồi, tạo nghệ Thủy đàn thanh của ngươi cũng đã có chút thành tựu. Xem chừng chỉ cần dưỡng nữa tháng nữa, nhất định chữ Phong kia sẽ thành hình.

Lúc bấy giờ Hải Phong đã là một thiếu niên trưởng thành, bộ dáng khá tuấn tú, thể nhưng vẫn toát lên ánh nhìn khá tinh nghịch. Bấy giờ nghe sư phụ mình nói thế, Hải Phong hí hửng:

- Sư phụ lão nhân gia, bao giờ thì chúng ta tới Thành Đô.

Nói tới đây cậu bé cười đắc chí:

- Hà hà, xem chừng chỉ một thời gian ngắn nữa, viên bảo châu kia nhất định sẽ là vật trong túi chúng ta rồi. Ài, báo hại ta phải hơn ba năm chịu khổ mà.

Hứa Khang nghe vậy chỉ khẽ trầm ngâm:

- Được rồi. Lần này ta sẽ cho ngươi mở rộng tầm mắt. Năm hôm trước ta có nhận được bồ câu đưa thư, chắc không lâu nữa Tam thúc của ngươi sẽ đến.

Hải Phong nói:

- Lần nào gặp Triệu sư thúc cũng đều có thứ tốt. Hà, lần này thật là đáng mong chờ a.

Hần vừa dứt lời thì nghe thấy tiếng ngựa hí từ phía xa vọng tới. Nghe thấy vậy, Hải Phong vội vã lướt về phía phát ra thanh âm, bộ dáng khá vội vã nhưng đầy vui mừng. Vừa chạy vừa líu ríu:

- Ất là Triệu sư thúc rồi. Hà hà, thật là thiêng quá mà.

Lời vừa dứt, phía xa hiện ra thấp thoáng một bóng áo trắng đang ung dung bước tới. Người này là một trung niên vận một bộ bạch y trắng muốt, phong thái đầy vẻ ung dung. Lại gần mới thấy Bạch y thư sinh này mũi cao, miệng rộng, gương mặt cân đối ưa nhìn, xem chừng thời trẻ ông ta cũng là một thanh niên tuấn tú lắm. Đây ắt hẳn là vị Triệu sư thúc mà Hải Phong vừa nhắc tới.

Lúc này chỉ thấy Triệu Du Thiên đưa chiếc chiết phiến trên tay chỉ về phía Hải Phong, khẽ nở một nụ cười: “Hải tử, thấy ta còn không chịu tham kiến, ngươi thật đúng là phi lễ mà!”

Ngoài miệng ông ta nói vậy song bộ dạng hết sức vui vẻ, cầm lấy tay của Hải Phong rồi nói:

- Lần này để họ Triệu ta xem tiểu tử ngươi học nghệ tới đâu rồi nào.

Hải Phong tóm lấy tay Triệu Du Thiên, vồn vã:

- Triệu tam thúc, lần này thúc mang cho con cái gì vậy!

Triệu Du Thiên nghĩ thầm: “Thật đúng là loạn ngôn. Ài, ngươi là đệ tử của Hứa lão nhị nhưng lại là nhi tử của lão Tứ. Lý ra phải gọi ta một tiếng Tam sư bá mới đúng chứ.” Tuy vậy song họ Triệu chỉ hừ giọng khê quát:

- Hừ, quà cáp gì chứ. Để ta xem Hứa phong kiểm pháp ngươi luyện được mấy thành rồi, nếu vẫn chẳng ra gì thì đừng có mơ.

Lý Hải Phong nghe vậy xụ mắt:

- Ài, cái bộ kiểm pháp khô nhắc ấy có gì hay cơ chứ.

Cậu chàng vừa nói tới đây thì có tiếng của Hứa Khang:

- Phong nhi, ngươi ra ngoài kiểm một chút thịt tươi để đãi Tam thúc nào. Ta và Tam thúc của ngươi có chuyện cần bàn.

Hải Phong nghe thế liền huyết một hơi dài. Âm thanh vừa dứt, phía xa đã hiện ra một bóng vàng nhạt đang xé gió bay tới. Triệu Du Thiên đưa mắt nhìn thì thấy trên vai Hải Phong xuất hiện một con ung mang bộ lông màu vàng nhạt đang đậu, đôi mắt con thương ung này sáng quắc, nhìn rất là linh hoạt. Họ Triệu thấy thế giật mình:

- Con tiểu ung kia đã lớn như vậy rồi sao.

Hải Phong đưa tay vuốt bộ lông con chim rồi đáp đầy vẻ tự hào:

- Thúc xem bộ lông của Hoàng công tử này, đã ngả màu vàng nhạt rồi. Hà hà, dẫu chưa trưởng thành hoàn toàn song vẫn đủ bản lĩnh làm chúa tể của bầu trời Thanh Thành sơn đấy.

Tới đây bộ dáng hấn ra vẻ nghênh ngang:

- Tiểu Hoàng, chúng ta đi.

Chờ bóng Hải Phong khuất đi, Hứa Khang hướng về phía Triệu Du Thiên hỏi:

- Lão Tam, có chút tin tức nào của Lã muội không.

Triệu Du Thiên buồn bã lắc đầu:

- Đệ lẫn lộn gần mười tháng trời, từ Mộc Vụ Sơn đến Thanh Thành. Ài, thế mà vẫn tuyệt không có chút tin tức nào.

Nói tới đây ông thở dài cảm thán:

- Mười tám năm rồi, mấy người chúng ta không ngừng lẫn lộn bốn phương tám hướng tìm kiếm tung tích của Lã Thăng Bình, cuối cùng cũng chỉ hoài công. Ài, nhớ năm đó thân gái dặm trường, lại bụng mang dạ chửa giữa bốn bề mưa máu, không biết liệu... Giờ cũng chỉ hi vọng mẹ con cô ấy bình an vô sự mà thôi.

Hứa Khang lắc đầu:

- Cũng thật là! Giá mà năm đó... nếu giờ tìm thấy cô ấy, lại tìm hiểu được bí mật của tám bảo đồ năm đó, Phong nhi nó mới có cơ hội trả được mối huyết thù xưa. Giờ ta cũng chẳng đành lòng tiết lộ thân thế của nó.

Tới đây ông ta chép miệng:

- Nếu không có mấy hi vọng báo mối thù xưa, chi bằng để Phong nhi hấn sống một cuộc đời vô ưu vô lo, không màng đến chuyện thị phi tanh máu của chốn giang hồ cũng là một ý hay. Lão Tam, nó cũng đủ tuổi thành niên rồi, ta định mấy hôm nữa dẫn nó đến Thành Đô, lịch lãm một phen.

Triệu Du Thiên nghe thế nhú mày:

- Ý huynh là...

Hứa Khang cười sáng khoái:

- Lão Tam, ngươi có biết đến cái gì là Vụ Trần Châu của Tiểu Ban ở Thành Đô không. Hà Hà, mười mấy năm im hơi lặng tiếng, giờ là lúc để Hứa Khang này tái xuất giang hồ rồi.

Ông ta nói tới đây quay sang phía Triệu Du Thiên:

- Suýt thì quên mất. Lão đệ, lần này ngươi tới đây không phải chỉ để thăm Phong nhi thôi đấy chứ.

Triệu Du Thiên lắc đầu:

- Lão nhị, cũng không chỉ có vậy. Lần này ta tới đây là muốn mang Hải Phong hấn đi một chuyến tới Hoa Sơn.

Hứa Khang ngạc nhiên:

- Tới nơi đó làm gì vậy? Đừng nói với ta rằng ngươi mang nó lên Thuần Dương Quan đấy nhé.

Triệu Du Thiên cười, trả lời rằng

- Hà hà, chính là như thế đấy.

Họ Triệu nói đoạn đưa cho Hứa Khang một phong thư:

- Đây chính là thủ bút của lão Đại. Hà hà, ta và Tất đại ca đã nghĩ kỹ rồi. Một tháng nữa chính là ngày lễ thượng thọ của Thái Hư chân nhân. Đây cũng là thời điểm Thái Hư chân nhân truyền vị trí Quan chủ lại cho đại đệ tử là Thiên Tùng Tử.

Khẽ lướt qua phong thư, Hứa Khang trầm ngâm:

- Ý của hai người ngươi chính là muốn Phong nhi hấn bái Thiên Tùng Tử làm sư phụ ư?

Triệu Du Thiên đáp:

- Cũng có thể xem là thế. Tuy nhiên còn phải chờ sự đồng ý của người ta nữa chứ. Chẳng qua là Tất đại ca muốn đánh đổi một cái nhân tình để cho

Phong nhi hần được truyền thụ Xạ nhật kiếm pháp.

Ông ta nói tới đây thờ dài:

- Nếu chẳng phải vì ngoại hình tiểu tử này giống Tử đệ đến chín phần, ta còn hoài nghi hần có phải thực sự là hài tử của lão Tử hần nữa không. Nó dường như không có chút thiên phú với kiếm thuật, hoặc giả là do chẳng chịu khắc khổ chuyên tâm luyện kiếm. Thật khiến người tức chết. Hừ, cũng chỉ lần này mong hần vào Thuần Dương quan kịp thức tỉnh, được Thái Hư chân nhân chỉ cho một chiêu hai thức, xem ra vận khí cũng không tệ rồi.

Hứa Khang nghe thấy vậy cười khê:

- Lão Tam ngươi cũng nói thế ư? Còn không xem lại bản thân, ngoài mấy trò treu hoa gheo nguyệt, ngươi còn có bản lĩnh nào ra hồn chứ. Hừ, ngươi chuyên tâm khắc khổ lần nào chưa. Hứa Khang ta xem tính cách tên tiểu tử kia, đến bảy phần là do ảnh hưởng từ ngươi rồi.

...

Bạn đang đọc truyện *Đại Vận Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 2: Hào Nghĩa.

Năm Thiệu Hưng thứ 6 tức năm 1136, quân Tống dưới sự chủ trì của phái chủ chiến gồm đại tướng Trương Tuấn, hai nguyên soái là Nhạc Phi, Hàn Thế Trung... cùng các lộ cát quân Bắc phạt. Nhạc Phi xuất quân ở trấn Tương Dương, bằng tài thao lược xuất quỷ nhập thần của mình, Nhạc nguyên soái lệnh cho thuộc tướng là Ngưu Cao giả vờ tiến quân, còn mình thì dẫn quân chủ lực tấn công phía Tây Bắc. Quân Kim không thể ngờ được điều này bởi vậy nhanh chóng đại bại. Năm đó Nguyên soái Nhạc Phi cử binh năm trận đánh thắng cả năm, thu phục rất nhanh Y Dương, Lạc Dương, Thương Châu, Quắc Châu, tiến vào một dãy bờ phía nam sông Hoàng Hà, thu phục cả một vùng đất rộng lớn về cho nhà Nam Tống. Sau lần này, người Nữ Chân khi nhắc đến cái tên Nhạc Phi vừa sợ hãi lại vừa khâm phục không thôi, trong nội bộ quân Kim có câu: “Bạt núi dễ, đánh quân Nhạc khó.” Sau những trận thắng liên tiếp đó, mọi người tôn vinh Nhạc Phi là “Thường thắng tướng quân”, đồng thời theo đó có hằng trăm tập nghĩa quân lớn nhỏ đến xin đầu quân dưới trướng Nhạc Phi.

Trước tình hình vô cùng thuận lợi và khả quan thế này, những tưởng chuyện giành lại giang sơn cho nhà Tống, trả lại mối nhục Tĩnh Khang năm nào chỉ là trong nay mai, ai dè phái chủ hòa là Tống Cao Tông và Tần Cối lại tỏ ra sợ hãi, lệnh triệu hồi các lộ quân Bắc phạt, điều này làm cho tâm nguyện “khôi phục lại giang sơn” của Nhạc Phi không thành hiện thực.

Dẫu vô cùng bất mãn và thất vọng với mệnh lệnh này của Tống Cao Tông song Nhạc Phi vẫn không dám trái lệnh, ông chỉ còn cách lui quân, đồng thời ngay sau đó đến Tương Châu chiêu binh mãi mã, rèn luyện quân sĩ, chờ thời cơ để có thể hoàn thành chí lớn của đời mình. Nào ngờ thật không may, một năm sau đó tức năm Thiệu Hưng thứ 7, Nhạc Phi bất ngờ đổ bệnh, điều này làm cho nhân dân nhà Tống vô cùng lo lắng và bất an. Trái lại Kim Quốc thì vô cùng vui mừng, tuy nhiên Đại nguyên soái Kim quốc bấy giờ là Ngột Truật vẫn e sợ Nhạc Phi giả bệnh, bởi thế liên tục phái thám mã điều tra sự tình, chỉ cần xác minh được thực hư về bệnh tình của Nhạc Phi liền lập tức kéo quân nam hạ.

Mùa đông năm Thiệu Hưng thứ 7, tức là cuối năm 1137, tiết trời thì lạnh lẽo song cả dân tộc Hán như đang nằm trên chảo dầu sôi. Tất thấy mọi người đều lo lắng về bệnh tình của Nhạc nguyên soái, đồng thời e ngại về một thảm họa “Tĩnh Khang thứ hai”.

Một buổi chiều mùa đông hoang lạnh.

Sương mù dần xuống làm cả bãi rừng phía Đông dãy Phục Ngưu Sơn như vắt trên vai một dải voan trắng mỏng manh. Tưởng chừng như lúc này cánh rừng sẽ chỉ có cái ẩm ướt và giá lạnh của buổi chiều thừa mù sương, ấy thế nhưng trên một khoảng đất rộng – nơi gần tiếp giáp với Hạ Hồ Khẩu đang diễn ra một trường ác đấu quyết liệt. Chỉ có điều vào lúc này cuộc chiến dường như sắp đi vào hồi kết, trên bãi đất hoang ngổn ngang xác người, máu tươi vương vãi khắp nơi. Nhìn lại thấy một đám hắc y nhân đang vây quanh một chiếc kiệu nhỏ cũ kỹ, phía trước chiếc kiệu ấy có bảy người đang liều mình như cố sống cố chết chống cự. Bảy người này ai nấy đầu tóc rũ rượi, áo quần rách rưới, lại như ai ai cũng mang thương tích đầy mình thế nhưng trên tay họ lăm lăm gậy trúc, ánh mắt bùng bùng như không nể sinh tử. Qua trang phục và khí thế của họ, không khó để suy đoán rằng bảy người này chính là đệ tử Cái Bang.

Vòng vây ngày một xiết chặt, sau thì thấy một hắc y nhân dáng chừng như là thủ lĩnh của đám người bịt mặt tiến về phía trước, cất tiếng nói:

- Đả cầu trận đã bị phá, các ngươi lấy gì để chống cự nữa đây. Khôn hồn thì bó tay chịu trói, chúng ta sẽ thả cho bảy người các ngươi một con đường sống.

Một khất cái nghe được giọng cao gáy trúc, cao giọng quát lớn:

- Thân trúc nát vụn vẫn còn sắc xanh, đốt ra tro vẫn giữ nguyên giống thẳng. Anh em huynh đệ chúng ta sinh làm kiếp ăn mày, chết làm ma Khất cái. Các ngươi đừng nhiều lời nữa, tất cả xông lên đi.

Một đệ tử Cái Bang khác đồng thời phụ họa:

- Bọn Thiên Nhân giáo các người thật là ti bỉ hạ lưu. Hừ, lần này bảy người chúng ta thà chết chứ nhất định không khuất phục.

Gã hắc y nhân kia nghe vậy thì cười nhạt:

- Thật là một lũ ngu xuẩn. Như vậy thì chỉ còn một con đường chết mà thôi!

Gã nói xong vẫy tay, lớn tiếng hô:

- Anh em Lên...

Tiếng hô ngân dài, đồng thời theo đó cương đao trong tay gã vung lên, nhắm người ăn mày kia chém xuống. Người ăn mày tức thời bước sang trái, cây gậy trong tay bỏ tới nhanh như chớp. Đồng thời tức khắc sáu khất cái kia cũng xuất thủ, trúc bồng liên miên nhắm đám người bật mặt đang xông lại gần mà điểm tới, thế công khá là linh hoạt. Thế nhưng so về nhân số đám hắc y nhân vượt trội hơn hẳn, hơn nữa cương đao tuy nặng nề song khi ngạnh kháng thì nó chiếm ưu thế tuyệt đối so với trúc bồng. Bởi thế chỉ trong thời gian ngắn, lập tức đã có một Cái Bang đệ tử trúng đao, cả người đổ gục xuống, dường như đã sớm trở thành cái xác không hồn.

Vào lúc tính mạng sáu đệ tử Cái Bang còn lại như chỉ mảnh treo chuông thì bất chợt có tiếng quát lớn vang lên: “Dừng tay!”

Ngay sau đó phía xa xuất hiện một bóng áo xanh đang băng băng lao mình đến. Cuộc chiến vì thế mà tạm đình chỉ, mọi người đưa mắt nhìn thì thấy một thanh niên trẻ tuổi, hình dung tuấn tú, dáng điệu ung dung, trên tay đang cầm một thanh kiếm được quán quanh bằng nhiều trắng. Sau khi đặt chân vào bãi chiến trường, thanh niên áo xanh này như không có ý định dừng lại, vẫn từ từ tiến lại chiếc kiệu nhỏ. Gã thủ lĩnh đám hắc y nhân thấy thế lớn tiếng hỏi:

- Dám hỏi các hạ cao danh đại tánh là gì? Có sao lại cố ý chen ngang vào chuyện của mấy người chúng ta?

Chàng thanh niên áo xanh kia nghe vậy cười:

- Dám hỏi mấy người các người xú danh ác tánh là gì? Có sao lại sinh chuyện để cho ta có dịp xen vào.

Gã hắc y nhân tức giận quát lớn:

- Đúng là tiểu tử ngông cuồng. Hừ! Biết điều thì cút sang một bên, chúng ta sẽ tha cho người một cái mạng. Bằng không thì...

Gã chưa dứt lời thì một đệ tử Cái Bang đã lên tiếng cắt ngang lời:

- Cái tình trạng ngày hôm nay của thiếu hiệp, mấy người chúng ta có chết cũng không quên. Chỉ có điều thiếu hiệp chưa biết về thủ đoạn của bọn ác đồ Thiên Nhân giáo. Vậy nên mong thiếu hiệp lui bước, chuyện này để sáu huynh đệ chúng ta tự thân lo liệu vậy.

Thanh niên áo xanh vừa nghe nhắc đến mấy từ “Thiên Nhân giáo” thì thoáng ngẩn người, sau đó vừa khoa tay vừa cất tiếng cười lớn:

- Đa tạ huynh đài đã quan tâm đến an nguy của tiểu đệ. Hay lắm. Thì ra là giáo đồ Thiên Nhân giáo. Mấy tên ác ôn này thật chẳng biết trời cao đất dày là gì, dám vào tận nơi đây gây rối loạn, còn đi truy sát người của Cái Bang.

Nói đến đây thanh niên áo xanh nhẹ cung tay, hướng người đệ tử Cái Bang cất tiếng:

- Đối với nhân sĩ võ lâm, tiêu diệt ác đồ Thiên Nhân giáo chẳng phải là nhiệm vụ của riêng ai. Vị đại ca này, xin cho tiểu đệ tham gia vào phần nhiệt náo đi.

Đám người hắc y nhân kia nghe thấy chàng thanh niên kia nói vậy thì đều nhao nhao giận dữ. Gã hắc y nhân thủ lĩnh đưa tay lên ra hiệu, sau đó cười nhạt:

- Đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ. Được lắm, vậy lần này để chúng ta vui thây người cùng lũ ăn mày rách rưới này.

Gã nói xong thì phát tay ra hiệu, lập tức có hai hắc y nhân khác tách khỏi vòng vây, đồng loạt vung đao nhắm chàng thanh niên chém tới, bộ dạng vô cùng hung hãn. Một đệ tử Cái Bang trông thấy thế giật giọng: “Tiểu huynh đệ, xin cẩn thận.”

Chẳng ngờ lời chưa dứt, kì tích đã lập tức phát sinh. Chỉ thấy bóng áo xanh lay động, lại nghe vút vút vài tiếng, mọi người chẳng kịp trông thấy chàng thiếu niên kia xuất kiếm thế nào, ngay liền sau vang lên nẩy tiếng la đau đớn, hai gã sát thủ Thiên Nhân giáo ôm lấy cánh tay lẫn lộn, máu tươi tuôn ra nhuộm đỏ cả một vạt đất hoang. Gã thủ lĩnh đám hắc y nhân thấy vậy tái mặt, chỉ tay run giọng nói:

- Bàn lĩnh khá lắm. Thảo nào lá gan to nhường ấy. Hừ, vậy là tiểu tử người...

Thanh niên áo xanh nghe thế chỉ hờ hững:

- Lá gan to thì đã làm sao. Đám người các người muốn sống hãy lập tức cút về Thiên Nhân giáo cho ta. Hừ, vừa rồi ta đã nương tay, kẻ nào còn ngoan cố làm ác thì chỉ còn con đường chết.

“Ngông cuồng!”

Gã thủ lĩnh đám hắc y nhân vừa quát vừa đưa tay ra hiệu, lập tức hai tên hắc y nhân vừa bị chặt cụt tay kia vội vã nén đau, nhặt đao lùi lại. Đến lúc này có tiếng hô vang: “Sát...” Lập tức đồng loạt gần hai mươi giáo đồ Thiên Nhân nhất thời xuất thủ, ý đồ nhanh chóng dồn sáu Cái Bang đệ tử còn lại vào chỗ chết.

Chàng thanh niên áo xanh kia trong thấy vậy thì giận dữ quát vang: “Muốn chết.” Lời chưa dứt thì bóng người đã tiến về phía trước, trường kiếm trên tay lấp lánh như một ánh bạc tung bay. Mấy gã hắc y nhân vừa xông tới toan cản đường chàng thanh niên lúc này đã ngã vật xuống nền đất, chẳng kịp tiếp nổi một chiêu cũng như chẳng kịp kêu một tiếng đã trở thành cái xác không hồn. Gã thủ lĩnh đám hắc y nhân trông thấy thế cả người lạnh toát, thầm nghĩ: “Chẳng hiểu ở đâu lại hiện ra thứ quái vật thế này?”

Gã vừa nghĩ đến đây lập tức đã nghe thêm mấy tiếng la thảm thiết, lại có thêm mấy bóng áo đen đổ vật xuống đất. Một Cái Bang đệ tử trông thấy thế không nhịn được buột miệng hô lớn: “Hảo kiếm pháp!”

Tiếng hô chưa dứt lại đã nghe thấy mấy tiếng “keng, keng, keng...” ngân dài, nhìn lại đã có thêm mấy gã hắc y nhân đã bị thanh niên áo xanh dụng kiếm bạt văng đi cương đao trên tay. Quan sát chiêu thức sử kiếm lần này, dường như chàng thanh niên kia đã cố tình nương tay. Thế nhưng bằng lộ kiếm pháp vừa thi triển, võ công thanh niên áo xanh đã có sự trấn nhiếp tuyệt đối với đám hắc y nhân Thiên Nhân giáo. Bởi thế khi bóng chàng thanh niên này lướt tới đâu, đám người áo đen hốt hoảng dạt sang đến đấy.

Quan sát thấy tình trạng hiện tại, gã thủ lĩnh đám người Thiên Nhân giáo giận dữ quát lớn một tiếng: “Khốn kiếp!” Theo đó thanh đao trên tay gã vẽ ra một vòng cung nhắm bờ vai chàng thanh niên xả mạnh xuống. Lại nghe chàng thanh niên kia hừ lạnh một tiếng, cả người khẽ nghiêng về bên tả, đồng thời trường kiếm trên tay chàng như linh xà xuất động, chớp chớp nhắm người gã hắc y nhân kia điểm tới.

Trước chiêu kiếm thần tốc ấy, gã hắc y nhân thấy mắt mình như hoa lên, bởi thế gã chỉ kịp hoảng đao trước ngực cố gạt đi thế đâm hiểm hóc đó. Chẳng dè lại nghe “soạt” một tiếng sắc lạnh, gã hắc y thủ lĩnh cảm thấy bên tay hữu tê buốt, lạnh lẽo, rồi như ngay lập tức gã cảm thấy một cơn đau đớn thấu tận tâm can. Một kiếm vừa rồi của thanh niên áo xanh đã tiện đứt đi cánh tay hữu của gã sát đến vai. Thì ra vừa rồi chàng thanh niên đã thần tốc thay đổi thế công, từ thức đâm đổi thành thức chém. Khi xuất kiếm nhanh như chớp giật, khi biến chiêu thì lại nhẹ nhàng, uyển chuyển, bộ kiếm pháp như thể quả khiến người ta kinh hãi.

Lúc này sau khi chặt đứt cánh tay của gã hắc y thủ lĩnh, thanh niên áo xanh vẫn không dừng lại. Cả người chàng vút lên như một cánh hạc, người và kiếm đi đến đâu binh khí của đám người Thiên Nhân giáo theo đó văng ra. Cuối cùng khi cả thân hình đã đứng chắn trước mấy người của Cái Bang, thanh niên áo xanh cất tiếng quát lớn:

- Ông trời cũng có đức hiếu sinh, bởi thế hôm nay ta tha cho các ngươi một mạng. Muốn sống thì cút

Thanh niên áo xanh nghe vậy cười vang:

- Nói nghe cũng hay lắm. Hãy đóng tai lên mà nghe: ta họ Lý, tên Phi Dương. Ha ha... Phi Dương ta cũng đang chờ các ngươi đến trả gót và lãi đây.

Thanh niên áo xanh vừa dứt lời, gã hắc y thủ lĩnh đã khoát tay áo. Cả đám sát thủ Thiên Nhân giáo lục đục kéo nhau rời đi, phút chốc đã mất dạng. Lúc này một khất cái bước ra, dáng chừng như là người đứng đầu đám người Cái Bang ở đây, đưa tay làm lễ:

- Tại hạ là Khương Sinh, đã chủ phân đàn Nhật Hàn của Cái Bang. Lần này Khương Sinh thay mặt anh em huynh đệ Cái Bang, đa tạ ơn cứu mạng của Lý đại hiệp.

Lý Phi Dương trông thấy vậy vội cười:

- Vị huynh đài này quá lời rồi. Chuyện đối phó với đám người của Thiên Nhân giáo, có là ơn huệ gì chứ. Chỉ có điều tại hạ không hiểu tại sao anh em của Cái Bang lại rơi vào vòng tập kích của Thiên Nhân giáo vậy.

Người Khất cái có tên là Khương Sinh nghe vậy cất tiếng giải thích:

- Chắc hẳn thiếu hiệp cũng đang tò mò về thân phận của chủ nhân kiệu gấm. Song anh em huynh đệ chúng tôi cũng chỉ biết người trong kiệu là chủ nhân của Thanh trúc lệnh, bởi thế đầu phải hi sinh tất cả cũng quyết bảo vệ uy nghiêm và danh dự của Cái Bang.

Lý Phi Dương vội vã xua tay, cất tiếng nói:

- Khương đã chủ hiểu nhảm ý tứ của tại hạ rồi. Sống trên giang hồ, gặp chuyện bất bình rút đao tương trợ là chuyện nên làm. Huống chi tiểu đệ cũng chẳng phải là kẻ đa sự, chỉ là không biết hiện giờ tại hạ có thể giúp mấy vị huynh đài đây được chuyện gì hay không mà thôi.

Nói đến đây Lý Phi Dương khẽ cúi người, đồng thời lên tiếng:

- Tại hạ xin cáo từ vậy. Mong các vị ở lại bảo trọng vậy.

Phi Dương nói xong quay đầu, toan cất bước rời đi bất chợt từ phía chiếc kiệu nhỏ có một thanh âm già nua, lại nghe ra khá yếu ớt, xem chừng người trong kiệu bị thương không nhẹ:

- Lý thiếu hiệp. Xin dừng bước!

Lý Phi Dương nghe vậy ngạc nhiên, quay đầu lại nhìn. Từ phía chiếc kiệu nhỏ dừng ở ven rừng, thanh âm yếu ớt kia tiếp tục bật lên, từ từ và chậm rãi:

- Ôn cứu mạng hôm nay của thiếu hiệp, ta nhất định khắc sâu vào tâm khảm, quyết không bao giờ quên. Đáng lý ta phải đích thân ra tạ ân, ngặt vì thân mang trọng mệnh, lại không được phép để lộ hành tung và danh tính, mong Lý thiếu hiệp thông cảm.

Lý Phi Dương nghe vậy liền cười:

- Tiền bối quá khách sáo rồi. Một chút chuyện nhỏ nhặt này có gì đáng nói chứ. Chỉ có điều vẫn bối xem chừng như tiền bối đã bị thương không nhẹ, chẳng biết có cần đến sự giúp đỡ của đại phu hay chăng?

Người trong kiệu vội lên tiếng:

- Chút thương thế vật vãnh này không đáng lưu tâm. Ai, ta biết thế này quả thật là làm khó thiếu hiệp, chẳng qua là hiện tại ta đang phụng sự đi làm một chuyện vô cùng quan trọng, có ảnh hưởng đến chuyện sinh tử tồn vong của cả ngàn mạng người.

Mọi người nghe nói tới đây bất giác đều giật mình. Mấy anh em huynh đệ Cái Bang thầm nhủ: “Hóa ra là phụng mệnh hành sự. Thảo nào lại có thể mang trên mình Thanh trúc lệnh bài.” Bản thân Lý Phi Dương đang ngạc nhiên thì thanh âm kia lại tiếp tục cất lên:

- Vừa rồi bị bọn giáo đồ Thiên Nhân vây công, ta tưởng mọi sự thế là xong rồi. Thật may là có sự tương trợ của thiếu hiệp. Ai dà, thật là may mắn quá sức. Nhưng qua cơ sự vừa rồi, ta biết võ công của thiếu hiệp không tầm thường chút nào. Người ta nói cần tắc vô ưu, chuyện này đi nhất định không được xảy ra sai sót gì, bởi thế ta lần này mặt dày mong thiếu hiệp giúp đỡ thêm một lần nữa, hộ tống ta đoạn đường từ Hạ Hồ Khẩu về Tương Châu gặp Nhạc nguyên soái.

“Nhạc nguyên soái”- Mấy tiếng đó vang lên như sét đánh bên tai. Lý Phi Dương nghe thấy vậy vội cung kính đáp lời:

- Người ta thường nói: “Sinh ra trên đời, được gặp Nhạc nguyên soái một lần không uổng một kiếp người”. Đại nguyên soái Nhạc Phi chính là người vẫn bối khâm phục nhất. Việc này cứ y theo lời của tiền bối vậy.

Bạn đang đọc truyện *Đại Vận Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 2: Gặp Lại Giai Nhân

Hồ Động Đình đang tiết tháng ba, ngô hạnh đầy hoa, ven hồ tà tà bóng liễu rủ, xa xa cỏ xanh sen trắng dập dềnh giữa sóng nước mênh mông. Cảnh sắc xinh đẹp ấy, lại thêm chút gió xuân phơi phới thật khiến cho con người ta thư thái.

Buổi trưa hôm đó, trên bờ hồ thấp thoáng bóng một thanh niên trẻ chắp tay sau lưng, ưỡn người ngửa mặt đón gió, xem chừng ra chiều sáng khoái lắm. Một lát thanh niên này cao giọng ngâm vang:

Thanh thảo lãng cao tam nguyệt độ.

Lục dương hoa phát nhất khê yên.

(Động Đình Hồ của Hứa Đường.

Cỏ xanh sóng ngập tháng ba,

Hoa dương trang điểm nhập nhòa sương khê)

Ngắm đến đây bỗng chàng thanh niên này như quan sát được điều gì, bộ dạng lấy làm mừng lắm, khum tay lên miệng đoạn ra sức gọi một hơi dài:

“Hơ..... Thuyền. Hơ.....Thuyền!”

Lúc ấy, phía xa thấp thoáng bóng một con thuyền nhỏ đang rẽ nước lướt đi giữa muôn vạn sắc sen, đầu mũi thuyền là một vị cô nương trẻ tuổi xinh đẹp đang liu lo khúc “Lục Dương tảo xuân”, tiếng ca nghe thật trong trẻo và thanh thoát. Khi thuyền gần tới bờ, cô nương trẻ tuổi kia chống mũi sào đoạn cất tiếng:

- Công tử, không biết công tử gọi thuyền là có chuyện gì?

Chàng thanh niên kia nghe hỏi vậy khẽ cười, nhún mình mà rằng:

- Cô nương, tại hạ đã chờ ở đây từ trưa đến giờ, nay mới được gặp cô nương, quả thật rất là may mắn. Không biết cô nương có thể cho tại hạ đi nhờ thuyền một chuyến được không?

Vị cô nương xinh đẹp kia nghe chàng ta hỏi vậy khẽ đưa mắt nhìn người thanh niên ấy, một lát sau thì đáp:

- Công tử, không biết công tử định đi đâu?

Người thanh niên này đưa tay chỉ về phía xa xa, đoạn cất tiếng:

- Cô nương, tại hạ muốn đến Quần Sơn đảo một chuyến. Liệu cô nương có thể giúp đỡ được chăng?

Vị cô nương trẻ tuổi kia khẽ trầm ngâm một lúc, sau đó gật đầu:

- Cũng được. Tính ra là cũng tiện đường. Nhưng khi về, thứ cho tôi không thể chờ công tử quay lại, phiền công tử kiếm thuyền khác cho.

Người thanh niên nghe thấy yêu cầu của mình đã được đáp ứng, vui vẻ nói:

- Tại hạ cũng chỉ mong được như vậy thôi. Làm phiền cô nương rồi.

Nói xong chàng ta co mình nhảy xuống thuyền. Con thuyền nhỏ khẽ chòng chành giây lát rồi rẽ sóng lướt đi. Lúc bấy giờ chàng thanh niên kia mới để ý thấy lam y thiếu nữ vóc người mảnh mai, gót hồng nhỏ nhắn, hai bàn tay trắng mịn như ngó sen. Chàng ta lẩm bẩm: “Vốn vẫn nghe nói con gái Ba Lăng ai cũng là mỹ nữ. Lần này được chứng kiến tận mắt, nghiệm lại lời đó quả thật không sai chút nào.”

Bởi thế, chàng ta quay sang phía cô gái chèo thuyền, cất giọng hỏi:

- Cô nương, vừa rồi tại hạ nghe cô nương ca bài “Lạc Dương đào xuân” thật êm tai. Tại sao giờ lại không ca nữa thế?

Cô thiếu nữ kia nghe chàng ta nói vậy khẽ chum chim môi hồng, che miệng cười không trả lời mà hỏi lại rằng:

- Công tử, không biết công tử đến Quần Sơn đảo có chuyện gì vậy?

Người thanh niên kia cười đáp:

- Sự thật thì cũng chẳng có gì. Chẳng qua tại hạ nghe người ta đồn đầu xuân có tiên nữ xuất hiện ở Quần Sơn. Tại hạ từ nhỏ vốn chẳng tin vào thần tiên ma quỷ, bởi thế lặn lội đến đó một phen kiểm chứng như thế nào.

Cô gái nghe thấy lý do hoạt kê như vậy liền cười khúc khích:

- Hóa ra còn có chuyện này nữa ư. Thế mà tận bây giờ tiểu nữ mới biết đấy.

Chàng thanh niên nghe thấy tiếng cười của cô ta trong trẻo, êm ái lắm, không nhịn được mà lên tiếng hỏi:

- Cô nương, không biết cô nương phương danh là gì. Lần này chèo thuyền đến Quần Sơn đảo là bởi vì chuyện gì vậy?

Thiếu nữ kia trả lời:

- Công tử cứ gọi tôi là Tiểu Quân được rồi. Còn đến đó làm gì ấy à... Lần này tôi đi đến Quần Sơn đảo để đi đón tiểu thư tôi. Kia, cũng đã sắp tới nơi rồi.

Lời cô gái vừa dứt, lúc bấy giờ thuyền cũng sắp cập vào một mái đình nhỏ được dựng ven bờ. Ngõu tiểu đình này thêm đá bạc vôi, ngói cũ rêu phong mái cong uốn lượn, xem chừng cũng thanh nhã lắm. Tới đây chàng thanh niên kia cung tay chào một cái, đoạn tung người nhảy lên bờ. Nào ngờ vừa quay đầu đi được mấy bước, chẳng ngờ chàng ta nghe thấy một thanh âm trong trẻo, so với tiếng chim oanh hót trong bụi liễu còn êm ái hơn mấy lần.

- Tiểu Quân. Không biết em đã đến đây lâu chưa vậy?

Chàng thanh niên giật mình quay đầu lại nhìn. Bất giác thấy dung nhan của người thiếu nữ vừa phát thoại kia, chàng ta bỗng như ngây như ngốc. Hiện ra trước mắt chàng là một thiếu nữ xinh đẹp tuổi tầm mười sáu, mười bảy. Chẳng biết đây có phải là “Quốc sắc, thiên hương. Trầm ngư, lạc nhạn” chưa? Ấy nhưng đôi mắt nàng trong sáng đến thánh thiện, vẻ mặt dịu dàng đến thoát tục, thật khiến người ta phải ngơ ngẩn ngẩn ngơ. Song với chàng thanh niên kia, cô gái đó còn có một nét rất riêng, rất đặc biệt mà chàng ta không tài nào nhớ ra nổi đó là gì. Qua phút ngơ ngẩn ban đầu, chỉ nghe chàng thanh niên kia lẩm bẩm: “Người ta thường nói: Tuyệt sắc Ba Lăng. Động Đình xuân hiếu, (Cảnh đẹp nhất Ba Lăng đó là buổi sớm mùa xuân trên Động Đình hồ) nhưng xem ra mấy lời đó vị tất đã là chính xác.”

Nghĩ đến đây, lại thấy cô nương vừa xuất hiện nhón chân toan bước xuống thuyền, chàng thanh niên vội cất tiếng:

- Gượng đã!

Vừa nói vừa vội vã chạy lại phía gần thuyền. Vị cô nương áo trắng kia trông thấy chàng ta chỉ khẽ nhủm mày, còn Tiểu Quân thì cất tiếng:

- Công tử, lại chuyện gì nữa đây?

Chàng thanh niên kia nghe vậy ra chiều xấu hổ, vừa đưa tay gãi đầu vừa ấp úng:

- Cô nương, thứ cho tại hạ nhiều sự. Bất quá tại hạ đói ý rồi, tại hạ giờ chỉ muốn được quay về Ba Lăng thôi.

Qua bộ dáng của người thanh niên, lại liếc nhìn tiểu thư mình, vị cô nương Tiểu Quân kia như hiểu ra được điều gì liền gất khế:

- Công tử, xin công tử nhớ lại mấy lời tiểu nữ đã nói trước đó. Nếu công tử có ý định quay về, xin hãy tìm thuyền khác cho.

Chàng thanh niên kia nghe nói thế chẳng biết nên làm thế nào cho phải, đứng chôn chân một chỗ, vẻ mặt khá là khó coi. Chờ khi cô nương áo trắng đã bước xuống thuyền. Lúc này như nghĩ được điều gì chàng thanh niên kia bất chợt cười khê một tiếng, quay đầu lo lắng bước đi. Lại còn tự giễu mình: “Thào ơi là Thào! Không ngờ người cũng có lúc háo sắc thế này.”

Nào đâu vừa nghĩ tới đây, bất chợt thanh âm trong trẻo kia lại vang lên:

- Công tử xin dừng bước.

Chàng thanh niên kia nghe thấy thế mừng lắm vội quay đầu lại. Lúc này thấy bạch y thiếu nữ kia nói với Tiểu Quân: “Em hãy cho chàng ta cùng lên thuyền đi.”

Thanh âm của cô vừa dứt, không chút chậm trễ chàng ta vội nhảy tót lên thuyền, như là sợ vị cô nương kia bất thành linh thay đổi chủ kiến vậy. Tiểu Quân trông thấy bộ dạng đắc chí kia của chàng, dường như là trong người có chút bức dọc, vừa khua mái chèo vừa cất tiếng hỏi:

- Công tử, chẳng phải bảo lần này công tử đến Quân Sơn đảo là để ngắm tiên nữ sao. Vậy giờ lại quay về Ba Lăng huyện sớm thế.

Chàng thanh niên kia nghe Tiểu Quân hỏi vậy, khẽ liếc bạch y thiếu nữ một cái đoạn cười mà nói rằng:

- Tiểu Quân cô nương hỏi hay lắm. Song chẳng phải là tiểu sinh đã gặp được tiên nữ rồi đấy thôi! Vậy hà tất phải lặn lội ở Quân Sơn hoang vắng làm gì nữa.

Tiểu Quân nghe chàng ta trả lời vậy, như hiểu ra được gì khê cười mấy tiếng. Ở gần đó, bạch y thiếu nữ kia vẫn không nói một lời, gương mặt có vẻ đắm chiều ra chiều như đang nhớ đến chuyện gì đó trong quá khứ. Thanh niên kia vô tình liếc thấy dáng vẻ ấy của cô, tự nhiên trong lòng cảm thấy có nét gì đó thân quen lắm.

Lúc ấy lại nghe Tiểu Quân hỏi tiếp:

- Công tử, nói như vậy là công tử cũng đã tin vào sự tồn tại của thần tiên ma quỷ rồi chăng.

Chàng ta nghe thấy vậy không chút đắn đo, cười mà trả lời rằng:

- Tất nhiên, đến bây giờ thì thần tiên hay ma quỷ, tại hạ cũng đã từng gặp qua rồi.

Chàng thanh niên vừa dứt lời, Tiểu Quân vì hiếu kì nên hỏi lại:

- Thật thế à? Thần tiên công tử đã gặp qua. Vậy chẳng biết hình dạng ma quỷ trông như thế nào vậy?

Tiểu Quân hỏi đến đây, chỉ thấy thanh niên ấy hơi ngẩn người ra một chút, khóe miệng khê giãn ra một nụ cười, vẻ mặt mơ màng - mơ màng: “Gần mười năm trước, vào một ngày mù trời tuyết trắng, tại hạ đã từng gặp qua một tiểu qui xinh đẹp ở ngoại biên Lạc Thành. Tiểu qui đó áo lam tóc huyền, môi hồng da trắng. Thật là vô cùng xinh đẹp và dễ thương.”

Chàng ta vừa dứt lời, Tiểu Quân lấy làm thú vị lắm, vừa khua nhẹ mái chèo vừa cất tiếng cười khúc khích. Nào ngờ cô vô tình thấy bạch y thiếu nữ khóe miệng nở một nụ cười tươi, rồi bất thành linh đưa chân đạp mạnh vào mạn thuyền. Lúc này con thuyền đang lướt đi êm ả trên mặt Động Đình hồ, lại vì cái ra chân đột ngột của bạch y thiếu nữ mà bất ngờ lắc mạnh một cái.

Nói về thanh niên kia, lúc ấy đang mơ màng nhớ đến chuyện năm xưa, nào ngờ bất chợt cả người chao đảo rồi ngã sấp xuống hồ. Trước biến cố bất ngờ ấy, chỉ thấy chàng thanh niên kia tay chân quơ loạn xạ, bọt nước bắn lên tung tóe, miệng thì kêu to: “Cứu! Cứu! Tại hạ không biết bơi.”

Trước hành động bất ngờ của tiểu thư mình, Tiểu Quân lấy làm ngạc nhiên lắm. Lúc này thấy bạch y thiếu nữ kia với lấy cây sào, đưa một đầu về phía thanh niên kia đoạn dùng sức kéo nhẹ. Chàng thanh niên kia mừng hóm, lần theo thân sào rồi bám vào mạn thuyền, mồm miệng phun phì phì những nước là nước.

Thấy bộ dạng lếch thếch tội nghiệp ấy của thanh niên kia, đến đây bạch y thiếu nữ đưa tay che miệng cười, tiếng cười ngân dài ngân dài leng keng như chuông bạc:

- Ca ca, huynh chưa uống cạn nước Động Đình hồ, sao vội lên thuyền sớm làm gì.

Nghe cô gái ấy hỏi vậy, thanh niên kia ngo người ra. Rồi bất giác như nhớ ra được chuyện gì, lắp ba lắp bắp:

- Hóa ra, hóa ra cô nương chính là... chính là...

Lúc ấy thấy cô gái ấy cả người run run, tuy miệng cười mà lệ ướt mi, xúc động nói:

- Thảo ca, tám năm trước khi chúng ta chia tay, huynh đã từng nói với muội rằng: “Nếu mai này gặp lại, Cao Thảo ta không nhận ra được muội, nhất định sẽ uống cạn nước Động Đình hồ để thay lời tạ lỗi.” Mấy lời khi ấy, không biết huynh có còn nhớ hay không?

Chàng thanh niên kia nghe bạch y thiếu nữ kia nói vậy thì mừng rỡ lắm, lớp ngóp bò lên thuyền, khước mắt đỏ hoe:

- Luân Luân... Luân Luân! Thì ra là muội. Chín năm rồi, rốt cục ta cũng gặp được muội.

Thì ra chàng thanh niên kia tên gọi Cao Thảo, chính là cậu bé hào hiệp nhiệt thành năm nào. Sau lần gặp gỡ ở Lạc Thành gần mười năm về trước, Cao Thảo đưa Tuyết Luân đến Trường Xuân Lâu ở Động Đình hồ để tìm Khúc Vân.

Sau khi cô bé gặp được Khúc Vân di của mình, vì mỗi người có chuyện nên đã chia tay từ dạo ấy. Thế mà thăm thoát đã tám năm rồi.

Tám năm rồi.

...

Xế chiều ngày hôm ấy, có hai bóng người đang thong thả dạo bước dọc Động Đình hồ. Một người là một nam thanh niên tuấn tú, vừa đi vừa khua tay múa chân, ra chừng như đang huyền thuyên đủ mọi chuyện trên trời dưới đất. Cạnh đó là một vị cô nương xinh đẹp đang chăm chú lắng nghe câu chuyện chàng thanh niên kể. Đôi lúc còn thấy vị cô nương ấy khẽ cất tiếng cười khúc khích, thanh âm trong trẻo và du dương lắm. Thật khiến cho người ta yêu thích.

Thì ra hai người này chính là Cao Thảo và Âu Dương Tuyết Luân. Đẳng đẳng tám năm trời mới gặp lại, hai người bọn họ lấy làm vui mừng lắm, bởi thế cùng nhau đến Trường Xuân Lâu, ôn lại mọi chuyện trong quá khứ.

Trường Xuân Lâu, một nơi nổi tiếng vào hàng bậc nhất Ba Lăng, là điểm đến yêu thích của tao nhân mặc khách bốn phương. Đây là một trà quán hai tầng nằm quay lưng với Động Đình hồ, hai bên liễu ngát bốn mùa, quang cảnh vừa xinh đẹp lại vừa tao nhã. Lại nghe nói Trường Xuân Lâu vốn do hai vị phò mã chủ của Lệ Tú Phường chung tay xây dựng nên, nơi đây quanh năm không ngớt có sự hiện diện của các cô nương xinh đẹp, càng khiến cho mặc khách bốn phương có thêm lí do để tìm đến tham quan.

Nói về hai người của Cao Thảo và Tuyết Luân, chập choạng tối hôm ấy bọn họ cũng đã đến được Trường Xuân Lâu. Hôm nay lại là đêm mười sáu, bởi thế Trường Xuân Lâu còn nhộn nhịp và đông đúc hơn thường nhật, rất vất vả hai người bọn họ mới tìm được một vị trí lý tưởng. Và cũng thật may mắn khi đó còn là một chiếc bàn kê sát cửa sổ, từ nơi này rất tiện lợi cho việc ngắm hoa, thưởng nguyệt.

Ồn định chỗ ngồi, lúc ấy thấy Cao Thảo nhỏ giọng nói:

- Luân Luân, ta nói có sai đâu. Chỉ vì gã thư sinh ốm kia bị mê mẩn bởi nhan sắc của muội, ấy thế nên chúng ta mới có được một vị trí tốt thế này.

Tuyết Luân nghe Thảo nói vậy, đỏ mặt lí nhí:

- Huynh chỉ được cái ăn nói hàm hồ là giỏi. Hừm, còn ăn nói linh tinh nữa, muội mặc kệ huynh đấy.

Chàng nghe cô nói vậy, một tay với lấy ấm trà, vừa rót vừa cười nói:

- Được, không nói thì không nói. Hà hà, nhưng muội xem. Tự nhiên có nhiều ánh mắt nhìn về phía ta thế này, ta quả thật cũng chưa thích ứng kịp được. Ân, đây là loại trà gì thế nhỉ?

Tuyết Luân nghe chàng hỏi vậy thì lên tiếng giải thích:

- Huynh không biết thật ư! Đây vốn gọi là Hương phách trà, hay còn gọi là trà hoa nhài. Người ta dùng hoa nhài phơi sấy nắng làm vị chính, sau đó lại dùng nước tinh khiết lấy ở suối Ôn Tích, Quân Sơn đảo chế trà. Hương phách trà này vừa thơm thoang thoang mà lại vừa mát dịu, khiến cho lòng người ta thấy thư thái.

Cô vừa nói đến đây thì xung quanh có tiếng xôn xao: “Kìa, ra rồi kìa!”

Rất nhanh sau đó mấy âm thanh lao nhao kia im bật, để lại cho Trường Xuân Lâu một vẻ im ắng hiếm có. Thảo thấy thế khẽ nhúm mày, quay sang phía Tuyết Luân hỏi nhỏ: “Luân Luân, rốt cục là chuyện gì thế nhỉ?”

Nói đến đây lại thấy Tuyết Luân ra dấu im lặng. Thảo thấy thế ngồi xuống rồi quay đầu nhìn về sau. Thì ra lúc này sau bức rèm thưa thấp thoáng bóng một thanh y cô nương, trên tay có cầm theo một chiếc nguyệt cầm. Vị cô nương này hình dung yểu điệu, vóc dáng thướt tha, dấu chưa ai biết mặt song qua dáng điệu ấy ắt cũng là một trang giai nhân tuyệt sắc.

Lúc này thấy thanh y cô nương kia ôm ngang chiếc đàn, vừa nhẹ nhàng ngồi xuống vừa cất tiếng nói, thanh âm nghe thật du dương:

- Hôm nay là đêm mười sáu, trăng thanh gió mát, Vân này mạo phép xin góp vui dăm ba khúc nhạc, mong chư vị khách quan đừng chê cười.

Lời cô vừa dứt, tiếng nguyệt réo rắt, lời ca theo đó cất lên, khi trầm khi bổng, khi khoan thai khi diu dặt. Thật làm người ta xúc động và cảm thán:

Đường Hồ Khâu, tuyết sương mấy dặm

Tích Chân Nương, mãi thắm mộ hoa.

Tỳ bà se sắt lời ca,

Huyền cầm réo rắt ngân nga cung sáo.

Thân liễu yếu, Tô Châu mệnh bạc,

Phận đào tơ, lưu lạc nhân gian.

Xưa kia nàng ở Trường An,

Can qua binh biến phải sang bên này.

Tiếng cầm sắt sờn tay thanh nữ.

Trướng lụa hồng lữ thứ cười vui.

Bán nghệ chứ chẳng bán người.

Nên đà trăm gãy bình rơi thừa nào.

Lòng son sắt, thanh cao tiết liệt.

Đề chàng Vương thương tiếc khổ sầu.

Nát lòng bạc trắng mái đầu,

Lau vàng trúc võ nhuộm màu sương phong.

...

Tiếng đàn vừa dứt, ở bên dưới có một thanh niên trẻ tuổi cất tiếng: “Vân Linh cô nương, tại hạ dẫu không mấy hiểu biết về âm luật, thế nhưng khi nghe lời ca vừa rồi thấy cũng vô cùng xúc động. Cô nương, nếu không phiền có thể nói rõ hơn về cuộc đời của người ca kỹ có tên là Chân Nương kia được chăng?”

Thoáng chần chừ trong giây lát, sau đó thanh âm của thiếu nữ đánh đàn kia lại vang lên: “Chư vị khách quan, khúc ca kia vốn kể về số phận của một tài nữ đời nhà Đường tên là Hồ Thụy Trân, hay còn gọi là Chân Nương. Nàng vốn xuất thân từ Trường An, dung mạo kiều diễm, cầm kì thi họa không gì không thông, nổi danh khắp đất kinh kì.”

Đến đây cô gái kia cất tiếng thờ dài: “Một năm có loạn An Lộc Sơn, nàng cùng cha mẹ lánh về phương nam. Chẳng may trên đường lại gặp tặc phi, thất lạc gia nhân, thế rồi Chân Nương lưu lạc đến Tô Châu, rơi vào kĩ viện Đông Vân Lâu. Vì nàng tài mạo song toàn, lại chỉ bán nghệ chứ không bán thân, bởi thế tiếng tăm bay xa khắp nơi, có rất nhiều người tìm đến Đông Vân Lâu cũng chỉ để một lần thấy dung nhan của nàng, được một lần nghe nàng ca một khúc nhạc.

Thời đó ở Tô Châu có một công tử phú gia tên là Vương Âm Tường muốn lấy nàng làm vợ. Họ Vương vốn cũng là một tài tử nổi tiếng, nhân phẩm đoan chính, lại là người có nghĩa khí. Tuy nhiên vốn Chân Nương có hôn ước từ nhỏ do cha mẹ định đoạt nên nàng đã cự tuyệt. Vương Âm Tường vẫn quyết tâm không bỏ cuộc, chàng ta xuất ra rất nhiều của cải mua chuộc tú bà, lại dựng nhà sống sát cạnh Đông Vân Lâu ngày đêm mong đợi tin vui. Chân Nương biết là khó thoái thác, bởi thế nàng đã tự tận để giữ trinh tiết.

Wương Âm Tường sau khi biết chuyện đau khổ và hối hận khôn cùng. Chàng mang thi hài Chân Nương mai táng tại Hồ Khâu, dùng hết của cải để biến nơi này thành danh thắng, trồng cây trồng hoa khắp nơi, lại còn thể nguyện cả đời sống vậy không lấy vợ.

Lại nghe nói hoa nhài trước đó không có hương vị. Chân Nương sau khi chết hồn phách đã bám vào hoa nhài nên nó mới có hương vị ưu nhã như ngày hôm nay. Các vị khách quan, thức trà các vị thưởng hôm nay chính là trà hoa nhài, hay còn gọi là Hương phách trà đó.”

Cô nương kia vừa dứt lời, ở dưới vang lên mấy thanh âm nghe ra như xót thương thay cho thân phận éo leo của người danh kĩ tên Chân Nương kia. Lúc ấy, chàng thanh niên phát thoại ban nãy vừa nhấp một xong một ngụm trà, đoạn cất tiếng cảm thán:

- Thật là: Tự cô hồng nhan đa bạc mệnh. Đáng thương thay cho một tài nữ trung trinh tiết liệt. Vân Linh cô nương, Ngô Chính Hà tôi tuy bất tài song mạo muội xin góp vui một khúc đàn. Liệu như vậy có được chăng?

Người vừa lên tiếng là một thanh niên trẻ anh tuấn, vận một bộ quần áo trắng tinh, phong thái nho nhã, cử chỉ ung dung, bề ngoài thật xứng với hai chữ “tài tử”.

Lại nói Ngô Chính Hà vừa dứt lời, phía sau bức rèm thưa có tiếng của vị cô nương kia cất lên rằng: “Không biết công tử có phải là Nhất kiếm xuyên vân Ngô Chính Hà của Trường Bạch kiếm phái, được xưng tụng là một trong Lục đại anh kiệt của võ lâm đó chăng?”

Vị cô nương tên Vân Linh kia vừa dứt lời, khắp Trường Xuân Lâu liền có tiếng xôn xao. Vốn dĩ Ngô Chính Hà là đại đệ tử của Hàn Khởi Phong, môn chủ Trường Bạch kiếm phái. Nghe nói họ Ngô được chân truyền kiếm pháp của sư phụ, còn trẻ mà bản lĩnh võ công hết sức cao cường. Mấy năm nay rồi Trường Bạch sơn phiêu bạt giang hồ, Ngô Chính Hà không ngừng ra tay trừ ma vệ đạo, hành hiệp trượng nghĩa, được xem là một trong Lục đại tuấn kiệt danh lừng võ lâm.

Vân Linh vừa dứt lời, họ Ngô như ra bộ ngượng ngùng, chấp tay xá xung quanh một cái đoạn cười nhẹ:

- Không dám, không dám. Vốn dĩ cũng chỉ là cái danh xưng bạn bè yêu mến mà hay gọi đùa thôi. Lần này thật chẳng ngờ Vân Linh cô nương lại nhận ra được tệt danh, thật lấy làm vinh hạnh lắm.

Ngô Chính Hà vừa nói vừa liếc về phía hai người Cao Thảo và Âu Dương Tuyết Luân, trong mắt thoáng qua một tia đắc ý. Chẳng ai ngờ gã thấy Tuyết Luân không có mấy may nửa điểm ngạc nhiên, vẫn giương đôi mắt tròn xoe ra và chăm chú lắng nghe người thanh niên đối diện kể chuyện. Nhất là Ngô Khởi Hà thấy chàng thanh niên kia vừa cười vừa thao thao bất tuyệt, bởi thế họ Ngô hẳn có chút khó chịu trong người.

Lại nói, Ngô Khởi Hà vừa thoáng thấy ánh mắt của Tuyết Luân nhìn Cao Thảo, chẳng hiểu sao gã quay sang phía Thảo lên tiếng:

- Thứ cho Khởi Hà tôi nhiều sự, nhưng vừa rồi khi Khởi Hà tôi có mạo muội xin đứng ra dạo một khúc đàn, tôi thấy thiếu hiệp đây lắc đầu cười không ngớt. Không biết thiếu hiệp đây có chút gì không bằng lòng chăng?

Cao Thảo nghe gã nói vậy chợt giật mình, nhận ra bản thân có chút biểu hiện hơi quá, bởi thế cười tạ lỗi:

- Ngô thiếu hiệp hiểu nhầm ý tứ tại hạ rồi. Ngô thiếu hiệp đàn xin cứ việc đàn. Còn hành động kia... Ân. Vốn chẳng qua là trước đó được nghe qua tích về Chân Nương, tôi thấy cách hành xử của Chân Nương có chút không hợp lý, bởi thế nên mới lắc đầu thôi.

Mọi người nghe chàng nói vậy lập tức lao nhau cả lên. Vốn dĩ hành động trung trinh tiết liệt của Chân Nương khiến cho hết thảy đều lấy làm xót thương và kính trọng. Ấy vậy mà gã thanh niên kia lại bảo là có chút không hợp lý, thật là khiến cho ai nấy đều bức bối. Lúc ấy phía sau bức rèm thưa kia, có tiếng Vân Linh vọng ra hỏi:

- Công tử đây bảo là hành động của Chân Nương không hợp lý. Không biết công tử đây có kiến giải gì khác chăng?

Lúc ấy ở phía đối diện Tuyết Luân khẽ đưa mắt ra dấu cho chàng ngồi xuống. Ai dè Thảo không hiểu ý, chàng vẫn cười vui vẻ đáp:

- Tại hạ dẫu rất khâm phục sự trung trinh lẫn tài mạo của Chân Nương. Ấy thế nhưng không đồng ý ở cái hành động cố chấp đến cực đoan của cô nương ấy. Theo lời Vân Linh cô nương đây kể, Vương Âm Tường kia vốn dĩ là một tài tử nhân phẩm đoan chính, như vậy thì tại sao Chân Nương lại đi tự tận cơ chứ.

Vân Linh nghe chàng nói thế nhún mày, cất tiếng hỏi:

- Nói như công tử đây thì...

Cao Thảo lên tiếng đáp:

- Theo tại hạ thấy chỉ bằng Chân Nương chấp thuận lời cầu thân của Vương công tử. Như vậy chẳng những thoát khỏi kiếp cầm ca ở lầu xanh mà còn có được một đức lang quân như ý. Đó chính là một công hai chuyện, trọn vẹn đôi đường vậy.

Ngô Chính Hà nghe chàng nói thế cười nhạt một tiếng:

- Công tử nên nhớ rằng Chân Nương đã có hôn ước từ nhỏ do song thân định đoạt. Nếu mà cô ấy làm theo lời công tử nói, chẳng phải sẽ là một bất hiếu tử sao. Chẳng phải sẽ khiến cho phụ mẫu cô nương ấy thành người bội tín sao?

Chính Hà vừa dứt lời, Thảo vừa xua tay vừa nói:

- Thì đó chính là điểm cực đoan nhất của Chân Nương. Tại hạ thiết nghĩ người làm cha làm mẹ, người nào mà chẳng mong nhi tử mình được hạnh phúc cơ chứ. Hà huống chi Chân Nương chỉ vì giữ cái thứ gọi là “trinh tiết” hão huyền ấy mà chọn cách kết thúc cuộc sống của mình, trước là phụ ơn sinh thành dưỡng dục của song thân, sau là phụ chân tình của một tài tử nghĩa khí. Bởi thế tại hạ mới lắc đầu cảm thán mà thôi.

Chàng vừa dứt lời thì đã nghe Ngô Chính Hà cao giọng:

- Mấy lời đa đoan vô thường ấy mà thiếu hiệp cũng nói được sao?

Thảo nghe thế khẽ lắc đầu đoạn nói tiếp:

- Sao lại gọi là vô thường. Người ta bảo “Thức thời vụ mới là tuần kiệt”, chúng ta phải tùy vào hoàn cảnh mà chọn cách hành xử sao cho hợp lý chứ. Ài, đường như không ai tán thành với quan điểm của tại hạ thì phải!

Tuyết Luân nghe chàng nói vậy thì cất tiếng cười khê:

- Thảo ca, có muội đồng ý đấy. Sống ở trên đời, chúng ta phải biết tự quyết định số phận của bản thân mình. Nhất là chuyện đại sự trăm năm, phải lựa chọn người mình yêu thương để gắn bó, vậy thì mai này mới có một cuộc sống hạnh phúc chứ.

Nói đến đây, lại quan sát được thái độ bức dọc của mọi người xung quanh trước kiến giải của Cao Thảo, Tuyết Luân dịu giọng:

- Thảo ca, khác quan điểm khó nói chuyện lắm. Hôm nay đến đây là đủ rồi, chúng ta rời khỏi nơi này đi thôi.

Nói xong cô liền khê nắm lấy tay chàng kéo đi. Ngô Chính Hà trông thấy vậy lấy làm bức dọc lắm. Bởi thế chờ khi Cao Thảo đi ngang qua, Ngô Chính Hà bất ngờ đưa chân ra ngăn một cái. Ngay lập tức Thảo bị vấp nên mất thăng bằng bổ sắp xuống nền Trường Xuân Lâu.

Thảo lồm cồm đứng dậy xoa xoa mấy chỗ ê ẩm. Lúc này khắp nơi vang lên tiếng cười chế giễu, lại nhìn thấy vẻ mặt nhon nhon của Ngô Chính Hà, chàng lấy làm bức dọc lắm:

- Ngô Chính Hà, ngươi làm vậy là có ý tứ gì chứ?

Ngô Chính Hà lại cất tiếng cười, giọng nói đầy vẻ khiêu khích:

- Thật chẳng hiểu thiếu hiệp đây nói chuyện gì. Thiếu hiệp đi đứng không cẩn thận, vấp phải chân tôi, vì để chữa then nên kiếm có sinh sự phải không.

Xung quang lại có tiếng ồ lên: “Đứng rồi đó. Lần sau đi đứng nên cẩn thận hơn một chút.”

Những lời đó càng làm Thảo thêm bức dọc, chàng cao giọng quát lớn:

- Họ Ngô ngươi đừng ăn quàng nói xiên. Rõ là tên khốn ngươi cố tình thù hận cản đường ta, vậy mà còn dám lên mặt dạy người sao.

Ngô Chính Hà như muốn đổ thêm dầu vào lửa:

- Xin vị thiếu hiệp đây thận trọng trong lời ăn tiếng nói. Nếu sau này thiếu hiệp còn có thêm lời nào khó nghe nữa, lúc đó tại hạ quyết không khách khí nữa đâu.

Cao Thảo nghe vậy không nín nhịn được nữa, tung người lao tới, miệng thì quát: “Tên khốn ngươi thật khinh người quá đáng.”

Vừa nói vừa vung chân ra, toan cho tên họ Ngô một cước. Chẳng dè loáng một cái, Ngô Chính Hà nhanh như chớp đã quét trụ chàng. Bởi thế thêm một lần nữa Thảo lại ngã lăn quay ra đất. Lúc ấy chỉ nghe họ Ngô nhếch miệng cười nhạo:

- Hóa ra thiếu hiệp đây lại thích ngã như vậy. Thật khó trách, khó trách.

Thảo cố nén đau đứng dậy, lại toan lao tới một lần nữa thì lúc này bức rèm trước mặt chàng lay động, vị cô nương tên Vân Linh kia đã mở lời:

- Xin hai vị thiếu hiệp hãy dừng tay. Mong hãy tôn trọng qui định của Trường Xuân Lâu một chút. Nếu hai vị muốn gây chuyện thị phi, làm ơn hãy ra ngoài.

Cao Thảo nghe thấy thế cố nén cơn nóng giận, trừng mắt nhìn tên họ Ngô kia một cái đoạn cất tiếng:

- Luân Luân, chúng ta đi.

Nói xong chàng cầm tay cô bước đi. Ra khỏi Trường Xuân Lâu, chàng cất giọng bức dọc: “Hừ! Thật là khó nuốt trôi cục tức ngày hôm nay.”

Tuyết Luân nghe chàng nói vậy cười khê:

- Nói gì thì nói, tên họ Ngô ấy bản lĩnh cũng lợi hại lắm. Hi hi, huynh bảo “Thức thời vụ mới là tuần kiệt”, nếu huynh cứ “ngao cổ” ở lại chẳng phải sẽ làm trò cười cho thiên hạ sao. Thảo ca, huynh có trách hãy trách mình bản lĩnh không bằng người.

Ngắn ra một lúc, Cao Thảo trầm ngâm:

- Nghĩ cũng thật lạ. Tại sao hôm nay huynh lại dễ dàng bị tên họ Ngô đó đánh ngã thế nhỉ. Ài, quả là “núi cao còn có núi cao hơn.” Muội nói thật là đúng, thân nam nhi thì nên không ngừng nỗ lực.

Tuyết Luân quay sang phía Thảo, khê cất tiếng:

- Thảo ca, huynh bảo sư phụ huynh tên là Triệu Du Nghĩa hả. Không biết Triệu lão tiên bối là cao nhân phương nào nhỉ, sao từ trước đến giờ muội chưa hề nghe thấy tiếng.

Nghe thấy Tuyết Luân hỏi vậy, chàng cười đáp:

- Thi sư phụ của huynh vốn là một thế ngoại cao nhân mà. Hà hà, sư phụ huynh tuy không nổi danh trên giới giang hồ song bản lĩnh võ công thì rất cao cường.

Chàng vừa nói đến đây bất giác phía xa có bóng một người đang hót ha hót hải, nhận ra người vừa mới tới là ai, Cao Thảo ra giọng ngạc nhiên hỏi:

- Tiểu Hắc, có chuyện gì mà vội vã thế.

Lúc ấy người được gọi là Tiểu Hắc kia vừa đến gần đã cuống quýt:

- Nhị công tử. Không hay rồi, không hay rồi. Công tử bỏ nhà đi biệt hơn một tuần không có tung tích, báo hại tiểu nhân đi tìm khổ sở gần chết. Hiện giờ phu nhân đang nổi cơn thịnh nộ ở nhà, công tử mà không về ngay ắt bọn Tiểu Tam sẽ gặp họa sát thân mất.

Tuyết Luân nghe gã nói vậy che miệng cười, tiếng cười trong trẻo như trăng tan, giòn giã như ngọc vỡ, khiến cho Tiểu Hắc ngây ngốc. Cao Thảo thấy vậy tức giận gõ vào đầu gã một cái đoạn gãy:

- Nhìn cái gì mà nhìn. Bộ ngươi chưa bao giờ thấy tiên nữ sao chứ. Được rồi, chờ ta đưa Luân Luân về nhà rồi sẽ cùng ngươi đi Lâm An.

Chàng dứt lời, lại chỉ thấy Tuyết Luân khẽ xua tay, dịu dàng nói:

- Giờ đã khuya, huynh mà đưa muội về cũng không tiện lắm. Bây giờ muội đã chuyển về Ba Lăng ở, huynh đã biết nhà rồi thì nhớ thi thoảng tìm đến nhé.

Lường lự một chút, sau đó Thảo gật đầu:

- Muội nói thế cũng phải. Mà ta thấy hiện chỉ có muội và Tiểu Quân sống cùng một mái nhà, chỉ bằng mai mốt dọn ra kinh thành ở hẳn cho tiện. Ân, thôi ta phải đi đây. Luân Luân, muội tự bảo trọng nhé. Hừ, ta còn không vội thì Tiểu Hắc ngươi vội cái gì chứ.

Bạn đang đọc truyện *Đại Vận Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 3: So Tài.

Chiến tranh và loạn lạc đang bùng phát khắp nơi, dường như đi đâu cũng thấy cảnh nạn dân lầm than cơ cực, neho nhóc tang thương. Hiện tại “Thường thắng tướng quân” Nhạc Phi - là chấn vững chãi bảo vệ sự an nguy của cả triều đình Nam Tống đang đổ bệnh, nhân dân khắp nơi đang vô cùng lo lắng.

Trong một lữ quán nhỏ ở Hoàng Long Khẩu, mạn trái của Phục Ngưu Sơn tây, sinh hoạt ở đây dường như chẳng hề bị chiến tranh loạn lạc làm xáo trộn. Kì lạ hơn nữa lữ quán này không có tửu nhị, lại như cũng chẳng thấy hiện diện một bóng người ra dáng chường quẩy. Hiện thời trên chiếc bàn lớn ở chính giữa lữ quán nhỏ hoang sơ ấy không biết bày cơ man bao nhiêu là rượu, và cũng chỉ có rượu - là liệt rượu. Nhìn kĩ hiện thời vào lúc này cũng chỉ có ba tửu qui đang ngồi chén tạc chén thù mà thôi.

Ngoài trời gió rét lạnh căm, tuyết bay lát phất song bên trong lữ quán vẫn tương đối sôi động và rộn rã. Tiếng người nói chuyện xen lẫn với tiếng tý tách của bếp lửa reo ca thể hiện một không khí khá là ấm áp, thân thiện. Ở ngay gần lối ra vào, ba vị khách quái dị đang say sưa trò chuyện trên trời dưới đất, bằng vào phục trang và lối nói chuyện đặc biệt của họ, xem ra mấy người này chẳng để những chuyện thị phi bên ngoài ảnh hưởng.

Trong cái tiết trời lạnh lẽo đến cắt da cắt thịt ấy, một thanh niên ước chừng tam thập vận một chiếc áo nho sinh màu lam nhạt, bàn tay không ngừng phe phẩy chiếc Đàn hương phiến, miệng nở một nụ cười:

- Tất Thu Phàm đại ca, tiểu đệ lại không nghĩ như vậy.

Nhìn lại, người được gọi là Tất Thu Phàm kia là một lão nhân râu tóc bạc như cước, gương mặt từ hòa, ông ta lại vận một chiếc Thiên niên hạc sườn trắng toát, trông bộ dáng thật giống như một thế ngoại cao nhân. Xem chừng tuổi tác của Tất Thu Phàm phải lớn hơn thanh niên thư sinh kia rất nhiều, thật chẳng ngờ bọn họ lại có lối xưng hô kì quái như thế. Tuy vậy lúc này chỉ thấy gương mặt Tất Thu Phàm khẽ nhún lại, quay sang hỏi người thanh niên:

- Đông Phương Hiên Di chưa đáng để cho lão đệ khâm phục ư? Vậy hạng người như thế nào mới lọt vào được tầm mắt của Triệu lão đệ đây?

Vị thư sinh họ Triệu này nghe hỏi vậy liền trả lời:

- Không phải là Đông Phương lão nhân chưa đáng cho họ Triệu này khâm phục, chỉ là nếu đem so với mấy người này, bản lĩnh của Đông Phương Hiên Di còn cách xa một vạn tám ngàn dặm!

Hai người kia nghe trung niên thư sinh nói vậy liền đồng thanh hỏi: "Trên đời này tồn tại người như vậy ư?"

Thư sinh họ Triệu khẽ mỉm cười, chiếc quạt tinh xảo làm bằng gỗ đàn hương kia khẽ phe phẩy, dáng điệu mười phần khoan thai:

- Tất nhiên là có chứ. Trong mắt tiểu đệ, mấy người này chính thị là Tứ đại thánh nhân.

Nói đến đây, ngữ khí chậm xuống: "Phục Hi Thị phát minh ra bát quái, thông suốt rành rẽ đạo lý vận hành xoay chuyển của trời đất. Đó là vị thứ nhất."

Lão nhân tóc bạc Tất Thu Phàm kia nghe vậy gật đầu, lại thấy người thanh niên thư sinh kia tiếp lời: "Thần Nông thị trưởng muôn loại cỏ cây, chữa được bách bệnh cho mọi người, lại trồng được trăm loại lúa, giúp hậu thế muôn dân có được cái ăn. Xứng đáng là bậc thứ hai."

Trông thấy ánh mắt của hai người còn lại, người thư sinh họ Triệu kia tay trái cầm chiếc Đàn hương phiến đặt xuống bàn, ngón tay khẽ giơ lên: "Chu Công chế được lễ nhạc, định ra được lễ luật, mọi người đời sau răm rắp tuân theo, đó là vị thứ ba. Khổng Phu Tử thông kim bác cổ, học vấn uyên thâm, đó chính là người thứ tư!"

Lời vừa dứt, họ Triệu quay sang phía người thứ ba ngồi ở bên phải tả cười hỏi:

- Hứa lão huynh, không biết tiểu đệ nói như vậy có hợp tình hợp lý chăng?

Nói xong người thư sinh kia bàn tay lại nhẹ phe phẩy chiếc đàn hương phiến, nếu bên ngoài trời không mưa tuyết thì cứ chỉ kia ắt hẳn mười phần thanh tao, tiêu sái. Tuy nhiên chẳng một ai ngờ rằng vị văn nhân lịch lãm, nho nhã, này giờ mở miệng là nhắc đến thánh hiền kia lại chính là một "đạo tặc hái hoa" danh lừng võ lâm. Người này tên gọi Triệu Du Thiên, danh xưng Đại soái phong lưu, thiên lý hộ hoa sứ giả. Gã khi còn trẻ được kì nhân chỉ điểm nên bản lĩnh khinh công rất cao, ấy thế họ Triệu háo sắc thành tính, "hái hoa bắt bướm" đã thành thói quen, dưới con mắt nhân sĩ chính phái thì Triệu Du Thiên này đích thực là một đại dâm tặc khét tiếng. Lại nói họ Triệu tuy tiếng mang dâm tặc song thực sự mà nói Triệu Du Thiên cũng có nguyên tắc riêng của hắn: nữ nhân không tự nguyện, gã tuyệt đối không xuống tay. Triệu Du Thiên được trời phú cho một vẻ mặt tuấn tú, nho nhã, kiêu thước sâu rộng, lại vô cùng biết cách chiều chuộng nữ nhân, bởi thế hầu hết nữ nhân qua tay họ Triệu đa số đều là vừa lòng tình nguyện, nghe giảng hồ đồn đại rằng mấy nữ qua tay gã dâm tặc này không đến một trăm thì cũng đến tám chục. Bởi thế Triệu Du Thiên một thời chính là thần tượng của rất nhiều thanh niên mới nổi mà trong lòng mang giấc mộng tầm hoa.

Lần vừa đây nhất, Triệu Du Thiên một thân bản lĩnh, một mình đột nhập vào Tổng đà của Thánh Hòa giáo ở Tây Vực, vô thanh vô tức mang đi Thánh nữ của Thánh Hòa Giáo khi ấy là Tứ Nhược Bản. Sự kiện chấn động giang hồ này đã làm tên tuổi của Triệu Du Thiên càng thêm lừng lẫy, đồng thời nó tuyệt đối là nỗi nhục lớn nhất của Thánh Hòa giáo mấy chục năm trở lại đây. Lần đó Thánh giáo xuất ra hai đại trưởng lão, lại điều động sát thủ của ba đường lớn chỉ để truy sát họ Triệu, ấy thế nhưng cuối cùng vẫn để gã "dâm tặc" ấy trốn thoát. Như vậy đủ biết bản lĩnh khinh công của Triệu Du Thiên cao cường đến mức nào.

Tuy nhiên xét về bản lĩnh khinh công, hiện thời trong cái lữ quán nhỏ này, có người so với Đạo tặc đệ nhất phong lưu vị tất đã thua kém. Người đó chính là lão nhân áo đen ngồi bên phải trái của Triệu Du Thiên - cũng chính là người vừa được họ Triệu gọi là "Hứa lão huynh" kia. Đối với cuộc tranh luận vừa rồi, ban đầu họ Hứa có chút trầm mặc, lần này nghe Triệu Du Thiên hỏi vậy liền cười nhạt:

- Ta xem Phục Hi, Thần Nông kia chắc gì đã có thật. Cái gì là "Tam hoàng, ngũ đế. Vạn đại thiên thư". Hừ... xem chừng cũng chỉ là mớ bìa đặt mà thôi. Cứ theo Hứa Khang ta thấy, nếu xét về bản sự Gia Cát Võ Hầu vị tất đã kém lão Phục Hi gì gì đó. Còn nếu xét về bản lĩnh dùng thuốc, ta nghĩ Thần Nông so với Hoa Đà sợ rằng còn kém xa, cùng lắm chỉ được như Y tiên Vương Thời Trân là cùng chứ gì. Hà hà... dường như Triệu Du Thiên người đề cao hai lão già ắt ơ từ thời thượng cổ đó quá mà thôi!

Tất Thu Phàm nghe đến đây liền cất tiếng hỏi:

- Như vậy còn Chu Công và Khổng Phu Tử thì sao?

Hứa Khang liền cười lớn:

- Hà hà... qui định của lễ nhạc, giáo điều của Nho gia thật quá lằng nhằng, rắc rối. Hơn nữa Hứa Khang này nói trắng ra chính là một gã đạo tặc, nếu tự đi tôn vinh hai vị thánh nhân Chu Công, Khổng Tử làm người Hứa Khang này khâm phục nhất, nếu vậy thì khác nào tự xem thường bản thân mình quá ư?

Người vừa phát thoại là một lão nhân tên gọi Hứa Khang. Ông ta tuy đã luống tuổi song râu tóc đen nhánh, lần này lại ngồi cạnh một người dáng vẻ tiên phong đạo cốt như Tất Thu Phàm quả là có nửa điểm tư vị. Bên cạnh một thể ngoại cao nhân với chiếc đạo bào trắng toát ấy, nhìn lại thì thấy lão nhân họ Hứa đó vận một chiếc áo dạ hành màu tím đen trông khá đặc biệt, đặc biệt bởi nó được chính Hứa Khang đặt cho một cái tên nghe rất mỹ miều: Hàn sương lãnh y. Và rốt cục, kể từ khi nó có được cái danh xưng mỹ miều đó, nó từng bước trở thành một trong những bộ y bào đặc biệt nhất võ lâm. Nghe đồn chiếc Hàn sương lãnh y kia được dệt bằng tơ tằm ở Thiên Sơn, đao thương thủy hỏa bất xâm. Tuy nhiên nguyên nhân làm cho nó trở thành chiếc áo nổi tiếng bậc nhất thiên hạ lại nằm ở vị chủ nhân của nó: Thiên hạ đệ nhất thần sầu Hứa Khang.

Tên tuổi của Hứa Khang sớm đã lừng danh hai mươi năm về trước, song bất quá thiên hạ không có mấy người chân chính biết được chân diện mạo của họ Hứa. Chỉ có điều nếu chỉ nhìn vào vẻ mặt và bề ngoài của con người kia, sợ rằng không một ai dám tin ông ta lại chính là Đệ nhất thần sầu nổi tiếng võ lâm. Từ khi họ Hứa thành danh, giang hồ đã có câu: "Tuyệt vũ trường không, lưu ảnh vô tông. Thâu thiên hoán nhật. Tuyệt thế khinh công."

Dường như chẳng mấy ai biết được thực hư võ công của Hứa Khang ra sao, bất quá để có được cái danh hiệu Thần sầu đó, dù biết bản lĩnh khinh công và khả năng sử dụng đôi tay của ông ta xuất sắc thế nào. Nghe mọi người đồn đại, phàm đồ vật nào lọt vào mắt vị thần sầu này thì xem như là đã trở

thành vật sở hữu trong túi ông ta rồi.

Lại nói về bản lĩnh, ông già đáng về tiên phong đạo cốt Tất Thu Phàm kia cũng rất là ghê gớm, so với Hứa Khang thì đúng là kẻ tám lạng, người nửa cân. Mặc dù Tất Thu Phàm sớm đã qui ẩn giang hồ, bản thân người này lại xa lánh thế tục nên hiện thời ít người biết đến tên tuổi của ông ta. Thế nhưng nếu là ba mươi năm trước, là người có chút kiến thức ắt hẳn sẽ biết đến cái danh tự Tất Thu Phàm này. Thời điểm ấy, Tất Thu Phàm chẳng những võ công cao cường mà bản lĩnh hội họa của ông ta càng ảo diệu tuyệt luân. Nhớ khi đó đương kim hoàng thượng vì muốn xem ông ta phóng bút vẽ chân dung cho mình mà đã phải liên tiếp hạ ba đạo thánh chỉ. Chỉ có điều chẳng biết vì sao, giữa khi sự nghiệp và tên tuổi lừng lẫy nhất, Tất Thu Phàm lại chọn cách gác bút, thoái ẩn giang hồ trên đỉnh cao danh vọng. Lý do vì sao thì chỉ bản thân Tất Thu Phàm mới có thể hiểu được!

Quay trở lại cuộc trò chuyện vừa rồi của ba người này, khi Thần thái Hứa Khang vừa dứt lời, người trung niên thư sinh hiệu xưng là Triệu Du Thiên kia cười lớn:

- Vậy theo như Hứa Khang tiên sinh, Tứ đại thánh hiền sẽ là những người nào đây?

Hứa Khang nghe vậy bình thân cười:

- Cái gì mà là thánh hiền! Hừ... ta không cần quan tâm. Thế nhưng những người đáng để cho Hứa Khang này hâm mộ thì đó đều là kì nhân hàng thật giá thật, trong mắt ta đó chính là Tứ đại thánh nhân.

Nói đến đây Thần thái Hứa Khang miệng mỉm cười, giơ ngón tay cái lên đoạn thông thả nói:

- Nguyên soái Nhạc Phi võ nghệ cao cường, binh pháp tinh thông, hành quân bách chiến bách thắng. Hơn nữa một đời Nhạc nguyên soái tận trung báo quốc, vì dân mà nỗ lực. Đó chính là người làm Hứa Khang này khâm phục nhất.

Triệu Du Thiên và Tất Thu Phàm nghe thấy vậy đồng thời cùng gật gù: "Đối với bản lĩnh và con người của Nhạc nguyên soái, mấy người chúng ta ai này đều rất ngưỡng mộ."

Hứa Khang giơ ngón tay thứ hai lên đoạn cất tiếng:

- Thần cái Lục Bân Tùng - đương kim bang chủ Cái Bang: quang minh lỗi lạc, lại chính trực uy vũ, ghét ác như cừu, yêu rượu như mạng sống. Đó chính là người thứ hai mà họ Hứa ta khâm phục.

Dừng lại một chút, Hứa Khang giơ ngón tay thứ ba lên đoạn cao giọng nói tiếp:

- Vạn hoa cốc chủ Quách Kinh Hân am hiểu kì môn, kiếm pháp tuyệt luân. Nhớ trường đồ sát năm đó, ông ta vì bằng hữu mà huyết kiếm ngang dọc, chém trăm mạng cừu nhân, cạn ngàn chén rượu sầu. Con người dám yêu dám hận, bản lĩnh uống rượu lại cao minh như thế, thật đáng để Hứa Khang này tôn vinh.

Ông ta nói đến đây ngữ khí liền chùng xuống, lại khẽ bấm bấm mấy ngón tay, vẻ như xem chừng đang cân nhắc và tính toán. Hai người Tất Thu Phàm và Triệu Du Thiên kia chờ lâu không thấy ông ta nói năng gì liền thúc giục: "Nghĩ gì mà sao lâu thế! Rốt cục người thứ tư là ai?"

Hứa Khang đến đây thở dài một tiếng: "Tính tới tính lui, người thứ tư chẳng phải chính là một trong số bốn anh em huynh đệ chúng ta hay sao? Chỉ có điều là Hứa Khang ta cứ phân vân, không làm sao có thể tự mình phân định được vấn đề phức tạp này!"

Hứa Khang vừa dứt lời thì hai người kia đưa mắt nhìn nhau, ngẩn ra một lúc sau đó Tất Thu Phàm vỗ mạnh xuống bàn, cao giọng nói to: "Lão Hứa nói thật đúng. Hà hà....được! Cái này không phải là kiêu căng tự mãn mà chính là biết nhìn nhận giá trị bản thân. Được, vậy hôm nay nhất định chúng ta thử phân ra thứ tự trước sau. Chỉ có điều..."

Nói đến đây Tất Thu Phàm hạ giọng, vẻ mặt đầy băn khoăn: "Mấy người chúng ta mỗi người một bản lĩnh, làm thế nào mới có thể phân được cao thấp được đây? Huống chi..."

"Huống chi tứ đệ lại không có mặt ở đây."

Triệu Du Thiên mở lời nói tiếp ý đang dở của Tất Thu Phàm: "Mà cũng lạ thật, với bản tính của Tứ đệ, có sao giờ này còn chưa thấy xuất hiện nhỉ?"

Trong lúc mọi người còn đang thắc mắc và chờ đợi sự hiện diện của một người được gọi là Tứ đệ thì bất chợt một âm ba vút cao xen lẫn cùng gió và tuyết:

...

Mạch mã thùy gia tử,

Hoàng Long biên tái nhĩ.

Thiên sơn tam trọng tuyết,

Khởi thị viễn hành thi.

(Thơ Lý Bạch, dịch nghĩa:

Trên lưng ngựa trắng kia ai,

Hoàng Long đi đến cõi ngoài xa xa.

Thiên sơn tuyết ngập bao la,

Phải đâu là lúc xông pha nẻo này)

Tiếng ngâm vừa dứt, một bóng áo xanh lướt nhanh như bay vào trong tửu quán, thanh âm hào hứng theo đó cất lên: “Tiểu đệ chậm trễ rồi. Mong mấy vị ca ca lượng thứ!”- Nhìn lại thì ra là một thanh niên trẻ anh tuấn, trên tay có cầm một thanh kiếm được quán bằng voan lụa trắng. Hóa ra người này chính là Lý Phi Dương.

Trông thấy bóng dáng Lý Phi Dương vừa xuất hiện, Hứa Khang cười nói:

- Lão đệ đến thật đúng lúc. Hà, mấy người chúng ta đang phân định xem trong bốn chúng ta, ai là người có bốn sự nhất.

Lý Phi Dương nghe vậy ngạc nhiên, sau đó lớn tiếng cười:

- Hứa lão huynh thật là biết nói đùa. Luận về bản lĩnh hội họa, ai hơn Thu Phàm đại ca, luận về bản lĩnh thâm đồ đoạt vật, ai hơn Hứa lão ca. Lại nói về bản lĩnh câu hồn đoạt phách nữ nhân, lão Tam ắt hẳn xếp hàng đầu. Còn về phần tiểu đệ, đệ chẳng có bản lĩnh gì. Thế nên cuộc thi lần này, tiểu đệ cam bái hạ phong vậy. Ai! Thật là đau lòng hết sức, đệ có đến chậm chút xíu đã không còn giọt rượu nào rồi.

Thư sinh họ Triệu nghe vậy tủm tỉm cười:

- Đệ tình nguyện cam bái hạ phong thật chứ. Hà, vậy cứ như thế đi.

Tất Thu Phàm nghe vậy gạt tay, lớn tiếng nói:

- Cái gì cũng phải công bằng sòng phẳng, đâu phải chuyện nói chơi được. Hừ, lão Tử không biết đó thôi, lần này mấy người chúng ta phân định bốn sự, người thắng cuộc sẽ có tư cách đứng ra tiêu diệt phản tặc Lã Kính, trừ đi một cái họa cho người Hán chúng ta.

Nghe Tất Thu Phàm nói vậy, Lý Phi Dương vỗ tay:

- Hà! Chuyện hay như vậy tiểu đệ đâu tình nguyện đứng ngoài cuộc chứ. Đã vậy lần này tiểu đệ xin bôi xấu, góp vui cùng mọi người vậy. Chỉ là không biết chúng ta tiến hành thăm định như thế nào đây?

Nghe Lý Phi Dương hỏi vậy, Tất Thu Phàm lộ vẻ băn khoăn:

- Ai dà. Mỗi người một kiểu, để phân định kiểu này cũng thật là khó khăn. Trong lúc chờ đợi đệ, mấy người chúng ta cũng đã bàn ngược bàn xuôi mãi rồi mà chưa nhất đồng quan điểm. À, mà mọi lần ta thấy đệ đều là người có mặt đầu tiên, sao lần này lại chậm trễ vậy. Hay lần quay về Vạn Hoa Cốc có gì trục trặc chăng?

Lý Phi Dương cười:

Có gì trục trặc đâu. Hà hà... Nói ra mọi người không tin đâu, cách đây không lâu tiểu đệ có cơ duyên được gặp mặt Nhạc nguyên soái.

“Nhạc nguyên soái.” Mấy từ đó đối với mấy người Tất Thu Phàm quả thật vô cùng hấp dẫn. Bởi thế khi Phi Dương vừa dứt lời, mọi người dồn dập hỏi han. Lý Phi Dương lập tức liền mang chuyện trên đường tình cờ đụng độ ác đồ Thiên Hắc giáo, lại cả chuyện hộ tống “Thần bí nhân” trên kiệu gấm đến Tương Châu gặp mặt Nhạc Phi kể ra rành mạch. Thì ra Nhạc nguyên soái quả thật bị người của Ngũ Độc Giáo âm mưu hạ độc, thế nhưng rất may ông đã được Tiên y Vương Thời Trân bí mật chữa trị. Nhạc nguyên soái một thời gian giả bệnh là để truy tìm nội gián, đồng thời có thêm thời gian dò xét động tĩnh của Kim Quốc.

Lúc này nghe Lý Phi Dương lên tiếng:

- Theo như đệ suy đoán, có lẽ người ngồi trên kiệu hoa đó chính là nội gián của người Hán chúng ta cài vào hàng ngũ Kim Quốc. Người này biết được chính xác Nhạc nguyên soái trúng loại độc gì, ngăn dậm vát và mạng y dược đến chữa trị cho nguyên soái. Hà... tuy Nhạc nguyên soái đã được Tiên y Vương Thời Trân cứu chữa trước đó, thế nhưng chuyện đi này của “Thần bí nhân” kia cũng không phải vô ích, tên gian tế Ngũ Độc Giáo đã lập tức bị bắt sống mà thần không biết, quỷ không hay.

Nói đến đây Phi Dương cất tiếng thở dài, dường như còn có đôi phần nuối tiếc:

- Nếu như chẳng vì Nhạc nguyên soái còn mang trọng trách, đệ nhất định xin được thưởng thức qua Thương pháp của Nhạc nguyên soái. Nghe nói nguyên soái được chân truyền thương pháp của Nhất kích bạt sơn Tần Quảng nước tiếng một thời ở Tương Châu, lại nghe như võ công Nhạc nguyên soái cũng đã sớm vượt qua sư phụ của mình.

Hứa Khang nghe đến đây thì lên tiếng :

- Nhắc đến thương pháp ta sức nhớ đến Thiên Ba phủ Dương gia hiển hách một thời. Ài, thật đáng tiếc. Cuối cùng cũng chỉ vì triều đình kém cỏi, hoàng đế bất tài mà làm cả một đại gia tộc lụn bại. Hừ, lại còn lão Tông Cao Tông ngu xuẩn, tên thừa tướng Tần Cối vô lương tâm nữa, làm phí không biết bao nhiêu tâm huyết của Nhạc nguyên soái, tổn thất không biết bao nhiêu máu xương của nhân dân. Thật là đáng căm hận.

Triệu Du Thiên gật đầu:

- Hứa lão ca nói thật phải. Nhớ lại trận chiến ở chân dãy Võ Di Sơn hai năm về trước, hậu nhân của Thiên Ba phủ là Dương Tái Hưng thương pháp xuất quỷ nhập thần, cuối cùng cũng chỉ chịu bại dưới kiếm của Tứ đệ mà thôi. Đáng tiếc thay, hiện giờ gia tộc họ Dương sớm đã trở thành dĩ vãng. Chỉ mới năm ngoái thôi, đệ nghe nói em gái của Dương Tái Hưng là Dương Anh đã thành lập nên Lệ Tú phường ở Ba Lăng huyện, Động Đình hồ. Xem ra tiểu nữ kia tuy là phận nữ nhi mà chí không nhỏ, chỉ có điều số phận thật bất hạnh.

Lý Phi Dương nghe đến đây liền nói lớn:

- Hừ! Nếu biết phẩm cách của tên Cao Minh Vĩ kia đòi bại như vậy, lần đó đệ một kiếm biến hắn thành Thái giám cho rồi. Nghe nói hắn sau khi hủy bỏ hôn ước với Dương nha đầu, lập tức trở thành con rể của Tiết gia phải không? Lần sau đệ mà gặp lại hắn, nhất định tên súc sinh ấy sẽ phải lãnh đủ.

Hứa Khang cười lớn:

- Đệ vội vã gì chứ? Hay là phải chăng vì bất bình thay Dương cô nương. Ha ha... ta nói đùa thôi. Nhưng vừa rồi nghe đệ ngâm cái bài gì ấy nhỉ? À hóa ra là “Độc bất kiến” của Lý Bạch à. Nghe ra hào khí oanh liệt đấy. Sẵn đây Hứa Khang ta có một đề nghị, chi bằng chúng ta dựa vào sở trường của bản thân để thể hiện một bài tứ tuyệt. Ai khiến cho những người còn lại thần phục nhất chính là người thắng cuộc.

Triệu Du Thiên nghe vậy vỗ tay:

- Đề xuất của Hứa lão ca xem chừng khó có thể phân định được thắng thua. Bất quá, ha ha... họ Triệu này lại rất tò mò, muốn xem Đệ nhất thần thái Hứa Khang trở tài thi phú. Bởi thế nên tiểu đệ đồng ý vậy.

Tất Thu Phàm hừ lạnh:

- Hai người các người tán đồng thì lẽ nào Tất Thu Phàm ta lại e ngại chứ. Hừ, có bốn người mà ba người đã ưng thuận thì không cần đến ý kiến của Tứ đệ nữa. Cứ thế mà tiến hành thôi. Nhưng đầu tiên thỉnh “Hứa Khang tiên sinh” ra tay xuất mã cho mọi người mở rộng tầm mắt, biết thêm cái gọi là “sở trường thể hiện tứ thơ” là thế nào.

Hứa Khang nghe vậy liền cười:

- Được rồi. Lão Hứa ta chỉ vừa nghĩ ra trò này, nhưng cũng xin bêu xấu vậy.

Nói vừa dứt lời, Hứa Khang tiến nhanh ra phía chiếc bàn giữa tửu quán, hai bàn tay thoăn thoắt, miệng thì nói: “Hết rượu thì dùng trà vậy, mọi người hãy cùng đến thưởng lãm!”

Vừa nói ông ta rót trà ra chiếc tách nhỏ làm bằng gốm trắng, động tác thoạt có vẻ nhanh mà vô cùng thông dong. Khi trà vừa rót ra đầy chén, một tay ông ta cầm kẹp trúc, tay kia khẽ lắc nhẹ vào chiếc bàn, đồng thời thổi các làn hơi nước đang liên tục bốc lên. Sau khi chờ nước trà trong tách thôi sũng sánh, Hứa Khang dùng chiếc kẹp trúc khuấy nhẹ vào chiếc cốc thứ nhất. Tất Thu Phàm trông thấy vậy khẽ nhủ mày: “Lão Hứa đang làm gì vậy?”

Hứa Khang nghe Tất Thu Phàm hỏi vậy chỉ cười khẽ không đáp. Lý Phi Dương ngạc nhiên quan sát kỹ tách trà đầu tiên thì chợt giật mình, nhận ra những lá trà nhỏ đang dần tán tụ biến ảo dưới làn sóng nước, cuối cùng hợp lại thành một tổ hợp giống như hình ảnh một con chim có cái mỏ khá dài đang dang cánh. Đến đây lại nghe Triệu Du Thiên giạt mình hô to: “Thùy đan thanh”.

Tất Thu Phàm thấy thế khẽ lẩm bẩm:

- Kỹ thuật Bách hí trà đạo của lão Hứa đã đến trình độ này. Thật khiến người ta giật mình khâm phục.

Hứa Khang lúc này không vì ý kiến của mọi người xung quanh mà xao nhãng, trái lại lúc này gương mặt ông ta hết sức tập trung, tay gờ cao ầm trà rồi khẽ nghiêng nghiêng, nhẹ rót vào tách thứ hai. Dõi mắt nhìn vào tách trà nhỏ, thấy lá trà lật phất rụng rơi theo làn nước, đồng thời từng làn khói mỏng bốc nhẹ, thoạt như từng dòng hoa khói chơi vui giữa trời. Vừa rót xong tách trà thứ hai, Hứa Khang lại dùng kẹp trúc khuấy nhẹ, qua một lúc Triệu Du Thiên lại cũng là người đầu tiên lên tiếng, hét ra hai chữ: “Dương Châu”. Thì ra lúc này trên mặt tách trà thứ hai, lần lượt xuất hiện hai chữ Dương Châu được ghép lại bằng những chiếc lá trà lập lòe trong khói nước.

Tất Thu Phàm quan sát tách trà này ngẩn ngơ. Lại thấy Hứa Khang hai tay thoăn thoắt không ngừng nghi song biểu cử gương mặt họ Hứa thì vô cùng tập trung. Chỉ một lát sau đó khi mặt nước ở tách trà thứ ba thôi dao động, thấp thoáng hiện ra hình ảnh một chiếc thuyền buồm no gió. Còn khi Hứa Khang vừa rót xong tách trà cuối cùng, mờ ảo hiện ra hai chữ “Trường Giang”.

Đến đây cả ba người Tất Thu Phàm, Triệu Du Thiên và Lý Phi Dương đồng thanh hô: “Hoàng Hạc lâu tổng Mạnh Hạo Nhiên chi Quảng Lăng”.

Lúc bấy giờ Hứa Khang mới thờ phào một tiếng, đặt nhẹ tách trà xuống bàn đồng thời cao giọng, hóm hờ ngâm vang:

“Cổ nhân tây từ Hoàng Hạc lâu.

Yên hoa tam nguyệt há Dương Châu.

Cô phàm viễn ảnh bích không tận,

Duy kiến trường giang thiên tế lưu.”

(Thơ Lý Bạch. Dịch nghĩa

Bạn cũ dời chân Hoàng Hạc lâu.

Tháng ba hoa khói xuống Dương Châu.

Bóng buồm chìm lẫn trong trời biếc,

Chỉ thấy Trường Giang vẫn chảy mau)

- Hà hà, lần này tiếp bước Tứ đệ, lão Hứa ta cũng xin lấy tứ thơ của Lý Bạch làm cảm hứng vậy.

Hứa Khang vừa dứt lời, Tất Thu Phàm và Triệu Du Thiên cùng ngẩn người ra một lúc, lát sau thì thấy Tất Thu Phàm thờ dãi:

- Thật chẳng ngờ lão Hứa còn có bản lĩnh này. Tất Thu Phàm ta dẫu chẳng đành lòng nhưng cũng phải xin cam bái hạ phong vậy.

Triệu Du Thiên một tay phe phẩy chiếc Đàn hương phiến, tay còn lại vơ luôn tách trà trên bàn đồng thời nhấp khẽ một ngụm:

- Trà hãy còn nóng. Hà, lần này tiểu đệ được chứng kiến nghệ thuật trà đạo Thủy đàn thanh trong truyền thuyết, thật là được mở rộng tầm mắt. Như vậy là việc trừng trị tên Hán gian Lã Kính xin phiền Hứa lão huynh vậy.

Triệu Du Thiên vừa dứt lời thì lập tức Lý Phi Dương đã lên tiếng:

- Nhận xét về bản lĩnh trà đạo của Hứa lão huynh, tiểu đệ thật sự ngưỡng mộ vô cùng. Song mà bất quá mọi người chỉ đưa ra đề nghị dùng khả năng của bản thân để thể hiện ý thơ một bài tứ tuyệt, đệ dẫu bất tài song cũng xin bôi xấu vậy. Chuyện tiêu diệt tên ác tặc họ Lã, đệ quyết không dễ dàng nhường cho Hứa lão huynh vậy đâu.

Nói đến đây Lý Phi Dương cho tay vào trong người rút ra một bọc nhỏ được buộc lại khá cẩn thận. Mọi người hiếu kì đôi mắt nhìn vào thì thấy trong chiếc bọc đó có vên vện hai quả trứng luộc và một nắm com nhỏ. Hứa Khang nhìn thấy khẽ lắc đầu: “Tiểu tử họ Lý đó định làm gì thế nhỉ?”

Tiếp theo đó Lý Phi Dương cười, rút thanh kiếm ra cầm trên tay. Ánh kiếm lấp loáng trắng bạc, lại như còn có vẻ sắc lạnh hơn cả tuyết ngoài trời. Họ Lý từ tốn giải thích:

- Thanh kiếm này vốn gọi Lạc Thủy, là báu kiếm của sư phụ ban cho tiểu đệ. Hai quả trứng và nắm com kia chính là lương thực đệ ăn dọc đường.

Thanh âm vừa dứt, trường kiếm trong tay lập tức vung lên. Chỉ thấy bóng kiếm loang loáng, loang loáng nhắm vào mấy quả trứng trên bàn điểm tời, vừa nhanh, vừa chuẩn lại cực kì điệu nghệ. Sau khi Lý Phi Dương dừng tay, mọi người nhìn lại thì thấy hai quả trứng kia đã được tách vỏ lộ ra hai cái lòng đỏ màu vàng tươi, lòng trắng lại được chia thành nhiều mũi hình cánh quạt đều tăm tắp. Trường kiếm sắc lạnh như thế thật đáng với danh xưng bảo kiếm, thế nhưng bản lĩnh sử kiếm tài tình như họ Lý lại càng khiến người ta kinh ngạc không thôi.

Đến đây lại thấy Lý Phi Dương dùng mũi kiếm hớt nhẹ, ngay lập tức hai chiếc lòng đỏ nhẹ nhàng chui lọt vào trong tách trà đầu tiên, lại nghe họ Lý cất tiếng ngâm khẽ: “Lưỡng cá hoàng ly minh thúy liễu.” Tiếp theo đó Lạc Thủy vung lên, Lý Phi Dương dụng kiếm khiến hàng chục miếng lòng trắng trứng nhỏ hình cánh quạt xếp thành hình cầu vòng nhẹ nhàng rơi vào tách trà thứ hai. Theo đó chàng ta cất tiếng ngâm: “Nhất hàng bạch lộ hướng thanh thiên.”

Mấy người Tất Thu Phàm nghe vậy vô cùng ngạc nhiên và kinh hãi. Lại thấy lúc này mũi kiếm trong tay họ Lý gẩy nhẹ một cái, nắm com nhỏ bị hất mạnh lên cao, theo đó trường kiếm trong tay họ Lý xuất ra nhanh như chớp giật, nắm com nhỏ kia bị chém nát thành từng mảnh nhỏ, lả tả rơi xuống tách trà mà Triệu Du Thiên vừa uống dở, tiếp đó Lý Phi Dương khẽ hô: “Song hàm Tây lĩnh thiên thu tuyết.”

Cuối cùng chàng ta dùng kiếm gẩy nhẹ vào mặt bàn, mấy mảnh vỏ trứng tự khi nào đã ngoan ngoan nổi bật bênh trong tách trà thứ tư. Mọi việc xong xuôi, Lý Phi Dương cao giọng: “Môn bạc Đông Ngộ vạn lý thùyên.”

Lý Phi Dương vừa dứt lời, Tất Thu Phàm bước lên cất tiếng ngâm lớn:

Lưỡng cá hoàng ly minh thúy liễu,

Nhất hàng bạch lộ hướng thanh thiên.

Song hàm Tây Lĩnh thiên thu tuyết,

Môn dậm Đông Ngộ vạn lý thùyên

(Bài “Tuyệt cú” của Đỗ Phủ:

Hai cái oanh vàng kêu liêu biếc,

Một hàng cò trắng vút trời xanh.

Nghìn năm tuyết núi song in sắc.

Muôn dặm thuyền Ngô, cửa rập rình)

- Hay lắm, hay lắm. Kiểm pháp tuyệt vời, bản sự cao cường mà tứ thơ cũng độc đáo. Họ Tất ta đồng ý từ đệ ngời chiến thắng trong lần này.

Bạn đang đọc truyện *Đại Vận Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 4: Hành Thịch .

Nghe Tất Thu Phàm nói vậy, Triệu Du Thiên trầm ngâm không nói gì. Sau một lúc thấy Hứa Khang thờ dài:

- Một thời gian không gặp, kiểm pháp của lão Tứ lại đã tiến đến mức độ này. Ài, chẳng những thế mà nhất là khả năng sáng tạo của Tứ đệ khiến ta tự thẹn không bằng. Vậy việc lần này lại phiền đến lão Tứ ra tay rồi. Chỉ hiềm một nỗi tên Hán gian họ Lã kia võ công vừa cao cường hơn nữa hành sự lại vô cùng chu đáo và cẩn thận, lần này vất vả và khó khăn cho lão Tứ rồi.

Lý Phi Dương nghe vậy cười:

- Vậy tiểu đệ xin cảm tạ ba vị lão ca. Hừ, nghe nói tên ác tặc họ Lã kia gần hai mươi năm trước bán rế bằng hữu, phản bội Tống triều mà đầu nhập Kim Quốc. Mấy năm trở lại đây không việc ác gì mà hắn không làm. Thực không biết đã có bao nhiêu anh sĩ đã ngã xuống dưới bàn tay của hắn rồi. Lần này đệ quyết tận lực tiêu diệt hắn, nhổ bót đi một cái gai cho chính phái võ lâm vậy.

Tất Thu Phàm lập tức lên tiếng:

- Hừ, chuyện lần này vạn lần hung hiểm, lão Tứ ngời phải hết sức cẩn thận. Lã phủ canh gác vòng trong vòng ngoài, đến con ruồi cũng khó lòng vượt qua. Ta được biết rằng họ Lã hắn có một người con gái duy nhất tên gọi Lã Thăng Bình - người được hắn yêu thương và chăm sóc hết mực. Hơn nữa nghe nói tiểu nữ họ Lã kia tính tình thiện lương nhân hậu, trái ngược hẳn với người cha bất nhân của mình. Hàng tháng vào ngày rằm nhà đầu họ Lã kia đều lên Tín Quốc tự dâng cầu phúc, đến lúc đó mấy người chúng ta giả vờ bắt cóc nha đầu đó, gây náo loạn một hồi ở Lã phủ, tạo điều kiện thuận lợi cho lão Tứ ngời xâm nhập vào. Khi vào trong được Lã phủ hãy cố gắng ẩn nhẫn chờ thời cơ, nếu có cơ hội thuận lợi thì hãy xuống tay, còn không hãy rút lui. Nên nhớ kĩ không được nôn nóng vội vàng. Hừ, non xanh còn đó lo gì không có củi đốt.

Lý Phi Dương nghe vậy liền cười:

- Ha ha, mấy vị lão ca xin hãy an tâm. Tiểu đệ tuyệt nhiên không phải là kẻ lỗ mãng vậy đâu. Huống chi tiểu đệ còn có tâm nguyện của mình, đâu chỉ vì một chuyện thế này mà đùa giỡn với tính mạng bản thân chứ.

oOo

Sau khi phối hợp cùng Đại Tống diệt Liêu, chẳng ngờ sau khi Đại Liêu bị diệt vong, nhà Kim bắt ngờ chìa mũi rìu tấn công quay sang phía Đại Tống. Sau gần một trăm năm tồn tại đầu tiên, chưa bao giờ nhà Tống lại suy yếu và bạc nhược đến thế này. Đại quân của nhà Kim đi đến đâu, quân lính Đại Tống tan tác đến đâu. Đến đầu năm 1127 tức là năm Tĩnh Khang thứ ba - đời vua Khâm Tông nhà Tống, quân Kim đã chiếm được Khai Phong phủ, kinh đô của Đại Tống, sau đó lập tức phế bỏ Thái thượng hoàng Huy Tông Triệu Cát và Khâm Tông Triệu Hoàn xuống làm thứ dân, bắt giải hai vị vua này cùng rất nhiều quan lại và phi tần về Kim.

Đối với dân tộc Hán và nhân dân Đại Tống, sự kiện Tĩnh Khang tuyệt đối là một nỗi nhục nhã vô cùng to lớn. Và cũng kể từ đây, cái tên Khai Phong phủ chính thức trở thành dĩ vãng. Những năm sau đó, khi đề chi Khai Phong phủ, người ta dùng hai từ “Biện Kinh.”

Cũng chính tại Biện Kinh phủ, mười một năm sau đó.

Liêu Minh phố - khu phố buôn bán tơi tã sầm uất và lớn nhất Biện Kinh, hôm nay lại chính là ngày rằm tháng Giêng, bởi thế người người đi lại như mắc cửi, tiếng la ó, hò hét vang lên không dứt, không khí huyền ảo và khấn trương lên đến cực điểm. Tuy thế nhưng quang cảnh trước công một tòa dinh thự đồ sộ nằm chễm chệ đầu Liêu Minh phố lại tương đối yên tĩnh. Người đi đường nhìn vào chỉ thấy một đôi thạch sư to lớn, uy vũ nằm hai bên chiếc cổng lớn có hộ vệ canh gác ngày đêm, phía trên là hai chữ lớn sơn son thếp vàng sáng bóng “LÃ PHỦ” như đại diện cho địa vị và quyền lực của chủ nhân tòa dinh thự này. Nghe nói chủ nhân của tòa dinh thự lớn này là Lã Kính - một trong những vị thượng quan có địa vị và quyền hành bậc nhất Biện

Kính phủ. Hiện tại Biện Kinh phủ đang nằm dưới sự cai trị của nhà Kim, thế nhưng điểm đặc biệt nhất Lã Kính không phải là người Nữ Chân mà lại là người Hán. Nghe đâu để có được địa vị như ngày hôm nay, khi Kim triều mới hình thành thì họ Lã đã cam tâm đầu phục, ra sức phục vụ vì lợi ích và sự phát triển của người Nữ Chân. Lại có người nói rằng Lã Kính đã từng bán rế bằng hữu, phản bội lại sự kì vọng và truyền thống gia tộc, không từ một thủ đoạn ác độc nào để chiếm lòng tin của người Kim, củng cố địa vị của bản thân hắn. Bởi thế hai mươi năm sau, Lã Kính đã trở thành một nhân vật cốt cán trong bộ máy chính quyền Kim Triều. Đối với tuyệt đại bộ phận người Hán còn đang sống tạm bợ ở Biện Kinh, Lã Kính chính là một tên Hán gian khát máu và vô lại. Nhắc đến y, ai ai đều nghiêng răng căm hận.

Hiện tại lúc này trước cổng Lã phủ có đặt một chiếc hoa kiệu màu trắng ren hồng trang nhã, bốn góc là bốn kiệu phu lực lưỡng vận đồng phục màu vàng làm bằng vải bố dày; trước và sau chiếc hoa kiệu này có hai hàng hộ vệ song song, gươm giáo chỉnh tề, lại qua khí độ cẩn trọng của đám hộ vệ này, đám chác họ đã được huấn luyện rất bài bản và chu đáo. Một lúc sau cánh cổng sắt sơn đỏ mở toang, theo đó có hai vị cô nương mang khăn che mặt bước ra về phía hoa kiệu. Bằng vào cử chỉ và trang phục của hai người này, không khó để nhận ra rằng ai chủ ai tớ.

Khi hai vị cô nương vừa bước vào trong kiệu, lập tức có tiếng hô lớn: “Khởi kiệu.” Ngay lập tức chiếc hoa kiệu khởi hành, nhắm hướng Tín Quốc tự mà tới.

Lại nói ngày lễ xuân tiêu - rằm tháng Giêng - là một ngày lễ trọng đại của dân Hán. Hiện thời mặc dù Biện Kinh phủ nằm dưới sự thống trị của nhà Kim, tuy nhiên dầu sao Biện Kinh cũng là một thành thị lớn, không khí lễ hội đầu năm cũng chẳng vì thế mà quá kém đi phần nào nhiệt. Càng gần đến Tín Quốc tự, người ngựa xe cộ càng lúc càng đông đúc và náo nhiệt, thật đúng với cảnh “Ngựa xe như nước, áo quần như nêm.” Càng gần đến cổng Tín Quốc tự, không khí càng lúc càng sôi động và huyền ảo, tiếng khản bái cầu nguyện vang lên không ngớt, khắp nơi sức nức mùi khói hương, nhang giấy.

Lúc này hoa kiệu xuất phát từ Lã phủ càng ngày càng gần tới cổng tự, khi hoa kiệu đi đến đâu mọi người tự động dạt ra hai bên, giãn thành một lối đi cho hoa kiệu thẳng đường vào. Đến trước cổng Tín Quốc tự, có tiếng hô lớn: “Dừng kiệu!”

Hiện thời cách chiếc hoa kiệu kia không xa có một tốp ba người đang thông thả đi dạo, trong đó nổi bật nhất là một văn nhân tuấn tú, cử chỉ nho nhã, là tâm điểm chú ý của rất nhiều cô nương trẻ tuổi. Điều đặc biệt là đi kèm văn nhân tuấn tú này chẳng phải là thư đồng - theo đúng kiểu thường gặp của các bậc nho sĩ thường làm đầu xuân - mà là hai người luống tuổi. Một người dáng vẻ tiên phong đạo cốt, râu tóc bạc phơ. Người kia thì bên ngoài phủ một tấm voan bào màu xám, bên trong là áo dạ hành màu đen, thật chẳng giống như trang phục của người đi thường xuân chút nào. Lại nghe thấy người này lầm bầm: “Tốt quá. Cuối cùng thì Lã nha đầu kia đã đến. Chẳng biết hiện giờ lão Tứ đang làm gì?”

Thì ra ba người này chính là Tất Thu Phàm, Hứa Khang và Triệu Du Thiên.

Hoa kiệu vừa hạ xuống, trong kiệu lại có thanh âm khẽ vang lên:

- Tiểu Hoa, ta hiện giờ mới nhớ là không mang theo hương trầm. Vậy phiền người đi mua hộ ta. Nhớ phải là hương trầm ở lữ quán Hạ gia mới được nghe.

Có tiếng đáp: “Dạ!” - vang lên. Theo đó rèm kiệu lay động, một vị cô nương che mặt, ăn vận theo lối nha hoàn bước ra ngoài. Người hộ kiệu trông thấy vậy lên tiếng nhắc nhở:

- Tiểu Hoa, nhớ đi nhanh về nhanh, đừng để làm chậm trễ việc của tiểu thư!

Cô nha hoàn áo hồng nghe vậy chỉ khẽ gật đầu, tiếp theo không nói một lời nào vội vã nhắm hướng nam đi miết, thoáng chốc đã mất dạng. Ở phía xa mấy người Tất Thu Phàm thấy thế ngạc nhiên tự hỏi: “Rốt cục là đã xảy ra chuyện gì nhỉ?”

Thời gian trôi dần về trưa, ước chừng đã phải đến một canh giờ mà vẫn không thấy bóng dáng của cô nha hoàn kia quay lại, người hộ kiệu xem chừng như đang rất sốt ruột. Lại qua một khắc thời gian nữa, ông ta quay vào trong kiệu cung kính nói:

- Tiểu thư, giờ vẫn chưa thấy Tiểu Hoa quay lại. Có cần thuộc hạ phái người đi gọi về hay không?

“Ừm - Không cần!” Thanh âm trong kiệu vang ra. Lại nghe người hộ kiệu lên tiếng:

- Tiểu thư, hay là để thuộc hạ phái người đi mua hương trầm ở Hạ gia. Hừ! Rõ là có chuyện đã xảy ra với nha đầu đó rồi mà.

Nói đến đây, hắn ta ngoắc tay dặn một người hộ vệ, phất chốc người này cũng đã mất dạng. Ở phía xa mấy người bọn Tất Thu Phàm đã tỏ ra sốt ruột. Rất nhanh một lúc sau người hộ vệ được phái đi kia đã quay lại, lúc ấy người hộ kiệu hướng về phía hoa kiệu lên tiếng:

- Tiểu thư! Đã mua được hương trầm của nhà họ Hạ rồi. Thành tiểu thư mau vào trong tự, kéo chậm trễ lại khiến lão gia ở nhà lo lắng.

“Được rồi!”

Thanh âm vừa dứt thì vị cô nương trong kiệu chậm rãi bước ra, sau đó từ từ hướng phía trong Tín Quốc tự mà đi tới. Ở phía xa Hứa Khang trông thấy vậy khẽ thì thào: “Tốt lắm. Hành động thôi!”

Vừa nói ông ta vừa đưa tay vuốt mặt, phất chốc hình dung đã biến thành một bộ dạng khác hẳn. Khẽ từ từ tách ra xa hai người Tất Thu Phàm và Triệu Du Thiên, sau đó rất nhanh ông ta bất ngờ ập tới xô ngã họ Tất, đoạn nhanh chóng vọt chạy về phía Tín Quốc Tự.

Lúc này có tiếng kêu: “A!” rất to. Tất Thu Phàm đang nằm xõng xoài trên nền đất. Triệu Du Thiên theo đó kêu lên: “Phụ thân! Phụ thân...” Đồng thời chỉ tay về phía Hứa Khang đang chạy, miệng quát vang: “Bắt lấy gian tặc. Bắt lấy gian tặc.”

Lại nói về Hứa Khang, sau màn kịch vừa rồi cả người ông ta như hóa thành một chiếc bóng phiêu hốt, nhắm hướng vị tiểu thư họ Lã mà hướng đến. Họ Hứa đi đến đâu, đụng phải người nào người đó lập tức cứng đờ ngã ra đất, lại còn thấy máu tươi theo đó vương vãi nhuộm đỏ khắp nơi. Trước tình cảnh này, mọi người vô cùng sợ hãi chạy loạn khắp nơi, có tiếng la hét hoảng loạn vang lên, quang cảnh trước cổng Tín Quốc tự hôm nay sớm đã như một phiên chợ vỡ.

Trước tình cảnh ấy, người hộ kiều cho tiểu thư nhà họ Lã vẫn không hề tỏ ra bối rối, chỉ thấy gã ta nhấc tay, thoáng chốc đã cầm trên tay một thanh thiết thương sáng bóng. Lại nghe người này hô to: “Tất cả bình tĩnh. Tập trung bảo vệ tiểu thư!”

Như ngay lập tức, đám người hộ vệ đã dàn thành một vòng cung, chắn trước mặt Lã Thăng Bình. Hứa Khang từ xa trông thấy vậy song không hề sợ hãi, ông ta vẫn không ngừng tiến về phía trước. Trước tình huống ấy, chỉ thấy gã hộ kiều cười nhạt, tay trái vung lên. Thoạt tiên có ba hộ vệ nhất loạt cùng nhắm Hứa Khang chém tới, miệng quát lớn: “Ác đồ! Muốn chết.”

Nào ngờ lúc này chỉ thấy Hứa Khang cười vang, như đây chính là lúc để họ Hứa thể hiện bản lĩnh khinh công siêu phàm của mình. Ở ngoài nhìn vào chỉ thấy bóng áo đen loang loáng như một mị ảnh hư vô, chẳng biết bằng cách nào ông ta đã thoát ra khỏi lưới kiếm của ba gã hộ vệ, tiếp tục hướng tiểu thư nhà họ Lã mà tiến, thật như là xông vào chỗ không người vậy.

Người hộ kiều kia trông thấy vậy không còn giữ được vẻ điềm tĩnh trước đó, lúc này thiết thương trong tay gã vung lên, nhắm cổ họng Hứa Khang điểm tới, thế công hiểm độc vô cùng. Trước đó lại nghe thấy gã hét: “Địch nhân võ công cao cường. Mau bắn pháo hiệu và phái người về phủ xin cứu viện.”

Lại nói về phần Hứa Khang, trông thấy chiêu thức vừa rồi của gã hộ kiều, ông ta không nhịn được phải buột miệng cất tiếng khen: “Thương pháp hay lắm.” Đồng thời theo đó bóng người đã tự khi nào lách sang trái, thoát khỏi hiểm nguy trong gang tấc. Người hộ kiều thấy vậy cười nhạt: “Hào khinh công. Xem chiêu”. Gã vừa nói trường thương trong tay vung lên, thoạt như linh xà xuất động nhắm ba huyết đạo: Linh đài, thần khuyết và đan trung của Hứa Khang đâm tới, vô cùng mau lẹ.

Hứa Khang mặc dù bản lĩnh khinh công cao cường, thế nhưng vừa thoáng thấy chiêu thức đó gương mặt cũng khẽ biến sắc. Hai chân ông ta nhún mạnh, cả người uốn mình về bên tả thoạt như cành liễu lay động trước gió, vừa nhanh lại vừa phiêu hốt vô cùng, tránh chiêu thức hiểm độc kia trong gang tấc. Lúc này họ Hứa sa sầm nét mặt:

- Vân Long kích. Hừ, thì ra là ác đồ của Thiên Nhẫn giáo. Không biết gã mặt dơi nguoi giữ chức vụ gì?

Gã hộ kiều trông thấy vậy cười lạnh:

- Quả là có chút hiểu biết. Nhưng bốn đại gia không có thời gian chơi đùa với nguoi.

Hứa Khang cười lớn:

- Cuồng đồ kiêu căng. Ha ha, vậy để Hứa tiên sinh ta dạy cho nguoi một bài học.

Nói đến đây ông ta cho tay vào người, phút chốc đã cầm trên tay một trường ty nhuộm tiền màu bạc. Lại thấy đệ nhất thần thủ vung tay, lập tức có mấy tiếng vun vút vang lên, trường tiền trong tay ông ta như chực hóa thành con giao long vẫy vùng trong sóng nước, khắp mọi nơi đều có bóng ảnh màu bạc tràn ngập. Hóa ra chẳng những bản lĩnh khinh công của Hứa Khang cao cường mà tiên pháp của ông ta cũng thật đáng để người ta thán phục.

Lúc này như có chút gì ngoài ý muốn, gã hộ kiều kia đâm nhanh tới ba thương, đồng thời sau đó lùi vội về phía sau, miệng thì quát vang: “Lên hết đi cho ta.” Ngay lập tức đám võ sĩ hộ kiều ủa lên, nhắm Hứa Khang mà công kích. Lúc này nghe mấy tiếng chát chát không ngừng vang lên, đã có không ít tay hộ vệ đã được thương qua sự lợi hại của họ Hứa, thế nhưng đám người này khả năng chịu đòn khá cao, lại như không biết sống chết là gì nhất loạt xông về phía Hứa Khang mà vung đao chém loạn. Hôn nửa ở phía ngoài, gã hộ kiều trên tay lăm lăm trường thương, vẫn dõi mắt nhìn về phía họ Hứa hết sức cảnh giác. Nhất thời Hứa Khang cũng không thể tách ra khỏi đám người kiêu mạng này.

Trước tình cảnh này, họ Hứa than thầm trong bụng: “Chết tiệt. Quân binh sắp kéo tới rồi. Sao lão tam lần này làm ăn chậm chạp thế nhỉ.” Thật may vừa nghĩ đến đây thì ở phía sau Triệu Du Thiên đã lập tức xuất hiện. Người ngoài nhìn vào chỉ thấy bóng một văn nhân áo trắng áo quần xộc xệch, vừa chạy đến Hứa Khang vừa không ngừng gào thét:

- Lão gian tặc, nguoi hãm hại phụ thân ta. Ta liều mạng với nguoi.

Hứa Khang trông thấy vậy nhủ thầm: “Tốt lắm!” Tuy thế nhưng ngoài mặt thì hờ hững:

- Tiểu tử, hôm nay bốn đại gia không vui. Nguoi đừng có trêu vào ta nữa.

Tuy vừa phát thoại song bóng áo đen và trường tiền trong tay ông ta vẫn vô cùng phiêu hốt, không ngừng vẫy vùng giữa một lưới đao dày đặc. Đến đây nghe một tiếng quát vang: “Đi”. Tức thời trường tiền trong tay họ Hứa chồm lên theo thế Hải lăng thao thiên, loạt xoạt nghe mấy tiếng vang lên, thì ra lúc này đã có mấy tay hộ vệ đã bị tước mất binh khí. Lúc này Hứa Khang nhảy lùi về phía sau mấy bước, trừng mắt nhìn về phía Triệu Du Thiên gằn giọng:

- Gã thư sinh vô dụng kia, nguoi muốn gì?

Triệu Du Thiên lúc này như đang cố tỏ ra là một hiếu tử đi đòi công đạo cho phụ thân mình mà không màng sống chết. Lúc này thấy họ Triệu không biết nhất đây được một đoạn gậy ngắn làm bằng gỗ, vừa thở hổn hển vừa cất tiếng: “Hừ, nguoi chỉ vì muốn bắt cóc vị tiểu thư kia mà hại không biết bao nhiêu nguoi.” Đến đây ngữ âm có vẻ mang đầy đau đớn: “Cả cha ta tuổi đã ngoài thất thập, ấy vậy mà...”

Tiếng chưa dứt, Triệu Du Thiên cầm đoạn gậy ngán nhoài người lên, lóng ngóng đánh vào người Hứa Khang. Trước tình thế đó, Hứa Khang cười nhạt: “Sức trời gà không chặt mà cũng làm loạn.”

Tiếng chưa dứt thì đã thấy bóng ông ta áp sát người họ Triệu, một tay nắm cổ áo Triệu Du Thiên đoạn lẳng mạnh một cái: “Tha cho người một cái mạng Cút.”

Ngay lập tức Triệu Du Thiên bị ném văng gần về phía tiểu thư họ Lã. Lúc này ở phía sau có bóng một ông già bước tập tễnh, miệng không ngừng kêu: “Ồi! Thiên nhi, Thiên nhi.” Vừa nói vừa bước cả nhắc tiến về phía Triệu Du Thiên.

Trước tình cảnh đó, gã hộ kiệu thoáng ngán người ra một lúc, rất nhanh sau đó thấy gã cười gằn, thiết thương trong tay bất ngờ nhắm Triệu Du Thiên lúc này đang ngã sòng xoài trên đất mà đâm tới. Triệu Du Thiên thấy vậy giật mình lạnh toát sống lưng, song cả người đã kịp bật lên như chiếc lò xo, miệng thì hét lớn:

- Hồng hết rồi. Toàn lực ra tay thôi!

Phía xa, Hứa Khang và Tất Thu Phàm cũng giật mình, lúc này đã hiểu mọi chuyện đã bị bại lộ, thầm nguyện rủa tên bất lương hộ kiệu ranh mãnh. Lúc này Hứa Khang quát lớn:

- Lão Tất, chúng ta liên thủ nào.

Nghe Hứa Khang nói vậy, Tất Thu Phàm không chút chậm trễ, nhặt vội một thanh kiếm trên đất, đồng thời tung mình lại, đứng kề vai với Hứa Khang. Lúc này gã hộ kiệu cười nhạt một tiếng:

- Mưu kế trẻ ranh, sao qua được mắt ta.

Lại nhìn bốn phía xung quanh, khi thấy bóng dáng quan binh đang lùn ùn kéo tới thì gã đắc chí:

- Ha ha, lần này xem mấy người các người chạy đâu cho thoát.

...

Lại nói về phần Lý Phi Dương, chỉ ít lâu sau khi xảy ra biến cố trước cổng Tín Quốc tự, khi vừa nhận ra có biến lập tức họ Lý chạy tới trước cổng Lã phủ. Trong trang phục của một nha đinh, Lý Phi Dương hoảng hốt hét lớn: “Hồng. Hồng hết rồi. Có gian tặc âm mưu bắt cóc Lã tiểu thư. Mau mau báo động mọi người trong phủ nhanh chân ra ứng cứu.”

Lúc này như vì hốt hoảng mà thanh âm của Lý Phi Dương có vẻ lộn xộn, gã binh sĩ gác phủ họ Lã nghe vậy khẽ nhủ mày:

- Cái gì. Có người bắt cóc tiểu thư ư?

Hắn vừa nói đến đây thì ở phía xa xa, một dải khói sáng màu lam không ngừng vút lên cao, thấy thế liền giật mình: “Pháo hiệu. Chết rồi, có biến!”

Đồng thời một loáng sau đó đã thấy bóng một võ sĩ trong tốp hộ vệ kiệu hoa Lã tiểu thư chạy tới, miệng hét lớn: “Báo động. Có người mưu bắt cóc tiểu thư.”

Lập tức cánh cổng sắt nặng nề được mở to, gã gác cổng hồng học chạy vào, miệng không ngừng la lớn:

- Có người âm mưu bắt cóc tiểu thư. Lệnh triệu tập cao thủ hộ phủ nhanh chóng ra tiếp viện.

Ngay tức thời tiếng chuông báo động vang lên khắp nơi, thoáng chốc Lã phủ cũng đã có chút rối loạn. Lúc này như chẳng có ai để ý đến một bóng ảnh mờ ảo tung mình vọt qua một đoạn tường vắng và sau đó nhanh chóng mất dạng.

Mấy canh giờ sau đó, rốt cục Lã phủ cũng đã yên bình trở lại. Nghe mọi người xôn xao rằng có một tốp võ lâm cao thủ xuất hiện âm mưu bắt cóc Lã tiểu thư. Có người phán đoán rằng đây là âm mưu bắt cóc để đòi ngân lượng của đám giang hồ phiến tử, lại có mấy người xì xào nhỏ to rằng mấy người kia bắt cóc Lã Thăng Bình tiểu thư cũng chỉ là nhắm vào Lã đại nhân. Tuy nhiên với phẩm hạnh và cách đối nhân xử thế thường nhật của tiểu thư họ Lã, hầu hết mọi người khi nghe tin Lã tiểu thư bình an trở về đều lấy làm vui mừng.

Đêm xuân tiêu - mờ sáng ngày mười sáu, ánh trăng lung linh và huyền ảo treo lơ lửng giữa trời. Lúc này trời đã về khuya, đêm hội hoa đăng đầu xuân cũng đã tan hết, trả lại cái vẻ thanh tĩnh thường nhật của buổi tàn canh. Lã phủ lúc này đang chìm trong một không gian tĩnh mịch, chỉ đôi khi có bóng gia nhân cầm đèn đi dọc hành lang kiểm tra tình hình. Tuy nhiên trong Lã phủ vẫn còn có hai nơi còn sáng đèn: một là Trừ phòng và nơi thứ hai chính là phòng riêng của Lã đại nhân Lã Kính. Căn biệt phòng này là nơi làm việc của Lã đại nhân khi về phủ, chẳng biết trong đó có ẩn giấu một bí mật gì to lớn hay không mà nghe nói không có lệnh của đại nhân thì ngay cả Lã tiểu thư cũng không được phép tiến vào nửa bước.

Càng về khuya tiết trời thêm giá lạnh, ánh trăng vàng dần nhạt và mờ đi bởi lớp sương mù đang dần dày đặc hơn. Trong không gian lạnh lẽo và vắng lặng đó, không một ai nhận ra rằng có một bóng người đang nằm ẩn mình trên nóc căn biệt viện của Lã phủ - nơi hiện tại vẫn đang nhẹ hắt ra thứ ánh sáng mờ ảo và lay lắt. Lúc này giữa chính phòng, cạnh chiếc bàn làm việc đặt trước tấm bình phong cũ kỹ là một trung niên trạc ngũ tuần, gương mặt ông ta lúc này đang tràn đầy bi ai và buồn rầu, thoát như là lo lắng, lại thoát như là chán nản. Ở trên nóc nhà, qua khe hở nhỏ xú Lý Phi Dương đang nhẫn nại quan sát từng biểu cử nhỏ nhất của Lã Kính để chờ cơ hội xuống tay.

Qua một lúc, thấy ông ta tiến sát lại bức bình phong, lật nhẹ chiếc rèm vải bên mé tả, trước mặt họ Lã hiện ra một bức chân dung một thiếu nữ trẻ tuổi. Ất hẳn bút lực của người vẽ tranh phải cao lắm, ấy là bởi vì thiếu nữ trong tranh hiện ra sống động như thật và bởi thể thoát như cô thiếu nữ trong tranh còn có cả tính cách: như là thủy mị, lại như là dịu dàng và yếu đuối. Lúc này thấy họ Lã bàn tay run rẩy vuốt nhẹ lên mặt bức tranh, bàn tay gân xanh đã nổi lên - và khóe mắt của ông ta tự khi nào có vương một giọt nước mắt. Thật chẳng ngờ một con người “vẩy tay làm mây, lật tay làm mưa” ở cái đất Biện Kinh này lại cũng có lúc thương tâm như hiện tại. Lý Phi Dương quan sát thấy cảnh đó trong lòng chợt dâng lên chút chua xót và thương cảm, tự nhủ thầm: “Té ra tên họ Lã này cũng còn có một chút lương tâm.”

Lúc này Lã Kinh khẽ lẩm bẩm, thanh âm thoảng như nghẹn đi vì đau đớn: “Diệp San Thiên- đã mười một năm rồi, nàng có biết không. Mười một năm trời đằng đẳng, ta không còn được thấy bóng dáng nàng.”- Lúc này hai mắt họ Lã nhòa lệ, dường như y đang sống với những mảng kí ức trong quá khứ xa xăm: có đau đớn, có buồn thương và có cả hạnh phúc- vì bởi cũng có lúc gương mặt họ Lã thoảng giãn ra một nụ cười.

Ở phía trên nóc nhà, quan sát thấy hành động và biểu tình gương mặt của Lã Kinh, Lý Phi Dương vừa ngạc nhiên, lại vừa như có phần thương cảm cho họ Lã, nhủ thầm: “Đây là cơ hội tốt nhất cho mình ra tay.” Nghĩ đến đây chàng ghé ống kim tiêu nhỏ xíu hướng về mặt của họ Lã, ghé mồm toan định thổi mạnh một hơi. Thế nhưng chẳng hiểu sao khi vừa nhìn thấy ánh mắt trầm mê, vô hồn kia của Lã Kinh, Phi Dương chẳng thể nào xuống tay nổi. Cuối cùng thì chàng nghĩ: “Họ Lã kia đâu là đại ác nhân song trong hăn còn sót lại chút tình người. Hừ, vậy cho hăn sống thêm một khắc nữa vậy.”

Một lúc sau, dường như Lã Kinh đã tỉnh táo lại, chỉ nghe y lẩm bẩm: “San Thiên, nàng nếu linh thiêng hãy phù hộ cho con gái chúng ta được an toàn. Nàng biết không, Bình nhi càng lớn càng giống nàng đó. Mỗi lần nhìn thấy Bình nhi, thấy ánh mắt buồn bã của nó lòng ta lại đau đớn không thôi. Tất cả, tất cả đều là tại ta không tốt, ta không đáng mặt làm một người cha mà. Dường như trong mắt nó ta thấy sự uất ức và thương tâm. Ha ha, bởi vì Lã Kinh ta là một đại ác nhân mà, là một tên Hán gian bán nước mà.”

Nói đến đây ông ta bất ngờ đưa tay bưng mặt khóc. Lý Phi Dương trông thấy thế nhủ mảy: “Rốt cục người cũng nghĩ ra được như vậy à. Hừ, vậy còn bao nhiêu người tan cửa nát nhà vì ác nhân người. Người có nghĩ ra được không?” Nghĩ đến đây như thấm hạ quyết tâm: “Hừ, ta không thể cứ mềm lòng như thế được. Chần chờ một lúc trời sáng là hồng việc mất.”

Chẳng ngờ đến lúc này thấy Lã Kinh choàng tỉnh, đưa tay áo lau vội nước mắt quá khổ một tiếng: “Ai?”

Trên nóc nhà Lý Phi Dương nghe thấy thế cả người lạnh toát, thoát có ý định đập nóc nhà xông vào loạn chiến một hồi. Bất quá rất nhanh sau đó có tiếng gõ cửa nhẹ, một thanh âm già nua ùng ùng cất lên: “Đại nhân, là lão nô có chuyện cầu kiến!”

Lý Phi Dương khi nghe thấy giọng nói này thì thoảng ngẩn người: “Thanh âm nghe quen quá. Ta đã gặp người này ở đâu rồi chẳng?” Trong lúc chàng đang cố nhớ lại thì thấy Lã Kinh thở hắt một hơi, cổ trắn tỉnh cất tiếng:

- Hóa ra là Phúc lão. Mời Phúc lão vào.

Lã Kinh vừa dứt lời, một người dáng vẻ tuy già cả song cử chỉ khá là nhanh nhẹn vội vã bước vào. Sau khi khép cửa và nghe ngóng xung quanh, người được gọi là Phúc lão này vội vã lên tiếng:

- Đại nhân. Chẳng nhẽ chuyện liên quan đến sự an nguy của tiểu thư, đến bây giờ đại nhân vẫn có ý định không cho lão nô được biết hay sao?

Nghe thấy vậy, Lã Kinh thoát có vẻ bối rối:

- Hóa ra Phúc lão đã biết hết mọi chuyện rồi hay sao. Thật ra thì... thật ra lúc này ruột gan ta rối bời. Nghĩ đến thảm cảnh mười bảy năm trước, thật ta chỉ muốn ngay lập tức rời Biện Kinh, đi tìm Bình nhi trở về. Tiểu nha đầu đó quả thật là ngọc ngà và đại đột quá mà.

Người được gọi là lão Phúc kia nghe vậy vội sụp quì xuống:

- Đại nhân. Suốt mấy mươi năm nay, lão nô một đời gắn bó trung thành với đại nhân mà chưa có một thỉnh cầu gì. Chỉ là lần này cầu xin đại nhân cho lão được xuất phủ, lên đường truy tìm tiểu thư, đồng thời khuyên nhủ tiểu thư trở về. Lão tin rằng, nếu tiểu thư biết chân tướng tất cả mọi chuyện, nhất định sẽ không oán hận đại nhân nữa, nhất định sẽ ngoan ngoãn...

Lão Phúc vừa nói đến đây thì nghe Lã Kinh ngắt lời:

- Không được. Tâm tình của Phúc lão ta cũng hiểu, bất quá sau biến cố vừa rồi, nhất định không được phép xảy ra sự tình khác lạ nào nữa. Hiện giờ Phúc lão đang bị thương, lại từng vắng mặt một khoảng thời gian ở phủ, giờ là lúc chúng ta tuyệt đối không được vọng động. Nhất định không để cho bọn Thiên Nhân giáo phát hiện ra chút sai sót nào.

Ở phía trên nghe đoạn thoại này Lý Phi Dương ngẩn người, chàng thầm nghĩ: “Rốt cục là lão già họ Lã kia đang nói cái gì thế nhỉ?” Chú ý quan sát tiếp, khi Lã Kinh vừa dứt đã thấy lão Phúc nghẹn lời:

- Đại nhân. Một đời đại nhân hi sinh thân mình vì đất nước, rốt cục có ai hiểu cho người. Hai mươi năm, rốt cục là đại nhân đã thu được cái gì ngoài đau thương và mất mát. Nếu giả như lần này có chuyện gì xảy ra với tiểu thư...

Lã Kinh nghe được giật mình:

- Phúc lão đừng quá xúc động. Tai vách mạch rừng. Ài. Phúc lão yên tâm đi, ta đã phái suất hơn mười cao thủ đi dò la tung tích của Bình nhi rồi. Hi vọng chẳng mấy chốc sẽ...

Lão Phúc nghe vậy vội lên tiếng:

- Thứ cho lão nô cắt lời đại nhân. Đại nhân, theo như lão nô thấy đám cao thủ của phủ ta cũng toàn một lũ bất nhân, hơn nữa chẳng một ai có thể đáng tin cậy. Huống chi...

Nói đến đây ông ta hạ giọng nói khẽ:

- Chi bằng lần này để lão nô mạo hiểm ra ngoài một lần nữa. Mang theo Thanh trúc lệnh bài nhờ người của Cái Bang dò la và chiếu cố cho tiểu thư. Cái Bang người đông thế mạnh, lão nô tin...

Mặc dù thanh âm kia nghe rất khẽ, chỉ thoáng qua vo ve như tiếng muỗi kêu bất quá với bản lĩnh hiện tại, Phi Dương nghe không sót một tiếng nào. Lại nghe đến mấy từ: “Thanh trúc lệnh bài”, Lý Phi Dương giật mình, không kịp được giật mình bật ra một thanh âm khẽ.

Bạn đang đọc truyện *Đại Vận Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 5: Vãng Sự.

Rốt cục Lý Phi Dương đã nhận ra người được gọi là Phúc lão kia là ai. Thật vô cùng ngạc nhiên và có nằm mơ chàng cũng không ngờ rằng người đó chính là “lão nhân thần bí” trên chiếc kiệu mà Lý Phi Dương từng gặp ở Hạ Hồ Khẩu. Như ngay lập tức, họ Lý đã mơ hồ hiểu được một chút ẩn tình bên trong con người của “Hán gian Lã Kính.”

Lại nói về hai người Lã Kính và Phúc lão, ngay khi thanh âm kia của Lý Phi Dương bật ra, bọn họ nhất thời toát mồ hôi lạnh. Về phần Phúc lão, dường như ông ta đang khá hoảng sợ và lo lắng, toan bật mình dấy lao về phía mái nhà. Song trái lại, Lã Kính vẫn rất trầm tĩnh, chỉ lạnh nhạt cất tiếng:

- Bằng hữu có thể ẩn nhẫn một thời gian dài trên mái nhà mà thần không biết, qui không hay, bản lĩnh đó ta rất khâm phục. Chỉ bằng hai người chúng ta khó lòng mà giữ chân bằng hữu được, song nếu bằng hữu có nhã hứng, chỉ bằng mời xuống đây cùng nói chuyện vậy.

Lý Phi Dương nghe họ Lã nói vậy thầm nghĩ: “Xem chừng đến chín phần Lã Kính chính là nội gián được cài trong hàng ngũ Kim quốc rồi.” Nghĩ vậy chàng liền lập tức đáp ứng: “Được!” Nói xong nhẹ nhàng tung người nhảy xuống, khẽ mở cửa tiến vào.

Khi Phi Dương vừa tiến vào trong, Phúc Lão nhìn thấy thì vô cùng kinh ngạc, ông ta chỉ lắp bắp:

- A... Té ra là thiếu hiệp. Thật chẳng ngờ. Ôi! Thật là may mắn.

Lý Phi Dương nghe vậy chỉ mỉm cười, vòng tay làm lễ:

- Tiền bối. Chúng ta lại gặp nhau rồi. Không biết hiện thời tiền bối có được khỏe không vậy.

Thế nhưng có một điều không một ai ngờ tới, người kinh ngạc nhất khi gặp mặt Phi Dương chẳng phải là lão Phúc mà lại chính là Lã Kính. Chỉ thấy ông ta ngẩn người ra nhìn Phi Dương, rồi sau đó vội vã buột miệng kêu lên một tiếng đầy xúc động: “Lý đại ca!” – gương mặt họ Lã lúc này thoát như người đang chìm đắm trong một giấc mộng du.

Trông thấy biểu tình bất ngờ đó, Lý Phi Dương ngạc nhiên vô cùng:

- Như vậy là...

Lúc này Lã Kính như đã qua cơn xúc động đã kịp trấn tĩnh lại. Nhìn thấy ánh mắt đầy ngạc nhiên lẫn tò mò của Lý Phi Dương và lão Phúc, ông ta cười gượng:

- Thiếu hiệp. Xin hãy thứ cho sự vô lễ vừa rồi của ta. Chẳng hay không biết...

Lã Kính nói đến đây thì chợt thấy lão Phúc lên tiếng:

- Đại nhân. Lý thiếu hiệp đây là người có thể tin cậy được. Chúng ta hãy vào mặt thất nói chuyện.

“Vị thiếu hiệp này cũng họ Lý”. Lã Kính nghe thấy lão Phúc nói vậy giật mình kêu lên.

...

Lại nói về chuyện ba người: Lý Phi Dương, lão Phúc và Lã Kính. Sau phút kinh ngạc ban đầu, chỉ thấy Lã Kính đưa mắt dò xét một vòng, sau khi cảm giác mọi việc an toàn họ Lã áp mạnh tay vào viên gạch đặt kề bức bình phong. Rất nhanh sau đó bức bình phong cũ kia lập tức xoay một vòng, phía sau bức tường hiện ra một lối cầu thang nhỏ dẫn đến một căn phòng tối. Lão Phúc chong đèn, sau đó là người dẫn đầu tiến vào gian mật thất nhỏ. Chỉ lát sau, bức bình phong tự động xoay một vòng, trả lại mọi thứ trở về vị trí ban đầu.

Lúc này, khi vừa tiến vào gian mật thất thì lão Phúc cũng là người đầu tiên lên tiếng:

- Đại nhân. Lý thiếu hiệp đây chính là người đã cứu lão nô khỏi vòng vây của bọn ác đồ Thiên Nhân giáo, lại hết lòng hộ tống lão nô bình an đến Tương Châu gặp Nhạc nguyên soái.

Lã Kính nghe vậy vội vã cung tay, hướng Lý Phi Dương xá dài một cái:

- Thì ra thiếu hiệp chính là vị ân nhân mà Phúc lão đã từng kể. Lã Kính này bạo gan thay mặt Nhạc nguyên soái và nhân dân Đại Tống, xin cảm ơn nghĩa cử của Lý thiếu hiệp.

Nói đến đây, dừng lại một chút, Lã Kính có chút ngập ngừng:

- Thật chẳng dám dấu Lý thiếu hiệp, chẳng phải là mấy người chúng ta không tin tưởng nhân phẩm của thiếu hiệp mà không dám hiện thân. Chẳng qua là vì tình hình là lần đó Phúc lão không thể ra mặt nói lời cảm ơn được. Ai, cũng thật chẳng ngờ không chuyện gì có thể che mắt được thiếu hiệp. Chẳng hay lần này thiếu hiệp đến tề phủ là có chuyện gì dạy bảo vậy.

Nghe Lã Kính nói vậy, Lý Phi Dương xấu hổ đáp ứng:

- Xin đừng gọi văn bối là thiếu hiệp gì đó. Nếu nhị vị tiền bối không chê, cứ gọi văn bối là Phi Dương. Còn chuyện lần này, thực sự...

Chẳng ngờ Phi Dương vừa nói đến đây, Lã Kính chợt bàng hoàng, ông ta ngẩn người ra nhìn chàng chăm chăm, sau đó thấy ông ta nghẹn ngào:

- Thiếu hiệp danh xưng... danh xưng Lý Phi Dương. Chẳng hay, chẳng hay... Nếu không phiền thiếu hiệp có thể cho Lã Kính này biết, chẳng hay hai bậc song thân của thiếu hiệp là người ở đâu. Hiện giờ có được Khang kiện không vậy.

Tự nhiên thấy biểu cử bất thường của Lã Kính, Phi Dương có chút ngạc nhiên, nhưng sau đó chàng cất giọng trả lời, mặc dù đã cố nén thương tâm song ngữ khí vẫn không giấu hết được sự chua xót:

- Đa tạ sự quan tâm của Lã đại nhân. Văn bối vốn là một cô nhi, được ân sư nhận về nuôi dưỡng và dạy bảo từ năm hai tuổi.

"Từ năm hai tuổi." Nghe đến đó thần tình của họ Lã càng lúc càng xúc động. Lát sau ông ta như cố nén cơn xúc động, trấn tĩnh hỏi:

- Xin thứ cho ta nhiều sự, chẳng qua việc này có liên quan đến thân thế của thiếu hiệp. Xin thiếu hiệp hãy nói cho ta được biết sự phụ của thiếu hiệp là ai vậy?

Lã Kính nói tới đây, đến lượt Lý Phi Dương không nén được xúc động. Đã hơn hai mươi năm trời, điều mà trong thâm tâm chàng vô cùng khao khát đó chính là được biết về gia thế của mình. Bởi thế chàng cất giọng run run trả lời:

- Ân sư của văn bối chính là Vạn Hoa cốc chủ Quách Kinh Hàn.

"Vạn Hoa Cốc chủ Quách Kinh Hàn." Cái danh xưng này thật như sấm động bên tai, Lã Kính nghe vậy run run:

- Phải chăng thiếu hiệp có ba nốt ruồi hình chữ phẩm ở bên phía ngực trái.

Đến đây Lý Phi Dương giật mình, đây chính là đặc điểm riêng mà theo chàng có lẽ trên đời này ngoài chàng cũng chỉ có sự phụ mới biết chuyện này mà thôi. Chàng nghĩ đến đây thiếu chút nữa đã không kiềm được nước mắt chảy ra, cơn xúc động mãnh liệt dâng lên trong lòng, run run đáp:

- Đúng rồi. Quả là có điều này.

Lý Phi Dương vừa dứt lời, Lã Kính không kiềm được cơn xúc động vội ôm chầm lấy Lý Phi Dương cất giọng nghẹn ngào, nhìn lại thấy hai mắt ông ta ướt đẫm:

- Dương nhi, rốt cục là ta đã gặp con. Ông trời quả thật là có mắt, quả là có mắt. Lý đại ca rốt cục đã có hậu nhân rồi.

Trông thấy tình cảnh trước mắt, lão Phúc kinh ngạc lắp ba lắp bắp:

- Chuyện này là... Nếu như vậy, chẳng nhẽ Lý thiếu hiệp đây lại chính là hậu nhân của Tiêu Tương nhất kiếm Lý Phong?

Lại nói về phần Lý Phi Dương, trước hành động đầy bất ngờ song chan chứa tình cảm ấy của Lã Kính, dù chẳng hiểu mọi chuyện rốt cục là thế nào song chàng vẫn thấy vô cùng cảm động. Qua cơn xúc động ban đầu, Lã Kính liền buông tay, tiếp đó ông ta tiến lại chiếc tủ nhỏ ở mạn trái gian mật thất, trên tay họ Lã lúc này có cầm theo hai họa quyền cuộn tròn. Thoảng ban đầu có chút ngạc nhiên về hành động kì lạ của họ Lã, song đến khi Lã Kính giờ họa quyền thứ nhất ra thì Phi Dương đỡ người kinh ngạc. Họa quyền này vẽ chân dung một thiếu niên anh tuấn, tay trái cầm chiếc sáo trúc đang chỉ xéo vào khóm mai côi, trên miệng nở một nụ cười. Nét bút tinh tế và sống động, bức tranh vẽ cực kì có thần - nhưng điểm làm Phi Dương kinh ngạc nhất đó

chính là hình dung của người thanh niên trong tranh giống chàng đến tám phần. Lúc này như hiểu ra được điều gì, cả người Phi Dương run rẩy, lại nghe Lã Kính lên tiếng, thanh âm tràn đầy sự đau đớn:

- Dương nhi, con hãy nhìn vào đây. Người trong tranh này chính là phụ thân của con đó. Tiêu Tương nhất kiếm Lý Phong - Lý đại ca.

Lý Phi Dương lúc này hai mắt nhòa lệ, lại thấy Lã Kính nhẹ nhàng gỡ họa quyền thứ hai đồng thời lên tiếng:

- Còn đây là mẫu thân của con: Trương Tổ Hân.

Lý Phi Dương đưa tay gạt nước mắt, tập trung nhìn vào họa quyền này thì thấy một thiếu nữ trẻ mi thanh mục tú, vận bộ trang phục màu xanh nhạt, nét cười sáng như trăng rằm. Nhìn thấy bức họa quyền đó, con người cứng rắn như Lý Phi Dương thêm một lần nữa ứa nước mắt: “Đây là chân dung của mẫu thân ta chăng? Rốt cục đây là sự thật hay là mơ thế này.”

Phi Dương nghĩ thế cố gắng trấn tĩnh, đưa mắt nhìn về phía Lã Kính. Như hiểu được tâm trạng của chàng, họ Lã thở dài một tiếng, chậm rãi nói:

- Dương nhi, ta biết mọi chuyện đến với con quá bất ngờ. Ai, đến ta bây giờ cũng vẫn đang nghĩ liệu đây có phải là một giấc mơ hay không?

Dừng lại một chút, sau đó ông ta tiếp lời:

- Ban đầu khi con đột ngột hiện thân, ta từng có suy nghĩ: Liệu đây có phải là một âm mưu gian trá nửa của Kim quốc nhằm giám thị ta. Thế nhưng khi nhìn thấy chân diện mục của con, mọi hoài nghi trong lòng ta lập tức biến mất. Ai, con nói xem tại sao lại có mặt trong Lã phủ vào thời điểm này.

Nghe hỏi vậy, Lý Phi Dương có chút ngập ngừng:

- Chuyện này quả thật vô cùng xấu hổ. Chỉ trách văn bối có mắt như mù, lần vừa rồi đột nhập vào phủ chính là mang ý đồ tìm cơ hội ám sát Lã đại nhân.

Lã Kính nghe nói vậy thở dài một tiếng chua xót:

- Khó trách, khó trách. Suốt gần hai mươi năm nay, trong mắt ngoại nhân thì Lã Kính ta chính là Hán gian bán nước, chính là một tên ác ma khát máu.

Lão Phúc đứng cạnh đó nghe thấy ngữ điệu đầy cay đắng của Lã Kính thì vội lên tiếng:

- Lý thiếu hiệp hiểu nhầm rồi. Thực ra...

Lý Phi Dương nghe thấy thế cúi đầu xấu hổ. Lại thấy Lã Kính xua tay:

- Phúc lão không cần nói nữa. Lý Phi Dương, con còn chưa rõ đầu đuôi sự việc đúng không. Không hiểu con có hứng thú nghe về câu chuyện cuộc đời của Lã Kính này không?

Không đợi Lý Phi Dương trả lời, Lã Kính lại cất giọng đều đều, buồn bã: “Hơn hai mươi năm trước, ở Khai Phong phủ có ba thanh niên trẻ tuổi kết nghĩa huynh đệ, thề sống chết có nhau. Người đại ca tên gọi Tiêu Tương nhất kiếm Lý Phong...”

Nghe đến cái danh xưng này, Lý Phi Dương cả người run lên. Lã Kính vẫn chậm rãi tiếp lời: “Một trong ba người này là Quách Kinh Hân, hiện là Vạn hoa cốc chủ danh lừng võ lâm. Người còn lại chính là ta - đại gian tặc, Hán gian bán nước Lã Kính.”

Nói đến đây ông ta cất tiếng thở dài chua xót: “Con thấy lạ lắm phải không. Ha ha... chẳng ai ngờ người con trai duy nhất của danh tướng Lã Thời Kỳ sau này lại trở thành một tên Hán gian nổi tiếng.”

“Có một lần Tam đệ Quách Kinh Hân đột nhiên đến cáo biệt hai người chúng ta. Hỏi ra mới biết Tam đệ đã từng thất bại dưới tay Thiếu chủ của Bá Dao sơn trang, bởi vậy hắn hạ quyết tâm tìm đến Thái Sơn tìm gặp Kì nhân Đông Phương Hiền Di xin bái sư học nghệ, hẹn năm năm sau gặp lại.”

“Đưa tiễn Tam đệ xong, trên đường quay về ta tình cờ gặp một trường ác đấu quyết liệt. Hỏi ra mới biết cách đây không lâu nhà Kim dụng đại quân tấn công Liêu quốc, đông kinh Liêu Dương thất thủ. Hiện đây là một tốp người Nữ Chân đang truy sát một vị đại quan nhà Liêu tên gọi Lâu Sư Đức. Nhắc đến cái tên Lâu Sư Đức, ta chợt nhớ ra rằng người này vốn là người Hán, đã từng phản bội Tống triều mà đầu nhập Liêu quốc. Lúc đó máu anh hùng nổi lên, ta đã giúp đỡ đám người Nữ Chân kia hạ sát Lâu Sư Đức, tuy thế nhưng vẫn có một người hộ vệ võ công cao cường đột phá vòng vây chạy thoát.”

Nghe Lã Kính kể tới đây, Lý Phi Dương thầm cảm thấy câu chuyện này ắt ẩn chứa một biến động kinh thiên, phải chăng cũng có liên quan tới sự kiện về “Tàng Bảo Đồ” bí ẩn kia. Tới đây lại nghe thanh âm họ Lã chậm chậm vang lên đầy thê lương

“Thật chẳng ngờ, chỉ hai hôm sau vào một buổi đêm, ta vô tình bắt gặp một người lạ lén đột nhập vào phủ. Ngạc nhiên nhất là người này lại biết đường vào mật đạo ở hoa viên nhà ta. Lúc đó tỉnh hiếu kì nổi lên, ta bí mật bám theo thì kinh hoàng nhận ra người áo đen đó đang đàm thoại cùng cha ta, hơn nữa hắc y nhân kia chính là người hộ vệ của Lâu Sư Đức đã trốn thoát hai ngày trước kia. Bằng hoàng thay khi ta biết được chân tướng sự việc...”

Kể đến đây, hai mắt Lã Kính rung rung ánh lệ: “Thì ra Lâu Sư Đức chính là một vị bằng hữu cũ của cha ta. Ông vì quốc mệnh mà tiềm phục vào Liêu triều, để rồi suốt hơn chục năm mang tiếng là Hán gian bán nước. Tận dụng lộn xộn khi quân Kim tấn công Liêu Dương, Lâu Sư Đức đại nhân đột nhập vào bảo khố nhà Liêu lấy đi tấm địa đồ bố phòng quân sự, đồng thời lại còn lấy được một tấm tàng bảo đồ mà nghe nói trong đó có ẩn chứa một bí mật rất lớn. Sau đó Lâu đại nhân không quản nguy hiểm lặn lội ngàn dặm mang nó trở về Đại Tống. Than ôi! Cuối cùng chỉ vì sai lầm của ta mà Lâu đại nhân đã thảm tử. Cha ta không chịu được nỗi đau này, lại vì ta mà xấu hổ với vong linh của Lâu đại nhân nên đã đổ bệnh nặng, một tuần sau đó ông qua đời.”

Kể đến đây, Lã Kính không kìm được hai mắt đầm đìa: “Sau khi cha ta mất đi, ta vô cùng hối hận, lần đó quí trước mộ của phụ thân ba ngày, cuối cùng yếu đuối và hoảng loạn đến mức ta từng rút kiếm ra toan kết liễu số phận của mình. Thật may mắn là lúc đó có bạn cũ của cha ta là Tiền bang chủ Cái Bang Trương Âu Vu hiện thân ngăn cản. Sau cùng nghe theo lời của Trương bang chủ, Lã Kính ta quyết định nỗ lực, gắng sức chuộc lại sai lầm của mình. Sau đó không lâu, ta nghe nói có sứ giả của Kim quốc đến, đưa ra đề nghị thành lập liên minh Tống- Kim chung tay tiêu diệt nhà Liêu. Lúc ấy nhà Tống tuy chưa chính thức đáp ứng song cũng đã đồng ý cử người giúp đỡ Kim quốc. Được tin ấy, lại biết về dã tâm của người Nữ Chân, ta đi đến quyết định tìm cách thâm nhập vào Kim triều. Bởi thế ta nhờ người tiền cừ, lại ra sức mua chuộc sứ giả Kim quốc. Cuối cùng thì kế hoạch của Lã Kính ta bước đầu cũng được thành công, ta từ biệt Lý Phong đại ca, mang theo gia đình về Liêu Dương. Lại vì phụ thân của ta Lã Thời Kỳ là một danh tướng của Tống triều, bởi thế ban đầu ta được cất nhắc làm một hiệu úy. Nhờ có sự giúp đỡ của Trương bang chủ, lại có địa đồ bố phòng quân sự của nhà Liêu, ta liền tiếp lập được nhiều công trạng. Hơn nữa để giành được sự tin tưởng của người Nữ Chân, Lã Kính ta luôn tỏ ra một kẻ tham lam và háo danh, lấy lý do không được Tống triều trọng dụng, ta ra sức hất hủi và xa lánh người Hán. Bởi thế chỉ không đầy hai năm, từ một hiệu úy nhỏ nhoi ta đã leo đến chức Đình kỳ tham tướng, thế nhưng cũng kể từ lúc ấy ta bị dân Hán khinh bỉ, họ xem ta là một kẻ sâu bọ chỉ biết đến địa vị và lợi lộc. Song rất may, hiền thể và Lý đại ca vẫn luôn tin tưởng và sát cánh bên ta.”

Ngừng lại một lúc, Lã Kính thở dài một hơi, sau đó cất giọng buồn bã: “Năm Trọng Hòa thứ nhất, Thiên Thiên sinh hạ Bình nhi. Lý đại ca được tin vô cùng mừng rỡ, đại ca không quản nhọc nhằn mang theo gia đình lặn lội ngàn dặm đường đến thăm Bình nhi. Ngoài mặt ta tỏ ra re rúng và hất hủi Lý đại ca, song đêm về được sum vầy cùng thê tử và đại ca, đó chính là quãng thời gian hạnh phúc nhất của đời Lã Kính ta. Phi Dương, con biết không? Năm đó con vừa được hai tuổi, ta và Lý đại ca đã ước định chuyện hôn ước trăm năm giữa con và Bình nhi.”

Lý Phi Dương nghe ông nói vậy thì ngần người ra, lúc này nghe thấy giọng nói của Lã Kính đầy vẻ đau đớn: “Sau gần một tuần, Lý đại ca ra về không chịu được sự khinh bạc của ta, mang theo thê tử quay trở về Khai Phong phủ. Ngờ đâu...”

Nói đến đây tiếng nói của Lã Kính như lạc đi vì đau đớn: “Thật chẳng ngờ đây cũng là thời điểm Thiên Nhân giáo chủ đang chuẩn bị cho tham vọng độc bá giang hồ của mình, hẳn lo ngại về sự xuất hiện đột ngột của Tiểu tương nhất kiếm Lý Phong. Bởi thế trên đường đại ca quay về Khai Phong, Lý đại ca đã bị sát thủ của Thiên Nhân giáo truy sát. Dương nhi, ta...ta... Phụ thân con vì bảo vệ thê tử nên đã bỏ mình ở Lâm Uyên Nhai, mẫu thân con đột phá vòng vây mang được con về đến Khai Phong phủ thì qua đời.”

Kể đến đây vành mắt của Lã Kính và Lý Phi Dương đều đỏ hoe. Qua phút thương tâm, lại nghe Lã Kính cất tiếng đầy cay đắng: “Trong mắt mọi người, Lã Kính ta chính là kẻ bán rẻ bằng hữu. Tuy điều đó không phải là sự thật, song tính ra Lý đại ca vì ta mà vong mạng. Đến lúc đó ta đã từng hoài nghi rằng: liệu Lã Kính ta đã chọn đường đi sai lầm chăng? Bao nhiêu năm tìm phục ở Kim quốc, đã nếm trải không biết bao nhiêu cay đắng, ấy vậy mà nhiều lần tìm cách cảnh báo về dã tâm của người Nữ Chân, Tống triều vẫn không hề bận tâm, vẫn còn toan tính những dự định của những kẻ chỉ biết ăn chơi hưởng lạc. Than ôi... Sau khi Liêu quốc diệt vong, thiết kị người Nữ Chân giày xéo khắp giang sơn nhà Tống. Triều đình bạc nhược, ngu hèn quá mức nên chỉ một thời gian ngắn, kinh đô Khai Phong đã thất thủ. Ha ha, thật là hay quá mức, đến lúc đó Lã Kính ta biến thành một tên Hán gian bán nước, một tên ác nhân vô lương tâm.”

- Chỉ một thời gian ngắn sau đó, gia chủ họ Diệp là Diệp Tất Bình - nhạc phụ đại nhân của ta qua đời. Nhận được tin, Thiên Thiên vô cùng đau đớn, không quản chiến tranh loạn lạc, cô ấy lặn lội về Thần Kiếm sơn trang chịu tang. Thật chẳng ngờ, chỉ vì Diệp San Thiên... San Thiên cô ấy là thê tử của Hán gian Lã Kính nên người ta không đồng ý cho cô ấy tế bái phần mộ phụ thân mình. Trừ phi... Ha ha, trừ khi San Thiên cô ấy từ hôn với Lã Kính ta. Ha ha, thật nực cười. Mang tiếng là một trong tứ đại thế gia, ấy vậy mà cách hành xử của đám người họ Diệp ấy thật đáng khinh.

Nói đến đây họ Lã sa lệ, cả người run lên: “San Thiên không quản ngàn dặm về Thần kiếm sơn trang chịu tang phụ thân, ấy vậy mà bị hất hủi, xỉ vả. Cuối cùng, phần vì sức khỏe không được tốt, phần vì thương tâm đau đớn, Thiên Thiên lâm bệnh mà mất ở Thương Châu. Năm ấy Bình nhi mới được bảy tuổi, mới được bảy tuổi...”

Nói đến đây Lã Kính cả người run bần bật, xong ông ta cất tiếng cười trong nước mắt và đau đớn: “Ha ha, lúc ấy ta thật chỉ muốn từ bỏ tất cả, đến mà nằng chừ cái đám ngu xuẩn họ Diệp ấy một trận. Ta còn muốn... Hừ, ta nỗ lực tám năm trời ẩn nhẫn chịu nhục, ấy vậy mà triều đình ngu xuẩn, vẫn ảo vọng về cái gọi là liên minh hảo hữu Tống - Kim, cuối cùng kinh đô Khai Phong vẫn thất thủ, vẫn rơi vào tay người Nữ Chân. Đáng hận thay, đáng hận thay. Ha ha...”

Cười dài một tràng như cổ trút bỏ những uất hận, bi thương kìm nén trong lòng, kể đó Lã Kính thở dài: “Triều đình ngu xuẩn, hoàng thượng hèn kém, lại chỉ biết ham vui hưởng lạc. Hừ, nhiều lúc thấy tâm huyết và cố gắng của bản thân thành công cốc, ta cảm thấy vô cùng chán nản. Đôi khi ta tự hỏi bản thân: rốt cục Lã Kính này ẩn nhẫn chịu nhục mười mấy năm trời là vì cái gì? Là vì cái gì mà ta bị mọi người khinh rẻ, đại ca bị hại, thê tử uất hận mà chết, đến cả nhi tử duy nhất của ta cũng căm ghét phụ thân nó. Đến hôm nay, hôm nay Thăng Bình nó đã bỏ ta mà đi rồi.”

Lý Phi Dương nghe vậy giật mình:

- Lã đại nhân, chuyện này rốt cục là như thế nào?

Lã Kính nghe Lý Phi Dương hỏi vậy bất giác ngần người ra nhìn chàng, sau đó chột ứa nước mắt:

- Dương nhi, đến bây giờ con vẫn còn xưng hô với ta như vậy ư?

Lý Phi Dương nghe thấy vậy trong lòng cảm thấy vô cùng đau đớn, chàng vội vã quì sụp xuống nghẹn ngào:

- Nhị thúc, diệt nhi quả thật là một kẻ không biết nghĩ. Hành động cao cả của Nhị thúc làm diệt nhi vô cùng khâm phục, nếu hôm nay mà không có Phúc lão xuất hiện, mai này biết được sự thật thì diệt nhi chẳng còn mặt mũi nào sống ở trên đời nữa. Nhị thúc, xin nhận của cháu một lạy.

Lã Kính thấy vậy kéo chàng đứng dậy, trên gương mặt ông ta thoáng qua một nụ cười hiếm có:

- Dương nhi. Cháu hãy đứng lên đi. Ài, tất cả cũng chỉ là do hiểu nhầm mà thôi. Sau lần đầu gây tai họa suốt hai mươi năm nay ta sống trong day dứt, song gần đây ta đã rút ra được rằng: Khi nào cần quyết đoán nhất định phải quyết đoán. Làm việc nghĩa, chỉ cần cái tâm sáng thì không bao giờ nên hối hận. Tuy nhiên, nếu là chuyện liên quan đến tính mạng của con người thì tuyệt đối phải cẩn trọng.

Nói đến đây ông cất tiếng thở dài:

- Chỉ đáng tiếc con gái ta không có mặt ở đây. Nếu không ta cũng bảo nó ra chào cháu một tiếng, cho anh em nhận mặt nhau.

Lý Phi Dương nghe thế liền hỏi:

- Lã thúc, rốt cục là có chuyện gì đã xảy ra với hiền muội vậy. Nếu hiền muội bị người bắt cóc hôm qua ở Tín Quốc tự, xin Nhị thúc không cần phải lo lắng gì hết.

Lã Kính giật mình hỏi lại:

- Dương nhi, cháu nói vậy là có nghĩa làm sao.

Phi Dương nghe Lã Kính hỏi vậy thì cúi đầu xấu hổ, lại đem kế hoạch bắt cóc Lã Thăng Bình của mấy vị huynh đệ mình nói ra một lượt. Những tưởng Lã Kính nghe xong sẽ lấy làm thoải mái và nhẹ nhõm, thế nhưng cũng chỉ thấy ông ta thở dài:

- Ài, chuyện này nói ra cũng thật là bi hài. Người trong kiệu mà mấy vị bằng hữu của cháu toan bắt cóc sáng nay thực ra không phải là Bình nhi mà là nha hoàn của nó. Bình nhi nó đóng giả là nha hoàn, vờ đi mua nhang rồi trốn đến Thương Châu trước đó rồi. Chiều nay khi ta định vào thăm nó thì cô nha hoàn kia có đưa ra một phong thư. Cuối cùng điều ta lo sợ nhất cũng đã xảy ra.

Lã Kính vừa thở dài vừa cất giọng buồn bã kể lại mọi chuyện. Thì ra Lã Thăng Bình vì muốn được một lần đến Thương Châu tế bái phần mộ của mẫu thân nên đã âm thầm sắp xếp kế hoạch trốn thoát từ trước đó rất lâu. Cuối cùng thì kế hoạch của Thăng Bình cũng đã thành công, thế nhưng nó để lại một nỗi lo lắng rất lớn trong lòng Lã Kính. Đến đây lại thấy Phúc Lão lên tiếng:

- Lão đã đề nghị đại nhân cho lão xuất phủ để tìm tiểu thư thế nhưng... Ài, kể cả mang Thanh trúc lệnh bài để điều động người của Cái bang âm thầm tìm kiếm và bảo hộ tiểu thư, đại nhân cũng không chấp thuận. Giang hồ hiểm ác, thế sự khó lường, tiểu thư lại yếu đuối, không hiểu về rất nhiều chuyện. Thật là làm người ta lo lắng đến chết mà.

Lý Phi Dương nghe thấy thế chợt động dung, vội lên tiếng:

- Lã thúc, xin thúc đừng quá lo lắng. Tuy cháu bắt tài song cũng xin Lã thúc giao chuyện tìm kiếm và bảo hộ hiền muội cho cháu. Chỉ cần xin thúc giao cho cháu một tín vật để dễ bề ăn nói với hiền muội.

Nghe thấy Phi Dương nói vậy, ngẩn người ra một chút sau cùng Lã Kính mừng rỡ thốt:

- Được như vậy thì thật là tốt. Đây là chiếc kim hoàn thoa - vật bất ly thân của mẫu thân nó khi xưa. Chỉ cần nhìn thấy vật này, Bình nhi ắt hẳn sẽ tin lời cháu, chỉ có chuyện thuyết phục nó quay về đây thì thật khó khăn mà thôi.

Nói đến đây ông ta đưa tay vào trong chiếc tủ nhỏ một lần nữa, lại lấy ra một bức họa rồi giở ra cho Phi Dương xem. Trong tranh vẽ là một cô gái xinh đẹp, dịu dàng đến yếu đuối, nhìn hình cô gái trong tranh, bỗng nhiên trong lòng chàng cảm thấy nao nao: “Đây là người con gái đã được đính ước với mình mười tám năm trước ư?” Lại nhìn đề tự dưới bức tranh kia, chàng cười thầm: “Hóa ra đây là kiệt tác của Tất Thu Phàm đại ca, thảo nào bức họa lại sống động đến mức đó.” Đang suy nghĩ thì lại nghe Lã Kính lên tiếng:

- Đây là chân dung của Thăng Bình được vẽ cách đây không lâu. Người vẽ hình nó cũng quả là một bậc tài hoa, bức họa này vẽ Bình nhi sống động như thật, họa pháp đến cảnh giới này so với Lý đại ca cũng không mấy thua kém. Dương nhi, con hãy cầm lấy bức họa này.

Phi Dương đưa tay nhận bức họa cất vào người, sau đó cúi người:

- Lã thúc, chuyện tìm kiếm hiền muội thực vô cùng gấp rút. Bởi thế cháu xin từ biệt người ở đây, xin gặp lại Nhị thúc sau vậy.

Bạn đang đọc truyện *Đại Vận Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.1 - Chương 6: Truy Tung.

Mấy ngày sau đó, cũng trong ngôi lữ quán nhỏ hoang sơ vùng Hoàng Long Khẩu ở phía tây Phục Ngưu Sơn đang có sự hiện diện của bốn người bọn Lý

Phi Dương. Sau khi nghe Phi Dương thuật lại đầu đuôi mọi chuyện, ba người còn lại lặng người đi vì kinh ngạc. Cuối cùng nghe Tất Thu Phàm thở dài:

- Thật chẳng thể ngờ chân tướng sự việc lại là như thế. Lã Kính đại nhân lặng thầm hi sinh danh dự bản thân vì đất nước, tấm lòng ấy khiến ta khâm phục vô cùng. Ai, cũng thật may là không có chuyện gì đáng tiếc xảy ra. Nếu không thì mấy người chúng ta chính là tội nhân thiên cổ rồi.

Triệu Du Thiên tiếp lời:

- Đã như vậy chúng ta không thể để Lã đại nhân thêm bận tâm phiền muộn. Chuyện tìm kiếm và bảo hộ tiểu nha đầu ngốc nghếch kia chính là việc cần làm nhất hiện nay.

Nói đến đây họ Triệu nở một nụ cười ranh mãnh, nhìn về phía Lý Phi Dương và nói:

- Tứ đệ, chuyện này không thể để chậm trễ thêm một khắc nào nữa. Hà, nói về bản lĩnh truy tìm dấu vết mỹ nhân, họ Triệu này rất tin tưởng ở khả năng của mình. Tứ đệ, hãy mau chóng lấy bức họa quyền kia ra cho mọi người cùng xem nào.

Hứa Khang nghe vậy hừ lạnh một tiếng:

- Lão Tam, nhất định ngươi không được phép có ý đồ gì với cô gái ngây thơ này. Nếu không.

Hứa Khang chưa dứt lời thì thấy Lý Phi Dương đã trải bức họa vẽ hình Lã Thăng Bình lên bàn. Vừa trông thấy bức họa đó, Triệu Du Thiên đã kêu lên:

- Quả thật là một tiểu mỹ nhân hiền thực. Tứ đệ, với mối thâm tình giữa Lã đại nhân và phụ thân đệ, có khi nào hai nhà đã định sẵn hôn ước giữa đệ và vị tiểu thư họ Lã này không?

Lý Phi Dương nghe thấy vậy đỏ mặt ấp úng: “Cái này thì...” Trông thấy vậy Triệu Du Thiên vỗ tay cười:

- Vậy là ta đoán đúng rồi nhé. Ha ha, lão Tứ yên tâm. Ta sẽ gắng hết sức đi tìm lệnh muội về cho đệ.

Hứa Khang khẽ cau mày, đưa tay nắm nhẹ lấy vai họ Triệu kéo xuống:

- Lão Tam đừng làm loạn nữa. Hừ, hãy để lão Đại tập trung vẽ thêm ba bức hình nữa. Bốn người chúng ta chia thành bốn lộ tuyển tìm kiếm Lã tiểu thư. Từ Biện Kinh phủ về Thương Châu có thể có nhiều lộ trình, nhưng cơ bản thông thường người ta sẽ chọn...Kìa, lão Tất làm sao thế?

Đang nói Hứa Khang chợt trông thấy biểu cử khác lạ của Tất Thu Phàm thì giật mình kêu lên. Đề ý thấy lúc này Tất Thu Phàm nhìn Lý Phi Dương chăm chăm, sau đó ông ta buột miệng lên tiếng:

- Tứ đệ, không biết Tứ đệ có hứng thú theo đuổi con đường hội họa chăng. Chỉ cần đệ muốn, ta cam đoan sẽ dốc túi truyền nghệ.

Triệu Du Thiên nghe vậy ngạc nhiên hỏi:

- Sao đột nhiên Tất đại ca lại hỏi như vậy?

Tất Thu Phàm thở dài một tiếng:

- Nói ra thì thật là xấu hổ. Ta mười tám năm chuyên tâm với họa pháp, hai mươi năm trước được hoàng thượng ba lần hạ chỉ triệu vào cung để khắc họa long nhan. Lại còn được ngự phong mấy chữ: Thiên hạ đệ nhất họa sư. Lúc ấy họ Tất ta lấy làm đắc chí lắm, tự nhủ rằng trên đời này chẳng có mấy người nào có thể sánh bằng mình. Ấy thế nhưng một lần vô tình đi đến Tiễn Trúc lâu, nhìn thấy bức họa treo trên bờ vách phía tả. Hỏi ra mới hay rằng đó là họa tích của một vị kiêu khách hãy còn rất trẻ tên gọi Tiểu tương nhất kiếm Lý Phong. Lúc đó ta lấy làm xấu hổ lắm, tự nghĩ rằng nếu người này chuyên tâm vào hội họa, chỉ một thời gian ngắn nhất định sẽ vượt mặt Tất Thu Phàm này. Bởi thế họ Tất ta quyết định phóng bút, lêu lổng khắp chốn giang hồ vậy.

Hứa Khang nghe vậy ngắt người:

- Lão Tất đang nói đến thân phụ của Tứ đệ chăng. Thảo nào đột nhiên lại có ý định đem họa pháp truyền lại cho lão Tứ. Ha ha, có phải là Tất lão ca lại đang nhớ đến quá khứ ngày xưa chăng?

oOo

Sau lần hội ngộ ở Hoàng Long khẩu, bốn người bọn Lý Phi Dương chia nhau ra truy tìm tung tích của Lã Thăng Bình. Xét về bản lĩnh, bốn người này đều là những cao thủ truy tung thượng hạng, lại nhờ có bức họa đồ về chân dung của tiểu thư nhà họ Lã, bởi thế công việc xem ra đang có mấy phần khởi sắc.

Mười ngày sau đó, ở một khách điểm trong Giang Lăng trấn, Lý Phi Dương đang cố gắng truy tìm tung tích của Lã Thăng Bình. Hơn mười ngày truy tung vất vả không nghỉ ngơi mà vẫn chưa thấy tung tích của Thăng Bình, chàng đang vô cùng nóng ruột.

“Tiểu nhị, không biết đã từng trông thấy một vị cô nương nào hình dung như thế này chưa?” Vừa nói, Phi Dương vừa dở họa quyền ra cho tiểu nhị khách điểm xem.

Vừa trông thấy bức họa, tên tiểu nhị neho mắt lại nhìn rồi lắc đầu:

- Rất tiếc đã không giúp đỡ gì được khách quan. Sự thực chưa trông thấy một vị cô nương nào hình dung như thế này.

Lý Phi Dương nghe vậy cho tay vào người lấy ra một miếng bạc vụn đặt lên bàn, nhẹ giọng này:

- Đây là chút thù lao công xá, tiểu nhị ca ca vui lòng nhận đi và cố nhớ lại xem gần đây đã từng gặp qua vị cô nương nào nhìn giống bức hình này chưa.

Tên tiểu nhị khẽ lắc đầu:

- Khách quan, những mỹ nhân như thế này tôi gặp qua chẳng nhiều, bởi thế phàm là đã gặp qua người nào thì sẽ có ấn tượng với người đó. Tuy nhiên rất tiếc vị cô nương giống thế này tiểu nhị tôi chưa từng gặp. Không giúp gì được khách quan rồi, bạc này tôi không dám nhận.

Lý Phi Dương nghe thấy vậy thờ dài chán nản:

- Thôi không sao. Đây xem như là chút thành ý của tại hạ vậy. Ài, làm ơn cho tại hạ xin một bình liệt tửu và vài món nhắm.

Nói xong chàng tiến lại góc phòng, chọn một chiếc bàn trống phía góc rồi vội ngồi xuống. Ở Giang Lăng trấn, khách điểm này dường như là chốn dừng quân duy nhất của các lữ khách lỡ bước độ đường, bởi thế mà hiện tại trong quán khá đông người. Trong lúc chờ đợi đồ ăn dọn lên, Phi Dương miên man suy nghĩ: “Đã mười ngày liên tục dò hỏi mà vẫn chưa thấy tung tích của Lã cô nương rồi. Ài, cố gắng thêm vài ngày nữa, nếu vẫn không được thì ta đành phải tìm đến Thần kiếm sơn trang vậy.”

Chẳng ngờ trong lúc lơ đãng, một thanh âm nhỏ - tiếng thì thảo trò chuyện của hai vị khách phía bên trái - vô tình lọt vào tai chàng:

- Trương đại ca. Huynh một mạch bốn sáu ngày trời liên tục là vì có gì vậy.

- Suyt. Lần này ta kiếm đệ gấp gáp như vậy là có lí do riêng để nói. Ài, đáng lẽ từ quán này không phải là một nơi thích hợp để bàn chuyện này nhưng thời gian cho chúng ta không còn nhiều nữa.

- Được, đệ sẽ cẩn thận hơn. Đại ca nói đi. Rút cục là có chuyện gì vậy?

- Đệ biết gì chưa. Tiểu thư nhà họ Lã đã bỏ nhà ra đi nửa tháng trước đây.

Nghe được vậy Lý Phi Dương giật nảy mình. Đến đây chàng chăm chú lắng nghe, có mấy tiếng xì xào phía bàn trước:

- Quả là có chuyện này chứ? Trương Bản, huynh có chắc không vậy?

- Ta cũng không dám chắc mười phần. Nhưng nghe biểu muội ta là nha hoàn ở Lã phủ, trong lúc về thăm nhà tuần trước đã vô tình tiết lộ chuyện này.

- Nói như vậy thì...

- Lần này đến đây chính bởi vì chuyện đó. Nghe nói quê ngoại của tiểu thư nhà họ Lã kia là Thần kiếm sơn trang ở Thường Châu. Bởi thế lần này ta lặn lội một chuyến đến đó để thử vận may. Nghe bảo nha đầu kia đi Thường Châu một mình, đây chính là cơ hội ngàn năm một thừa của hai chúng ta.

- Ấy, nói khẽ thôi. Huynh cẩn thận gã thanh niên ngồi ở góc phòng kia. Như vậy là...

- Còn như thế nào nữa. Chúng ta bây giờ sẽ đến Thường Châu, may mắn thì sẽ dò hỏi được về mộ phần của mẫu thân nha đầu kia. Lúc đó chúng ta chia nhau tìm phục ở đây, nếu ông trời thương xót thì huynh đệ chúng ta ắt hẳn sẽ phát tài lớn.

Lý Phi Dương nghe đến đây thì toát mồ hôi hột. Hóa ra chuyện Lã Gia Bình bí mật rời phủ đi Thường Châu đến hiện tại đã chẳng còn là bí mật gì lớn nữa, điều này lại đồng nghĩa với sự nguy hiểm mà cô phải đối mặt tăng lên gấp bội. Vừa nghĩ đến đây bất chợt có tiếng ngựa hí, nhìn ra thấy ngoài khách điểm xuất hiện một cỗ xe ngựa mui kín, người đánh xe là một ông lão nhìn có vẻ già nua song tác phong khá là nhanh nhẹn. Vừa đến nơi, ông ta đã vội chạy đến chường quầy cất tiếng:

- Lão bản. Phiền ông xếp cho ta hai phòng đơn tử tế, tiền nong không thành vấn đề.

Người chường quầy nghe thấy vậy vội gọi tiểu nhị chuẩn bị phòng cho khách. Một lát sau thì thấy ông ta tiến đến bên cỗ xe ngựa vén chiếc rèm trắng lên, nhẹ giọng nói: “Tiểu thư, đêm nay chúng ta dừng chân lại nghỉ ngơi ở đây thôi.”

Ông ta vừa dứt lời, một “bóng liều yếu đào tơ” chậm rãi bước ra, cô gái này xem chừng sức khỏe không được tốt lắm bởi vì dáng đi khá khó nhọc và vấp vấp, thỉnh thoảng lại ho khan mấy tiếng như người đang mang bệnh. Nhiều người hiếu kì đưa mắt quan sát thì thấy thiếu nữ này vận một chiếc la quần màu xanh nhạt, gương mặt tuy che kín bằng một chiếc voan mỏng màu trắng nhưng xem chừng qua hình dung yếu điệu đó đến chín phần ắt hẳn đây là một mỹ nhân. Giữa lúc chập choạng tối, việc xuất hiện một nữ nhân yếu đuối bên hành trong tiết trời giá lạnh thế này cũng khá hiếm và bởi thế nó thu hút khá nhiều ánh mắt của mọi người trong quán. Nói về phần người chường quầy, qua biểu cử của người thiếu nữ áo xanh ông ta ái ngại hỏi:

- Khách quan. Xem chừng vị tiểu thư kia không được khỏe. Không biết có cần khách điểm chúng tôi cho người mời đại phu hay không?

Ông già kia nghe hỏi vậy lập tức lắc đầu:

- Không cần. Chỉ phiền ông xếp cho hai phòng tốt, lại chuẩn bị một bữa cơm chay chu đáo là được rồi.

Nghe thế, người chường quày vội ngoắc tay gọi tiểu nhị phân phối mọi chuyện. Một lát sau khi hai người kia theo tiểu nhị đi lên lầu thì tiếng huyền não ở phía dưới lại tiếp tục ồn ã. Lúc này Lý Phi Dương tuy ngoài mặt như đang chú tâm vào uống rượu, song chàng vẫn hết sức tập trung cố lắng nghe xem câu chuyện của hai người ở phía trên. Tuy nhiên lúc này hai người kia phân vì cảnh giác, phần vì những chuyện mà họ bàn luận cũng không có gì quá mới nên chàng cũng không thu thập thêm được tin tức gì có giá trị. Đến lúc này bình rượu đã sắp cạn, Lý Phi Dương ngẩng đầu toan gọi chủ quán thanh toán để tiếp tục lên đường, bất chợt chàng cảm giác như có ai đang theo dõi mình. Đưa mắt một vòng thì chàng nhận ra người tiểu nhị vừa rồi chàng hỏi thăm tin tức Gia Luật Bình đang bần khoản nhìn về phía mình, xem chừng gã có chuyện gì muốn nói. Trông thấy vậy, Lý Phi Dương vội lên tiếng:

- Ông chủ. Phiền ông mang cho thêm một bình rượu nữa.

Chỉ một thoáng sau, gã tiểu nhị kia đã lập tức chạy đến bên Lý Phi Dương. Đặt chai rượu lên bàn, gã rút rè lên tiếng:

- Khách quan. Không biết tôi có nên nói chuyện này không nhưng...

Nói đến đây gã nhỏ giọng:

- Vừa rồi lúc dẫn vị cô nương vừa xuất hiện vào phòng trọ, vị cô nương đó nổi cơn ho dài khiến chiếc khăn che mặt bị bay ra. Khách quan, nói không chừng hôm nay ngài đã gặp may rồi.

Phi Dương nghe vậy ngẩn người, sau đó nhẹ giọng:

- Nói như vậy có nghĩa là...

Gã tiểu nhị vội trả lời

- Đường như cô gái ấy chính là người mà khách quan cần tìm. Tôi cũng không dám chắc nữa.

Nghe đến đây Lý Phi Dương vui mừng thốt:

- Như vậy thì tốt quá. Vậy phiền người sắp xếp cho ta một phòng ở cạnh hai người đó được chăng?

Vừa nói chàng vừa đặt một đỉnh bạc lớn lên bàn, gã tiểu nhị trông thấy vậy áp ứng:

- Không biết khách quan có ý định gì...

Gã vừa nói đến đây chàng đã vội cắt tiếng:

- Ngươi hãy yên tâm. Ta đối với hai người kia tuyệt đối không có ác tâm.

Sau khi xác định được cô gái phòng bên gần như chắc chắn là Lã Thăng Bình, Lý Phi Dương vô cùng mừng rỡ, tự nhủ rằng vận số của mình thật là tốt. Bởi vì thế mà cả đêm chàng chẳng thể nào chợp mắt, vẫn luôn chú tâm quan sát hành tung của cô gái đó vì bởi sợ mất dấu hai người bọn họ. Cứ thế sau một đêm dài trằn trọc, mờ sáng hôm sau Lý Phi Dương đã vội vã bám theo chiếc xe ngựa, trong đầu thì không ngừng suy nghĩ xem liệu mình nên làm gì trong tình cảnh này. Chàng nên hiện thân ngăn cản và thuyết phục, tìm cách đưa Lã Thăng Bình quay trở lại Biện Kinh, hoặc là âm thầm bám theo bảo hộ, chiếu cố cho cô gái yếu ớt và đáng thương đó được một lần tẩy rửa phần mộ của mẫu thân mình. Và nếu chọn cách thứ nhất, rốt cục là nên bắt đầu như thế nào? Lòng vòng với suy nghĩ đó, ấy thế bấy ngày trôi đi song Lý Phi Dương cũng không tài nào chọn được biện pháp thích hợp. Cũng may trong một tuần lễ sau đó không có phát sinh sự tình lớn nào, cũng đã có đôi lần có một vài tên thổ phỉ chặn đường cướp xe ngựa, thế nhưng thật bất ngờ là ông lão đánh xe kia bề ngoài tuy già yếu song bản lĩnh võ công khá là cao minh. Bởi thế chưa cần đến sự can thiệp của Lý Phi Dương, trong suốt cuộc hành trình này cũng không xảy ra chuyện gì bất trắc. Một vài lần trông thấy kiếm pháp của ông già đánh xe, Lý Phi Dương thầm thắc mắc: rốt cục ông già kia là cao nhân phương nào?

Bây ngày trôi đi, chiếc xe ngựa chính thức tiến vào địa phận Thương Châu. Sau hai năm kể từ khi Nhạc Phi chính thức giành lại mảnh đất này cho nhà Nam Tống, toàn Thương Châu và một dải bờ phía nam sông Hoàng Hà đã bớt đi phần nào cảnh tiêu điều loạn lạc, tình hình chính sự nơi này đã tạm ổn, thanh niên khắp nơi nô nức đua nhau tìm nơi rèn luyện võ nghệ, chờ cơ hội được xung trận giết giặc, phục hận mối nhục Tĩnh Khang năm nào. Lại nói Thần Kiếm sơn trang chính là một “đại võ đường” lớn bậc nhất ở Thương Châu cả về danh vọng lẫn thực lực trên chốn giang hồ. Hơn nữa gần đây nghe nói gia chủ của Thần Kiếm sơn trang là Diệp Hạo Nhiên chính thức đứng ra thu nạp môn đồ lần hai. Thanh niên trai tráng khắp nơi lũ lượt tìm đến, ai ai cũng mong bản thân có cơ hội được lọt vào tuệ nhãn của họ Diệp, bởi thế con đường độc đạo dẫn đến Thần Kiếm sơn trang nườm nượp người xe qua lại.

Nói thêm về Thần Kiếm sơn trang, đây là sơn trang của nhà họ Diệp - một trong tứ đại thế gia của võ lâm Trung Nguyên hơn trăm năm trở lại đây. Hiện tại Dương gia sớm đã trở thành quá khứ, Đường Môn ở Tứ Xuyên lại không mấy tham dự vào chốn giang hồ, bởi thế Thần Kiếm sơn trang Diệp gia ở Thương Châu và Bá Đạo sơn trang Liễu gia ở Phụng Tường chính là hai thế lực cường thịnh vào bậc nhất ở võ lâm trung thổ. Hơn trăm năm tồn tại, nghe nói Thần Kiếm sơn trang từng chế xuất được sáu món tuyệt thế thần binh. Cứ hai mươi năm lại tổ chức một kì danh kiếm đại hội, người đứng đầu được quyền lựa chọn một cây bảo kiếm để làm binh khí. Bởi thế giang hồ từng có câu: “Thiên hạ ngũ kiếm, được một di tôn” càng thêm khẳng định địa vị của Thần Kiếm sơn trang trong võ lâm.

Cùng với sự xuất hiện và tồn tại của Thần Kiếm sơn trang, khu vực phụ cận quanh đây có hai nơi được nhân dân rất tôn trọng và không một ai dám to

gan quá nhiều. Một là Kiểm trùng - nơi các chú kiểm sư của sơn trang đúc kiếm. Thứ hai là Vô Nhai Tích - mảnh đất hoang ven rừng nằm cách Thần Kiếm sơn trang mấy dặm về phía Tây bắc- địa điểm chôn giữ mộ phần của nhà họ Diệp.

Buổi sáng tinh sương lạnh lẽo, một chiếc xe ngựa nhỏ chậm rãi lăn bánh trên con đường mòn dẫn đến Vô Nhai Tích, ở phía sau đó chừng mấy chục bước có một nam thanh niên trẻ tuổi đang âm thầm bám theo. Chàng thanh niên đó chính là Lý Phi Dương - hiện tại đi theo để tìm cách bảo hộ sự an toàn của Lã Thăng Bình. Khi đến gần trang viên mộ tộc nhà họ Diệp chiếc xe ngựa dừng lại, liền sau có một bóng áo xanh liêu xiêu bước đi trong gió lạnh. Ở phía sau Phi Dương quan sát thấy cô gái đáng thương ấy đi đến trước một mộ phần nằm ở phía góc trang viên rồi bất chợt khụy người xuống, tấm lưng ong nhỏ bé yếu đuối kia trông như oằn đi vì đau đớn, từ xa xa mơ hồ có tiếng khóc vang lên. Ở ngay phía sau đó ông già đi theo Lã Thăng Bình như không hề quan sát cảnh tượng thương tâm trước mắt, vội ngoảnh mặt đi.

Một lát sau Lý Phi Dương thấy ông ra lấy đồ lễ hương vàng bày biện trước mộ phần và sau đó lấy mớ nhang mang theo châm lửa đốt. Vào lúc này trong lòng chàng cũng dâng lên một thứ cảm giác nao nao khó hiểu. Liệu khi nào Phi Dương mới có cơ hội được tế bái phần mộ của phụ mẫu chàng đây.

Đang ngẩn ngơ suy nghĩ bất chợt Lý Phi Dương trong lòng máy động, vội ngẩng đầu về phía sau thì thấy một thiếu niên trạc tầm hơn mười tuổi đang đi tới gần phía mình. Phi Dương chưa kịp mở lời thì thấy cậu thiếu niên kia cười nhạt, lên tiếng:

- Mới mờ sáng người đã lên vào Vô Nhai Tích làm gì? Xem bộ dạng lén lút lút lút của người, ắt hẳn cũng không phải hạng người tử tế gì.

Lý Phi Dương nghe thấy vậy biết rằng hành tung đã lộ, trong thâm tâm cũng có cảm giác mình sai nên khẽ cười mà rằng:

- Vị tiểu đệ này quá lời rồi. Ta đến đây không có ý định quấy quả nơi này. Chẳng qua là lần này đến đây vì mang trên mình chút chuyện mà thôi.

Người thanh niên trẻ tuổi kia nghe vậy hừ lạnh một tiếng:

- Hừ. Ai là tiểu đệ của phường gian tặc người. Đây là trang viên mộ tộc nhà họ Diệp ta, làm gì có việc liên quan đến người ngoài chứ. Khôn hồn thì đừng có mà sinh chuyện phiền phức ở nơi đây, nếu không thì đừng có trách bỗn thiếu gia mạnh tay.

Cậu bé này vừa nói xong liền nghênh ngang đi lại phía Lã Thăng Bình. Lúc này cuộc nói chuyện to tiếng giữa Phi Dương và cậu bé kia đã gây sự chú ý đến ông lão đánh xe. Bởi thế thấy ông ta nói to:

- Không biết có chuyện gì mà “thiếu hiệp” đây âm thầm theo dõi hai người chúng ta vậy. Nếu là chuyện quang minh chính đại, tại sao không dám hiện thân lại đây chỉ giáo chứ?

Phi Dương thầm nghĩ chuyện này cũng chẳng có gì phải giấu giếm giếm mãi, bởi thế liền lớn tiếng nói:

- Tại sao lại không được chứ.

Chàng vừa nói vừa bước lại gần phía hai người Lã Thăng Bình. Lúc này chỉ thấy hai mắt cô đỏ hoe, gương mặt yếu đuối xanh xao kia thỉnh thoảng bật lên tiếng nấc nghẹn ngào làm cho người ta cảm thấy thương xót vô cùng.

Về phần Lã Thăng Bình, đột nhiên thấy xuất hiện hai người lạ mặt thì cô cảm thấy rất sợ hãi, sau một hồi cố trấn tĩnh lại liền đưa tay áo quạt nước mắt, cất giọng run run:

- Các người là ai?

Ông già kia trông thấy vậy thì vội lên tiếng giải thích cho thắc mắc của Thăng Bình:

- Kia là Diệp An Tường, là nhi tử của trang chủ Diệp Hạo Nhiên - bá bá của cháu. Mà này An Tường, sao cháu lại có mặt ở đây.

Cậu bé kia trông thấy vậy vội trả lời:

- Biểu muội đừng có sợ. Đã có huynh và Du lão bá, hẳn ta không làm được gì đâu.

Cậu ta nói xong liền quay sang phía ông già được xưng là Du lão bá kia cất tiếng:

- Lão bá bá. Phụ thân con hôm nay có chút chuyện bận không thể ra đây được. Người lệnh cho con đến đây đón biểu muội về sơn trang.

Lã Gia Bình nghe thấy vậy ngẩn người, sau đó run giọng hỏi:

- Du Lão Bá, chuyện này rốt cục là như thế nào vậy?

Ông lão họ Du kia nghe hỏi vậy thở dài, một lát sau trầm ngâm đáp:

- Bình nhi, đáng nhẽ chuyện này ta phải cho cháu biết ngay từ đầu. Ài! Lần này tế bái phần mộ mẫu thân cháu xong, ta sẽ đưa cháu về Thần Kiếm sơn trang, sum họp cùng mọi người bên ngoại tộc.

Lý Phi Dương nghe ông ta nói vậy thì ngẩn người, thầm nghĩ nếu giả như Lã Gia Bình đồng ý đến Thần Kiếm sơn trang sinh sống thì mình phải làm sao để có thể đưa Lã Thăng Bình trở lại Biện Kinh đây. Rất may là Gia Luật Bình đã kịp lên tiếng:

- Du Lão Bá. Cháu biết lão bá sắp đặt chuyện này là muốn tốt cho cháu. Thế nhưng...

Nói đến đây hai mắt cô rom rớm:

- Thế nhưng lần này cháu đành phụ tâm ý của lão bá rồi. Phụ thân cháu dẫu gì cũng chỉ có Bình nhi là nhi tử độc nhất. Mẫu thân mất rồi, để giữ trọn chữ hiếu cháu không thể rời xa phụ thân được.

Ông già Du Lão Bá kia nghe vậy thờ dãi:

- Nhưng mà cháu nghĩ mà xem. Lã Kính hẳn đâu phải là...

Nói đến đây liền đưa mắt sang phía Phi Dương, sau đó cười nhạt:

- Dám hỏi thiếu hiệp đại giá quang lâm đến đây là có chuyện gì cần dạy bảo vậy?

Lý Phi Dương chấp tay xá một cái đoạn thông thả nói:

- Lão tiên bối quá lời rồi. Thực ra vẫn bối lần này đến đây là nhận sự ủy thác của một vị bằng hữu, họ tống Lã tiểu thư trở về Biện Kinh.

Chàng không trực tiếp nói ra cái tên Lã Kính bởi vì nghĩ rằng mấy người này ắt hẳn không một ai ưa cái tên đó. Và quả thật, Du lão bá nghe vậy sa sầm nét mặt:

- Hừ. Không biết vị bằng hữu của thiếu hiệp là ai vậy?

Lý Phi Dương khẽ mỉm cười:

- Xin thứ cho vẫn bối không trả lời câu này.

Nói xong quay sang phía Lã Thăng Bình:

- Lã tiểu thư. Nếu tiểu thư tin tưởng tại hạ, quãng đường từ Thường Châu về Biện Kinh phủ, tại hạ xin dốc lòng bảo vệ sự an nguy của tiểu thư.

Du Lão Bá nghe thấy thế quay sang ái ngại nhìn Lã Thăng Bình một cái, sau đó như nghĩ ra điều gì ông ta cất giọng khinh khinh:

- Hừ. Ngươi lấy gì làm bằng chứng chứ. Mà nếu có thì mười phần ngươi chính là thuộc hạ của tên hán gian Lã Kính rồi. Hừ, Bình nhi. Ta xin lỗi, nhưng sự thật cha cháu và lũ thuộc hạ của ông ta đều là một phường chẳng ra gì.

Phi Dương nghe vậy cất tiếng phản bác:

- Lão tiên bối hiểu nhầm rồi. Vẫn bối không phải là thuộc hạ của Lã đại nhân. Và chuyện về con người Lã đại nhân như thế nào vẫn bối cũng không muốn nhận xét. Chỉ là lần này vẫn bối chịu sự ủy thác, đưa Lã tiểu thư an toàn trở về Biện Kinh phủ mà thôi.

Phi Dương vừa dứt lời, Lã Gia Bình ngược đôi mắt tròn xoe nhìn chàng. Trông thấy vậy chẳng hiểu sao Lý Phi Dương khẽ cúi đầu xuống, không dám nhìn thẳng vào mục quang ấy. Ở phía đối diện cậu bé có tên là Diệp An Tường kia vội nhanh nhẩu:

- Biểu muội, nhìn bộ dạng của hán kia. Hừ, với vẻ mặt thế kia, hẳn không phải là phường ác bá thì cũng là loại gian tặc.

Lý Phi Dương nghe vậy cười:

- Ác bá cũng được, gian tặc cũng được. Lã tiểu thư, không biết cô có nhận ra vật này chẳng?

Vừa nói chàng vừa cho tay vào trong người lấy ra chiếc Kim hoàn thoa đưa lên. Trông thấy vật ấy, ngẩn người ra một chút suy nghĩ Lã Thăng Bình khẽ gật đầu:

- Ta tin ngươi. Được, chiều nay cảm phiền ngươi hộ tống ta quay trở lại Biện Kinh vậy.

Nghe cô nói vậy, Du Lão Bá giật mình:

- Bình nhi, cháu vẫn quyết tâm quay về với lão gian tặc họ Lã ấy ư. Ta biết Lã Kính tuy là cha cháu nhưng hẳn là một tên Hán gian bán nước, không một tội ác nào không làm. Chẳng nhẽ...

Lã Thăng Bình nói qua làn nước mắt:

- Cháu biết cha cháu là một người không tốt nhưng dẫu gì ông ấy cũng là phụ thân cháu, hơn nữa đối với cháu rất tốt. Nếu lần này cháu bỏ ông ấy cô đơn lại một mình, ông ấy hẳn sẽ đau lòng lắm, cháu lại trở thành một người đại bất hiếu. Bởi thế cháu lần này phải quay lại Biện Kinh phủ, ra sức cầu mong phụ thân hồi tâm chuyển ý mà không phục vụ cho người Kim nữa.

Du Lão Bá nghe vậy thở dài một hơi:

- Ý cháu đã quyết thế ta cũng không ép. Nhưng lần này ngàn dặm vất vả đến Thương Châu, chi bằng cháu hãy đến Thần Kiếm sơn trang một lần gặp gỡ mọi người. Rồi sau đó ta sẽ lại đưa cháu trở lại Biện Kinh phủ.

Nói đến đây, ông ta quay sang phía Phi Dương gần giọng:

- Còn tên kia, hừ... đầu hần có tín vật làm tin thì điều đó cũng chỉ chứng minh hần chính là tay chân của Lã Kính, là chó săn của Kim quốc. Những tên như thế không biết liêm sỉ là gì, nhiều khi chỉ vì lợi lộc trước mắt mà vứt bỏ tất cả. Cháu yếu đuối như vậy, thân gái dặm trường...

Du Lão Bá vừa nói đến đây, cậu bé tên Diệp An Tường a lên một tiếng. Sau đó như nghĩ ra được điều gì vội vã kêu lên:

- A ! Có khi nào hần ta chính là Thái hoa đạo tặc danh lừng võ lâm Triệu Du Thiên không. Thôi đúng rồi. Máy ngày hôm nay cả Thương Châu xôn xao cả lên, nghe đầu tên đâm tặc đó đã tái xuất giang hồ ở Thương Châu. Cũng vì sự xuất hiện của hần mà mấy trưởng lão Ma giáo cũng kéo đến Thương Châu, chính vì điều này mà phụ thân cháu không dám khinh suất rời khỏi sơn trang.

Bạn đang đọc truyện *Đại Vận Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 7: Ngộ Hiểm..

Phi Dương nghe thấy vậy ngẩn người, thầm nghĩ: “Hóa ra lão Tam cũng đã tìm đến Thường Châu rồi. Ất hần hiện giờ khi chưa biết tung tích mọi người và Lã Thăng Bình cô nương, Tam ca chủ động hiện thân để tìm cách liên lạc”. Lại nghĩ đến chuyện vừa có tung tích của Triệu Du Thiên, lập tức họ Triệu đã bị người của Thánh Hóa giáo truy sát, Lý Phi Dương vừa lo lắng vừa buồn cười, cho rằng đây là một bài học để Triệu Du Thiên bớt vương vào cái nợ phong tình.

Bấy giờ sức nhớ đến lời vô đoán của Diệp An Tường, Phi Dương cười khẽ

- Vị tiểu huynh đệ này căn cứ vào đâu mà suy luận hàm hồ thế chứ?

Diệp An Tường đưa con mắt nhìn Phi Dương một lượt như để đánh giá và dò xét chàng một lần nữa. Ở sát bên cạnh, Du Lão Bá lắc đầu:

- Không cần biết hần là ai nhưng cơ bản ắt hần là hạng người không thể tin cậy được. Bình nhi, cháu đã quyết như vậy thì bây giờ chúng ta sẽ đưa cháu về Thần Kiếm sơn trang bài kiến mọi người. Ở đó nghỉ ngơi một thời gian ta lại sẽ đưa cháu trở về Biện Kinh phủ.

Lã Thăng Bình ấp úng cất tiếng:

- Du Lão Bá, chuyện này...

Vừa nói đến đó thì bất chợt có một tràng cười rộ vang lên, từ phía sau cánh rừng kia bất chợt xuất hiện bốn người lạ mặt. Qua lối phục sức của họ thì dường như đám người này xuất thân cùng một tổ chức bí mật nào đó. Một gã cất giọng the thé:

- Lã cô nương đang định đi đâu thế?

Du Lão Bá nghe người lạ mặt nói vậy thì trầm giọng:

- Rất cực mấy người các người là từ phương nào đến. Hừ, ngang nhiên xông vào Vô Nhai Lĩnh kiếm chuyện, ắt hần là không muốn sống nữa rồi.

Một gã dáng người thấp đậm, gương mặt tròn như chiếc bánh mật đưa tay kéo người đứng bên cạnh, đồng thời cười nói:

- Nhị ca, huynh nói không sai. Ở cái đất Thương Châu này, đám người của Thần Kiếm sơn trang, người nào người nấy đều ngạo mạn hết sức.

Gã được gọi là Nhị ca gật đầu đáp:

- Tam đệ nói không sai. Hà hà, nhân đây chúng ta nên dạy cho đám người nhà họ Diệp ấy biết trời cao đất dày là như thế nào.

Nói xong gã cười lớn:

- Lã tiểu thư, phiến tiểu thư dời gót ngọc đi theo mấy người bọn tại hạ đến Trường Bạch sơn làm khách một chuyến.

Mấy người bọn Du Lão Bá và Lý Phi Dương nghe vậy giật mình, Du Lão Bá là người đầu tiên lên tiếng:

- Nói như vậy, chẳng nhẽ mấy người các người là người của Trường Bạch kiếm phái?

Đám bốn người vừa xuất hiện nghe ông ta hỏi vậy thì đồng loạt cất tiếng cười vang, sau cùng gã xem chừng như là đại ca làm bộ vỗ tay:

- Xem chừng đám người Thần Kiếm sơn trang dấu kiêu căng ngạo mạn nhưng cũng có chút nhân quang đây. Hà hà, đã biết chúng ta là người của Trường Bạch kiếm phái, tốt nhất nên ngoan ngoãn hợp tác.

Du Lão Bá trong lòng nghĩ: “Ta nghe nói Trường Bạch kiếm phái được tính là một trong ba đại phái của võ lâm. Dầu ở tận Trường Bạch xa xôi song cũng tính là danh môn chính phái. Xem chừng lũ người bất lương này chỉ xàm ngôn, đến chín phần chúng không phải là người của Trường Bạch kiếm phái rồi.” Tuy nghĩ vậy song ngoài mặt ông ta vẫn giả vờ không nhận ra điều này, chỉ thản nhiên:

- Hóa ra là vậy. Có chỗ dựa như vậy thảo nào các người dám đến tận đây sinh chuyện. Vậy lần này xem chừng lão già đây phải xin thỉnh giáo kiếm pháp của Trường Bạch sơn rồi.

Lý Phi Dương khẽ lắc đầu, thầm nghĩ: “Du Lão Bá dường như nhận nhầm người rồi. Qua lời kể của sư phụ, đệ tử của Trường Bạch sơn làm gì có cái thứ nghênh ngang hống hách đến như vậy.” Nghĩ đến đây bất chợt thấy Diệp Tường An lúc này gương mặt đỏ bừng, cậu ta đã cất tiếng quát to:

- Đối phó với đám người vô lại này đâu cần Du lão bá đích thân xuất mã. Hừ, cái lũ bất tài vô thuật này để tiểu nhi ra tay là đủ rồi.

Nói đến đây như không kìm được bình tĩnh, cậu thiếu niên họ Diệp kia cúi xuống nhặt một chiếc que nhỏ, tiếp đó ưỡn ngực, bước lên chân phía trước Lã Thăng Bình:

- Đây không phải là chỗ giao đấu. Hừ, trong số bốn người các người, người nào đủ bản lĩnh thì lại kia tiếp bốn thiếu gia mấy chiêu.

Bốn người kia trông thấy biểu cử vừa rồi của cậu bé họ Diệp thì cười ngất, sau đó một gã đưa tay chỉ về phía mộ phần của Diệp San Thiên- mẫu thân của Lã Thăng Bình - rồi cất lớn tiếng quát:

- Nơi đây là cái thá gì mà không thể động tay động chân. Hừ...

Như không thể giữ được bình tĩnh, Diệp An Tường tung người nhảy đến, dùng nhánh cây trong tay thay kiếm sử ra một thức đâm nhanh như chớp. Vốn đây gọi là chiêu kiếm Tri phong điểm liễu, thức thứ tám trong bộ ba sáu đường Hồi phong kiếm danh chấn võ lâm của nhà họ Diệp. Qua chiêu kiếm vừa rồi của Diệp An Tường, thật không hổ là thiếu niên xuất thân từ thế gia, động tác nhanh nhẹn dứt khoát mà tư thế thì khinh linh đẹp mắt. Gã lạ mặt kia trông thấy vậy không khỏi buột miệng khen một câu: “Khá lắm!”

Vừa nói gã vừa uốn mình tránh sang một bên, ống tay áo theo đó phất lên, năm đầu ngón tay chạm lại nhăm đầu nhánh cây kia chớp tới, đồng thời bàn tay kia nắm ngực của An Tường phách ra một chưởng. Vì vũ khí mà cậu bé họ Diệp sử dụng không phải là kiếm, bởi thế cậu không ngờ tới điều này. Tuy vậy thấy nguy mà không loạn, An Tường đã kịp tung người vọt lên cao tránh đòn, đồng thời theo đó lẳng không tung ra một cước.

Tuy vậy chỉ qua chiêu đầu tiên đã có thể khẳng định An Tường không phải là đối thủ của gã áo xám kia. Ở phía sau Du Lão Bá trông thấy vậy vô cùng lo lắng vội tung người nhảy đến định can thiệp. Gã đại ca đứng quan sát ở bên ngoài cười nhạt một tiếng:

- Ý đông hiệp yếu mà cũng đáng mặt hảo hán ư?

Vừa nói vừa nhảy lại cản đường Du Lão Bá đoạn mờ lời:

- Để ta tiếp lão mấy chiêu, như vậy mới là hợp tình hợp lý.

Gã vừa dứt lời thì đã nghe “bịch” một tiếng, nhìn lại thấy An Tường lúc này đang nằm sòng xoài trên nền đất, miệng rỉ máu. Cổ nén đau cậu bé loạng choạng đứng lại, lại như có ý định liều mình xông lên một lần nữa. Trước tình cảnh đó Du Lão Bá quát lớn:

Tường nhi. Không được vọng động!

Diệp An Tường vừa thở vừa cất giọng méo xệch:

- Thân thù của đám người này cũng không tệ.

Du Lão Bá lúc này cất tiếng quát lớn:

- Hừ, nặng tay với một đứa trẻ hơn mười tuổi thì thật là phường vô lại. Có bản lĩnh thì hãy tiếp lão già ta vài chiêu.

Lúc này Lã Thăng Bình cả người run run, song cô như cố trấn tĩnh tiến đến nắm tay Diệp An Tường kéo lại đoạn lên tiếng:

- Tiểu đệ đệ không sao chứ?

Dường như rất không hài lòng vì cách xưng hô này của Thăng Bình, An Tường vùng tay khẽ gắt:

- Biểu muội nói lung tung cái gì thế.

Như chợt nhận ra sai lầm và khiếm khuyết trong câu nói vừa rồi của mình, Lã Thăng Bình đỏ mặt lí nhí: “Xin lỗi.” Nói xong quay sang phía Du Lão Bá cất giọng run run:

- Lão bá. Hay là để cháu đi theo đám người này.

Cô vừa nói đến đây bất chợt có một giọng nói ấm áp từ phía sau chậm rãi vang lên: “Lã tiểu thư không cần phải sợ hãi.”

Lời vừa dứt đã thấy Lý Phi Dương từ từ bước lên đứng đối diện với đám bốn người lạ mặt. Trông thấy vậy Diệp An Tường cất tiếng quát:

- Tên gian tặc kia. Ngươi định làm gì.

Phi Dương chưa kịp trả lời thì đã thấy tên ác bá thủ lĩnh kia cất tiếng đáp lời Du Lão Bá:

- Lão già kia nói đúng. Bốn người chúng ta chính là phường vô lại đây. Hà, mà lão cũng chính là phường vô lại, dám cật lớn tuổi mà bắt nạt nhĩ đệ ta chăng?

Lại trông thấy sự hiện diện của Lý Phi Dương, gã cất tiếng cười vang:

- Ha ha, đầu gì thì quyết đấu lần này cũng thật là công bằng. Chúng ta có bốn, các ngươi cũng có bốn người. Lại luận về tuổi tác, xem chừng số tuổi tổng cộng bốn người các ngươi cũng đâu có thua kém gì bọn ta.

Lý Phi Dương nghe vậy cũng gật đầu cười:

- Tên vô lại đầu xỏ ngươi nói cũng đúng. Hà hà, đã lâu lắm rồi ta mới được thử kiếm. Nhưng kiếm này của ta xưa nay chỉ giết ác bá đầu xỏ chứ không hạ sát tiểu tặc vô danh. Trước khi giao chiến bốn người các ngươi hãy xưng danh đi.

Gã kia nghe vậy trả lời:

- Nói hay lắm. Chúng ta tuy vô lại song cũng là đệ tử Trường Bạch kiếm phái, đầu phải là phường vô lại lưu manh như đám người Thần Kiếm sơn trang chứ. Tiểu tử dòng lai lên mà nghe, bốn huynh đệ chúng ta chính là Vương Nhất, Ngô Nhị, Trương Tam, Lý Tứ danh lưng võ lâm.

Chỉ nghe là biết đây là bốn cái tên giả, thế nhưng Lý Phi Dương vẫn không so đo thêm. Chàng nghĩ nhanh trong đầu: “Bản lĩnh võ công của đám người này khá là cao minh, lại xem như bọn chúng có sự chuẩn bị từ trước, biết đâu phía sau còn có đồng bọn nữa. Lần này liên quan đến sự an nguy của Lã Thăng Bình muội, nhất định không thể để xảy ra điều gì sai sót được.”

Nghĩ vậy Lý Phi Dương mở miệng cười:

- Được. Như vậy mới thật là thống khoái. Xin hãy tiếp của ta một chiêu đây.

Vừa dứt lời, Lý Phi Dương lập tức nhún chân, Lạc Thủy kiếm tự khi nào đã xuất hiện trong tay chàng, sau đó bóng kiếm hoa lên, lúc này Phi Dương đã sử ra chiêu Tinh quang phá vũ - thức thứ ba trong Phiêu phong bát thức. Bấy giờ chỉ nghe tiếng gió rít vi vút, gã tự xưng là Vương Nhất kia hốt hoảng chỉ kịp di chuyển về bên tả để tránh chiêu. Thế nhưng gã vẫn chậm hơn kiếm chiêu của Phi Dương nửa nhịp, mũi kiếm của Phi Dương đã kịp đề lại trên phần vai của Vương Nhất một vết thương tóe máu.

Trước kiếm chiêu nhanh như chớp giạt kia của Lý Phi Dương, hết thảy mọi người đều không tin vào mắt mình. Loáng một cái đã thấy gã đầu lĩnh đám người kia loạng choạng lui lại, bờ vai tươm máu, mũi kiếm của Lý Phi Dương đang chỉ về phía trước, kì lạ thay nó như không dính một chút máu nào. Vừa trông thấy trường kiếm trên tay chàng, chẳng hiểu sao Du Lão Bá buột miệng kêu lên:

- Lạc Thủy kiếm.

Lý Phi Dương nghe thấy lão ta biết đích danh tên của thanh kiếm mình đang sử dụng thì ngạc nhiên lắm. Tuy vậy chàng không có thời gian suy nghĩ lâu la, lập tức kêu lên:

- Du lão tiền bối. Chúng ta hợp sức ra tay thôi.

Lời vừa dứt, Lạc Thủy kiếm trên tay chàng đã lay động, phiêu hốt nhắm mấy người còn lại điểm tới. Đây lại cũng là một chiêu kiếm trong Phiêu Phong bát thức có tên gọi – Tam tinh điểm vũ - dụng kiếm sử ra thức đâm liên tiếp vào ba yếu huyệt trên ngực đối thủ.

Gã đối thủ của Phi Dương lúc này hốt hoảng nhảy lùi lại mấy bước, nhưng chỉ một lát sau đó gã tái mặt đi khi nhận thấy trường kiếm trong tay người thiếu niên đối diện kia như bóng với hình, thủy chung bóng kiếm vẫn lấp loáng trước mặt mình không chịu dời đi. Rất may cho gã là hai người huynh đệ kia của gã đã kịp thời tới liên thủ hóa giải thế công vừa rồi của Lý Phi Dương.

Bấy giờ nhìn lại thì thấy trên tay đám người này ai nấy đều cầm theo một đoạn xích luyện làm bằng bạc, về mặt bốn gã đều rất nghiêm trọng. Gã đại ca kia sau khi chăm sóc vết thương ở vai đã kịp tới sánh vai với ba người huynh đệ của mình, trầm giọng nói:

- Hết sức cẩn thận. Võ công của tiểu tử này rất ghê gớm. Chúng ta lập tức cùng liên thủ.

“Được!”

Ba gã kia đồng thanh hô lớn. Theo đó có mấy tiếng vi vút vang lên, khắp không gian tràn ngập những ánh bạc dọc ngang, xem chừng bốn sọt xích luyện màu bạc kia trong tay bốn gã ác đồ đó cũng không phải thứ tầm thường. lát sau đó những tiếng keng keng chất chứa vang lên khi vũ khí của đám người lạ mặt kia chạm vào Lạc Thủy kiếm của Phi Dương.

Lạc Thủy kiếm tính ra cũng là một bảo kiếm sắc bén, thế nhưng khi ngạnh kháng cũng không chặt đứt được thứ vũ khí đặc chủng của đám người kia. Võ công của Lý Phi Dương đã được tính là cao thủ hàng đầu rồi, thế nhưng trước sự liên thủ của bốn quái nhân lạ mặt đó, chàng cũng không chiếm được chút nào thượng phong. Du lão bá trông thấy vậy, sau một hồi cân nhắc lão liền rút chiếc roi ngựa cầm trên tay, tung người nhảy đến tiếp trợ cho Phi Dương, miệng thì hét:

- Tường nhi, đưa biểu muội của cháu về sơn trang. Gọi thêm người cứu trợ mau lên.

Thoáng suy nghĩ một hồi, Diệp An Tường vội kéo Lã Thăng Bình, miệng thì hô:

- Biểu muội. Chúng ta mau đi thôi.

Lúc này Lã Thăng Bình sắc mặt nhợt nhạt, tuy vậy kiên quyết lắc đầu:

- Ta.. ta... Muội không đi đâu hết.

Diệp An Tường trông thấy vậy gắt:

- Thật là ngu ngốc. Chúng ta đứng đây chỉ làm quân chân hai người đó thôi. Mau lên nào.

Cậu vừa nói cậu vừa kéo mạnh tay Lã Thăng Bình. Thoáng chần chừ một lúc, rồi như nhận ra điều gì Lã Thăng Bình cũng đứng dậy đi theo Diệp An Tường, tuy thế đầu vẫn ngoái lại nhìn về phía cuộc ác chiến sau lưng.

Trông thấy vậy, một gã ác đồ nhảy về sau, miệng quát một tiếng: “Chạy đi đâu.”

Phi Dương còn chưa kịp hiểu gã định làm gì thì lập tức bóng xích luyện vi vút nhắm mặt chàng quất tới liên miên. Vừa xuất chiêu ngăn cản, Phi Dương thấy tự khi nào trên tay gã ác tặc kia đã xuất hiện một mũi phi đao mỏng như cánh chuồn, đồng thời nhắm phía hai người An Tường, Thăng Bình ra sức phóng tới.

Lý Phi Dương trông thấy vậy vô cùng hốt hoảng tung người nhoài tới toan cản song mọi sự cố gắng của chàng đã muộn một bước. Mũi phi đao kia xé gió bay tới như một ánh chớp.

Lúc này An Tường còn mải lôi kéo, dẫn Thăng Bình tìm đường về Thần Kiếm sơn trang nên chẳng hay biết từ thần đã phả hơi vào sau gáy cậu. Duy chỉ có Thăng Bình vừa bước thấp bước cao theo An Tường mà mắt vẫn không rời khỏi cuộc chiến của đám người Lý Phi Dương. Thế nên co còn nhận biết được tình hình, không dám suy nghĩ nhiều Thăng Bình chỉ kịp ôm chầm lấy người An Tường đoạn xô mạnh cứu cậu bé họ Diệp thoát chết trong gang tấc. Thế nhưng đôi lại mũi phi đao oan nghiệt kia đã găm chặt vào bờ vai trái gầy guộc của cô gái yếu đuối họ Lã, máu tươi theo đó không ngừng chảy ra ướt đầm cả một bên vạt áo.

Thật may mắn! Mũi phi đao oan nghiệt kia chỉ cắm vào một bên bờ vai của Lã Thăng Bình. Chỉ lệch một chút nữa không biết đã có chuyện gì xảy ra.

Diệp An Tường lúc này mới hoàn hồn trở lại, lồm cồm đứng dậy hốt hoảng kêu lớn:

- Biểu muội!!!

Lý Phi Dương lúc này trong lòng như có lửa đốt, đôi mắt đỏ bừng, lớn tiếng quát vang:

- Thật không bằng loài súc sinh.

Tiếng chưa dứt, Lạc Thủy kiếm trên tay chàng lóe lên như ánh chớp, bóng kiếm lấp loáng vút hiện rồi vút biến mất, nó vẽ ra một quỹ đạo kì diệu mà đám người kia chẳng kịp quan sát được đường đi của chiêu kiếm. Đám người này chỉ kịp hốt hoảng vùng tay lên che mặt theo bản năng.

Nguyên ra lúc này Lý Phi Dương đã thực sự động nộ, sử ra thức thứ tám và cũng là kiếm chiêu đoạt mệnh: Kiếm vũ đoạn sơn hà. Ngay liền sau đó kèm theo mấy âm thanh ngọt đến sắc lạnh, mấy tiếng rú ghê rợn vang lên ngay tức thì.

Mọi người đều bị diễn biến trước mắt làm cho kinh hoàng đến ngây ngốc. Lúc này thủ cấp cùng một nửa cánh tay của một tên ác đồ bị chém văng đi, máu trong cuống họng gã như trào ra thành vòi. Trông thấy cảnh tượng đó, lại như bị mất máu khá nhiều vì vết thương nơi bả vai, trước đó Lã Thăng Bình rú lên một tiếng rồi ngất xỉu.

Trước cái chết đột ngột và thảm khốc của gã Nhị đệ, ba tên ác đồ còn lại mặt như không còn một hột máu. Chưa kịp định thần trở lại thì lại có một tiếng vi vút ghê rợn, theo đó một vệt máu văng dài thành vệt trong khoảng không, máu tươi nhuộm đỏ một vạt đất ngay bên mộ phần của gia tộc họ Diệp. Lại thêm một gã nữa bị Phi Dương dùng kiếm phé đi một tay, gã loạng choạng lùi lại đưa tay điểm huyệt chỉ huyết ngăn máu từ miệng vết thương trào ra.

Lúc này, trước diễn biến bất thành linh và cái chết của đồng bọn, ba tên còn sống sót không còn lòng dạ nào tham chiến, bỏ lại thi thể của gã vừa thảm tử

kia rồi nhất loạt quay đầu bỏ chạy. Bóng Lý Phi Dương vút một cái, lập tức đã xuất hiện trước mặt ba tên ác bá đang hoảng loạn tìm đường tháo chạy. Chỉ thấy chàng hoành kiếm cản đường ba tên này, miệng gầm từng tiếng:

- Nếu còn muốn sống thì đứng hết lại cho ta.

Trước tình cảnh ấy, ba gã còn lại vội quì sụp xuống, miệng không ngừng hô lên:

- Xin thiếu hiệp hãy tha cho chúng tôi một mạng. Xin hãy mở lòng từ bi mà tha cho chúng tôi.

Lý Phi Dương khẽ ngẩng đầu nhìn về phía Lã Thăng Bình một cái, sau đó chàng thở dài một tiếng đồng thời theo đó tay trái vung lên. Sau khi đã điểm vào huyệt đạo của ba tên ác bá, chàng vội vã tung mình đến bên cạnh Lã Thăng Bình. Nhìn lại thì thấy mũi phi đao oan nghiệt kia vẫn ghăm trên bờ vai cô, máu tươi dù không chảy ra nhiều như lúc ban đầu song vẫn không ngừng rỉ từng chút một. Chần chừ một hồi, sau cùng chàng đưa tay xé lớp áo quanh mũi phi đao. Nhận thấy Thăng Bình không có dấu hiệu trúng độc bởi vết thương không thâm tím, máu chảy ra từ miệng vết thương kia vẫn nhuộm sắc đỏ, Lý Phi Dương mới thở phào một cái nhẹ nhõm. Lại nhìn thấy gương mặt xanh xao hốc hác, đôi bờ mi tiêm thiếp kia của Lã Thăng Bình, Phi Dương trong lòng đau đớn vô cùng. Quan sát biểu cử và thái độ Phi Dương một lúc, đến lúc ấy Diệp An Tường mới lên tiếng:

- Biểu muội... Muội ấy sẽ không sao chứ?

Nhẹ gật đầu, sau đó Phi Dương như đã hạ quyết tâm, không hề tị hiềm nam nữ chàng ôm lấy Lã Thăng Bình đoạn chậm rãi bước lại phía chiếc xe ngựa, vừa đi vừa nói:

- Mấy tên ác tặc kia giao cho hai người xử lý. Ta giờ có việc phải lập tức lên đường.

Ở phía sau Diệp An Tường kêu lên:

- Chậm đã. Hãy đưa muội ấy về son trang ắt sẽ tốt hơn.

“Không cần.” Lý Phi Dương cất tiếng trả lời sau đó đã tiến đến gần cổ xe ngựa. Nhẹ nhàng đặt Lã Thăng Bình vào trong xe rồi chàng giục ngựa chạy, bỏ lại phía sau ánh nhìn ngậm ngốc của Diệp An Tường. Du Lão Bá lúc này trấn tĩnh lại, thở dài một hơi:

- Ta đã nhận ra rồi, người này ắt hẳn là đệ tử của Vạn Hoa cốc chủ Quách Khinh Hàn. Tường nhi, không cần lo lắng cho biểu muội của cháu đâu. Cô ấy an toàn rồi.

Nói về phần Lã Thăng Bình, khi cô mở mắt dậy thì chợt nhận ra mình đang nằm ở trong một căn phòng kì lạ, ở ngay gần đó là một ánh mắt đầy thân thiện đang nhìn mình. Nhận thấy đó chính là người thanh niên bí ẩn đã hiện thân ở Vô Nhai Linh, từng có nói là nhận được ủy thác bảo hộ cô an toàn trở về Biện Kinh, tuy thế Lã Thăng Bình vẫn không hết sợ hãi, co mình lại cất giọng yếu ớt:

- Người là ai?

Lý Phi Dương trông thấy vậy mỉm cười.

- Lã cô nương đừng sợ hãi, tại hạ thật không có chút gì ác ý.

Chẳng ngờ chàng vừa dứt lời thì thấy Thăng Bình gương mặt trắng bệch, lạc giọng:

- Người, người... đã làm gì ta. Tại sao người lại... ngọc bội đó...

Thì ra sau khi đưa Lã Thăng Bình rời khỏi Vô Nhai Linh, việc đầu tiên Phi Dương làm là tìm cho cô một đại phu chữa trị vết thương nơi bả vai. Sau khi được đại phu khẳng định là vết thương không quá nguy hiểm, chờ Lã Thăng Bình an tĩnh ít ngày sẽ bình phục trở lại. Đến lúc đó Lý Phi Dương mới thôi lo lắng, liền tìm đến Cát Tường khách điểm ở Thương Châu - nơi mà chàng đã hẹn ước với mấy vị đại ca cách đây hơn hai tuần lễ. Trong lúc Lã Thăng Bình mê man bất tỉnh, không có việc gì làm chàng liền mang chiếc ngọc bội - kỉ vật duy nhất mà cha mẹ chàng lưu lại - ra ngắm nghía, suy nghĩ. Thật chẳng ngờ khi vừa thấy chiếc ngọc bội này, Lã Gia Bình lại có phản ứng kì lạ đến vậy. Tuy khá ngạc nhiên nhưng Lý Phi Dương vẫn từ tốn trả lời:

- Ý Lã cô nương là chiếc ngọc bội này ư. Đó chính là kỉ vật mà phụ mẫu tại hạ lưu lại hai mươi năm về trước.

Lã Gia Bình ngẩn ra một chút, sau đó run run đưa tay vào người. lát sau đó gương mặt Thăng Bình đỏ bừng, trên tay cô lúc này cũng là một mảnh ngọc bội màu xanh dương, mà hình dáng, màu sắc chiếc ngọc bội này giống hệt ngọc bội mà Phi Dương đang cầm trên tay. Dường như chúng sinh ra chính là một cặp vậy. Đến đây Lã Thăng Bình yếu ớt, lí nhí nói:

- Thật xin lỗi. Chẳng qua là...

Như hiểu ra được điều gì, Lý Phi Dương cúi đầu trầm mặc không nói gì. Bất chợt lúc này có tiếng gõ cửa nhẹ bên ngoài:

- Tứ đệ, có phải là Tứ đệ ở trong đó không?

Nghe giọng nói quen thuộc này, Lý Phi Dương mừng rỡ thốt: “Lão Tam, thật là may quá rồi.”

Lời chàng vừa dứt liền có một bóng nam thanh niên tuấn tú đẩy cửa bước vào. Hóa ra đây chính là cái tên làm đất Thương Châu xôn xao mấy hôm nay:

Thái hoa đạo tặc Triệu Du Thiên. Vừa nhìn thấy Lã Thăng Bình nằm trên giường, Triệu Du Thiên vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ:

- Đây chính là Thiên kim tiểu thư của nhà họ Lã.

Vì như còn chút ân tình bên trong, Thăng Bình không đáp mà ngược mắt nhìn người vừa mới xuất hiện. Lý Phi Dương thấy vậy gật đầu, lại toan lên tiếng thì đã bị Triệu Du Thiên cướp lời:

- Từ đệ, hiện thời ta đang bị người của Thánh Hòa giáo truy sát, bởi thế không thể hiện thân ở một địa điểm lâu được. Đệ nghe cho kĩ đây, hiện thời cả giang hồ đang xôn xao vì sự xuất hiện của Lã tiểu thư ở cái đất Thương Châu này.

Lã Thăng Bình tuy không quan tâm lắm đến những chuyện thị phi, song vô tình nghe thấy tên mình xuất hiện trong cuộc đối thoại giữa hai người Lý Phi Dương và Triệu Du Thiên nên cô tò mò chú ý lắng nghe. Đến đây nghe họ Triệu tiếp lời:

- Mà kẻ cũng thật kì quái, chẳng hiểu ở đâu ra cái tin Lã đại nhân là người đang giữ Võ lâm bảo điển. Bọn họ còn nói với nhau rằng Lã đại nhân có duy nhất một ái nữ, lại xem cô ấy còn quan trọng hơn mạng sống của bản thân. Bởi vì thế rất nhiều kẻ có tâm thuật bất chính tìm mọi cách để bắt bằng được Lã tiểu thư để đổi lấy cuốn bảo điển kia.

Lý Phi Dương nghe vậy chán nản thở dài:

- Giang hồ vốn dĩ là vậy. Rất nhiều kẻ không rõ thực hư, chỉ vì một chút lợi lộc mà sẵn sàng bán rẻ tính mạng, hoặc giả sử hết thủ đoạn để đạt được mục đích.

Triệu Du Thiên gật đầu, tiếp lời:

- Không chỉ có vậy, nghe nói người của Cái Bang, Trường Bạch kiếm phái, Bá Đạo sơn trang cũng cử rất nhiều người truy tìm tung tích của Lã tiểu thư. Để làm gì đệ có biết không?

Tuy hỏi thế song không đợi Lý Phi Dương trả lời, Triệu Du Thiên lại nói tiếp:

- Trận đại chiến Tổng- Kim hai năm về trước, mặc dù cuối cùng quân Tổng đại thắng bắt quá trước đó nhà Kim đã bắt giữ được không ít nhân vật cốt cán của võ lâm chính giáo rồi áp giải về Biện Kinh thành. Bởi thế rất nhiều bang phái lớn nhỏ muốn giữ Lã tiểu thư để làm điều kiện trao đổi con tin.

Phi Dương nghe đến đây vội kêu lên:

- Như thế chẳng phải là quá vô lí hay sao. Nếu bọn họ đạt được mục đích, như vậy thì Lã đại nhân phải làm sao đây. Những người kia đâu phải muốn thả là thả được. Hơn nữa dùng một cô gái yếu đuối để uy hiếp người khác, đây đâu phải là hành động quang minh chính đại.

Triệu Du Thiên nói:

- Nói vậy là đệ chưa hiểu hết thủ đoạn của đám người trong giang hồ rồi. Theo ta thấy cái gọi là võ lâm chính phái vị tất không có kẻ ngụy quân tử sao. Biết đâu việc trao đổi con tin đó cũng chỉ là cái cớ mà mục đích thật sự của đám người đó nhắm đến lại là thứ khác.

Lý Phi Dương ngạc nhiên hỏi lại:

- Ý Tam ca là sao. Chẳng nhẽ lại là cuốn bảo điển phù phiếm đó.

Triệu Du Thiên nghe vậy cười:

- Với đệ nó là thứ phù phiếm song với rất nhiều kẻ đó chính là khát vọng và mục đích của bọn họ. Ài. Cái gì gọi là “nhân sĩ giang hồ” chứ. Được, ta lại quá đông dài rồi. Đệ nghe này, lão Đại và lão Nhị nghe phong phanh được tin tức Lã tiểu thư đang xuất hiện ở trong Thần Kiếm sơn trang, bởi thế mấy hôm nay đã lên đột nhập vào đó thăm dò thực hư rồi. Mấy hôm trước ta cũng không rõ sự thật ra sao, bất quá lần này thấy Lã tiểu thư ở đây, vậy thì có thể khẳng định kia chi là tin đồn thất thiệt nhằm gây khó dễ cho nhà họ Diệp thôi.

Nói đến đây anh ta lại cười:

- Được rồi, đệ đã tìm được Lã tiểu thư thì tốt quá rồi. Việc quan trọng trước mắt là làm sao hộ tống cô ấy an toàn về Biện Kinh phủ. Ài, chi vì tiếng tăm của ta không tốt nên không thể giúp đỡ được gì nhiều cho đệ. Từ giờ trở đi, đệ phải hết sức cẩn trọng. Hà, ta giờ chỉ có thể giúp đệ được một chuyện thôi.

Lý Phi Dương ngạc nhiên hỏi:

- Tam ca, là chuyện gì vậy?

Triệu Du Thiên cười:

- Đệ nghĩ xem, nếu mọi người hay tin rằng Thái hoa đạo tặc ta hiện đang bắt cóc ái nữ của Lã đại nhân rồi tìm cách dòng một mạch đến Lâm An phủ. Đến lúc đó thì sao nhỉ?

Lý Phi Dương cười ngất:

- Hóa ra là Kim thiên thoát xác. Tam ca có thể nghĩ được điều kể này làm đệ vô cùng khâm phục. Chỉ có điều hiện Tam ca đang bị người của Thánh Hòa giáo truy sát, đệ e rằng...

Chàng vừa nói đến đây thì đã bị Triệu Du Thiên ngắt lời:

- Lão Tứ nói vậy là không tin tưởng vào bản lĩnh của ta rồi. Hừ, muốn bắt Triệu Du Thiên này đâu có dễ chứ. Huống chi ta còn được lão Đại và lão Nhị giúp đỡ nữa cơ mà.

Nói xong, Triệu Du Thiên vỗ mạnh vào bờ vai Lý Phi Dương đoạn cười:

- Thực sự muốn hàn huyên với đệ nhiều nhưng hiện tại ta không tiện ở lâu một nơi. Giờ ta phải đi liên lạc với hai vị lão ca để tìm cách đánh lạc hướng cái đám người bắt chính ấy đây. Đệ phải tự bảo trọng nhé.

Nói xong họ Triệu đưa tay xá một cái đoạn neho mắt: “Lã tiểu thư. Xin cáo biệt vậy. Hi vọng mai này chúng ta sớm gặp lại.”

Lời vừa dứt thì bóng ảnh loáng một cái đã ở phía cửa rồi sau đó mất hút. Chờ cho vị huynh đệ của mình rời khỏi, Lý Phi Dương thờ dài, quay sang phía Thăng Bình:

- Lã tiểu thư, chỉ vì xảy ra một số chuyện ngoài ý muốn. Bởi thế nghỉ ngơi một ngày, sáng mai chúng ta phải lên đường rồi.

Lã Thăng Bình lặng im không đáp, vừa rồi nghe qua cuộc trò chuyện của hai người Phi Dương và Du Thiên, trong lòng cô ngổn ngang trăm mối tâm sự. Lã Kính cha cô tuy là một Hán gian, ấy thế nhưng tuyệt đối là một người cha tốt, vô cùng tốt. Vừa nghĩ đến đây bất giác cô nghe Phi Dương la hoảng:

- Không xong rồi. Chiều qua lúc tìm đại phu chữa bệnh cho cô nương, tại hạ đã sơ sót rồi. Cây phi đao kia là vũ khí độc môn, nếu chẳng may... Không được, có lẽ chúng ta phải lập tức đăng trình.

Bạn đang đọc truyện *Đại Vận Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 8: Bại Lộ Hành Tung.

Trên con đường độc đạo xuyên từ Thương Châu qua Quắc Châu có một cỗ xe ngựa đang chuyển bánh, qua cử chỉ của người đánh xe thì dường như đây là một cuộc đăng trình khá gấp rút. Nhìn lại thì thấy người đánh xe là nam thanh niên trẻ tuổi, trên đầu có đội chiếc mũ rộng vành phủ kín gương mặt, chàng ta mặc một chiếc trường y bạc phéch như nhuộm đầy màu sương gió. Đi được một quãng chàng thanh niên này chốc chốc lại quay đầu ngoái về sau như là muốn dò xét tình hình vậy. Cứ thế đến buổi trưa ngày hôm ấy, chợt nghe chàng thanh niên này giật mình lâm bầm: “Không hay rồi. Chẳng hiểu ta đã mắc sai sót ở đâu nữa.”

Thì ra người đánh xe ngựa này là Lý Phi Dương. Ngay sau lần gặp gỡ với Triệu Du Thiên, vì e ngại sẽ có những bất trắc xảy đến cho Lã Thăng Bình nên chàng đã vội gấp chút chuẩn bị mọi thứ, lập tức lên đường về Biện Kinh phủ. Thật chẳng ngờ Lý Phi Dương vận khí dường như không được tốt lắm, khi xe ngựa mới chỉ vào phần giao lộ với bìa cánh rừng hoang ở cuối Thương Châu thì đã có chút sự cố nhỏ xảy ra. Phía xa xa là một tốp người như đang tìm cách cản đường di chuyển của cỗ xe ngựa. Khi tiến lại cách đám người lạ mặt kia tầm năm sáu thước, Lý Phi Dương nhảy xuống:

- Không biết mấy vị huynh đệ đây có chuyện gì mà chắn ngang đường đi của tại hạ vậy?

Một gã đại hán râu ria xồm xoàm nghe vậy cất giọng hô hô:

- Tiểu tử hỏi hay lắm. Thế nhưng không đoán được lý do tại sao ư.

Một gã mặt choắt đứng cạnh đó, trên tay cầm một thanh cương đao vung vẩy đoạn cười:

- Vấn lý do muôn thủa thôi. Rừng này ta trồng, đường này ta mở. Nếu ngươi muốn đi qua đây thì hãy nộp một chút lệ phí thôi.

“Thì ra là một đám thổ phi.” Lý Phi Dương nghĩ đến đây bất chợt chiếc rèm xe ngựa được vén ra bởi một bàn tay thanh tú nhưng có phần xanh xao, bên trong Lã Thăng Bình cất tiếng hỏi:

- Lý công tử. Có chuyện gì vậy?

Lý Phi Dương vội trả lời:

- Là tiểu thư. Không có chuyện gì đâu. Xin hãy cứ an tâm nghỉ ngơi.

Nói đoạn chàng quay sang đám thổ phi chặn đường cười nói:

- Thì ra lý do là như vậy. Mấy vị anh em đã nhọc công trồng rừng, mở đường, thật quá là vất vả rồi. Ôn này tiểu sinh cảm kích vô cùng. Chỉ hiềm trong người không có nhiều ngân lượng, hiện tại đây là chút đỉnh mong mấy vị anh hùng hảo hán chiếu cố nhận giùm cho.

Vừa nói chàng vừa đưa tay vào trong người lấy ra mấy đỉnh bạc lớn. Mấy gã thổ phi trông thấy bạc trắng nhất loạt ai nấy đều sáng mặt. Lúc này gã râu xồm cười lớn:

- Tiểu tử nguoi quá là người biết điều. Đã như vậy anh em chúng ta cũng không quá tham lam mà vợ vét hết. Chỉ cần để cho người chúng ta khám qua xe ngựa một lượt, sau đó chúng ta chỉ lấy bấy phần tổng số tài sản. Thế nào, người đồng ý chứ?

Nghe bọn tiểu phi này nói vậy Lý Phi Dương trong bụng giận sôi, song chỉ vì không muốn gây chuyện thị phi nên chàng cố nhẫn nhịn:

- Các vị hảo hán, không phải là tiểu sinh đa sự mà chỉ là sự thực tiểu sinh chỉ còn chừng này. Còn phía trong xe ngựa chỉ có biểu muội đang mang bệnh, mong các vị anh hùng đây mở lượng mà bỏ qua cho tiểu sinh được lên đường hoàn gia, sớm tìm nơi chữa bệnh cho biểu muội.

Gã mặt choắt nghe thế cười the thé:

- Lý nào có chuyện đơn giản như vậy. Huống chi mấy người chúng ta đây còn muốn ngắm qua dung nhan của biểu muội nguoi một chút, như vậy thì có gì là quá đáng lắm đâu.

Ở phía trong cỗ xe ngựa, Lã Thăng Bình nghe thấy thế vô cùng lo lắng. Tuy nhiên lại nhớ đến bản lĩnh võ công của Lý Phi Dương thì tạm thời an tâm. Lúc này lại thấy Lý Phi Dương cất lời:

- Mong mấy vị anh hùng đây...

Chàng chưa kịp nói hết câu thì gã mặt choắt kia khua khua thanh cương đao đoạn xấn tới, như là gã định xông vào vén bức rèm xe ngựa lên vậy. Trông thấy thế Lý Phi Dương giận run người, không kìm được nữa chàng cao giọng quát lớn:

- Hừ, thật là một lũ khôn kiếp. Ta đã cố công xuống nước đến mức này, ấy vậy mà còn ăn hiếp người quá đáng.

Mấy gã thổ phi nghe chàng nói vậy nhất loạt ôm bụng cười, một gã quay sang phía gã râu xồm đoạn nói:

- Đại ca, không khéo phen này chúng ta đụng nhằm phải võ lâm cao thủ rồi.

Gã mặt choắt lúc này cười hề hề:

- Để ta thăm định nhan sắc của nha đầu kia xem thế nào. Nếu mà nhìn được thì bắt về cho đại ca làm áp trại phu nhân vậy.

Nói đến đây gã nhanh chân xông tới. Bất chợt nghe thấy tiếng Phi Dương cười lạnh: “Muốn chết!” Như ngay lập tức vang lên một âm thanh chất chứa. Tự khi nào chiếc roi ngựa trong tay Lý Phi Dương vung lên, để lại trên mặt gã kia một vết hằn sâu trên má buom máu.

Bất ngờ bị đòn đau, gã mặt choắt kia như cổ nện con đau để phát tác cơn giận dữ. Lúc này gã chồm về phía Phi Dương, cương đao trên tay vung lên chém mạnh. Nào ngờ Lý Phi Dương cười gằn, đảo người một cái rồi xuất ra một cước. Gã mặt choắt kia như một con điều đứt dây bay văng ra phía sau, miệng trào máu tươi rồi rơi phịch xuống nền đất, nằm lăn quay ngất xỉu.

Đám thổ phi kia đều bị cảnh tượng trước mắt làm cho ngây ngốc. Sau cùng thấy gã râu xồm phát tay ra hiệu:

- Anh em. Lên!

Vừa nói gã chủ động cầm đao xông lên. Bất chợt vang lên những tiếng vi vút, kế đó là những tiếng hự khô khốc và nặng nề. Lúc này chiếc roi ngựa trên tay chàng vung lên như chớp, Phi Dương tả xung hữu đột giữa đám thổ phi như chỗ không người. Mỗi lần chàng giơ tay nhắc chân là có lập tức có một kẻ bị đánh ngã xuống đường. Chỉ phút chốc bọn thổ phi ác bá bị đánh cho tề thảm, nằm bò lê bà lét hết trên đất. Đến lúc này nghe Lý Phi Dương lớn tiếng quát:

- Thật không ngờ giữa thanh thiên bạch nhật mà dám giờ trò chặn đường cướp của. Hừ, hà huống ta đã hết sức nhân nhượng rồi còn ra sức làm càn. Lần này ta tha cho lũ khôn kiếp các nguoi một cái mạng. Cút hết đi cho ta.

Lũ thổ phi kia nghe chàng nói vậy như được lệnh ân xá, nhất loạt lồm cồm đứng dậy rù nhau chuồn một mạch. Phi Dương lúc này phui tay nhảy lên xe ngựa ra rồi, cỗ xe ngựa lập tức chuyển bánh. Khi bóng chiếc xe ngựa đã mất hút, lũ thổ phi kia mới dám hoàn hồn đứng ra đường ngóng theo. Lúc này gã râu xồm đưa tay chùi vết máu nơi khoe miệng đoạn cất tiếng chửi đồng:

- Con mẹ nó. Thật là đen đuôi hết sức. Chẳng ngờ anh em ta mới bắt đầu hành nghề đã đụng nhằm phải thú dữ rồi.

Một gã khác lên tiếng:

- Tranh thủ lúc này Thường Châu nhộm nhোam định kiếm chút đỉnh. Ai dè... Mà không biết tiểu tử kia xuất thân ở đâu mà võ công cao cường thiệt. Hừ. Nghe ra tiểu tử đó họ Lý thì phải. Gần đây có thiếu niên cao thủ nào họ Lý mới nổi đầu nhì.

Cả bọn xôn xao bàn tán một hồi, chỉ có duy nhất gã mặt choắt vẫn trầm mặc như đang cố suy nghĩ vấn đề nào đó. Sau cùng thấy gã hé ra một nụ cười giảo hoạt:

- Đại ca. Lần này chúng ta tuy chịu một vố đau, nhưng đệ xem chừng thì chúng ta chịu đòn không thiệt lắm đâu.

Mấy gã kia nghe thế ngạc nhiên:

- Ăn nói lung tung gì thế?

Gã mặt choắt kia giờ một ngón tay lên đoạn thốt:

- Mọi người có nhận ra điều này không. Gã tiểu tử kia mặc dù võ công cao cường song xem ra không dám sinh cường gây chuyện náo động. Hơn nữa qua thái độ khản trương của gã, xem chừng đến chín phần tiểu tử đó đang có chuyện hệ trọng phải làm. Mà đặc biệt quan trọng đó là... Hà hà ! Anh em vừa rồi có nghe gã tiểu tử kia gọi cô gái trong xe ngựa là gì không? Là “Lã tiểu thư” đấy. Hà hà, nếu lần này đệ suy đoán không lầm, chúng ta phát tài rồi.

Cả bọn như nghĩ ra điều gì bất chợt thay nhau ngửa mặt cười ha hả.

...

Nói về phần Lý Phi Dương. Buổi chiều hôm ấy khi điều khiển xe, nhìn về quang cảnh dọc đường thì suy nghĩ miên man, càng thêm chán ghét cảnh chiến tranh loạn lạc làm mọi người ly tán, nhân dân lầm than cơ cực. Bởi thế trong lòng chàng càng dấy thêm sự ngưỡng mộ và biết ơn Nguyên soái Nhạc Phi, khâm phục tấm lòng hi sinh cao cả mà lặng thầm của những người như Lã Kính. Nhớ đến đây, nghĩ về chuyện ban sáng trong lòng Phi Dương có một chút lo lắng, thầm mong từ giờ trở về sau sẽ không còn gặp chuyện gì xảy ra ngoài ý muốn nữa. Chỉ có điều tuy bản lĩnh võ công của Phi Dương thì có thừa song lại kém một chút ở phần lịch duyệt giang hồ. Chính thái độ khản trương đến vội vã, về mặt tràn đầy lo lắng ấy của chàng vô hình dung đã thu hút sự chú ý của đám nhân sĩ giang hồ.

Xế chiều ngày hôm đó, khi đang rong ruổi trên đường thì bất chợt Lý Phi Dương nhận ra rằng ở phía sau có tiếng ngựa hí, tiếng vó ngựa thay nhau nện rộn vang. Chàng lo lắng quay đầu lại thì nhận ra phía xa xa sau cổ xe ngựa chừng mấy chục trượng có mấy thót khoái mã đang phóng như bay. Quan sát thấy vậy Lý Phi Dương trong lòng như có lửa đốt, ngất nổi vì cỗ xe ngựa khá nặng nề nên chàng không còn cách nào hơn là đành giả như không có chuyện gì xảy ra, ngoài mặt vẫn cố giữ vẻ bình thản.

Lúc ấy có sáu người phóng ngựa như bay, chỉ một lát đã vượt lên phía trước mặt Phi Dương. Bọn người này gò cương ngựa, đoạn giờ tay làm dấu cản đường. Một nam tử trẻ tuổi hình dung tuấn tú giục ngựa bước ra đoạn lên tiếng:

- Người anh em. Xin hãy tạm dừng bước.

Lý Phi Dương bức tức la lớn:

- Như vậy là có làm sao. Tự nhiên sao mấy người lại chặn đường xe ngựa của tại hạ.

Người thanh niên kia nghe vậy bình thản đưa tay làm lễ:

- Xin vị huynh đài này hãy bình tĩnh. Tại hạ tên gọi Liễu Vị Thời, là người của Bá Đạo sơn trang ở Giang Tây, lần này chỉ vì tình thế bất buộc mới chặn đường xe ngựa, mong huynh đài lượng thứ.

Nghe người thanh niên họ Liễu kia nói vậy, Lý Phi Dương trong lòng thầm hồ không ổn. Tuy vậy song chàng vẫn bình tĩnh nói:

- Tại hạ vốn là kẻ nông dân quê mùa, tự nghĩ mình đâu có làm gì đắc tội với Bá Đạo sơn trang.

Liễu Vị Thời nghe nói vậy khẽ áp ứng, sau đó quay sang người áo đen bịt mặt ở phía sau to nhỏ một hồi. Khi thấy người này liên tục gật đầu họ Liễu mới yên tâm, sau đó y lên tiếng nói:

- Xin vị huynh đài bớt giận mà nghe Thời này trình bày. Vốn là hai năm trước Kim quốc xâm lấn nước ta, lần đó người Nữ Chân có bắt đi thúc thúc của tại hạ là Liễu Tĩnh Hằng. Trải qua rất nhiều cố gắng, họ Liễu chúng tôi mới hay rằng Nhị thúc vẫn còn sống và hiện đang bị giam giữ tại Đại lao ở Biện thành.

Nghe đến đây Lý Phi Dương đã nóng mặt, Liễu Vị Thời vẫn tiếp lời:

- Vốn nói ra chuyện như thế này thật chê cười hết sức. Ngất một nỗi Nhị thúc vốn là rường cột của sơn trang, tấm gương của Nhị thúc khi xưa làm Vị Thời vô cùng kính phục. Ấy thế nhưng Liễu gia tuy đã cố gắng hết sức song không biết làm cách nào có thể cứu thúc ấy ra khỏi lao tù. Gần đây tại hạ nghe nói ái nữ của tên Hán gian Lã Kính xuất hiện ở Thường Châu, bởi thế lần này thân chinh đến mong có vinh dự mời Lã tiểu thư đến Giang Tây làm khách một phen. Sau đó những mong tên ác tặc họ Lã kia niệm tình mà tha cho Nhị thúc tôi một mạng.

Lý Phi Dương nghe thấy thế lập tức đã đoán ra cơ sự, mui phần thì đến bấy hành tung của chàng và Lã Thăng Bình đã bại lộ. Bởi thế chàng ngửa mặt

cười vang:

- Nói hay lắm. Liễu công tử quả là biết cách nói chuyện lắm. Tại hạ tuy là một lương dân ngu dốt song cũng từng nghe câu “Oan có đầu, nợ có chủ”, lại từng nghe Bá Đạo sơn trang vốn danh lừng võ lâm, xưa nay hành sự vô cùng quang minh chính đại. Ha ha, bởi thế lần này thực sự không hiểu được lời nói của Liễu công tử đây là có ý tứ gì? Chẳng lẽ chuyện bắt một cô gái yếu đuối rồi sau đó dùng điều đó để uy hiếp người khác lại là hành động của một trong tứ đại thế gia, nơi mà xưa nay vẫn được giang hồ trọng vọng ư?

Liễu Vị Hàn nghe thế nhất thời đỏ mặt vì xấu hổ, tuy vậy gã vẫn cố thanh minh:

- Vị huynh đài này có chút hiểu nhầm ý tại hạ rồi. Chỉ là lần này Liễu gia chúng tôi muốn mời Lã tiểu thư đến Bá Đạo sơn trang du ngoạn một lần, lại sẽ mang lễ thượng khách ra mà đối đãi, tuyệt đối sẽ không để Lã tiểu thư tổn thương đến nửa cọng tóc.

Lý Phi Dương cười nhạt:

- Được. Nếu nói vậy thì tại hạ đây cũng có nhã ý mời Liễu công tử đến tề xá làm khách một chuyến. Tại hạ cũng cam đoan sẽ không để Liễu công tử bị tổn thương một sợi lông cọng tóc nào. Không biết công tử có bằng lòng hay không?

Liễu Vị Thời nghe vậy mặt ngẩn ra, không biết nên nói tiếp như thế nào. Ở phía sau một tên khác lên tiếng:

- Đại công tử, nếu quả thật cô nương trong xe là Lã tiểu thư thì tên kia ắt hẳn là tay chân của lũ Kim cầu rồi. Đã như vậy Đại công tử cần gì phải khách khí với hạng người như hắn chứ.

Người này vừa dứt lời thì ở phía sau lao xao có tiếng phụ họa: “Nói phải lắm”

Đến đây thấy Liễu Vị Thời đưa tay ra dấu im lặng, sau đó cất tiếng:

- Thật chúng tôi không dám làm khó hay xúc phạm huynh đài. Ngắt nổi hiện vì chiến tranh loạn lạc, người ngay kẻ gian đôi lúc không thể phân biệt được. Vậy phiền...

Liễu Vị Thời vừa nói đến đây thì trong xe có thanh âm một thiếu nữ vang lên, giọng nói như có phần yếu ớt thiếu khí lực:

- Lý đại ca. Hắn là bọn họ muốn chặn đường cướp của rồi. Muội xem ra cái lý do tìm vị tiểu thư họ Lã kia chỉ là cái cớ thôi.

Lã Thăng Bình vừa nói đến đây tâm cơ Lý Phi Dương linh động, chàng vụt nghĩ: “Ta quả thật hồ đồ. Lã hiền muội mười mấy năm nay ở trong Lã phủ, ngay cả như ở đất Biện Kinh thì có mấy người biết mặt muội ấy chứ.” Nghĩ vậy chàng vờ cất tiếng cười nhạt:

- Thì ra là vậy. Hóa ra đám người các người giả danh người của Bá Đạo sơn trang để mà cướp giật. Hừ, quả là một đám cướp quân tử và nghĩa khí. Lại còn đưa ra cái chuyện về Lã tiểu thư gì gì đó thật là nực cười. Song hiện giờ biểu muội ta đang mang bệnh, chúng ta cũng không tiện đòi co lý sự làm gì. Được, mấy người các người tùy ý lục soát xe ngựa, nếu cảm thấy vật gì giá trị có thể mang được thì cứ tùy tiện.

Chàng nói đến đây đưa tay vén rèm kiệu, cất lời:

- Biểu muội. Muội ra đây thôi. Chúng ta để bọn họ được một phen thoải mái ra tay.

Phi Dương vừa dứt lời, tấm rèm xe ngựa được vén lên và sau đó một thân hình yếu đuối từ từ bước ra. Lúc này Thăng Bình vận một chiếc sam y màu xanh, da mặt của cô tái nhợt đi vì thiếu huyết sắc, chiếc sam y kia không thể che được hết vết thương mà chiếc phi đao oan nghiệt kia để lại nơi bờ vai. Phi Dương trông thấy dáng cô xiêu vẹo như chực ngã ra đất vội vã tiến tới đỡ lấy, đồng thời lên tiếng:

- Biểu muội. Muội không sao chứ. Bệnh tình của muội như thế nào rồi?

Nói đến đây chàng cười nhạt:

- Đây có phải là vị tiểu thư họ Lã mà Liễu công tử cần tìm chăng?

Liễu Vị Thời nghe thấy vậy cúi mặt ấp úng:

- Huynh đài xin tha lỗi. Tất cả chỉ là hiểu nhầm. Ài, thật là có lỗi hết sức.

Một người tùy tùng của Liễu Vị Thời lúc này như không nhận được bức tức, co tay tát thẳng vào mặt một người bịt mặt có vóc người nhỏ bé đoạn gần giọng:

- Tất cả chỉ tại tên súc sinh này đặt điều bậy bạ, làm ảnh hưởng đến tôn nghiêm của Bá Đạo sơn trang chúng ta.

Cái tát như trời giáng kia làm cho gã nhỏ con bịt mặt trào máu, chiếc khăn bịt mặt kia theo đó rơi ra. Vừa nhìn thấy gương mặt của gã này, Lý Phi Dương lạnh người đi, thầm nghĩ mình chủ quan hết sức. Hóa ra đây chính là gã mặt choắt đã từng chặn đường cướp xe ngựa ban sáng. Không ngờ chàng đã khoan dung tha cho hắn một mạng, chẳng dè gã vẫn tìm cách gây khó dễ và phiền phức cho chàng. Tuy trong lòng nghĩ thế nhưng Lý Phi Dương cười vang:

- Hóa ra là thế. Hóa ra là thế. Hừ, tên mặt doi này chính là tên thổ phi chặn đường cướp xe ngựa của tại hạ ban sáng. Sau khi bị tại hạ dạy cho một bài học, chắc gã uất ức quá nên đặt điều tìm cách hãm hại tại hạ đây mà.

Liều Vị Hàn nghe vậy cung tay xá dài một cái:

- Vị huynh đài này. Thật là xin lỗi hết sức. Lần sau nếu huynh đài không bận xin hãy hạ cố đến Bá Đạo sơn trang một phen để Vị Thời này có dịp tạ lỗi. Giờ xem như huynh đài đang nóng lòng vì bệnh tình của lệnh muội, chúng tôi không dám làm phiền nữa.

Nói xong gã phất tay áo, cả bọn lục đục kéo nhau đông thẳng. Lý Phi Dương lúc này mới bớt lo lắng đi chút ít, vội đỡ Lã Thăng Bình lên xe ngựa rồi ra roi chạy miết. Tuy nhiên kể từ đây trong lòng chàng có một linh cảm rằng: có lẽ giông tố từ đây mới bắt đầu nổi lên. Song do sức khỏe của Thăng Bình không được tốt lắm, bởi thế cách di chuyển di nhất của hai người bọn họ là sử dụng xe ngựa. Hơn nữa ngặt vì đường xa ngàn dặm, hướng chỉ hiện tại đang đi trên một độc đạo cắt ngang qua cánh rừng hoang đẽ sang Quốc Châu, dọc đường không có một lữ quán nào có trữ ngựa để thay, bởi thế tối ngày hôm ấy Phi Dương không dám giục ngựa đi suốt đêm, đành phải nghỉ lại ở một lữ quán nhỏ để cho đôi song mã phục hồi thể lực.

Mờ sáng ngày hôm sau, khi Phi Dương đang điều khiển xe ngựa thì chợt Lã Thăng Bình cất giọng hỏi:

- Lý công tử. Lần trở về Biện Kinh phủ trùng trùng nguy hiểm, không biết Lý công tử có hối hận hay không?

Lý Phi Dương nghe vậy vội vã lên tiếng trả lời:

- Sao tiểu thư lại nói vậy. Tại hạ nhận được sự ủy thác của Lã đại nhân, nhất định sẽ tận lực để đưa tiểu thư về Biện Kinh an toàn.

Thanh âm yếu ớt của Thăng Bình lại vang lên:

- Ta biết như thế này quả thật là quá nhiều sự, song nếu công tử không phiền có thể mang thân thể của mình ra nói cho Thăng Bình được biết hay chăng.

Lý Phi Dương nghe thấy vậy lặng đi không đáp. Phía trong Lã Thăng Bình thở dài:

- Thôi bỏ đi. Ta biết như thế là làm khó công tử mà. Huống chi ta ốm đau bệnh tật, chính là gánh nặng cho Lý công tử vậy. Lại cũng biết công tử lần này nhận được sự ủy thác của cha ta, song... Song ta xem tác phong hành sự của công tử, dường như công tử không phải là thuộc hạ của cha ta. .

Nói đến đây cô hạ giọng:

- Cha ta tuy bị nhiều người khinh rẻ, xem ông ấy là ác tặc, là Hán gian bán nước nhưng ta tin ông ấy có nỗi khổ của mình. Có lẽ sau sự ra đi đột ngột của mẫu thân năm ấy, cha ta bắt đầu đắm ra hận người nhà họ Diệp nên... Bởi thế ta luôn hi vọng và tin tưởng có một ngày ông ấy hồi tâm chuyển ý. Lần này ta thấy ông ấy giao chiếc Kim hoàn thoa - kỉ vật của mẫu thân ta - lại cho công tử, điều đó đồng nghĩa rằng ông ấy vô cùng tin tưởng và trọng thị công tử. Lý công tử, công tử là người thiện lương, bởi thế ta mong rằng mai này công tử hãy chọn cho mình một con đường sáng mà đi, đừng để vô tình bị cuốn vào dòng nước đục ấy. Đồng thời khi nào có dịp, mong công tử hãy khuyên can phụ thân ta đừng có gây ra tội nghiệt nữa.

Nghe Lã Thăng Bình nói vậy, Lý Phi Dương cảm thấy vô cùng đau xót và thương tâm. Sau một hồi cân nhắc, thầm nghĩ Lã Thăng Bình đã đủ lớn để có thể giữ bí mật, chàng quyết định mang tất cả sự thật về Lã Kính ra thuật lại để cô có quyền tự hào về cha mình.

- Lã tiểu thư. Ta có một bí mật, một sự thật muốn cho tiểu thư biết. Mong rằng tiểu thư hết sức bình tĩnh.

Thế rồi chàng mang tất cả mọi chuyện, trước là chuyện mấy huynh đệ chàng dàn xếp kế hoạch vờ bắt cóc cô để gây náo loạn, tạo dịp cho chàng có cơ hội đột nhập vào để hành thích Lã Kính. Sau lại mang chuyện chàng tình cờ khám phá ra chân tướng sự việc như thế nào, ngay cả chuyện thân thể của chàng ra sao, Phi Dương đều nhất nhất nói ra. Duy chỉ có điều chuyện đính ước hôn sự giữa hai nhà họ Lý và họ Lã thì chàng bỏ qua không đề cập đến. Phi Dương vừa kể thì bên trong có tiếng nắc, sau cùng khi chàng dứt lời thì Lã Thăng Bình bật khóc nức nở:

- Phụ thân! Hải nhi thật là bất hiếu. Suốt mười mấy năm nay phụ thân hi sinh lặng thầm vì quốc gia xã tắc, ấy vậy mà hải nhi lại đem lòng oán trách người.

Lý Phi Dương nghe vậy động viên:

- Lã tiểu thư cũng đừng buồn. Trước khi biết sự thật, tâm trạng tại hạ cũng như tiểu thư thôi.

Bên trong im lặng một hồi, sau có tiếng nói run run của Thăng Bình:

- Lý đại ca, huynh không cần phải xưng hô khách sáo như vậy với muội. Nếu huynh không ngại, cứ gọi muội một tiếng Bình nhi là được rồi.

Thật chẳng ngờ cô vừa mới nói đến đây bất chợt Phi Dương nghe thấy có tiếng động nhẹ vang lên từ phía sau. Dần dần thanh âm đó trở nên rõ ràng hơn và Lý Phi Dương xác định được rằng đây là tiếng vó ngựa đang dồn dập. Ngoái đầu lại nhìn, khi thấy bóng người đi đầu Lý Phi Dương như nghĩ ra được điều gì vội la hoảng:

- Hiền muội. Muội hãy ráng sức ra đây điều khiển xe ngựa một chút, để ta ngăn cản đám người đuổi phía sau. Không xong rồi, lần này hành tung của chúng ta đã bại lộ rồi.

Chàng vừa dứt lời thì Lã Thăng Bình lắc đầu:

- Lý đại ca, muội biết võ công của huynh rất cao cường song đám người phía sau vừa đông và hung hãn. Huống chi muội còn đoán rằng đó chưa phải là đám người duy nhất đuổi theo truy bắt chúng ta đâu.

Nói đến đây giọng cô nghẹn lại:

- Hành tung của muội đã lộ, muội lại thân mạng bệnh. Lần này cho dù huynh có ngăn cản được đám người kia, sớm muộn gì muội cũng không thoát được. Lý đại ca, muội thỉnh cầu huynh hãy lập tức rời khỏi đây thôi.

Lý Phi Dương nghe vậy gất khẽ:

- Sao muội lại nói như vậy chứ. Ta được Lã thúc thúc tin tưởng gửi gắm muội, Phi Dương này dù tan xương nát thịt cũng phải gắng sức đưa muội an toàn về Biện Kinh.

Lã Thăng Bình nói qua làn nước mắt:

- Huynh là một kẻ gan không biết nghĩ gì cả. Hiện muội đang có giá trị lợi dụng, đám người kia nhất định sẽ không làm gì phương hại đến muội đâu. Còn huynh, huynh mà ra tay ngăn cản bọn họ nhất định họ sẽ làm tổn thương huynh. Huynh, huynh hãy nghe muội đi.

Lý Phi Dương kiên quyết lắc đầu:

- Muội không cần nói nữa. Lần này ta đã quyết rồi. Phi Dương ta còn sống ngày nào thì ngày đó không kẻ nào có thể làm tổn thương đến muội.

Chàng vừa dứt lời thì mấy bóng ngựa phía sau đã đuổi sát kịp đến nơi. Biết là chẳng thể thoát được sự truy đuổi của đám người này, Phi Dương cho xe ngựa dạt vào một bên đường rồi dừng lại, tung người nhảy xuống, vừa kịp lúc đám người truy đuổi chàng vượt lên trước. Phi Dương trông thấy người cầm đầu chỉ khẽ cười nhạt:

- Thì ra lại là Liễu công tử. Không biết lần này công tử đến đây là có điều gì chỉ giáo thêm chăng?

Bạn đang đọc truyện *Đại Vận Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 9: Ngộ Oan.

Người cầm đầu đám người này vẫn chính là Liễu Vị Thời - đại công tử của Bá Đạo sơn trang. Hóa ra sau lần chặn đường Lý Phi Dương chiều qua, họ Liễu bị một phen bẽ mặt. Tuy nhiên sau khi tra vấn lại tên mật dơi chỉ điểm, ngầm nghĩ và xâu chuỗi các sự kiện lại, Liễu Vị Thời cho rằng rất có khả năng vị cô nương hôm qua chính là Lã Thăng Bình - ái nữ duy nhất của Lã Kính. Thứ nhất: qua lối phục sức và sự đột ngột chuyển biến cách hành xử của Lý Phi Dương là một điểm rất đáng nghi. Thứ hai là lời của gã kia kể về võ công của Lý Phi Dương, dù chàng một thân bản lĩnh song không hiểu vì sao từng xuống nước với bọn tiểu tặc. Và thứ ba, nếu là vì gấp rút tìm nơi trị thương cho biểu muội, có một cách hay hơn đó chính là quay về tìm đại phu chứ không cần quá vội vã rồi Thường Châu đi trên độc lộ này.

Sau khi nghĩ thông suốt mấy vấn đề này, lại cho rằng thà nhầm lẫn chứ nhất định không được sai sót, Liễu Vị Thời liền vội vã lên ngựa truy một mạch không ngừng nghỉ với hi vọng tìm lại được hai người Phi Dương và Thăng Bình. Rất may cho họ Liễu tuyến đường này chính là độc lộ băng qua khu rừng hoang. Hơn nữa nó lại khá dài và với tốc độ như chiếc xe ngựa kia, ắt hẳn một đêm không thể vượt ra hết phạm vi khu rừng được. Cuối cùng kết quả đến sáng ngày hôm sau Liễu Vị Thời cũng đã bắt kịp Lý Phi Dương.

Nghe Phi Dương hỏi vậy, bấy giờ Liễu Vị Thời xuống ngựa, mỉm cười thi lễ:

- Vị Thời lại quấy nhiễu thêm một phen nữa rồi. Vị huynh đệ này không biết xưng hô thế nào vậy.

Lý Phi Dương cười nhạt, không trả lời câu hỏi của Liễu Vị Thời mà chỉ hờ hững:

- Chẳng biết Liễu công tử thêm một lần nữa chặn đường tại hạ là ý làm sao. Hay lại vẫn là mượn cái cớ tìm vị tiểu thư họ Lã kia.

Liễu Vị Hàn cười:

- Chính thế. Chính thế! Thật là phiền huynh rồi. Lần này Vị Thời thay mặt gia phụ, thỉnh cầu hai người về Thần Kiếm sơn trang làm khách một chuyến.

Phi Dương ngửa mặt cười vang:

- Ha ha... Tại sao nhất định phải là như vậy mà tại sao Liễu công tử và thuộc hạ của mình ko đến thăm tệt xá một phen chứ. Hừ, thật là ép người quá đáng.

Liều Vị Thời nghe thế vẫn ung dung:

- Vị Thời tuy biết làm như thế này quả thật cũng không hay ho gì cho lắm. Bất quá người xưa có câu “Làm chính sự bất chấp tiểu tiết.” Dẫu biết là làm phiền đến huynh đài đây, song vì hoàn cảnh mà mong được lượng thứ cho.

Nghe thấy lời lẽ vô lý như thế, Lý Phi Dương giận dữ quát lớn:

- Có lý nào lại có chuyện hoang đường như vậy. Hừ, ta từ trước đến nay vẫn trọng thị Liều gia ở Giang Tây là một trong tứ đại thế gia, nhưng giờ thấy cách hành xử hèn kém như vậy, thật khiến người ta thất vọng.

Chàng vừa dứt lời thì ở phía sau có tiếng thét giận dữ:

- Liều gia như thế nào mà hạ người như người có thể nhận xét được sao. Đại công tử, đây là con gái của Hán gian bán nước và tay chân của hắn, chúng ta phải loại bỏ loại vô dụng này làm gì cho mất thời gian.

Lý Phi Dương nghe vậy thì cười lớn:

- Hay cho một câu “lũ vô dụng” Ha ha, bằng vào cái gì mà lũ khốn kiếp các ngươi dám khẳng định biểu muội ta chính là Lã tiểu thư.

Liều Vị Thời chưa kịp lên tiếng thì phía xa lại vang lên tiếng vó ngựa dồn dập. Đồng thời có một bóng người đạp trên lưng ngựa lướt băng băng tới, miệng cười lớn:

- Liều công tử sao lại đi một mình mà không cho lão phu góp vui vậy.

Thấy vậy họ Liều mặt biến sắc, khoát tay áo:

- Vị huynh đài này xin đặc tội rồi.

Mấy tên thuộc hạ của gã trông thấy hiệu lệnh vội tung người lên vây quanh chiếc xe ngựa, xem chừng như là đám người này có ý đồ khống chế vị cô nương trên xe trước, tránh để mai kia có người thay chúng làm việc này. Nào ngờ đâu lúc này thấy Lý Phi Dương cười nhạt, hữu thủ chàng vung lên. Ngay lập tức có mấy tiếng bách bách không ngớt, chiếc roi ngựa trong tay chàng vung lên vi vút, liền sau đó đám người nhà họ Liều có ba người bị trúng chiêu ngã lăn ra. Nhất thời không một ai có thể áp sát gần cỗ xe ngựa được nữa bước.

Trông thấy Phi Dương xuất thủ với một tốc độ nhanh như vậy, Liều Vị Thời trong lòng cảm thấy kinh ngạc vô cùng. Tuy nhiên gã chưa kịp có hành động gì thì bóng người kia đã kịp sà xuống, lớn tiếng cười nói:

- Quả là anh hùng xuất thiếu niên. Chẳng ngờ vị tiểu huynh đệ kia niên kỷ còn nhỏ mà bản lĩnh sử dụng Nhuyễn tiên lại cao minh đến vậy.

Phi Dương đưa mắt nhìn người vừa mới xuất hiện thì thấy đó là một lão già lớn tuổi, râu tóc điểm sương, hai mắt lấp lánh có thần, dáng vẻ khang kiện như không hề bị ảnh hưởng của dấu hiệu tuổi tác. Lại nghe Liều Vị Thời cung tay cất tiếng chào:

- Thì ra là Phụng bang chủ. Không hiểu Phụng lão tiên bối đến đây là có chuyện gì cần chỉ giáo đây?

Ông già được gọi là Phụng lão tiên bối kia liền trả lời:

- Mục đích của lão và công tử chính là một mà thôi. Hà tất phải nói ra để người khác chê cười. Hà hà, đã ba năm không gặp, không biết Bá đạo trang chủ Liều Kiều Thanh có được mạnh khỏe không vậy.

Liều Vị Thời nghe vậy cười đáp:

- Đa tạ lão tiên bối quan tâm, gia phụ vẫn khang kiện vậy. Phụng bang chủ, hiện văn sinh có chút chuyện cần làm nên không thể hàn huyên lâu cùng tiên bối được, mong lão tiên bối thứ cho.

Lý Phi Dương này giờ lắng nghe cuộc trò chuyện khách sáo của hai người này, lại thầm đánh giá qua một lượt lão già Phụng tiên bối kia, trong lòng thì không ngừng suy tính xem nên làm thế nào để có thể an toàn đưa Thăng Bình rời khỏi nơi đây. Đang suy nghĩ thì nghe ông già họ Phụng kia lên tiếng:

- Được. Liều công tử nếu có chuyện thì xin cứ tự nhiên. Phụng Thành ta sẽ đứng một bên mà ngắm cảnh núi non vậy.

Lão họ Phụng vừa nói đến đây thì có tầm gần chục người phi ngựa đến gần, sau đó đám người này tự động đứng phía sau ông ta, thần thái vô cùng cung kính. Liều Vị Thời quan sát tình hình trước mắt, lại nghe thấy lời của lão họ Phụng trong lòng trầm xuống, thầm nghĩ: “Bản lĩnh của lão họ Phụng này cũng không phải vừa. Huống chi còn có đám người của Phi Ưng bang kia nữa. Nếu lần này ta xuống tay với gã thanh niên kia, chẳng phải bọn người Phi Ưng bang sẽ là ngư ông hưởng lợi hay sao? Nhưng nếu ta không ra tay trước, biết đâu mai này lại sinh rắc rối phức tạp.” Nghĩ đến đây Liều Vị Thời vội quay sang phía Lý Phi Dương cười:

- Đến lúc này tại hạ cũng không dám dồng dài nữa. Thịnh thiếu hiệp đây và lệnh muội đến Bá Đạo sơn trang làm khách một phen.

Lý Phi Dương nghe thế cười nhạt: “Tại hạ còn có công chuyện. Xin phụ hảo ý của Liều công tử vậy.” Vừa nói chàng đưa tay vào góc cỗ xe, cầm trên

tay Lạc Thủy kiếm như sẵn sàng đề phòng mọi bất trắc có thể xảy ra.

Lúc này Liễu Vị Thời đang rất băn khoăn, không biết nên hành xử thế nào cho hợp lý. Lại đưa mắt nhìn thì thấy lão họ Phuong đang mỉm cười nhìn mình chằm chọc, Vị Thời nghĩ thầm: “Minh không thể nôn nóng được. Huống chi đám người Phi Ưng bang kia xưa nay là một lũ tráo trở. Chi bằng ta hãy đợi thêm người nữa đến rồi hãy tính. Chỉ mong sao không có chuyện gì ngoài ý muốn phát sinh.”

Liễu Vị Thời nghĩ vậy nên cũng vờ ngâm hột thị, trầm mặc không nói năng hay hành động gì. Lý Phi Dương quan sát biểu cử của hai người: ông già họ Phuong và vị thiếu chủ của Bá Đạo sơn trang một lúc, sau như nghĩ được điều gì chàng phá lên cười lớn:

- Ha ha. Không có điều gì chỉ giáo thì tại hạ xin phép cáo từ.

Vừa nói vừa cầm Lạc Thủy kiếm trên tay, chậm rãi dắt ngựa hộ tống cỗ xe tiến từng bước một. Trông thấy vậy Phuong Thành và Liễu Vị Thời đồng loạt tung người lướt tới cản phía trước cỗ xe ngựa, lão già họ Phuong kia cất tiếng:

- Xin thiếu hiệp hãy dừng bước!

Lý Phi Dương vờ ngạc nhiên, cất tiếng hỏi:

- Vì sao lại phải dừng bước vậy.

Phuong Thành nghe thấy thế không lên tiếng trả lời chàng mà quay sang phía Liễu Vị Thời cười mà rằng:

- Hà hà, Phi Ưng bang sức hèn lực mỏng, tự biết tẻ bang không có bản lĩnh như Bá Đạo sơn trang, bởi thế lần này đến cũng chỉ muốn xem náo nhiệt thôi.

Liễu Vị Thời nghe vậy tái mặt hỏi lại:

- Như vậy có nghĩa là sao?

Phuong thành cười lớn:

- Chuyện đơn giản thế này mà công tử cũng không hiểu hay sao. Lão phu tình cờ khám phá ra được chuyện này, bởi thế tối qua đã cho người thông báo đến các đại môn phái khác cùng hay chuyện này rồi. Chẳng mấy chốc sẽ có thêm rất nhiều người đến đây cùng góp vui ngay mà thôi. Bởi vậy, chúng ta nhất định phải ngăn không cho ác tặc này đào thoát khỏi đây.

Liễu Vị Thời nghe vậy biết đại cục đã hỏng, thầm nghĩ: “Thì ra cái tên mặt dơi kia đầu chỉ bán thông tin cho mỗi chúng ta mà hần còn... Hừ! Thật là khôn kiếp vô cùng. Đến nước này chỉ còn cách chờ vào vận số mà thôi.”

Nghĩ vậy gã phát tay ra hiệu cho đám tùy tùng của mình đứng cản đường xe ngựa, sau đó tiến về bên mé tả hồ hững dựa vào một gốc cây ra vẻ nhắm mắt dưỡng thần. Lão già họ Phuong kia cũng cười vang, tiến lại một gốc cây gần đó đứng nghỉ. Lý Phi Dương trông thấy cảnh tượng như vậy vô cùng ngứa mắt và bức dọc, sau một hồi cân nhắc thì không nhịn được nữa gầm giọng quát lớn:

- Tránh đường!

Đám người Bá Đạo sơn trang nghe thế chỉ cười nhạt không đáp. Một vài tên vừa rồi đã ném qua chiếc roi ngựa thì nhìn chàng hần học, một gã còn lên tiếng:

- Tiểu súc sinh đừng có lớn lối.

Nghe thấy vậy, Phi Dương hét lên một tiếng:

- Kẻ nào cản đường ta. Kẻ ấy vong mạng. Xem chiêu.

Vừa nói, Lạc Thủy kiếm trong tay chàng xuất vỏ và hóa thành một đạo cầu vồng, nhắm đám người Bá Đạo sơn trang quét tới. Đám người này thật chẳng ngờ Phi Dương đột nhiên lại có hành động như vậy, tuy nhiên vốn là đệ tử của danh gia, mấy người này cũng kịp đồng loạt vung cương đao lên ngăn cản. Tuy nhiên lúc này Phi Dương đã vô cùng giận dữ, xuất chiêu không hề nương tay, Lạc Thủy Kiếm như con mãnh hổ tung hoành ngang dọc giữa bầy dê béo. Hàng loạt tiếng la thảm thiết vang lên, nhất thời đã có ba cái xác nằm gục trên vũng máu.

Biến chuyển đột ngột trước mắt làm cho hai người Liễu Vị Thời và Phuong Thành sợ đến run người, nhất là Liễu Vị Thời. Dầu biết võ công của Lý Phi Dương rất cao cường, song gã thật chẳng ngờ nó lại đạt đến trình độ này. Bởi thế Liễu Vị Thời không kịp suy nghĩ nhiều, miệng quát lớn: “Dạt ra.”

Nói rồi họ Liễu xách đao nhảy bổ về phía Phi Dương. Đám người của Bá Đạo sơn trang tự biết bản thân không thể cản được Lý Phi Dương nên đồng loạt hốt hoảng dạt ra hai bên. Đến lúc này thấy chàng thúc mạnh vào hông ngựa, miệng hét lớn:

- Đi!

Cỗ xe ngựa theo đó chồm lên trước, Lý Phi Dương hoành kiếm đứng phía sau, hai mắt long lên, miệng quát vang:

- Kẻ nào dám xông lại đây, kẻ đó tức thì vong mạng.

Phuong Thành lúc này cũng hốt hoảng không kém Liễu Vị Thời, ông ta vội tung người nhảy đến toan đuổi theo cỗ xe ngựa. Lý Phi Dương cười gằn:

“Được lắm.”

Theo đó trường kiếm nhắm bờ vai của họ Phuong sả mạnh xuống. Họ Phuong thấy vậy toát mồ hôi vội đưa hai chiếc trảo nha trên tay ra đỡ chiêu kiếm vừa rồi.

Thì ra hai bàn tay của Phuong Thành có mang một đôi Ngăn nha thiết trảo làm bằng thép tinh luyện. Chẳng ngờ khi thiết trảo vừa chạm vào đầu kiếm, hai tay của Phuong Thành như thấy tê dại, thiết trảo chực như long ra ngoài. Họ Phuong vô cùng khiếp sợ, vội nhảy lùi lại một bước thót lớn:

- Tiểu tử ngươi hãy xưng danh đi.

Thì ra họ Phuong thành danh khi tuổi ngoài tam thập, suốt hơn ba mươi năm lưng lẩy với một bộ Phi Ưng trảo hiểm độc, nhờ thế mà Phi Ưng bang của lão cũng có chút tiếng tăm trên giới giang hồ. Song vừa rồi lão tiếp qua một chiêu kiếm vừa rồi của chàng thiếu niên trẻ tuổi thì giật mình kinh sợ không thôi. Thăm nghĩ người này niên kỉ còn trẻ mà võ công đã ghê gớm đến mức ấy, nếu chờ thêm năm mười năm nữa thì không biết sẽ tiến bộ đến mức nào.

Lý Phi Dương nghe vậy cười nhạt:

- Một lũ người vô lại các ngươi không đáng để ta phải xưng danh. Hừ, mai này khi huynh đệ ta biết có một lũ vô lại nằm xuống dưới thanh kiếm này, lúc đó ta thật không còn mặt mũi nào nhìn bằng hữu nữa.

Phuong Thành thấy vậy lớn tiếng quát:

- Tiểu tử thật ngông cuồng.

Tuy ngoài mặt nói vậy song lão vẫn rất e sợ thanh trường kiếm trên tay người thiếu niên đối diện, bởi vậy lại kêu lên:

- Liễu công tử. Tên ác tặc này võ công rất là cao cường. Chi bằng chúng ta liên thủ khống chế hắn.

Nói rồi khoát tay cho lũ thuộc hạ, ý như muốn bảo lập tức đuổi theo cỗ xe ngựa. Đám người đệ tử Phi Ưng bang hiểu ý, đồng loạt lên ngựa ào ào phi về phía trước. Phi Dương trông thấy vậy cười nhạt, đúng lúc này thiết trảo trong tay Phuong Thành nhắm vai chàng công tử, dường như có ý đồ muốn vây hãm chàng để bọn thuộc hạ rảnh đường truy đuổi Lã Thăng Bình.

Lý Phi Dương thấy thế nhảy lùi lại mấy bước, trường kiếm theo đó chém ngang ngăn cản Phuong Thành. Tiếp theo đó chàng tung người chắn phần đường của đám người Phi Ưng bang đang phóng ngựa truy đuổi Lã Thăng Bình, miệng quát:

- Tên nào đủ bản lĩnh dám xông lên đây.

Trông thấy vậy đám người Phi Ưng bang hốt hoảng gò cương ngựa, lại đưa ánh mắt nhìn về phía bang chủ của mình là Phuong Thành. Ngay lúc này một bóng trắng vọt lại phía chàng, nghe Liễu Vị Thời lớn giọng quát:

- Hừ, thiết nghĩ người của Bá Đạo sơn trang chưa làm gì phung hại đến người. Thế sao tiểu tặc ngươi nỡ nhẫn tâm ra tay sát hại họ.

Lý Phi Dương cười nhạt:

- Có trách thì trách mấy người các ngươi khinh người quá thể, ép người quá đáng.

Nói đến đây chàng hờ hững:

- Đã đến nước này không cần phải làm bộ làm tịch nữa. Có muốn động thủ thì ra tay ngay thôi.

Liễu Vị Thời nghe vậy tức giận:

- Được! Tiếp ta một chiêu.

Vừa nói gã vừa tung người lên cao rồi vung đao bổ mạnh xuống Lý Phi Dương theo thế Thái sơn áp đỉnh, chiêu đao vô cùng dũng mãnh và lạnh lẽo. Đồng thời theo đó lão già họ Phuong cũng múa Thiết trảo xông vào tấn công. Trông thấy vậy Phi Dương không tiếp chiêu đao của Liễu Vị Thời mà khề lùi lại một bước, sử ra thức Tam tinh điểm vũ. Lạc Thủy Kiếm như hóa thành mấy bóng ánh nhắm hai người Phuong Thành và Liễu Vị Thời đâm tới.

Liễu Vị Thời trông thấy vậy không dần lòng được buột miệng khen: “Hảo kiếm pháp.” Tuy thế song gã không hề bối rối, cương đao trên tay vẽ thành hình vòng cung gạt kiếm của Phi Dương sang một bên. Tiếp theo đó Vị Thời nhanh như chớp sử ra thức: Nghiễn dẫn trảm, một đường đao theo đó kéo từ bờ vai Phi Dương đến bên hông đối diện.

Phi Dương trông thấy vậy trong lòng thầm tán thưởng: “Hóa ra đao pháp của Bá Đạo sơn trang quả không phải hư danh.” Đến đây hai chân chàng như gắn chặt xuống mặt đất song cả thân trên ngã về phía sau, Lạc Thủy kiếm trong tay lại như phá không nhắm bờ vai của Phuong Thành đâm mạnh tới mau lẹ vô cùng.

Cứ thế thoảng chốc Lý Phi Dương đã giao thủ với hai người Phuong Thành và Liễu Vị Thời hơn chục chiêu. Bị cuốn vào trong sự vây công của hai cao thủ bậc nhất, thế nhưng Phi Dương cũng không hề có chút nào dấu hiệu rơi vào thế hạ phong. Lạc Thủy kiếm trong tay chàng trái đâm, phải chém, đỡ trước, gạt sau, động tác tinh mỹ và thần tốc, trông phiêu dật vô cùng.

Lại nói vào lúc này hai người Liễu Vị Hàn và Phuong Thành đã kiểm chân được Lý Phi Dương, bởi thế đám thuộc hạ có cơ hội thượng mã ào ào xông qua truy đuổi Lã Thăng Bình. Đến đây Lý Phi Dương không ham chiến, chỉ thấy chàng cười vang một tràng dài, cả người nhún về phía sau rồi nhanh như chớp tung người lên cao, nhắm một gã đệ tử Phi Ưng bang ở phía sau cùng đám tới.

Gã này trông thấy vậy hốt hoảng, không kịp suy nghĩ nhiều vội vã nhào mình khỏi yên ngựa, sau rồi lăn lông lốc trên đất. Phi Dương lúc này như rất gấp gáp, hai bàn chân chàng vừa tiếp đất lại nhún nhẹ một cái nhảy phốc lên lưng ngựa, tiếp đó dụng chân đá mạnh vào hai bên hông nó. Con ngựa đau đớn lồng lên. Chỉ chờ có thế, Phi Dương nhún mạnh vào hai bên bàn đạp mượn thế một lần nữa vọt lên phía trước. Con ngựa như bị kiệt lực chạy được vài bước rồi đột ngột loạn choạng ngã khụy. Lại chỉ thấy lúc này Phi Dương như lướt trên đầu đám bang chúng Phi Ưng bang, cước ảnh vung lên như mưa, phút chốc đám người Phi Ưng bang tan bầy xê nhé, hết thảy đều bị Phi Dương đá văng khỏi mình ngựa.

Đám khoái mã không người vì bị hoảng loạn cứ thế ào ào phóng đi như bay. Đến lúc này Phi Dương hạ thân xuống đất, ngạo nghễ chống kiếm cười lớn:

- Để ta xem kẻ nào đủ bản lĩnh!

Vừa hay phía sau đó Liễu Vị Thời và Phuong Thành cũng đang lướt như bay tới, lại như vì sợ Lã Thăng Bình trốn thoát được nên dụng hết khả năng, tấn công Phi Dương hết sức ác liệt. Lúc này đao kinh vi vút, bóng thảo loang loáng xen lẫn kiếm phong ngợp trời. Đám đệ tử Phi Ưng bang sau cuộc hoảng loạn vừa rồi lóp ngóp bò dậy, tiếp theo lại bị cuộc chiến của ba người làm cho ngất ngốc.

Sau hơn năm chục hiệp nữa, mặc dù đã vận hết khả năng vẫn không chiếm được thế thượng phong, hai người Liễu Vị Thời và Phuong Thành nóng ruột hết sức. Về phần Phi Dương, chàng lúc này tận lực xuất kiếm ngăn cản, trong lòng thì rất hi vọng Lã Thăng Bình có thêm thời gian để bình an thoát khỏi Thường Châu. Thật chẳng may vào lúc này chàng thấy phía xa bụi cuốn mù mịt, một đám rất đông người ngựa đang phóng như bầy lại gần. Thầm thở dài một hơi, Phi Dương nhảy lùi lại mấy bước, chống kiếm lặng im quan sát.

Liễu Vị Thời và Phuong Thành cũng không vì thế mà tìm cách truy kích Phi Dương, trái lại hai người này cùng đồng thời ngừng tay lui về sau. Đến lúc này xuất hiện một nam tử trung niên tung mình nhảy xuống ngựa, tiến tới phía Liễu Vị Thời và Phuong Thành ra tay làm lễ:

- Xin thỉnh an Phuong bang chủ và Liễu công tử. Thứ cho tại hạ vô lễ, chỉ là lần này gấp rút đến đây là vì truy tìm ái nữ của tên gian tặc Lã Kính mà thôi. Dám hỏi nhị vị, không biết tiểu thư nhà họ Lã ấy hiện đang ở đâu.

Phuong Thành nghe vậy thì cười ha hả:

- Nha đầu ấy hiện đang ở một cỗ xe ngựa phía trước, cũng chưa đi được bao xa đâu. Nếu Vương Dư Kỳ môn chủ có hứng thú, chi bằng lập tức giục ngựa tiến lên thôi.

Người được gọi là Vương môn chủ nghe vậy lộ vẻ nghi hoặc, đưa mắt nhìn về phía Liễu Vị Thời thì thấy chàng ta cũng gật đầu. Đoán đo một chút, họ Vương lập tức nhảy lên lưng ngựa ra roi chạy thẳng. Chẳng dè ông ta lại thấy Lý Phi Dương hoành kiếm đứng chắn phía trước. Lấy làm bức tức, họ Vương cao giọng quát lớn:

- Tiểu tử. Lập tức tránh đường.

Phi Dương nghe vậy khẽ cúi đầu, cất tiếng:

- Thứ cho tại hạ vô lễ. Song nếu đại hiệp đây muốn tiến lên vì chuyện của Lã cô nương, tại hạ quyết không thể nhường đường được.

Vương Dư Kỳ không hiểu mọi chuyện ra sao song vẫn cất tiếng hỏi:

- Tại sao vậy. Hơn nữa người lấy tư cách gì ngăn cản Vương mỗ.

Lý Phi Dương nghe vậy liền hỏi lại:

- Vương đại hiệp, đại hiệp lấy tư cách gì mà định đuổi theo truy bắt Lã cô nương.

Vương Dư Kỳ trầm giọng nói:

- Tên ác tặc Lã Kính tội ác ngập đầu, mười mấy năm làm tay sai cho Kim cầu không biết đã gây ra bao nhiêu ác nghiệt. Hừ, mấy năm gần đây đã có không ít huynh đệ của ta đã bị ác tặc đó sát hại. Lần này ái nữ của hán xuất hiện ở Thường Châu, Vương mỗ chỉ muốn mời cô ấy đến tề môn, hi vọng Lã Kính hân vi điều này mà bớt gây ra tội nghiệt. Được vậy thiết nghĩ cũng góp phần nào tạo cho võ lâm có một ngày bình yên.

Lý Phi Dương nghe vậy cười lớn:

- Lý do nghe hay lắm. Hừ, Vương đại hiệp nói vậy mà không cảm thấy xấu hổ hay sao. Người ta nói Oan có đầu, nợ có chủ, bởi thế nếu đại hiệp còn là nam tử hán thì hãy đến Biện Kinh thành tìm Lã đại nhân mà thoải mái hành sự. Còn nếu đại hiệp lý do này nợ để uy hiếp một cô gái yếu đuối, dựa vào đó phục vụ ý đồ riêng bản thân, vậy thì nhất định sẽ lưu danh muôn thuở với cái danh hiệu Vô sỉ đại hiệp vậy.

Vương Dư Kỳ nghe đến đây không nén được giận dữ, rút phát trường kiếm ngang người nhắm Phi Dương chém xuống. Lý Phi Dương trông thấy vậy cười: “Không nói lý được lại rút kiếm gây sự. Quả là hành động của một kẻ tiểu nhân bỉ ổi mà.”

Vừa nói Lạc Thủy kiếm trong tay chàng vung lên như ánh chớp, nghe một tiếng keng ngân rất dài, hồ khẩu họ Vương như nứt toác vì đau đòn, trường kiếm trong tay hắn ta đã bị Phi Dương dụng lực gạt văng đi. Lại nghe tiếng chàng cười lớn:

- Với một chút bản lĩnh này mà cũng đòi đi tạo phúc cho vô lâm. Nực cười.

Chỉ một chiêu kiếm. Vương Dư Kỳ đã thất bại thảm hại, hà huống đối thủ của hắn ta lại chỉ là một thiếu niên vô danh, niên kỉ xem chừng chỉ bằng nửa Vương Dư Kỳ. Bởi thế họ Vương như không nuốt trôi được nỗi nhục ngày hôm nay, hắn thẹn quá hóa giận mà múa quyền xông tới nhằm liều mạng với người thanh niên trước mặt. Nào ngờ thấy bóng kiếm loang loáng, họ Vương cảm thấy toàn thân lạnh toát, định thần nhìn lại thì thấy trường kiếm trong tay người thiếu niên kia đang dính sát vào cuống họng mình, gần đến nỗi gã cảm giác như thiếu niên kia chỉ đâm sâu vào một tắc ắt hẳn gã vong mạng tức thì. Đến đây bao nhiêu tráng chí hùng tâm của Vương Dư Kỳ tiêu biến, mặt gã như không còn giọt máu, run giọng hỏi:

- Người xuống tay đi thôi.

Lý Phi Dương hồ hững:

- Vương đại hiệp, nếu muốn tận chữ hiếu với hai bậc sinh thành thì hãy biết quý trọng mạng sống của bản thân. Sự bất đắc dĩ, lần này ta đắc tội rồi. Mời Vương đại hiệp dời gót ngọc quay lại cho.

Vương Dư Kỳ lúc này cảm thấy vô cùng chán nản, lại không còn mặt mũi nào nhìn anh hùng thiên hạ, lập tức lên ngựa quay đầu phóng một mạch. Đám người đi cùng họ Vương bị biến cố trước mắt dọa cho xanh mặt, ai nấy đều không muốn mình trở thành người tiếp bước họ Vương nên đồng loạt dừng lại, nhất thời chưa tìm ra được biện pháp nào thích hợp. Ở phía xa trông thấy vậy Phương Thành cười nhạt: “Với chút võ công mèo cào ấy mà tên Vương bát đần kia cũng dám tham vọng.”

Nào đâu khi lão vừa nghĩ đến đây bất chợt phía xa xa thấp thoáng bóng một cỗ xe ngựa đang chạy lại gần phía Lý Phi Dương. Trông thấy vậy Phương Thành ngăn người ra suy nghĩ xem rốt cục là có chuyện gì đang xảy ra.

Cỗ xe ngựa dừng cách đó một đoạn. Đến đây mọi người thấy bóng một thiếu nữ từ trong cỗ xe ngựa kia xiêu vẹo bước ra, Lý Phi Dương vừa nhìn thấy vị cô nương ấy hốt hoảng chạy lại gần. Đi được mấy bước, vị cô nương kia ngã khụy ra đất, Lý Phi Dương hai mắt ứa lệ, đỡ nàng lên rồi cất tiếng hỏi:

- Thăng Bình muội, tại sao muội lại quay trở lại đây.

Lã Thăng Bình hai mắt đầm lệ, đưa tay chỉ đám người lỗ nhô đứng ở phía xa đoạn yếu ớt lên tiếng:

- Huynh đang tâm bắt muội trở thành người bất nghĩa hay sao. Huống chi, quan trọng...

Nói đến đây cô khẽ vịn vào tay Lý Phi Dương, vừa ho vừa thở dốc:

- Huống chi quan trọng nhất, huynh nghĩ rằng mình có đủ bản lĩnh để cản hết được đám người truy bắt muội hay chăng. Sớm muộn gì, sớm muộn gì muội cũng sẽ bị bắt trở lại thôi. Đến lúc đó muội sợ rằng, khụ khụ... sợ rằng mãi mãi không được thấy huynh nữa.

Lý Phi Dương luống cuống lấy vạt áo lau nước mắt cho nàng, dịu dàng nói:

- Đúng rồi, là ta sai. Được rồi, ta lần này sẽ không bỏ muội lại một mình nữa. Hừ, để ta xem lũ nguy quân tử kia làm gì được chúng ta.

Nghe chàng nói vậy Thăng Bình khẽ thở dài:

- Cuối cùng chỉ vì muội bất hiếu đã làm liên lụy đến cha. Nếu lần này muội bị người ta bắt, nhất định cha sẽ không màng sinh tử mà một thân lặn lội đến chuộc người. Khụ khụ... đến lúc đó chẳng những mọi kế hoạch của người bị đổ bể mà tính mạng của người sợ rằng sẽ bị nguy hiểm. Đến lúc đó lấy ai giúp đỡ Nhạc nguyên soái đây. Đến lúc đó...

Lý Phi Dương nghe đến đây trào lệ nóng:

- Thăng Bình, muội đừng nói nữa. Sẽ không có chuyện gì xảy ra đâu.

Trong lúc Lý Phi Dương và Thăng Bình nói chuyện thì lọng người kéo đến đây ngày một đông. lát sau nghe Phương Thành cất giọng nói lớn:

- Nhân dịp Thần Kiếm sơn trang mở đại hội tỷ võ, bởi thế lần này quả là cơ hội hiếm có để anh hùng trong thiên hạ tụ tập một nơi đồng đến vậy. Lão phu tên gọi là Phương Thành - hiện đang chấp chương bang Phi Ưng ở Hà Nam. Lão phu tuy địa vị trên chốn võ lâm không đáng là gì, song lão cũng xin bạo gan nói một đôi lời.

Lý Phi Dương nghe vậy hừ lạnh một tiếng, chàng toan đỡ Thăng Bình trở lại vào trong xe thì thấy cô xua tay, thấy vậy chàng bèn để cô dựa vào thành xe, một tay giữ lấy vai cô đoạn lên tiếng:

- Chúng ta hãy lắng nghe xem lão ta nói gì.

Lúc này Phương Thành háng giọng, cất giọng sang sảng:

- Hẳn các vị bằng hữu hôm nay tập trung ở đây đa phần là vì sự xuất hiện ái nữ tên ác tặc Lã Kính. Người xưa có câu “Gần mực thì đen”, tuy không phải tất cả đều hoàn toàn đúng như câu châm ngôn trên, ấy nhưng lão phu gần đây nghe nói vị Lã tiểu thư này tuy niên kỉ còn nhỏ mà đã từng bước nói gót theo con đường ác nghiệt của phụ thân mình. Lão phu vì may mắn biết được một tin cơ mật, lần này nha đầu họ Lã kia mượn cớ về viếng mộ mẫu thân để dò la tình hình của võ lâm trung nguyên, chuẩn bị mở đường cho tham vọng độc bá giang hồ của Thiên Nhân giáo. Bởi thế lần này lão phu tìm đến với hi vọng có thể thuyết phục vị cô nương họ Lã kia quay đầu hướng thiện, hi vọng võ lâm vì thế mà không thêm một lần dậy sóng. Đồng thời biết đâu qua sự việc này, vì ái nữ mà Lã Kính không dám gieo rắc thêm tội ác.

Lý Phi Dương nghe thấy vậy trong lòng giận sôi lên, chỉ hận không thể lập tức nắm lấy lão già này làm muôn đoạn, như không nín nhịn được nữa chàng cất tiếng quát lớn:

- Lão súc sanh kia, thật chẳng ngờ một người già cả, đức cao vọng trọng như lão lại dám đặt điều bậy bạ. Ta...

Nói đến đây chàng giận run người không thể thốt hết câu. Ở bên cạnh Lã Thăng Bình giật nhẹ ống tay áo chàng, buồn bã nói:

- Dương ca, huynh việc gì phải đôi co lý sự với lũ người này.

Phi Dương nghe vậy biết lời nói của cô có lý, chàng thở dài chán nản, thật chẳng ngờ trên đời này lại có giống người bỉ ổi đến như vậy. Ở cạnh Phương Thành, Liễu Vị Thời nói nhỏ:

- Phương bang chủ. Chuyện bang chủ vừa nói là có thật chứ?

Phương Thành cười nhạt:

- Công tử nghĩ xem, suốt hơn mười mấy năm nay, sớm không thăm, muộn không thăm, ấy vậy mà tiểu nha đầu kia đi đến Thường Châu đứng vào lúc Nhạc Nguyên soái đang mang bệnh là có làm sao?

Lão vừa dứt lời, khắp nơi đều có tiếng xôn xao, có rất nhiều tiếng hỏi lớn vọng ra:

- Phương bang chủ, không biết chuyện này là có thật không vậy?

Nghe thấy thế, Phương Thành khẽ nở nụ cười, đoạn đưa tay lên ra dấu im lặng:

- Lão phu cũng biết câu “Nói có sách, mách có chứng”, bất quá vị bằng hữu thông báo tin tức này cho lão phu vốn là nội gián trong hàng ngũ Kim quốc, bởi thế lão phu không tiện nêu danh vị bằng hữu đó. Song lão phu có thể mang danh dự của cả đời mình bảo chứng cho tính xác thực của tin tức trên.

Phương Thành vừa dứt lời khắp nơi có tiếng hét, tiếng la ó:

- Bắt lấy nữ gian tặc kia! Không cho thị quay về Biện Kinh.

- Hừ, ta cũng đoán ra được mà. Thảo nào mà mạng tiếng là viếng phần mộ mẫu thân mình, ấy vậy mà Diệp trang chủ lại khẳng định y thị chưa từng ghé qua Thần Kiếm sơn trang.

- Phương bang chủ, đã như vậy sao không trực tiếp bắt y thị về thẩm vấn chứ.

...

Đến lúc này, Phương Thành vờ thờ dài một hơi, cất giọng trầm trầm:

- Tức nhiên lão phu cũng có ý mời vị tiểu thư họ Lã kia về về Thần Kiếm sơn trang một lần, để cho anh hùng trong thiên hạ được rõ sự tình. Song ngặt nỗi có chút chuyện ngoài ý muốn xảy ra, đó chính là sự xuất hiện của tiểu ác tặc kia.

Vừa nói lão vừa chỉ tay về phía Phi Dương, đoạn cao giọng:

- Tiểu tặc kia năm lần bảy lượt cản trở lão phu và Liễu công tử đây hành sự. Đã thế cậy vào một thân bản lĩnh, đột ngột sử thủ đoạn ám hại người của Bá Đạo sơn trang và đệ tử tề bang. Lại còn nghe nói tiểu tặc hấn trong một ngày đơn thân độc mã sát hại mười ba mạng thường dân ở Ngưu Gia thôn. Ài, nói ra thật xấu hổ vô cùng, lão phu và Liễu công tử đã chung tay liên thủ, ấy vậy mà cũng không làm gì được tên ác tặc kia. Song việc trừ ma vệ đạo, bảo vệ sự an nguy của võ lâm không phải là việc của riêng ai, bởi thế nhân đây lão phu kêu gọi anh hùng hào kiệt trong thiên hạ đứng ra chung tay tiêu diệt tên tiểu ác tặc kia.

Bạn đang đọc truyện *Đại Vận Mệnh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 10: Kịch Biến.

Lão vừa nói đến đây khắp nơi có tiếng hô ran hưởng ứng. Xen lẫn cùng tiếng xô xao khắp nơi, có rất nhiều người chủ động tiến lên, dần dần khép thành một vòng tròn lớn vây hai người Phi Dương và Thăng Bình vào giữa. Đồng thời đến lúc này đã có không ít thiếu niên trẻ tuổi nhiệt khí bùng bùng chực như muốn xông tới tiêu diệt Lý Phi Dương mà trừ ma vệ đạo vậy. Trông thấy tình cảnh trước mắt Phương Thành vô cùng mừng rỡ, lão toan mở miệng nói tiếp thì bất ngờ có tiếng cười rộ:

- Xin cho tại hạ được cất lời Phương bang chủ. Hà hà, tại sao Phương lão tiền bối lại chỉ kêu gọi anh hùng trong thiên hạ được tham gia phần nhiệt náo này, như thế chẳng phải là quá bất công hay sao. Huống chi ở đời này mục đích mỗi người một khác, lần này tuy tại hạ đến đây cũng là vì sự xuất hiện của vị tiểu thư họ Lã kia. Ấy thế nhưng ý đồ của tại hạ lại khác hẳn Phương bang chủ.

Phương Thành nghe vậy trầm giọng:

- Vị bằng hữu nào vừa phát ngôn xin hãy cho biết cao danh để anh hùng trong thiên hạ được biết. Nhân đây nếu không ngại, xin bằng hữu nói luôn mục đích của mình cho mọi người được mở rộng tầm mắt.

Lúc này mọi người nhìn lại thì thấy một thanh niên trẻ tuổi bước ra, người này đưa tay xá dài xung quanh một lượt đoạn cất tiếng:

- Tại hạ chỉ là hạng vô danh tiểu tốt, địa vị trên giang hồ thì lại càng nhỏ nhoi không đáng kể gì. Ấy nhưng hiện cũng đang chấp chương Vô Lại Bang, vậy nên bạo gan xin được nói đôi lời. Nếu như Phương bang chủ thay mặt anh hùng trong thiên hạ thì kẻ hèn này mong được thay mặt vô lại trong thiên hạ, rất mong mọi người sau này chiếu cố cho.

Mọi người nghe gã ấy nói hoạt kê thế đồng loạt cười ồ lên. Phương Thành sa sầm nét mặt:

- Không biết các hạ nói thế là có ý gì?

Nghe họ Phương hỏi vậy, người kia nحي cười lớn:

- Sao Phương bang chủ lại nói như vậy chứ. Chẳng nhẽ Phương bang chủ cho rằng hễ là người sinh ra trên đời nhất định phải là chính nhân quân tử, nhất định phải là anh hùng hào kiệt mà không được phép làm một kẻ vô lại hay sao. Nếu chỉ là một kẻ vô lại mà không giữ thủ đoạn phương hại người khác, thiết nghĩ như thế cũng có vấn đề gì quá lớn đâu.

Người thanh niên này vừa dứt lời thì đằng sau gã có một đám người bước ra phía trước rồi đồng thanh cười, chẳng hiểu sao đám người này lại lên tiếng ủng hộ, có một thanh âm lớn vang lên:

- Vị huynh đệ này nói hay lắm. Chúng ta cũng chẳng phải là người của danh môn chính phái gì nên thấy huynh đệ nói đúng lắm. Xin mời hãy tiếp tục đi.

Có vẻ như được hưởng ứng, gã người thanh niên áo trắng như càn tự tin, gã tiếp tục cười:

- Chính vì thế kẻ hèn này xây dựng Vô Lại Bang, những mong thu nạp tất cả vô lại trong thiên hạ qui tập về cùng một mái nhà, chung tay thực hiện tham vọng của bản thân. Ban đầu tể bang người thừa, lực mỏng, nhiều lúc tại hạ nghĩ rằng chẳng nhẽ vô lại trên đời này lại ít ỏi thế ư? Song nhưng qua diễn biến ngày hôm nay và những gì được chứng kiến, tại hạ tin rằng chỉ một thời gian ngắn nữa thôi, Vô Lại Bang nhất định sẽ người đông thế mạnh, trở thành một thế lực lớn trong giới giang hồ.

Thanh niên này vừa dứt lời lập tức bốn bề xung quanh có tiếng la ó xô xao một hồi, lại như có rất nhiều người sa sầm nét mặt vì lời nói mang tính châm chọc kia của y. Như không hề bận tâm hay sợ hãi, lúc này chỉ thấy người thanh niên này cười lớn:

- Chẳng nhẽ tại hạ nói có gì sai ư? Nhân đây tại hạ cũng có lời nói thẳng, vốn tại hạ là một kẻ vô lại, chính xác là vô lại chân tiểu nhân chứ không phải là vô lại ngụy quân tử, bởi thế chẳng có gì tại hạ phải dấu diếm cả. Lý do hôm nay tại hạ đến đây là...

Nói đến đây hắt ta hứng hăng, sau đó như có lấy hơi cất giọng nói thật lớn:

- Không biết đã ai trong chúng ta một lần nghe nhắc đến cuốn mật tịch được gọi là Vô lâm bảo điển hay chưa. Dẫu không có một chút căn cứ nào, song tại hạ cũng được nghe phong thanh rằng Lã Kính đang nắm giữ bí mật về cuốn bảo điển này. Lại nghe nói Lã đại nhân tuy là một ác nhân có tiếng song hết mực thương yêu ái nữ của mình, xem cô ấy còn quan trọng hơn cả mạng sống của bản thân hẳn. Bởi thế tại hạ lần này đến đây những mong được mời Lã tiểu thư về tể bang, mai này lấy đó làm điều kiện ép Lã Kính đại nhân giao ra bí mật về cuốn Vô lâm bảo điển kia. Không biết mọi người ở đây có ai có chung mục đích với tại hạ chăng? Với những người này, Vô Lại Bang luôn rộng cửa chào đón.

Người thanh niên này vừa dứt lời, có không ít người cất tiếng cười ha ha, sau đó có người lên tiếng:

- Vị huynh đệ này rất thẳng thắn và thú vị. Nếu giả mà bọn chúng ta chưa đầu nhập môn phái trước đó, nhất định sẽ xin gia nhập Vô Lại Bang. Hà hà, nói đúng lắm, lần này đám người chúng ta đến đây cũng chỉ bởi vì tung tích của Vô lâm bảo điển kia thôi.

Phương Thành nghe vậy bực tức vô cùng, lão ta nháy ra lớn tiếng quát:

- Hừ, đừng mồm hoa mép giải nói toàn lời xằng bậy. Nếu Phương Thành ta đoán không nhầm, tên khốn kiếp nguoi không là người của tà giáo thì cũng là chó săn cho lũ người Kim quốc.

Người thanh niên kia nghe vậy cười:

- Tại hạ quả đúng là một tên khốn kiếp thật, bắt quá lại không phải là người như Phương bang chủ nhận định. Hà hà, để tại hạ nói nhé. Nếu tại hạ đoán không lầm, Phương bang chủ không phải là một tên khốn kiếp, chẳng phải là người của Tà giáo mà cũng chẳng phải là chó săn của Kim triều. Không biết tại hạ đoán thế có đúng không?

Đến đây Phương bang chủ của Phi Ưng bang không còn nhìn được nữa, lão tung người nhảy về phía người thanh niên kia, thiết trào vung lên lên tựa như hận không thể lập tức đoạt đi mạng sống của anh ta vậy.

Trông thấy thế công thần tốc ấy, người thanh niên áo trắng đó vẫn không có nửa điểm tỏ ra sợ hãi. Lúc này chỉ thấy bóng anh ta lay động như hoa vụ dưới nắng trời, miệng vẫn không ngừng cười lớn từng tràng:

- Ha ha... Tại hạ nói sai ở đâu ư? Được rồi. Được rồi, hóa ra là không phải thế. Vậy tại hạ thừa nhận mình sai. Phương lão bang chủ cũng là một tên khốn kiếp, cũng là chó săn cho Kim triều. Như vậy đã được chưa nào?

Ở phía xa, khi quan sát cách hành xử vừa rồi và đặc biệt là bản lĩnh khinh công của người thanh niên áo trắng, chỉ nghe Lý Phi Dương thờ dài, lẩm bẩm “Lão Tam hần... Ài! Tại sao hần lại hiện thân chứ?”

Nghe thấy vậy, Lã Thăng Bình hỏi nhỏ:

- Lý đại ca, huynh nói vậy là nghĩa làm sao?

Lý Phi Dương trầm ngâm:

- Muội biết không, người áo trắng kia chính là huynh đệ của ta. Cũng chính là người mà muội đã từng gặp hai hôm về trước đó.

Hóa ra người thanh niên lạ mặt kia chính là Triệu Du Thiên. Lần này hần cũng nghe được tin về tung tích của Lý Phi Dương và Lã Thăng Bình, trong lòng lo lắng khôn nguôi, bởi thế chen chân vào đám quần hùng, nghĩ cách làm sao âm thầm chiếu cố đến hai người Lý Phi Dương và Lã Thăng Bình. Song vừa rồi nghe những lời lẽ đề tiện kia của Phương Thành nhằm kích động quần hùng gia hại huynh đệ mình thì họ Triệu không nhìn được nữa, quyết định hiện thân vạch trần bộ mặt gian xảo của lão.

Lại nói về cuộc chiến giữa hai người Triệu Du Thiên và Phương Thành. Giao đấu hơn chục chiêu nữa song đôi thiết trào đoạt mệnh của lão họ Phương không làm sao đụng tới được nửa chéo áo của Triệu Du Thiên. Mọi người nhìn vào chỉ thấy một bóng trắng lúc nhún chân lúc nghiêng người, khi vòng trước khi lộn sau, khinh linh và phiêu dật khó tả. Bản lĩnh khinh công cao minh như thế, thật khiến cho người ta phải kinh hãi.

Sau cùng, dường như Phương Thành nhận ra những cố gắng của mình chỉ làm trò cười cho thiên hạ, để chữa thẹn lão nhảy lùi về phía sau mấy bước, miệng cười ha hả:

- Quả là tuổi trẻ tài cao. Bản lĩnh khinh công này, lão phu rất khâm phục. Tuy nhiên nói về phẩm cách của các hạ, thật không đáng nửa xu.

Triệu Du Thiên cười lớn:

- Phương bang chủ đây quả là có con mắt nhìn người. Ài, phẩm cách của tại hạ quả không đáng nửa xu thật, bởi thế nó làm sao sánh bằng được với phẩm cách trọn vẹn một xu của Phương bang chủ được chứ.

Tuy nhiên lúc này Phương Thành không vì những lời nói đó của Triệu Du Thiên mà bực tức, chỉ thấy lão cười nhạt:

- Lão phu lăn lộn mấy chục năm trên chốn giang hồ song cũng ít thấy ai có bản lĩnh khinh công như nguoi. Hừ, Phương Thành ta đâu không mấy hiểu biết, song nếu ta đoán không lầm vô lại nguoi chính là đám tặc Triệu Du Thiên.

Phương Thành vừa nói đến đây bất chợt có rất nhiều tiếng xì xào vang lên, nào ngờ trái với sự tiên liệu của Phương Thành, Triệu Du Thiên cười lớn:

- Phương bang chủ nhãn quang không tệ, không tệ. Hà hà, vô lại tại hạ chính là đám tặc Triệu Du Thiên.

Họ Triệu hần vừa dứt lời, không khí xung quanh trầm xuống nửa giây rồi phút chốc ào ào như chợ vỡ, khắp nơi tiếng xô xao bàn tán vang lên không ngớt. Đúng lúc này đồng thời có bốn bóng người đồng loạt nhảy ra, một ông già dáng chừng như người cầm đầu chỉ tay về phía Triệu Du Thiên rồi quát lớn:

- Khá khen cho họ Triệu nguoi bản lĩnh hơn trời, dám đứng tại đây mà thừa nhận danh tính. Triệu Du Thiên nguoi quả không xem mấy người chúng ta ra gì.

Triệu Du Thiên vừa đưa tay ra lễ, vừa ung dung nói:

- Thì ra là mấy vị bằng hữu Thánh Hóa giáo. Hà, nói họ Triệu này ngông cuồng thì thật quá lời, chẳng qua là bởi tại hạ không muốn làm một kẻ vô lại

nguy quân từ đón hèn mà thôi. Chỉ là không biết Dư trưởng lão của Thánh giáo có mặt ở đây không vậy?

Người kia cười nhạt:

- Đề thu thập nguoi cần gì Dư trưởng lão đích thân xuất mã chứ. Hiện giờ chỉ cần mấy người chúng ta là đủ rồi.

Nhắc đến Thánh Hòa giáo, đám nhân sĩ vô lâm lại thêm một lần nữa xôn xao. Mọi người xưa nay chỉ nghe nói về hành động tà dị của đám người ở Tây Vực xa xôi này song mấy ai đã từng chính thức gặp gỡ bọn họ. Huống chi hiện tại mấy người này chưa làm gì phương hại đến vô lâm trung nguyên, thế nên dù ở thế bất lập chính - tà song tạm thời chưa ở vào cục diện đối đầu. Lại nói về chuyện của Triệu Du Thiên, mấy năm trước nghe đầu hấn lên vào tận tổng đà của Thánh Hòa ở Tây Vực rồi bắt đi thánh nữ của họ là Tức Nhược Bản. Chính bởi vì chuyện động trời này mà suốt mấy năm nay người của Thánh Hòa giáo không ngừng truy sát Triệu Du Thiên. Nhân tình huống này, có rất nhiều người đang hồi hộp chờ xem náo nhiệt.

Về phần Lý Phi Dương, chàng trông thấy vậy lo lắng vô cùng, nghĩ thầm: “Cuối cùng cũng vì ta mà lão Tam liều mạng hiện thân. Hiện giờ ta phải làm thế nào đây.”

Lúc này ruột gan chàng rối bời, lại như đang ngồi trên đám than hồng, nhất thời không biết nên làm gì cho phải. Bấy giờ nghe Triệu Du Thiên cười nói:

- Có phải lần này mấy vị cũng định học theo khẩu khí của các bậc anh hùng hào kiệt trong thiên hạ đây, cạy đông mà hiếp yếu phải không? Nếu như vậy thì xin mời.

Lão già cầm đầu đám người Thánh Hòa giáo nghe vậy cười rộ:

- Nói hay lắm. Ha ha, từ trước đến nay lão phu nhầm tưởng rằng cạy đông hiếp yếu chỉ là hành động của đám người Tà giáo chúng ta thôi. Ai dè... Ha ha ha, chúng ta chẳng phải anh hùng hào kiệt gì, thế nên nhất định sẽ tìm mọi cách nào để bắt họ Triệu nguoi về qui án. Song vì Thánh Hòa giáo cũng có tôn nghiêm của mình, chỉ cần nguoi không giờ chiều bài đảo tẩu, nhất định chúng ta cũng sẽ không dùng thủ đoạn đối phó với họ Triệu nguoi.

Triệu Du Thiên nghe thế lên tiếng:

- Được, song xin cho Triệu Du Thiên này được nói đôi lời. Họ Triệu này xưa nay chẳng phải chính nhân quân tử gì, song ít nhất cũng từng học qua mấy câu tình nghĩa thủy chung, lại cũng biết đôi chút về cái gì gọi là tình bằng hữu. Cái giống người vì lợi lộc mà bỏ qua nhân tình, để đạt được mục đích mà bất chấp thủ đoạn, ấy thật không bằng loài cầm thú vậy.

Đám người Thánh Hòa giáo nghe vậy thì ngạc nhiên hỏi:

- Nguoi nói vậy là có ý gì?

Triệu Du Thiên đồng dục cất lời:

- Triệu Du Thiên này ngoài bản lĩnh chạy trốn ra thì chẳng còn thứ gì đáng kể. Hơn nữa tại hạ bản tính tham sống sợ chết, thế nên nếu ai bảo họ Triệu ta muốn giương danh mà bày trò trượng nghĩa, gan lớn mà hí lộng quần hùng, ấy quả thật vô cùng sai lầm. Hơn nữa cho dù là phượng lưu manh vô lại cũng có nguyên tắc sống của lưu manh vô lại, nếu thấy bằng hữu gặp nguy mà không ra tay tương trợ, kẻ đó thì không xứng làm người.

Nói đến đây Triệu Du Thiên chậm chậm đi về phía Lý Phi Dương, vừa đi vừa nói:

- Các người bảo đây là ác tặc, đây là tay chân của Kim cầu u? Ha ha, tất cả đều là xàm ngôn, một sự đặt điều vô căn cứ và tro trên hết mức. Tại sao ta chắc chắn vậy ư? Là bởi người huynh đệ này, hấn chính là bằng hữu của ta, bằng hữu của Triệu Du Thiên này.

Triệu Du Thiên nói đến đây vỗ vai Lý Phi Dương, cười mà rằng:

- Tứ đệ. Thật chẳng ngờ hai chúng ta lại vướng vào hoàn cảnh như ngày hôm nay. Ha ha, nhưng đoạn đường từ nay trở về sau sẽ có lão Tam ta đồng hành cùng với đệ.

Phi Dương trông thấy vậy xúc động ứa nước mắt, lúc này lại nghe Triệu Du Thiên nhỏ giọng lên tiếng:

- Tứ đệ quả thật còn quá khờ dại. Ài, nếu lần này mấy người chúng ta cứ cố gắng liều mạng, ta sợ rằng điều đó sẽ gây nguy hại đến tính mạng của Lã cô nương. Chỉ bằng bây giờ chúng ta hãy tìm cách đột phá vòng vây, sau đó từ từ sẽ tìm cách cứu Lã cô nương. Ý Tứ đệ thế nào?

Phi Dương nghe vậy thờ dãi:

- Nếu lần này chẳng may muội ấy bị bọn giang hồ phiến tử kia bắt đi, đệ e rằng sẽ lãnh ít dữ nhiều. Huống chi...

Chàng vừa nói đến đây thì nghe Lã Thăng Bình nói:

- Dương ca, vị đại ca này nói đúng đấy. Huynh hãy tìm cách thoát khỏi đây mau thôi. Bọn chúng nhất định sẽ không làm gì muội đâu.

Song Lý Phi Dương vẫn không để ý đến lời nói của Thăng Bình, chàng ghé sát vào tai Triệu Du Thiên nói nhỏ: “Tam ca không biết đấy thôi. Vị cô nương này tuy bề ngoài yếu đuối song bên trong rất cứng rắn và mạnh mẽ. Đệ e rằng khi chúng ta thoát rồi, để không phiền lụy đến Lã đại nhân, không muốn chúng ta thêm một lần nguy hiểm khi giải thoát cho cô ấy, cô ấy nhất định sẽ tự tận.”

Triệu Du Thiên nghe vậy giật mình, sau đó lên tiếng: “Được! Vậy hôm nay ta và đệ đành phải làm anh hùng hào kiệt vậy.”

Đến đây như đã hạ được quyết định, Triệu Du Thiên cất tiếng cười lớn:

- Mấy vị bằng hữu Thánh Hòa giáo, lần này Triệu Du Thiên này xông pha sát cánh cùng bằng hữu của mình, quyết không bao giờ tìm cách đào thoát. Vậy phiền mấy vị bằng hữu Thánh Hòa giáo cho tại hạ có cơ hội được tròn đạo nghĩa của một người huynh đệ. Nếu họ Triệu này may mắn tai qua nạn khỏi lần này, nhất định sẽ bồi tiếp mấy vị đến nơi đến chốn.

Gã cảm đầu đám người Thánh Hòa giáo nghe vậy gật đầu:

- Được, mặc dù là tử địch song hôm nay mấy người chúng ta rất khâm phục đảm lược của Triệu Du Thiên người. Chúng ta đáp ứng người.

Gã nói xong phát tay áo, cả bọn lục đục lùi lại sau. Bấy giờ nghe Lý Phi Dương bước ra cao giọng quát vang:

- Hừ, một đám người chỉ biết đặt điều giả họa cho người khác. Được, đã đến nước này Lý Phi Dương ta cũng không còn gì để nói. Ta chính là ác tặc, lại chính ta đã ra tay sát hại người của Bá Đạo sơn trang và Phi Ứng bang. Giờ họ Lý ta đứng ở đây, người nào muốn thực hiện cái công đạo gì đó xin hãy bước ra.

Chàng vừa nói đến đây bất chợt phía trước có mấy thanh âm lộn xộn, đưa mắt nhìn thì thấy phía xa có một cậu bé chừng hơn mười tuổi đang cãi vã với một thanh niên trẻ tuổi. Đường như cậu bé này rất âm ức nên đã to tiếng với huynh trưởng của mình:

- Đại ca, đến giờ phút này mà huynh vẫn còn chưa ra mặt hiện thân. Đệ không biết huynh còn chờ đến lúc nào nữa?

Người đại ca của cậu bé này lên tiếng:

- An Tường. Đệ thật là xác xược. Ta không có lệnh của phụ thân, đâu thể tùy ý mà ra mặt được chứ!

Mọi người hiếu kì nhìn lại thì thấy cậu bé này lại cất giọng nói lớn:

- Huynh nói xem. Họ Diệp chúng ta ở cái đất Thường Châu này đâu không có gì ghê gớm lắm, thế nhưng xưa nay vẫn được người trong giang hồ tôn trọng. Ở đời quan trọng nhất là ở cái nghĩa khí, gặp chuyện bất bình bặt đao tương trợ thì cần gì phải có lệnh của ai. Huống chi sự kiện lần này ảnh hưởng trực tiếp đến sinh tử tồn vong của biểu muội. Ấy vậy mà từ đầu đến cuối huynh vẫn không chịu hiện thân ra mặt, như thế là có làm sao?

Đến đây lại có mấy tiếng xôn xao: “Thì ra là đại công tử Diệp An Thịnh của Thần Kiếm sơn trang!” Lúc này nghe người đại ca tên Diệp An Thịnh lên tiếng:

- Cái gì mà gặp chuyện bất bình bặt đao tương trợ. Hơn nữa, sau khi giải quyết xong chuyện này thì mọi người cũng sẽ đưa biểu muội về Thần Kiếm sơn trang mà. Đệ cần gì phải lo lắng thế.

Lý Phi Dương vừa trông thấy cậu thiếu niên này thì ngẩn người: “Hóa ra là người họ Diệp của Thần Kiếm sơn trang. Không biết cậu ta lại gây ra chuyện nào động giở nữa chứ.” Đang nghĩ đến đây thì lại nghe An Tường bực tức nói:

- Đợi đến lúc đó thì còn gì là danh dự của biểu muội nữa chứ. Với lại huynh chắc rằng đám người kia sẽ không gây phương hại gì đến cho muội ấy hay sao. Hừ, muội ấy lần này về Thường Châu là vì điều gì thì huynh và đệ rõ nhất mà.

Nói đến đây Diệp An Tường nhảy tót ra, đưa tay xá dài một cái đoạn nói lớn - thanh âm tuy còn non nớt song lại vô cùng đồng dục:

- Xin thỉnh an các bậc tiền bối, các vị anh hùng hào kiệt. Tiểu nhi tên gọi Diệp An Tường, vốn là nhi tử của Trang chủ Thần Kiếm sơn trang. Lần này bạo gan, xin có đôi lời muốn nói.

Ở phía sau Diệp An Thịnh trừng mắt quát:

- An Tường! Đệ không được ăn nói hàm hồ...

Như không để ý đến lời của huynh trưởng của mình, Diệp An Tường vẫn tiếp lời:

- Hẳn mọi người đều biết vị cô nương kia chính là ái nữ của Lã Kính, Lã đại nhân. Thế nhưng mẫu thân vị cô nương ấy lại chính là Diệp San Thiên, thân muội của gia phụ. Bởi thế Lã cô nương chính là biểu muội của tiểu nhi. Mặc dù phụ thân của biểu muội vốn là một tên Hán gian bán nước, ấy thế chuyện gì cũng có đầu ngành cuối ngọn, đâu thể vì một người làm ác mà người khác đưa thân phải gánh chịu. Huống chi lần này biểu muội thân gái dặm trường, lặn lội ngàn dặm về Thường Châu té bái phẫn mộ mẫu thân. Tiểu nhi dù ít tuổi song cũng biết đó là hành động của một bậc chí hiếu. Có gì lại bị mọi người hãm vào trong vòng lao lý thế?

Lúc này Phương Thành vội lên tiếng:

- Vị tiểu huynh đệ này niên kỉ hãy còn nhỏ nên không hiểu hết tất cả mọi chuyện đâu. Thế sự đa đoan, giang hồ hiểm ác lắm. Lão phu được mật tin rằng chuyện đi này viếng mộ là giả, còn do thám mới là thật.

Diệp An Tường lại nói lớn:

- Có gì mà không hiểu. Thứ cho tiểu nhi vô lễ nhưng xin được nói thẳng, lần này Du Lão Bá phụng mệnh gia phụ là người hộ tống biểu muội suốt dặm đường từ Biện Kinh về Thường Châu. Nếu nói như lão tiền bối đây, chẳng phải cũng ám chỉ người của Thần Kiếm sơn trang cũng chính là gian tế của Kim quốc ư?

Ở bên ngoài huynh trưởng của An Tường là Diệp An Thịnh tái mặt: “Thằng quỉ nhỏ này lại hồ đồ gây chuyện rồi.” Nghĩ đến đó thì lại nghe Phương Thành nói rằng:

- Lão phu có thể dùng danh dự của mình bảo chứng chuyện này.

Lúc này Diệp An Tường như không thể nhận được, cậu bé bức dọc nói lớn:

- Rốt cục thì cũng chỉ là lời nói một chiều, làm gì có bằng chứng xác thực khẳng định muội ấy là gian tế cơ chứ. Nói như vậy, chẳng nhẽ chỉ mình lời nói của tiền bối mới là sự thật còn lời nói trái chiều của người khác là bịa đặt hay sao?

Cậu bé vừa dứt lời, Diệp An Thịnh lúc này tiến lên kéo tay của An Tường mà rằng:

- Tiểu đệ hãy còn nhỏ nên ăn nói không suy nghĩ. Mong Phương bang chủ lượng thứ cho.

Lúc này Diệp An Tường vùng vằng giật ra khỏi tay của huynh trưởng mình, đồng thời lớn tiếng mà rằng:

- Đại ca, huynh bỏ đệ ra. Từ nhỏ đệ đã được dạy rằng đã là nam tử hán đại trượng phu thì phải có lập trường, phải có nghĩa khí.

Nói đến đây chỉ tay về phía Lý Phi Dương:

- Huống chi Lý đại ca lại đã từng cứu thoát An Tường này một mạng. Sống trên đời có on không trả thì sao còn mặt mũi nào nhìn ai nữa chứ. Quan trọng nhất là tiểu nhi có lòng tin vào sự trong sạch của biểu muội, cả vị đại ca họ Lý kia nữa. Bởi thế dẫu chẳng có tài cán gì, song An Tường này có chết cũng quyết tâm bảo vệ hai người bọn họ.

Diệp An Tường vừa nói vừa xăm xăm bước về phía Lý Phi Dương. Trông thấy vậy Diệp An Thịnh bất ngờ vọt lên, tả phù phát ra như chớp điểm vào huyệt đạo của An Tường. Chuyện này xảy ra vô cùng mau lẹ và bất ngờ, An Tường lập tức bị khống chế cả người đơ cứng không thể vận động, cậu ta liên miêng kêu be be:

- Đại ca, đại ca làm gì thế. Mau thả đệ ra. Thả đệ ra...

Lúc này nghe Diệp An Thịnh nắm lấy người An Tường, đoạn cất giọng phân phó:

- Hãy mau canh giữ Nhị công tử, đừng để cho hắn vận động.

Nói xong đưa tay vái chào mọi người xung quanh đoạn lên tiếng:

- Tại hạ họ Diệp, tên An Thịnh - là người của Thần Kiếm sơn trang. Vừa rồi ngu đệ hãy còn nhỏ nên ăn nói hàm hồ, mong mọi người đừng chấp nhặt. Song sự thật vị tiểu thư kia vốn đích xác là biểu muội của tại hạ, trước khi khám phá ra đầy đủ chân tướng sự thật, mong mọi người hãy thận trọng, đừng gây phương hại gì cho Lã muội. Được vậy An Thịnh này vô cùng biết ơn.

An Thịnh vừa dứt lời thì Phương Thành cười mà rằng:

- Diệp công tử hãy an tâm. Mọi người ở đây đều là những bậc anh hùng hào kiệt, quyết không bao giờ vô cớ gây tổn thương đến cô nương họ Lã kia đâu.

Lão nói đến đây bất chợt nghe Triệu Du Thiên cười lớn:

- Ha ha, cái gì là anh hùng hào kiệt. Nói nghe thật là hay. Thế nhưng từ đầu đến giờ, sự thật ta cũng chỉ mới thấy thiếu niên họ Diệp kia xứng đáng với mấy chữ “anh hùng hào kiệt” ấy mà thôi. Diệp nhị công tử, cậu là người duy nhất ở đây khiến họ Triệu ta khâm phục. Ta tin rằng mai này cậu nhất định sẽ là một bậc đại hiệp danh lừng võ lâm.

Lý Phi Dương cũng cười đoạn cất tiếng nói:

- Diệp nhị công tử, tấm lòng của cậu, Lý Phi Dương này xin ghi nhận và vô cùng cảm kích. Ha ha, được rồi. Hiện giờ ai là người muốn thay mặt võ lâm chính phái, ra tay trừng trị tên “ác tặc” ta đây.

Chàng vừa dứt lời thì Liễu Vị Thời toan xách đao nhảy ra. Thế nhưng chợt nhớ đến cuộc chiến vừa rồi thì động dung: “Rõ là vừa rồi mình và lão già họ Phương kia tận lực liên thủ cũng không làm tên họ Lý kia mấy may xuy chuyển. Lại qua cách ứng chiến thông dong lúc ấy, rõ là hiện tại mình không phải là đối thủ của hắn. Chờ khi ta tuyên thành trọn vẹn Tật diện đao pháp, đến lúc đó thiếu gì cơ hội để dương danh thiên hạ. Nếu bây giờ nóng vội mà đứng ra giao thủ cùng hắn, chẳng may bại trận trước sẽ hủy đi tiếng tăm của Bá Đao sơn trang, sau là còn gặp họa dưới lưỡi kiếm của hắn. Thế nhưng lại cũng không dễ đồng đạo võ lâm chê cười được.”

Nghĩ thế, Liễu Vị Thời cầm đao bước ra lớn tiếng nói:

- Lý công tử, hiện giờ ta cũng chưa rõ thực hư thế nào nên tạm xưng hô như thế này vậy. Ta cũng biết vừa rồi người của Bá Đao sơn trang cũng có điều không phải, song bọn họ đều vì phục mệnh hành sự, bất hạnh mà táng mạng dưới kiếm của Lý công tử. Bởi thế họ Liễu ta xin được thỉnh giáo kiếm pháp của công tử, hi vọng có thể đòi lại cho mấy người bọn họ một chút công đạo.

Phi Dương nghe vậy gật đầu đáp ứng:

- Được. Tại hạ cũng rất muốn được thưởng qua đao pháp của Bá đao sơn trang.

Ai dè chàng vừa dứt lời thì thấy họ Liễu bất ngờ loạng choạng như chực ngã, lại thấy y chống mũi đao xuống đất rồi không ngừng thờ dõc. Trông thấy vậy Phi Dương cất tiếng:

- Liễu công tử, ta xem như công tử thân đang mang bệnh, không tiện xuất thủ đâu.

Chàng dứt lời lập tức có một thanh niên trẻ bước ra, người này vận một bộ bạch y trắng toát, trên tay cầm một thanh trường kiếm sáng bóng, chuôi kiếm có buộc ren đỏ đang lất phất bay, thoạt nhìn rất có khí thế. Lại nghe người này ngao ngễ nói:

- Tại hạ là Lư Chí Thừa, người của Xuyên Vân kiếm phái. Xin Liễu công tử hãy nhường người này lại cho tại hạ vậy.

Liễu Vị Thời nghe vậy làm bộ miễn cưỡng, miệng thì nói: “Hóa ra là Lư thiếu chủ của Xuyên Vân kiếm phái. Xin mời vậy.” Vừa nói vừa lui về phía sau.

Lư Chí Thừa thấy vậy khẽ mỉm cười, tiêu sái tiến lên phía trước, trường kiếm hồ hững chỉ xéo xuống đất, miệng thì nói:

- Lý các hạ và ta dù ở thế chính tà đối lập, thế nhưng chuyện các hạ không quản hiểm nguy, liều mình bảo vệ cho vị cô nương kia làm họ Lư ta rất ngưỡng mộ. Bởi vậy thỉnh các hạ xuất kiếm trước.

Chàng trông thấy cử chỉ của y, trong lòng có chút hảo cảm, thầm nghĩ: “Tên này nếu không phải là tông sư kiếm đạo thì ít hẵn là một tên bạch diện thích giương danh. Thế nhưng qua lời nói của hắn, xem chừng cũng là người biết nghĩ. Hạng người như thế này ta cũng nên để cho y một chút mặt mũi.”

Nghĩ thế nên Phi Dương tung người lên, mũi kiếm rung lên nhắm người Lư Chí Thừa điểm tới, kiếm chiêu thoạt nhìn có vẻ độc đáo hoa mỹ song thực tế đây chỉ là hư kiếm thăm dò. Lại thấy họ Lư hô lớn: “Hào!” Chỉ thấy hắn khẽ uốn người về phía sau, nhắm hông Lý Phi Dương sử ra chiêu Nhất kiếm xuyên hoa.

Lý Phi Dương trông thấy động tác như vậy của hắn thì thầm cười, dùng Lạc Thủy kiếm hất kiếm chiêu của họ Lư sang một bên, miệng thì nói: “Được lắm.” Nói rồi lại dụng kiếm công tới. Cứ thế chàng cùng Lư Chí Thừa so kiếm một hồi, người ngoài nhìn vào chỉ thấy hai bóng người tung bay giữa muôn trùng kiếm ảnh, thoạt nhìn khá là ngang tài ngang sức.

Triệu Du Thiên là người hiểu rõ bản lĩnh của chàng nhất, bởi thế lúc này lẩm bẩm: “Tam đệ lần này lại phí sức vô ích rồi. Bản tính của hắn quả thật là...”

Du Thiên nghĩ đến đây bất chợt nghe choang một tiếng, ngoảnh lại thì thấy Lư Chí Thừa đang cầm một thanh kiếm gãy, gương mặt ngây ngốc như không tin vào mắt mình. Hóa ra Phi Dương đã dụng lực, dùng Lạc Thủy kiếm đoạn đi trường kiếm của họ Lư. Lúc này nghe chàng cười nói:

- Lư thiếu hiệp, Lý Phi Dương ta rất thán phục kiếm pháp của thiếu hiệp. Bất quá trên tay ta đang cầm là một thanh bảo kiếm sắc bén vô cùng, lần này nhờ thế mà may mắn thắng được nửa chiêu rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đại Vận Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 11: Giữa Muôn Trùng Vây.

Nghe Lý Phi Dương lên tiếng xác minh như vậy, Lư Chí Thừa thở dài một tiếng đoạn cầm nửa đoạn kiếm gãy quăng mạnh, cung tay xá dài một cái rồi hiên ngang bước ra ngoài. Đến lúc ấy Lý Phi Dương mới cười dài một tiếng, sáng khoái nói:

- Còn người nào muốn tới đây ấn chứng kiếm pháp của họ Lý ta nữa.

Ngay lúc này có một thanh niên trẻ khác xách kiếm nhảy vào, chỉ tay về phía Lý Phi Dương quát lớn:

- Ác tặc, Lư thiếu hiệp thua người bởi kém về vũ khí chứ ta thì không. Lần này để Trương Thời ta thể thiên hành đạo, dạy cho người một bài học.

Triệu Du Thiên mặc dù rất tin tưởng vào bản lĩnh của tứ đệ mình, thế nhưng vẫn cười mà rằng:

- Triệu Du Thiên này vẫn biết hôm nay khó tránh khỏi là xa luân chiến, ấy thế nhưng đến giờ còn chưa thấy Phương lão bang chủ ra tay. Hay giả Phương bang chủ tự thị mình là bậc tiền bối, võ công hiển lộ ta không đáng để bang chủ ra mặt dạy bảo.

Phương Thành cất tiếng đáp:

- Quá lời rồi, quá lời rồi. Sự thực thì lão phu đã từng giao thủ cùng tiểu tử họ Lý kia nhưng thật xấu hổ... Ài, bản lĩnh không bằng người nên không dám đứng ra múa may, làm trò cười cho anh hùng thiên hạ.

Nghe Phương Thành chính thức xác nhận bản lĩnh võ công của lão thua kém Lý Phi Dương, bản thân Lưu Chí Thừa thì lấy làm tự hào lắm. Lót thanh niên mới nổi thì xông xáo cả lên, ai ai cũng nóng lòng mong có cơ hội được nổi danh. Bởi thế lúc này lại cũng có một gã thanh niên khác nhanh chân nhảy ra mà nói rằng:

- Trương Thời huynh, việc trừng trị tên ác tặc này đâu cần huynh đích thân ra tay, hãy giao lại cho Ngô Bá Trác này là được rồi.

Triệu Du Thiên cười lớn:

- Như vậy là Lý sư đệ phải lần lượt đã bại hơn trăm người có mặt ở đây thì mới được buông tha phải không?

Phương Thành nghe vậy thì nói:

- Chỉ cần họ Triệu nguời thuyết phục tiểu tử kia phế bỏ võ công, bó tay chịu trói, lại lập thế cam đoan từ nay về sau sẽ không gây ác nghiệt nữa. Lúc đó lão phu thiết nghĩ mọi người ở đây ắt sẽ chiêm chước mà tha cho hắn một mạng.

Lý Phi Dương và Triệu Du Thiên nghe lão ta nói vậy đồng thanh cười vang. Đến lúc này Triệu Du Thiên lên tiếng mà rằng:

- Được rồi, vậy thì xin mời tiếp tục vậy. Chỉ là họ Triệu này xin có một thỉnh cầu, nếu ai đó mà chẳng may bại dưới tay hai người chúng ta, mong sau này đừng mặt dày tiếp tục gây khó dễ nữa. Liệu như vậy có quá đáng hay không?

Phương Thành chưa kịp nói gì thì đám anh hùng thiếu niên kia đã xông xáo: “Nhất định thế. Nhất định thế” Đến đây Triệu Du Thiên mới lên tiếng:

- Vậy để không mất thời giờ của đôi bên, ta xin thay Lý sư đệ bồi tiếp Ngô thiếu hiệp vậy.

Nói xong quay sang Lý Phi dương căn dặn:

- Tứ đệ, xin đừng lãng phí thể lực vô ích nữa. Chặng đường gian nan còn lại ở đoạn cuối.

Vừa nói Triệu Du Thiên vừa cho vào trong người lấy ra cây Đàn hương phiến, vật bất ly thân của mình ra, đoạn quay sang phía người thanh niên tên Ngô Bá Trác kia cười mà nói:

- Ngô thiếu hiệp, hai chúng ta không có thâm thù đại hận gì. Nghĩ đi nghĩ lại ta có một đề xuất, chỉ cần chiếc phiến này điểm trúng người thiếu hiệp, mong thiếu hiệp hãy nhận thua vậy.

Ngô Bá Trác vừa rồi được chứng kiến bản lĩnh khinh công cao cường của Triệu Du Thiên, lại biết người này vốn đã nổi danh võ lâm, bói thế nên vội lên tiếng đáp ứng. Đồng thời để chiếm chút tiền cơ, vừa nói xong y đã vung kiếm tấn công Triệu Du Thiên.

Ngồi đầu chỉ thấy trước mắt hoa lên một cái, như ngay sau đó một tiếng bộp nhẹ vang lên. Ngô Bá Trác định thần nhìn lại thì thấy Triệu Du Thiên đang đứng bên cạnh nhìn mình khẽ mỉm cười, cây đàn hương phiến trên tay họ Triệu đang đặt nhẹ lên vai hắn. Trông thấy vậy Ngô Bá Trác không còn mặt mũi nào nữa, lồm lũi cúi đầu bước về phía đám đông.

Nhiều người trông thấy họ Ngô bị thảm bại như thế lấy làm sững sốt lắm. Vẫn biết khinh công, thân pháp của đệ nhất thái hoa đạo tặc vốn cao minh lắm, nhưng thật không ngờ lại có thể ghe gớm đến mức ấy. Thảo nào vừa rồi Phương Thành dẫu có hết sức cũng không đụng tới được nửa chéo áo của Triệu Du Thiên. Bởi thế tới lúc này không một thanh niên nào dám khinh suất bước lên võ đài chỉ để kiếm hư danh, người nào người nấy đều sợ chuốc lấy cái bại nhục nhã như Ngô Bá Trác.

Trương Thời trông thấy cuộc chiến chớp nhoáng giữa Triệu Du Thiên và họ Ngô thì thầm hô may mắn. Bởi thế vội cầm kiếm nhảy về phía Lý Phi Dương. Trông thấy kiếm chiêu của họ Trương, Phi Dương cười nhạt khẽ lùi về phía sau. Bất chợt mọi người nghe thấy chàng hô lớn một câu: “Hông!” Tiếp theo đó Phi Dương lùi lại, khẽ cười nói:

- Trương Thời huynh. Tại hạ may mắn thắng rồi.

Mọi người đưa mắt nhìn thì thấy đầu mũi kiếm của Phi Dương lất phất một mẩu vải, đồng thời áo của họ Trương bị rách một mảng bên phía hông trái. Trông thấy vậy, ai cũng dễ dàng nhận ra Trương Thời đã bại. Rất may là Lý Phi Dương đã nương tay chứ nếu chàng có sát tâm, ắt họ Trương sẽ vong mạng không còn nghi ngờ gì nữa.

Tuy nhiên rốt cục không có mấy người biết được bản lĩnh võ công của Trương Thời thế nào, bởi thế vẫn có thêm vài người nữa tiến ra đòi tỷ thí võ công với Lý Phi Dương và Triệu Du Thiên. Rốt cục đám người này vẫn khó thoát khỏi thất bại. Đặc biệt là đám người so kiếm với Phi Dương, bọn người này cùng đều bị bại bởi một chiêu kiếm, bởi cùng một phương thức tương tự nhau. Cho đến người thứ mười ba lồm lũi quay đầu bước về phía đám đông thì

không còn một người nào đủ tự tin để tiến ra thử vận may. Nhất là đám hào kiệt trẻ tuổi, hầu hết đám người này đều bị cảnh tượng trước mặt làm cho chán nản, nhiệt khí phút chốc tàn lụi, không còn mấy người dám lớn lối kêu gào nữa.

Trước tình cảnh đó, Phương Thành lên tiếng:

- Vốn lão phu đã từng nói rằng võ công của tiểu tặc này rất cao cường thì không một ai tin. Huống hồ mấy chục năm lẫn lộn chốn giang hồ, lão phu cũng từng rút ra một kinh nghiệm xương máu rằng: nếu chúng ta cứ lấy đạo quân tử ra mà đối phó với lũ ác tặc tà giáo, sợ rằng chỉ chuốc lấy thiệt thân mà thôi. Bởi thế lần này lão phu đề nghị chúng ta hãy chung tay hợp sức mà tiêu diệt tên ác tặc này.

Triệu Du Thiên nghe thế chỉ cười nhạt:

- Đẹp mặt thay. Từ trước đến nay họ Triệu ta cứ ngỡ rằng bản thân đã là đệ nhất mặt dày trong thiên hạ. Thế nhưng gặp Phương bang chủ rồi mới biết rằng bản thân ta quả thật không biết trời cao đất dày là gì. Thật xấu hổ hết sức.

Phương Thành vờ không để ý đến lời của Triệu Du Thiên, lão ta tiếp tục nói:

- Mong mọi người dừng dừng đằng nữa. Hãy thử nghĩ rằng, nếu hôm nay chúng ta để cho tiểu tặc kia bình an thoát đi, với bản lĩnh võ công ghê gớm đó của hắn, mai này liệu ai tin tưởng rằng mình đủ sức ngăn hắn làm ác.

Lão vừa nói đến đây thì có một thanh niên trẻ tuấn tú, vận đạo bào màu xanh nhạt bước ra cười mà rằng:

- Phương lão tiên bối nói vậy e có quá lời chăng? Như vậy chẳng phải là tự hạ thấp thanh danh của võ lâm chính giáo ư? Huống chi theo như tiểu sinh thấy Lý công tử đây võ công tuy cao cường mà không tự đại, bị người khác dồn ép mà vẫn không nổi sát tâm, nào đâu có giống như những gì lão tiên bối đề cập.

Phương Thành gương mặt sa sầm:

- Ý thiếu hiệp là lão phu ăn nói hàm hồ, đặt điều bậy bạ vu oan cho người chăng.

Người thanh niên kia bình thản lắc đầu đáp rằng:

- Tiểu sinh thật không có ý đó. Nhưng gia sư đã từng dạy rằng: “Mọi chuyện ở đời thực hư thực, chân giả lẫn lộn, nào ai có thể dám quả quyết cái gì là đúng tuyệt đối đâu.” Bởi thế tiểu sinh không có lý do gì để quyết sinh tử với một người mà bản thân mới gặp lần đầu.

Dừng lại một chút, người thanh niên áo xanh này nói:

- Lý công tử, vừa rồi được chứng kiến kiếm pháp của công tử, quả thật ngưỡng mộ vô cùng. Tại hạ dẫu chỉ là phượng võ danh tiểu tốt, thế nhưng cũng xin mạn phép xin công tử chỉ giáo thêm cho vài đường kiếm.

Không chút đắn đo, Lý Phi Dương lập tức lên tiếng đáp ứng. Đến lúc đó mới thấy người này rút kiếm ra, ung dung thủ thế đoạn cười nói:

- Lý công tử. Xin mời.

Mọi người xung quanh trông thấy vậy nhất loạt dời mắt quan sát. Lý Phi Dương nhìn thấy thanh niên áo xanh tư thái ung dung, kiếm thế trầm ổn mà vẫn chứa sự thông dong. Bởi thế chàng không dám khinh suất, lập tức dụng kiếm sử ra chiêu Xuân phong phát liễu, trường kiếm nhắm vai của y đâm chéo lên.

Người thanh niên kia thấy vậy khoa kiếm đỡ chiêu kiếm vừa rồi của chàng, động tác vô cùng nhanh nhẹn, tư thế vô cùng lịch lãm. Trông thấy động tác của y, Phi Dương biết rằng lần này thực sự đã gặp cao thủ. Lạc Thủy kiếm rút lại nửa chừng rồi lập tức biến chiêu trở thành thế Phong quyền tàn vân, vẽ ra một vòng cung chém ngang người thanh niên áo xanh đó. Thanh niên áo xanh kia lùi lại một bước, đồng thời cổ tay rung lên, trường kiếm trong tay y xé gió vang lên những tiếng kêu vi vút, nhắm huyết Kiên tinh chàng đâm tới, động tác dứt khoát mà phương vị vô cùng chuẩn xác, không sai không trật một ly.

Trước chiêu kiếm phản công tinh mỹ đó, Phi Dương cất tiếng tán thưởng: “Tuyệt lắm!” Theo đó ngoặt tả thủ, lưỡi kiếm lại chém nhẹ vào sống kiếm của y để cản chiêu kiếm đâm tới, đồng thời vung cước quét trụ người thanh niên này. Lại thấy y nhanh như chớp nhún chân bật mạnh lên cao tránh một cước vừa rồi của chàng. Phi Dương không dám chậm trễ vội bật người lên cao theo thế Hạc dực thiên tường, vung kiếm truy kích.

Đến đây nghe có một tiếng keng ngân dài, thanh niên kia dụng kiếm ngăn cản chiêu công của Lạc Thủy kiếm, tay kia lẳng không phất ra một chưởng nhanh như chớp. Tức thì Phi Dương cảm thấy một luồng kinh lực mạnh mẽ nhắm người chàng ép xuống, bởi thế chàng liền vội vã ngửa người về sau. Bàn chân vừa chạm đất lập tức đã búng mình xông tới trả đòn.

Chớp mắt hai người đã giao thủ mấy chục hiệp, mọi người ở dưới lúc này thấy hai cái bóng một xanh một xám như quán lấy nhau, thoạt hợp rồi tan, những tiếng vi vút xé gió mà đi, lẫn vào đó là những âm ba leng keng như ngân dài. Nhất thời ai nấy đều bị trường chiến của Lý Phi Dương và thanh niên áo xanh kia thu hút đến không nổi rời mắt, nhiều người còn sưng ra đến ngáy ngốc. Đến lúc này Lưu Chí Thừa - thiếu chủ của Xuyên Vân kiếm phái mới nhận ra rằng Phi Dương vừa rồi khi so kiếm với hắn đã nhượng hắn đến mức nào. Bởi thế gương mặt thoạt đỏ thoạt xanh, nửa như vì xấu hổ lại nửa như vì thất vọng.

Lại nói về cuộc chiến giữa Phi Dương và thanh niên áo xanh. Dường như đã lâu lắm rồi hai người bọn họ mới gặp một đối thủ ngang tầm, bởi thế đều

dụng hết tuyệt học bình sinh ra thi thố bản lĩnh, trong lòng thầm cảm thấy thống khoái lắm.

Cứ như vậy, thoáng chốc một canh giờ đã trôi qua, hai người bọn họ đã giao thủ với nhau cả trăm hiệp mà vẫn bất phân thắng bại. Ở bên ngoài Triệu Du Thiên và Lã Thăng Bình lấy làm lo lắng lắm, thầm nghĩ không biết người thanh niên kia xuất thân từ đâu mà kiếm thuật sao mình đến vậy. Lại nói về đám người Phương Thành và Liễu Vị Thời, rốt cục trong quần hùng cũng đã có người độc đấu ngang tay với Phi Dương, lại qua sự quyết liệt trong màn so kiếm vừa rồi, thế nên bọn họ ai ai đều mừng thầm trong bụng, chỉ chờ đến lúc Phi Dương kiệt lực sẽ chính là thời cơ ra tay thuận lợi nhất.

Thấm thoát đã đến chính ngọ, hai người bọn họ đã giao thủ với nhau không biết bao nhiêu hiệp rồi ấy thế mà dường như vẫn không có dấu hiệu mệt mỏi. Quan sát cuộc chiến ấy, không ít kẻ tự thầm tự hỏi rốt cục hai người này là cái giống quái vật gì, dụng lực và phí sức nhiều như vậy mà kiếm quang vẫn liên miên bất tuyệt, dường như chẳng bao giờ muốn dứt vậy.

Đúng lúc này thấy thấy hai bóng người tách ra, thanh niên áo xanh kia giờ kiếm cười mà rằng: “Lý công tử, xin cẩn thận nhé.”

Lời vừa dứt thì người thanh niên áo xanh kia tiến về phía trước liên tục ba bước, cứ mỗi một bước chân thì thấy mũi kiếm trên tay y đổi phương vị liên tục, nhưng tổng quan đều nhắm bốn huyệt đạo thiên đột, hai bên trung phủ và đan điền của chàng điểm tới.

Trước thế công hiểm hóc đó, Phi Dương cả người lạnh toát, liên tục thối lui về sau, đồng thời Lạc Thủy kiếm vung lên lia lịa, theo đó liên tục vang lên những tiếng keng keng ngân dài mãi không thôi. Nói thì dài, chỉ trong khoảng thời gian bằng mấy cái chớp mắt, tổng cộng người thanh niên áo xanh kia đã sử ra mười hai thức đâm liên hoàn, mà mỗi thức đều vô cùng thần tốc và chuẩn xác. Kiếm thuật y cao minh như thế, quả xứng đáng là cao thủ bậc nhất trong lớp người trẻ tuổi. Thức đâm cuối cùng dứt, bảy giờ nghe thanh niên áo xanh cười:

- Tại hạ đã không còn gì để có thể làm khó Lý công tử được nữa rồi. Cuộc chiến này đến đây là chấm dứt vậy.

Nói xong chống kiếm xuống đất, thờ dốc từng hơi dài song gương mặt tỏ vẻ mãn nguyện lắm. Phía đối diện Phi Dương đưa ông tay áo lau mồ hôi trên trán, đồng thời cao giọng nói lớn rằng:

- Thống khoái. Thống khoái. Đã lâu lắm rồi tại hạ lại mới có dịp thoải mái như vậy. Kiếm pháp của thiếu hiệp khiến Phi Dương này khâm phục vô cùng. Tại hạ bạo gan dám hỏi, liệu kiếm chiêu cuối cùng mà thiếu hiệp sử ra có phải Xạ nhật liên hoàn kiếm chăng?

Thanh niên áo xanh kia nghe chàng nói thì trả lời:

- Nhân quang của Lý công tử thật cao minh. Không ngờ chỉ mới nhìn qua, Lý công tử đã nhìn ra được xuất xứ của nó rồi.

Nghe nói vậy, Lý Phi Dương à lên một tiếng, tiếp theo đó cười lớn:

- Hóa ra vậy. Quả là liên hoàn kiếm chiêu danh bất hư truyền. Hà, tại hạ quả thật rất may mắn. Giả như lúc đó thiếu hiệp chỉ cần sử thêm ba thức liên hoàn qui diệt kiếm nữa, tại hạ tất bại không nghi ngờ gì nữa.

Người thiếu niên kia đáp rằng:

- Bản lĩnh sử kiếm của tại hạ hiện thời chưa thể làm được điều đó. Huống chi lần này được thưởng qua Phiêu phong kiếm pháp, lại được Lý công tử nhượng vài phần, quả thật vô cùng may mắn.

Nói đến đây quay sang phía quần hùng phía dưới cười mà rằng:

- Tại hạ không có ý lạm ngôn, bất quá để đánh giá một con người đâu chỉ bằng một hai lời mà có thể làm được. Huống chi mọi người đây chưa biết xuất thân của Lý công tử, thế nên hãy hết sức thận trọng trong hành động và lời nói kéo lỡ mai này chuốc họa vào thân.

Lại quay sang phía Lý Phi Dương vòng tay ra dấu từ biệt, sau đó cười lớn một tràng đoạn nói rằng:

- Ha ha, lát nữa ắt sẽ có đại sự kiện. Tại hạ rất muốn ở lại để chứng kiến một phần nhiệt náo. Hiềm một nỗi vì bận công sự nên phải cáo từ Lý công tử rồi, thật là đáng tiếc thay. Nếu có duyên, mai này chúng ta còn sẽ gặp lại.

Vừa dứt lời, người thanh niên này tung người phóng đi, phút chốc đã mất dạng. Triệu Du Thiên trông theo bóng y lắm bần: “Tên thiếu niên anh kiệt này nổi hừng thật không đúng lúc rồi. Xem chừng thể lực của Tứ đệ đã tiêu hao quá nửa.” Đang nghĩ thế thì thấy lúc này Lý Phi Dương quay đầu nhìn quần hùng một vòng:

- Không biết còn có vị anh hùng hào kiệt nào muốn đứng ra dạy bảo Lý mỗ nữa không?

Quần hùng phần vì e ngại bản lĩnh võ công của chàng, phần vì lời cảnh tỉnh của người thanh niên áo xanh vừa rồi nên nhất thời không ai dám đứng ra xuất chiến. Chờ một lúc không thấy có người nhảy ra khiêu chiến, Lý Phi Dương lại cất tiếng hỏi:

- Thực không còn ai nữa chăng?

Lúc này ở bên dưới chợt có một đại hán tóc tai lòa xòa, vận chiếc áo chên màu đen bó sát người làm nổi bật lên thân hình khá là lực lưỡng, trên tay y có cầm theo một thanh gươm đầu đao. Vừa khua thanh đao trên tay, gã đại hán này vừa cất giọng ồm ồm:

- Tiểu tử chớ ngông cuồng. Người khác sợ kiếm của ngươi nhưng ta thì không. Hừ! Nếu muốn sống thì hãy giao tiểu nha đầu kia cho bản đại gia. Đại gia

đây sẽ niệm tình mà tha cho một mạng.

Nghe qua lời lẽ này của y, Lý Phi Dương trong lòng cảm thấy rất bức bối. Ở bên cạnh Triệu Du Thiên chợt cười lớn:

- Tưởng là cao nhân phương nào, té ra là một con quỉ tóc dài. Ha ha, Phong quỉ Trương Kha, ta nghe nói Hoàng Hà Tứ Quỉ đi đâu cũng có nhau, không biết ba vị huynh đệ kia của ngươi đâu rồi.

Mọi người nghe vậy thì vô cùng ngạc nhiên. Vẫn nghe nói Hoàng Hà Tứ Quỉ là bốn tên đạo khấu hoành hành ngang dọc suốt một dải phụ lưu Hoàng Hà ở Long Môn trấn. Nghe nói bọn chúng là anh em ruột thịt, đi đâu cũng có bốn người, võ công cao cường, thủ đoạn ác độc, mấy năm gần đây luôn là nỗi ám ảnh của đám thủy thương mỗi khi có dịp quá quan trên khúc sông đó. Nếu quả gã kia mà là một trong Hoàng Hà Tứ quỉ thì quả rất đáng ngạc nhiên. Không hiểu vì lý do gì mà bọn chúng lại rời địa bàn, ngang nhiên đến Thường Châu gây náo động.

Lại nói về gã tóc xõa danh xưng Phong quỉ Trương Kha kia, nghe Triệu Du Thiên nói thế thì ngẩn người ra một lúc, sau đó thấy gã cười lớn:

- Thật không ngờ ngươi cũng biết đến đại danh Hoàng Hà Tứ Quỉ của mấy anh em chúng ta. Nếu đã biết vậy, sao không bảo huynh đệ ngươi ngoan ngoãn đứng im chờ huynh đệ chúng ta phát lạc đi.

Triệu Du Thiên cười ngắt, dù biết Lý Phi Dương đã phung phí rất nhiều sức lực cho cuộc chiến vừa rồi, song hiện thời họ Triệu vẫn rất có lòng tin với chàng:

- Đã là Hoàng Hà Tứ Quỉ thì xin mời cứ tự tiện vậy. Tứ đệ, với đám người này đệ cứ tận lực, không cần phải nương tay làm gì?

Trương Kha kia nghe vậy tức giận gầm một tiếng, vung đao nhắm Triệu Du Thiên chém mạnh xuống. Chỉ thấy họ Triệu cười ha hả, nhún nhẹ chân một cái đã tránh được chiêu đao vừa rồi. Trương Kha lúc này như càng thêm bức dọc, nhảy bổ lại như có ý định tiếp tục xuất thủ. Bất chợt có tiếng quát lớn:

- Tứ đệ. Dừng tay lại cho ta!

Lời vừa dứt thì có ba bóng người nữa nhảy ra. Ba người này ăn vận cùng một kiểu với Trương Kha, xem chừng chính là ba người còn lại trong Hoàng Hà Tứ Quỉ. Lúc này thấy một người xem chừng như là lão đại tiến về phía Lý Phi Dương đưa tay làm lễ:

- Lý công tử. Vừa rồi Tứ đệ của ta ngu xuẩn, làm quấy nhiễu đến Lý công tử. Trương Dã ta thay hấn tạ lỗi cùng công tử vậy.

Gã Trương Kha trông thấy đại ca của mình nhún nhường như thế ngạc nhiên lắm, lớn tiếng hỏi:

- Đại ca! Tại sao đại ca lại đi hạ mình với tên khốn ấy kia chứ?

Hắn vừa dứt lời thì lập tức lãnh nguyên một cái tát như trời giáng vào mặt. Trước mặt quần hùng thiên hạ, hắn lấy làm xấu hổ lắm, tuy thế Trương Kha không dám phản ứng với anh mình, chỉ uất ức nói:

- Đại ca làm thế không khiến cho bọn người trên giang hồ xem thường Hoàng Hà Tứ Quỉ chúng ta hay sao.

Gã đại ca không nói không rằng mà chỉ trừng mắt ra nhìn Trương Kha, lúc này hai gã khác thấy vậy vội kéo Trương Kha xuống. Đến đây Trương Dã cất tiếng nói:

- Lý công tử, Tứ đệ của chúng tôi có mắt như mù đã mạo phạm đến công tử. Tuy nhiên chúng tôi chỉ là bốn kẻ quê mùa thô dã, mong công tử đừng có để tâm. Hiện không có việc của bốn người chúng tôi nữa, Vương Dã xin cáo từ vậy.

Hắn vừa nói vừa từ từ rút vào đám đông. Ở xung quanh vang lên tiếng cười không ngớt:

- Thật là bốn con rùa đen rút đầu rút cổ.

- Ha ha, không ngờ Hoàng Hà Tứ Quỉ lại là mấy người như vậy. Tức cười đến chết mất.

- Theo ta thấy thì phải đổi lại là Hoàng Hà Tứ Quỉ mới đúng.

...

Từ đầu đến cuối, Phương Thành vẫn lặng im quan sát, không bỏ sót một tình huống đáng kể nào. Cho tới khi quan sát thấy tình cảnh trước mắt, cho rằng đây là cơ hội thuận lợi nhất để kích động quần hùng, bởi thế lão cất tiếng cười mà rằng:

- Ha ha. Giờ thì lão phu hiểu vì sao các vị đây không một ai dám công khai đứng ra khiêu chiến với tên tiểu tặc kia nữa rồi. Ất hẳn khi trông thấy bản lĩnh võ công của hắn, mọi người ai nấy đều cùng một bụng với Hoàng Hà Tứ Quỉ chẳng. Ha ha, ba vị khách của Trường Bạch sơn, Thiếu trang chủ Diệp An Thịnh của Thần Kiếm sơn trang, Thiết Xoa Môn chủ Khả Di ở Giang Tây... Ha ha, các vị cũng đều là những bậc anh hùng hào kiệt hiếm có ở đời.

Châm chọc một hồi, thăm cảm thấy những lời vừa rồi đã có tác dụng Phương Thành cất tiếp lời:

- Họ Phương này tài hèn sức mọn, Phi Ứng bang đầu người thừa lực mỏng thế nhưng quyết không mấy may e sợ bọn gian tà. Lần này lão phu và Phi

Ứng bang chính thức đứng ra hiệu triệu chư vị anh hùng, cùng đứng ra tiêu diệt tên tiểu ác tặc này. Thử hỏi chư vị anh hùng tại đây, còn có người nào có cùng chung chí hướng để sát cánh cùng lão phu chăng?

Lão vừa dứt lời, ở bên dưới có tiếng nói:

- Nhưng đầu gì tên tiểu tặc kia cũng chỉ có một mình. Nếu chúng ta lấy đông hiếp yếu, liên thủ mà đối phó hẳn, thiết nghĩ đó không phải là hành động của giang hồ chính phái. Ất hẳn mai này sẽ bị bọn tà giáo phiến tử chê cười.

Nghe thấy vậy Phương Thành cười lớn một tràng, sau đó cất giọng chính khí lẫm lẫm:

- Phương Thành xin có đôi lời muốn nói. Không biết chư vị anh hùng ở đây có ai biết đến trường đại chiến Phong Hoa Cổ tám mươi năm về trước chăng. Năm đó Ma giáo dùng thủ đoạn tập kích Tổng đà Cái Bang ở Dương Châu, nếu khi ấy không có liên quân của Chính khí minh bao gồm Thiếu Lâm - Cái Bang và Thần Kiếm son trang hợp lực đẩy lùi bọn ma đạo về Quang Minh đỉnh, thiết nghĩ không biết tình thế võ lâm hiện thời đã hỗn loạn như thế nào rồi. Hà hà, nếu như đó cũng gọi là lấy đông hiếp yếu thì quả thật lão phu không còn gì để nói. Thiết nghĩ để đối phó với bọn tà đạo ti bỉ, chúng ta không thể cứ khư khư giữ cái gọi là “quân tử đạo” cứng nhắc ấy được. Như thế khác nào kẻ không biết tự lượng sức mình để mua họa vào thân.

Phương Thành quả là một lão hồ ly rất biết kích động người khác, qua lời lão vừa nói vô hình dung những người còn lại không tham gia cùng Thần Ứng bang ắt hẳn đều là phường nhất gan, hoặc giả là không phải hào kiệt trong thiên hạ. Bởi thế lập tức lúc này đã có rất nhiều người nhao nhao hưởng ứng. Một vị tráng niên cầm theo mũi thiết xoa ba ngành tiếng lên phía trước mà nói rằng:

- Xin thỉnh an Phương bang chủ, thỉnh an chư vị anh hùng hào kiệt. Tại hạ tên gọi Triều Nghĩa, là môn chủ đời thứ bốn của Thiết Xoa môn. Nhân vừa rồi được nghe mấy lời phê phủ tâm can của Phương bang chủ, tại hạ lấy vô cùng ngưỡng mộ, hơn nữa tiêu diệt ác đồ chính là bổn phận của người luyện võ, vậy Triều Nghĩa cùng người của Thiết Xoa Môn xin đứng ra cùng bang chủ chung tay bảo vệ công đạo võ lâm.

Ở bên dưới theo đó có tiếng nhao nhao:

- Được. Vậy xin nghe theo sự sắp đặt của Phương bang chủ.

- Chung tay tiêu diệt tên ác tặc kia. Bắt tiểu nha đầu kia về tra xét.

- Anh em Điem Thương phái cũng xin nguyện một lòng.

...

Triệu Du Thiên trông thấy tình cảnh trước mặt thì chán nản thở dài:

- Ta thật là thất vọng cho cái đám người vẫn tự vỗ ngực xưng là võ lâm chính phái này. Ài, vẫn biết đây chỉ là những nhân vật hạng hai trên chốn giang hồ, thế nhưng tương lai võ lâm mai này sẽ như thế nào.

Lã Thăng Bình hai mắt ngấn lệ, khẽ kéo tay áo Phi Dương toan cất tiếng thì thấy chàng dịu giọng:

- Muội không cần phải nói gì cả. Huống chi đã đến nước này, bọn chúng nhất định sẽ không buông tha cho chúng ta đâu. Hừ, để ta xem cái lũ khốn kiếp ấy có thể làm được gì.

Nói đến đây chàng chống kiếm xuống đất, thần thái an nhiên:

- Tam ca, phiền lát nữa Tam ca bảo vệ Thăng Bình muội. Hôm nay tiểu đệ ắt khó tránh khỏi phải đại khai sát giới.

Lại nói về bốn anh em Hoàng Hà Tứ Quỷ, lúc này thấy khắp nơi xôn xao ra vẻ đồng tâm nhất trí tiêu diệt Lý Phi Dương, gã Tứ đệ Trương Kha cất tiếng nói:

- Đệ đang rất ngứa ngáy chân tay. Nếu đại ca e ngại, hãy để tiểu đệ xông pha lên trên. ...

Gã nói chưa dứt lời lập tức lại bị một cái tát nẩy lửa, ba người còn lại trừng mắt nhìn Trương Kha, một người nói lớn:

- Im mồm. Ngươi muốn đẩy bốn anh em chúng ta vào chỗ chết hay sao.

Phong quý Trương Kha vẫn chưa thôi âm ức:

- Nhưng mà đại ca, có rất nhiều người như thế huynh còn sợ gì chứ.

Nghe hẳn nói vậy, người đại ca Trương Dã kia trừng mắt:

- Ngu xuẩn! Thật là xấu hổ khi mấy người chúng ta lại có một đệ đệ ngốc như ngươi. Hừ, ngươi tưởng chúng ta sợ tên tiểu tử họ Lý đó sao. Nhảm rồi, chúng ta sợ là sợ người đứng sau hẳn kia.

Vương Kha nghe vậy co mình lại, thẳm hỏi:

- Đại ca, rốt cục thì đó là cao nhân phương nào vậy?

Vương Dĩ cất tiếng đáp:

- Ta cũng không dám chắc mười phần, bất quá ... Hừ, để có thể tồn tại được thì phải nên biết mình biết người. Tứ đệ, ngươi nghĩ xem giang hồ hiện tại, người nào là tuyệt đối không được phép dây vào?

- Ngũ Độc giáo chủ phải không?

- Không phải?

- Vậy thì là Võ lâm tam ma?

- Cũng không phải. Hừ, mấy tên ma đạo đó tuy đáng sợ thật nhưng có một người còn đáng sợ hơn nhiều. Đó chính là sư phụ của gã tiểu tử kia.

- Người đó là ai vậy đại ca?

- Hừ! Thà ban ngày thà gặp quỷ cũng không muốn gặp người này. Ngươi hãy chú ý xem trên tay gã tiểu tử kia có cái gì.

Nghe đại ca mình nói vậy, gã Trương Kha kia có chút chột dạ. Gã đưa mắt quan sát Lý Phi Dương một lần nữa, sau đó Vương Kha quay xuống đáp:

- Là kiếm thừa đại ca. Từ đầu đến cuối hắn vẫn dùng cây trường kiếm đó mà

Người đại ca của Vương Kha chán nản thở dài:

- Thật đáng thất vọng cho tên đầu to ngươi. Hừ, ta nói là trên tay của hắn kia. Thật chú ý mới nhận ra được, đó chính là chỉ hoàn màu xanh ngọc đặc trưng. Tứ đệ, ngươi đã bao giờ nghe câu “Chỉ hoàn hiệu lệnh. Huyết kiếm xuất dương. Quỷ khóc - Thần kinh” chưa.

Nghe đến đây, Vương Kha ngẩn người ra một chút rồi sau đó la hoảng:

- Đại ca, đệ biết rồi. Người thanh niên đó chính là đệ tử của Vạn Hoa Cốc chủ Quách Kinh Hàn.

Bạn đang đọc truyện *Đại Vận Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 12: Chân Đạo.

Cái tên “Quách Kinh Hàn” vừa buột ra khỏi miệng Vương Kha, rất nhiều người ngẩn ra nhìn gã. Sau cùng như hiểu ra được điều gì, người nọ rí rai tại người kia, nghe được tin tức này ai nấy đều lạnh toát sống lưng.

Giang hồ hiện tại, người nào có đủ bản lĩnh đào tạo ra một đệ tử có kiếm thuật cao minh đến như vậy? Đáp án dĩ nhiên không chỉ có một, thế nhưng có một cái tên làm ai nấy đều khiếp sợ không thôi: Vạn Hoa cốc chủ Quách Kinh Hàn.

Trước động thái đó của đám nhân sĩ võ lâm, ngẩn ra một lúc sau đó chợt có tiếng cười lớn phát ra vang vọng. Triệu Du Thiên đưa tay ôm bụng cười sặc sụa, vừa cười vừa hỏn hển nói:

- Ha ha... Ha ha, thật là buồn cười chết mất. Ta quả thật là quá ấu trĩ, ấu trĩ quá mức rồi. Ai, ai! Thế mà lúc đầu lại quên bằng điều này đi chứ. Ha ha... Tứ đệ ơi là tứ đệ, chúng ta được cứu rồi.

Đúng lúc này có một thanh niên trẻ tuổi bước ra, hướng về phía Lý Phi Dương đoạn run giọng hỏi:

- Lý thiếu hiệp. Không biết sư phụ thiếu hiệp có phải là Vạn Hoa cốc chủ Quách Kinh Hàn hay chăng?

Lý Phi Dương lúc này đã hiểu ra cơ sự, lập tức lên tiếng đáp:

- Chính thế. Ân sư của tại hạ chính là Vạn Hoa cốc chủ Quách Kinh Hàn.

Hốt nhiên trong giây lát bốn bề xung quanh im lặng như tờ!

Vạn Hoa cốc chủ Quách Kinh Hàn - cái tên này vừa chính thức được thốt ra, ai nấy nghe được đều đổ mồ hôi lạnh. Những thanh niên trẻ tuổi đã từng xưng danh, đứng ra gây khó dễ cho chàng ai nấy đều rất hoảng sợ. Đám người chính thức bước ra toan liên thủ tiêu diệt Lý Phi Dương mặt mũi lại càng

khó coi. Lúc này dù gương mặt tái đi vì sợ hãi, song Phương Thành biết đã lỡ ngồi vào thế cười hổ nên đành gượng nói:

- Mong chư vị anh hùng hãy thật bình tĩnh. Lời nói của tên gian tặc kia liệu có mấy phần đáng tin. Hơn nữa cho dù đó là sự thật, không cứ cậy có đại nhân vật đứng ra nâng đỡ là có quyền nghênh ngang làm ác. Mọi người hãy an tâm, lão phu xin đứng ra làm chủ chuyện này.

Phương Thành dứt lời, ở bên dưới lập tức có tiếng la lớn:

- Phương bang chủ, ông làm chủ được nổi chuyện này sao. Huống chi tính khí của Vạn Hoa cốc chủ ai mà không biết chứ.

Đồng thời phía dưới có tiếng nhao nhao: “Tiểu sinh thấy rồi. Là Tổ mẫu lục giới chỉ. Ai ai, chắc chắn là nó rồi.” Bên dưới lúc này có vài thanh niên bước ra, hướng về phía Lý Phi Dương làm lễ:

- Lý công tử, chỉ vì mấy anh em chúng tôi có mắt như mù, lại bị lời lẽ của bang chủ Phi Ứng bang làm cho u mê nên đã đắc tội rồi. Mong Lý công tử lượng thứ cho.

Rất nhiều người vì da mặt quá mỏng nên không đủ can đảm đứng ra tạ lỗi, trong lòng thì cầu trời khấn Phật cho bản thân tai qua nạn khỏi kiếp này. Lúc ấy lại thấy Triệu Du Thiên phát tay áo cười nói:

- Từ đệ, chúng ta đi thôi!

Lý Phi Dương nghe vậy toan đỡ Lã Thăng Bình lên xe, nhưng sau đó như nghĩ ra điều gì liền nói:

- Tam ca, còn chuyện của tam ca với đám người Thánh Hóa giáo thì thế nào vậy?

Triệu Du Thiên ghé sát vào tai chàng, hạ giọng nói: “Bản tính của Triệu Du Thiên này thế nào, lão Tam còn không rõ hay sao. Chỉ cần đệ an toàn rồi khỏi đây, ta sẽ tìm cách thoát khỏi đám người Thánh Hóa giáo kia.”

Không còn cách nào khác, Lý Phi Dương liền đưa tay xá dài một cái đoạn lên tiếng:

- Tất cả mọi chuyện ngày hôm nay đều chỉ là hiểu lầm. Hơn nữa “oan có đầu, nợ có chủ”, mong mọi người đừng vì phụ thân của Lã tiểu thư đây mà làm khó cho cô ấy. Tại hạ xin cáo từ vậy.

Chàng nói dứt lời, nhất loạt quần hùng không ai có ý kiến gì khác. Đến lúc này mấy người Thánh Hóa giáo mới vội vã nhảy ra, một người cười mà rằng:

- Triệu Du Thiên, tai ách của huynh đệ ngươi đã được hóa giải rồi. Bây giờ là đến chuyện của đám người chúng ta vậy.

Triệu Du Thiên nghe thế toan lên tiếng thì bất chợt có một tiếng quát vang lên như sấm:

- Khoan!

Liền tiếp theo đó là một chuỗi cười rền vang như xoáy sâu vào màng nhĩ, quần hùng ai nấy đều lạnh cả sống lưng, thậm chí người yếu bóng vía còn rùng mình hoảng hốt. Mọi người đưa mắt nhìn thì thấy một độc nhãn trung niên vận bộ trường sam màu xanh, mắt trái được che lại bằng một tấm vải đen, gương mặt y chẳng chịu vết sẹo ngang dọc, trên tay người này còn cầm theo một chiếc gậy trúc.

Vừa xuất hiện, độc nhãn trung niên đồng thời chậm rãi bước về phía Lý Phi Dương. Bỗng vào tràng cười khùng khiếp vừa rồi, mọi người đều có chung một nhận định rằng: ắt hẳn võ công của y phải ghê gớm lắm. Lúc ấy thấy y mở miệng quát lớn:

- Tiểu tử ngươi là đệ tử của Quách lão tặc?

Đám gọi Vạn Hoa cốc chủ Quách Kinh Hàn bằng danh xưng như thế, võ lâm hiện thời mấy ai có cái gan này. Mọi người nghe thấy vậy đều khiếp sợ không thôi. Lúc này mới thấy Lý Phi Dương chống kiếm, điềm tĩnh đáp:

- Hừ, tên chột ngươi là ai mà lếu láo như vậy. Hừ, sư phụ ta chính là Vạn Hoa cốc chủ Quách Kinh Hàn.

“Ha ha ha... Ha ha ha... Quả là ông trời có mắt mà. Rốt cục hôm nay ta cũng đã thỏa phần nào ước nguyện rồi.”

Một chuỗi cười dài âm âm như pháo nổ, sau đó thấy gã độc nhãn giờ cao gậy trúc chỉ về phía Phi Dương rồi nói:

- Người khác sợ Quách lão tặc chứ ta thì không. Tiểu tặc, hai mươi năm trước con mắt này của ta đã bị lão phé đi, đến bây giờ ta lại có cơ hội trả lại món nợ này trên người đệ tử của lão rồi.

Lý Phi Dương hừ lạnh một tiếng:

- Ác tặc. Rốt cục ngươi là ai. Nếu có can đảm thì xưng danh đi.

Độc nhãn trung niên kia cười gằn đáp:

- Được, hãy đóng tai lên mà nghe cho rõ. Kiếm ma Lưu Khởi Hà chính là danh xưng của ta.

Y vừa nói đến đây ở dưới lập tức có náo động, rất nhiều người vì lo sợ bản thân vận số không tốt nên lên lút bỏ đi, tuy thế nhưng số đông vẫn bạo gan nán lại xem náo nhiệt. Nói thêm về Lư Khởi Hà, y chính là người trẻ tuổi nhất Võ lâm tam ma song hung danh không vì thế mà kém phần thua sút. Nghe đồn hai mươi năm về trước, trong lần Vạn Hoa cốc chủ Quách Kinh Hàn huyết kiếm Thái Hồ, y là người duy nhất sống sót trong đám thủy tặc, tuy thế nhưng họ Lư cũng phải bỏ một con mắt của mình trong trận chiến năm đó.

Sau lần ấy, Kiếm ma Lư Khởi Hà qui ẩn một thời gian dài, bảy năm sau họ Lư tái xuất trở lại và không ngừng reo rắc tai ương, lại nghe nói võ công y đã tiến bộ hơn xưa nhiều lắm. Bởi thế khi biết Lư Khởi Hà ngang nhiên xuất hiện ở Thường Châu, những người có mặt ở đây không tránh khỏi một trận đau tim.

Về phần Diệp An Thịnh, lúc này chỉ thấy gương mặt già hơn tái đi song vẫn nhỏ giọng phân phó cho mấy tay thuộc hạ lên ngựa quay đi, dường như là quay về Thần Kiếm sơn trang báo tin.

Lúc này thấy Triệu Du Thiên gương mặt trầm lại, quay sang phía Lý Phi Dương nói:

- Tứ đệ. Đệ hãy mau lập tức hộ tống Lã cô nương lên đường. Để ta ở lại cản đường tên họ Lư này.

Kiếm ma Lư Khởi Hà nghe vậy chỉ khẽ lắc đầu, tiến lên cười lớn:

- Thật không biết tự lượng sức mình.

Vừa nói trúc bông nhắm bờ vai của họ Triệu đánh tới. Họ Triệu đảo thân, cả người uốn một cái, chiếc đàn hương phiến trên tay nhắm mi tâm Lư Khởi Hà điểm tới, miệng thì quát:

- Tứ đệ. Hãy mau đi đi, còn chờ gì nữa.

Tuy nhiên Lý Phi Dương lúc này không nghe theo lời của Triệu Du Thiên mà cũng xách kiếm nhảy vào vòng chiến. Lúc này nghe Lư Khởi Hà cười ha hả, tả thủ quơ lên nhanh như chớp, lại nghe “bách” một tiếng, chiếc đàn hương phiến đã bị hất năm tron trong tay. Đồng thời ngay sau đó trúc bông nhắm Phi Dương vụt mạnh theo thế Hoàn tảo thiên quân, một chân lăng không nhắm người họ Triệu đá tới.

Chiêu thức thoát trông có vẻ đơn giản là thế, ấy vậy thấy Triệu Du Thiên kêu ái chà một tiếng lớn, khom người lại phía sau, rất vất vả mới tránh được một cước vừa rồi của Kiếm Ma. Lúc này nhìn sang thấy Phi Dương sử kiếm hất lên đỡ chiêu của họ Lư, tiếp theo sử thức Truy tinh trực nguyệt, nhắm cổ họng của hán đấm tới hòng giải nguy cho huynh đệ của mình.

Kiếm ma Lư Khởi Hà không hề bối rối, khẽ khom người một cái đã tránh được kiếm chiêu Truy tinh trực nguyệt thần tốc ấy, hữu thủ vuron dài, trúc bông trong tay theo đó như có linh tính nhắm ngực Phi Dương điểm tới. Phi Dương toan hoành kiếm ra đỡ bất chợt trúc bông đi được nửa đường bất giác đổi thế, như hóa thành năm sáu bóng ảnh vì vút nhẹ khắp người chàng mà vụt tới liên miên. Bóng trúc bông rợp trời, kín đất làm Phi Dương luống cuống không biết làm thế nào. Ở phía sau Triệu Du Thiên chân đầm, tay đá cật lực thế nhưng chẳng thể gây một chút khó dễ gì cho họ Lư.

Quần hùng bị cuộc chiến trước mắt dọa cho chết khiếp, càng quan sát càng thấy võ công của Lư Khởi Hà cao minh đến độ nào. Đáng sợ hơn, Kiếm Ma như vẫn chưa sử ra bản lĩnh chân chính của mình, bộ dạng hán lúc này vẫn hết sức ung dung. Qua một lúc nghe Lư Khởi Hà cười dài, hô một tiếng:

- Trúng này!

Nghe bạch một cái, Phi Dương cảm thấy bả vai đau buốt, Lạc Thủy kiếm trong tay lỏng ra như chực rơi xuống đất. Chưa kịp hoàn hồn thì lập tức cả thân chàng cứng đờ, thoáng chốc đã bị họ Lư điểm trúng huyết đạo. Lại nghe bộp bộp mấy tiếng, Triệu Du Thiên lao đảo rồi khụy xuống đất. Phi Dương trông thấy vậy đau lòng kêu lên:

- Tam ca!

Lư Khởi Hà thấy vậy cười nhạt:

- Hấn không sao đâu. Hà hà, tưởng thế nào ai dè võ công của tiểu tử nguoi lại kém cỏi như vậy.

Lã Thăng Bình trông thấy vậy đau đớn, loạng choạng bước lại phía Phi Dương, run giọng thốt:

- Dương ca. Dương ca!

Lư Khởi Hà dường như cũng bị tình cảnh này làm cho cảm động, chỉ thấy y ngoảnh mặt đi, lại cất lời rằng:

- Được. Đến nước này cho mấy người các nguoi thoải mái hàn huyên một chút trước khi chết vậy.

Vừa nói y vừa xách cổ áo Triệu Du Thiên quăng bịch một cái lại phía mấy người Lý Phi Dương. Đến đây đám người Thánh Hòa giáo bước về phía trước, một người chỉ về phía Triệu Du Thiên rồi lên tiếng:

- Mấy người chúng tôi là người của Thánh Hòa giáo ở Tây Vực. Dù cách xa ngàn dặm, thế nhưng lâu nay vẫn nghe đại danh của Lư các hạ như sấm động bên tai, đến hôm nay lại được chứng kiến tận mắt, quả thật danh bất hư truyền. Chỉ là người kia vốn là trọng phạm của tề giáo, mong các hạ nể mặt mà giao hán lại cho chúng tôi áp giải về tông đàn phục mệnh.

Lưu Khôi Hà cười lớn nói:

- Không được. Không được. Người này vốn do Lưu mỗ bắt được, như vậy theo lẽ thường ắt phải thuộc về Lưu mỗ. Hôm nay Lưu mỗ không có hứng, đề nghị của quý giáo e rằng không thể tuân theo được rồi.

Mấy người Thánh Hòa giáo sa sầm nét mặt, gã cầm đầu cất tiếng nói:

- Họ Lưu người đừng khinh người quá đáng.

Lưu Khôi Hà vẫn điềm nhiên, đưa tay nhặt Lạc Thủy kiếm dưới đất, cười mà rằng:

- Bốn vị đây tùy chọn vũ khí, nếu liên thủ tiếp được Lưu mỗ ba kiếm, Lưu mỗ lập tức đáp ứng yêu cầu của quý giáo.

Đám người Thánh Hòa giáo nghe thế đồng thanh hét lớn: “Ngông cuồng!” Nói rồi rút trong mình ra bốn chiếc thiết giáp ngắn, đồng loạt xông về phía Lưu Khôi Hà. Lúc này thấy bóng họ Lưu nhao lên một cái, trường kiếm trong tay y như hóa thành một dải sáng mờ ảo.

Diễn biến trước mắt xảy ra trong thoáng chốc, quần hùng lúc ấy chỉ nghe thấy mấy thanh âm hoảng loạn, lát sau lại thấy bốn người Thánh Hòa giáo mặt không chút huyết sắc, nhìn kỹ thì thấy người nào người nấy máu tươi loang lổ. Thì ra bọn họ đều bị họ Lưu dụng kiếm rạch lên ngực bốn vết thương, vị trí và lực đạo như đều nhau chần chẫn. Kiếm thuật ghê gớm đến mức ấy, quả khiến người ta kinh hãi không thôi.

Nhiều người khi quan sát dấu kiếm để lại trên người của đám giáo đồ Thánh Hòa giáo kia đều âm thầm tặc lưỡi, càng thêm ghê sợ bản lĩnh kiếm thuật của Kiếm ma Lưu Khôi Hà. Lúc này thấy họ Lưu chậm rãi:

- Ta và mấy vị không thù không oán, bởi thế cũng không muốn gây thêm xung đột làm gì. Thành mấy vị quay bước đi cho.

Biết là bằng vào mấy người hiện tại không thể làm gì được Kiếm ma Lưu Khôi Hà, đám người Thánh Hòa giáo cố gắng nín nhịn rồi đi. Đúng lúc ấy thì nghe thấy Triệu Du Thiên lớn tiếng nói:

- Ha ha, hân các vị anh hùng ở đây đều đã từng nghe đến ác danh của Kiếm ma Lưu Khôi Hà. Thế nhưng sao đến giờ họ Triệu ta vẫn chưa thấy bậc anh hùng nào trượng nghĩa đứng ra mà tã ma vệ đạo, tạo phúc cho võ lâm vậy.

Nghe họ Triệu nói vậy, mặc dù có chút xấu hổ song toàn thể quần hùng im thin thít. Vốn dĩ nếu tất cả cùng chung tay nhất trí đoàn kết lại cũng có khả năng đối phó được hân. Thế nhưng hết thấy đều đã chứng kiến qua bản lĩnh ghê gớm ấy, không một ai dám đứng chặn đầu hòng tên mũi đạn, nhất là không muốn trở thành vật đầu tiên bị tể thần. Đến lúc này nghe Triệu Du Thiên cười lớn:

- Ha ha, thật là một lũ nguỵ quân tử hèn nhát chỉ biết khua môi múa mép, mở miệng là nhắc đến cái gọi là chính khí võ lâm, vung tay nhắc chân một cái thì bảo đó là tà ma vệ đạo. Nực cười thay, nực cười thay!

Quần hùng nghe thấy mấy lời mắng chửi này của Triệu Du Thiên ai nấy đều đỏ mặt không thôi. Lại nghe Lưu Khôi Hà cất tiếng cười ngạo nghễ:

- Tiểu dân tộc nguời nói hay lắm. Được, họ Lưu ta làm ác từ năm mười tuổi, hơn ba mươi năm nay đã giết hơn mấy trăm mạng người, già trẻ, trai gái, lớn bé, thiện ác... đều có đủ, ác danh đã chồng chất như núi rồi. Hôm nay Kiếm ma Lưu Khôi Hà này hiện thân ở đất Thường Châu này, không biết có bậc anh hùng nào đứng ra chủ trì công đạo chăng?

Hắn vừa dứt lời lập tức có hơn mười người tiến về phía trước, hầu hết trong đó là thanh niên trẻ tuổi. Trong số đám người này vẫn có một vài người sắc mặt trắng bệch, cả người run run song xem ra vẫn thực sự cũng có vài phần hào khí. Một thanh niên trẻ tuổi đồng dạng nói:

- Họ Lưu người đừng có tự cao tự đại. Mấy người chúng ta tuy võ nghệ không bằng người song quyết không chịu làm phường rùa đen rút đầu rút cổ. Ở đời ai cũng phải chết, hôm nay được oanh oanh liệt liệt một phen thiết nghĩ cũng không có gì hối hận nữa.

Lý Phi Dương đưa mắt nhìn thì thấy người vừa nói là gã bạch diện Lưu Chí Thừa - thiếu chủ của Xuyên Vân kiếm phái, người đã từng giao thủ với mình. Trong đám người này còn có cả Diệp đại công tử Diệp An Thịnh - thiếu chủ của Thần Kiếm sơn trang, bởi thế chàng thầm nghĩ: “Rốt cục thì tên họ Diệp này cũng có một phần cốt khí.”

Nào ngờ Lưu Chí Thừa vừa dứt lời thì một tràng cười dài ha ha cất lên, tự khi nào bóng ảnh của Kiếm ma Lưu Khôi Hà đã tung hoành ngang dọc giữa đám người trẻ tuổi kia, gây trúc trên tay hân điểm tới đâu thì có người ngã ra đến đấy. Phút chốc đám thanh niên hào kiệt kia nhất loạt ngã rạp ra đất, lại nghe họ Lưu tiếp tục cười lớn:

- Hay lắm. Còn người nào muốn làm anh hùng hào kiệt nữa không?

Đám người của Thần Kiếm sơn trang ào lên toan tìm cách giải vây Diệp An Thịnh. Thế nhưng họ Lưu như không có ý định tiếp tục tấn công đám anh hùng trẻ tuổi kia, lúc này thấy y vừa cười vừa tiến gần về phía đám người Phương Thành:

- Vừa rồi Lưu mỗ ở dưới quan sát thì thấy các vị anh hùng đây hào khí can vân, một hai đòi làm cái gì đó gọi là “giữ gìn công đạo” phải không?

Thiết Xoa môn chủ Triều Nghĩa run giọng nói:

- Hừ! Luru Khởi Hà người đừng khinh người quá đáng. Để Triều Nghĩa ta lãnh giáo...

Họ Triều vừa nói đến đó thì thấy bóng Luru Khởi Hà hoa lên trước mắt, chưa kịp hiểu rốt cục đã có chuyện gì thì đã nghe tiếng gió lướt ngang mặt, lập tức hôn mê ngất xỉu. Mọi người giật mình hoảng hốt ngừng đầu quan sát lại chỉ nghe mấy tiếng “phách... phách...” liên hồi, nhìn lại thì mấy tên đệ tử Thiết Xoa môn người nào người nấy ôm bụng lăn lộn, không tài nào gượng dậy nổi.

Quần hùng bị diễn biến trước mắt làm cho kinh sợ ngây người. Lại nghe Luru Khởi Hà cười vang:

- Phương bang chủ, vừa rồi ở dưới thấy bang chủ chính khí bùng bùng, luôn miệng đòi tiêu diệt ác tặc bảo vệ công đạo cho vô lâm. Những lời chính nghĩa ấy của bang chủ làm Luru mỡ này vô cùng khâm phục.

Phương Thành nghe hẳn nói vậy gương mặt trắng bệch:

- Họ Luru người muốn làm gì vậy?

Luru Khởi Hà cười:

- Nào đây đâu phải chuyện của Luru mỡ đâu. Chỉ là Luru mỡ muốn thành toàn cho bang chủ, giúp bang chủ trở thành một bậc anh hùng hào kiệt đại danh鼎鼎 thôi.

Phương Thành hốt hoảng lùi lại, đám đệ tử Phi Ứng bang ào lên toan cản đường Luru Khởi Hà song lập tức đều bị gậy trúc trong tay hắn đánh cho liêng xiêng. Họ Luru lại thấy Phương Thành như có ý định đào tẩu thì cười gằn, nhaoáng một cái đá áp sát lão. Tiếp đó hữu thủ vung lên như chớp, thoáng chốc đã tung ra cả chục cái tát như trời giáng vào mặt Phương Thành.

Mọi việc diễn ra quá nhanh, mọi người định thần nhìn lại thì thấy lúc này hắn ta đã kịp túm lấy cổ áo họ Phương rồi lẳng không quăng mạnh ra đất, theo đó một tiếng bịch khô khốc vang lên. Ngay lập tức Phương Thành nằm lăn lộn dưới đất, miệng trào máu tươi, trông bộ dạng thê thảm vô cùng.

Đến lúc ấy chỉ thấy Luru Khởi Hà chỉ tay về phía đám đệ tử còn sót lại của Phi Ứng bang đồng thời gằn giọng:

- Kề nào tiến tới đỡ lão dậy. Kề đó lập tức vong mạng!

Nghe thấy thế, không một ai dám động dậy nửa bước. Khi quan sát thấy thảm trạng của Phương Thành, mấy người Triệu Du Thiên lấy làm hả hê lắm. Song khi nghĩ đến thù đoạn ghê gớm đó của hắn thì lòng chùng xuống. Lý Phi Dương khẽ thở dài một tiếng:

- Ngươi ca vô công kém cỏi, đã không bảo vệ được muội rồi.

Lã Thăng Bình mắt đầm lệ, lại cố dùng hết sức bình sinh toan xóc chàng đứng dậy nhưng không nổi, lúc này thổn thức nói:

- Dương đại ca, có lẽ số phận đã an bài như vậy rồi. Thế nhưng sau khi muội biết được sự thật về phụ thân, lại được quen biết với một người như huynh đây, mấy ngày hôm nay là mấy ngày hạnh phúc nhất đời muội.

Lại nói về chuyện Luru Khởi Hà, mọi người ai nấy đều thót tim xem tiếp tục hắn sẽ ra tay với ai. Lúc này thấy Kiếm ma hắn đưa mắt quét một vòng, đoạn ngạo nghễ nói:

- Còn ai muốn làm anh hùng hào kiệt nữa không?

Khi không nghe thấy ai lên tiếng, Luru Khởi Hà ngửa mặt cười ha hả:

- Không ngờ vô lâm chính giáo đã suy vi đến mức này rồi. Ha ha, hôm nay quả thật là một ngày có ý nghĩa lắm. Ta xem, rốt cục cũng chỉ có đám thanh niên kia là có chút hào khí mà thôi.

Vừa nói Luru Khởi Hà vừa chỉ tay vào đám người Luru Chí Thừa. Bọn người này mặc dù bị đánh đến độ không đứng thẳng người dậy được song vẫn có một vài người to gan lớn mật ngoác miệng chửi Luru Khởi Hà. Nào đâu họ Luru vẫn không quan tâm lắm đến đám người này mà từ từ tiến về phía Phương Thành, miệng mở một nụ cười nhạt. Nụ cười ngạo nghễ ấy, ánh mắt lạnh lùng ấy lại phối hợp với những vết sẹo chằng chịt trên mặt lão ta, trông thật ghê sợ.

Họ Phương trông thấy hai mắt Kiếm ma Luru Khởi Hà sáng quắc, gương mặt đầy sẹo kia co giãn liên hồi thì lấy làm khiếp đảm lắm, nén đau cổ lúi trên đất, miệng thều thào:

- Rốt cục họ Luru người muốn làm gì vậy?

Luru Khởi Hà như đang nghiêng ngó dò xét lão một hồi, sau cùng làm bộ tặc lưỡi nói:

- Giống. Giống lắm. Quả là rất giống. Chẳng những về ngoại hình mà tính cách cũng giống Kiếm ma Luru Khởi Hà ta lắm. Đều thuộc một lũ người ti bi hạ lưu bất nhân tính. Những loại người như thế này thì đáng chết vạn lần.

Mọi người nghe thấy Luru Khởi Hà tự mắng bản thân mình thì ngạc nhiên lắm, lại qua lời lẽ khôi hài của hắn thì muốn cười mà không cười nổi. Lúc này nghe Luru Khởi Hà hùng hăng:

- Phương bang chủ, không biết Phương bang chủ có muốn sống không vậy.

Phương Thành nghe thấy còn một tia sinh lộ, cuống cuống lên tiếng:

- Lão phu đã sai rồi, lão phu đã sai rồi. Mong Lư đại hiệp tha cho một con đường sống.

Nghe lão nói vậy Lư Khởi Hà cười vang:

- Không biết Phương bang chủ đã sai ở đâu vậy?

Trông thấy bộ dáng thảm thương và hèn nhát của Phương Thành, Kiếm ma Lư Khởi Hà lại lên tiếng:

- Ha ha, quả thật là sai rồi. Lư Khởi Hà ta không phải là đại hiệp gì, huống chi Phương Thành người xưng là lão phu cho ai nghe đây? Hừ, họ Phương người muốn sống phải không?

Phương Thành cuống quýt gật đầu, chỉ thấy Lư Khởi Hà ngẩng đầu nhìn trời, lơ đãng mà nói rằng:

- Muốn sống cũng được. Kiếm ma Lư Khởi Hà ta hành tẩu mấy chục năm trên chốn giang hồ nhưng đến giờ vẫn chưa có truyền nhân. Nhân lần này may mắn gặp được một kẻ vô lại giống họ Lư ta đến vậy, bởi thế nên sinh lòng mến tài, muốn thu Phương Thành người làm đồ đệ.

Phương Thành tái mét mặt:

- Chuyện này...

Lư Khởi Hà đưa tay với lấy Lạc Thủy Kiếm, sau đó vừa vuốt ve thanh kiếm vừa lơ đãng hỏi lại:

- Muốn hay không muốn?

Trông thấy thanh trường kiếm sáng loáng trên tay họ Lư, Phương Thành không có gan để nói thêm hai lời, lão ta liên tục gật đầu:

- Muốn. Muốn... Đồ nhi xin ra mắt sư phụ.

Quần hùng thấy vẻ ham sống sợ chết, vô si đến cực điểm của Phương Thành thì vô cùng chán ghét. Lúc này thấy một gã đệ tử Phi Ưng bang bước ra lớn tiếng nói:

- Phương bang chủ, tại hạ xưa nay ngưỡng mộ võ công của ông mà đầu nhập vào Phi Ưng bang. Nhưng đến hôm nay được chứng kiến chân phẩm của ông thì lấy làm thất vọng vô cùng. Kể từ thời khắc này, Vi Thường này không còn là người của Phi Ưng bang nữa.

Lư Khởi Hà nghe vậy cười to một tràng dài:

- Được, vậy chúng ta làm lễ bái sư đi thôi. Hừ, để gia nhập làm đệ tử của Kiếm ma Lư Khởi Hà ta không khó lắm, nhưng cũng cần phải có hai điều kiện.

Phương Thành run giọng hỏi lại:

- Là hai điều kiện gì vậy?

Họ Lư đưa tay chỉ vào gương mặt mình đoạn cười nói:

- Phương Thành, lão tuy rất giống Kiếm ma Lư Khởi Hà nhưng vẫn có một vài điểm chưa được hoàn thiện lắm. Đó chính là mặt lão không có sẹo và hai mắt vẫn còn nguyên. Bởi thế điều kiện để làm lễ bái sư đó chính là...

Hắn mới nói đến đây Phương Thành đã hiểu ý sợ run, hoảng hốt nói:

- Mong Lư đại tổ tông tha cho một cái mạng, tha cho tiểu nhân một cái mạng...

Lư Khởi Hà quơ quơ thanh kiếm đoạn ra giọng đầy vẻ ngạc nhiên:

- Họ Lư ta có nói là sẽ lấy mạng của người lúc nào đâu. Yên tâm đi, chỉ khoét đi một con mắt và rạch vài cái lên mặt, rất nhanh, sẽ không đau lắm đâu, rất nhanh sẽ qua thôi.

Quần hùng nghe thấy mấy lời lẽ đùa cợt ấy của y đều lạnh tóc gáy, tuy thế nhưng phần vì biết bản lĩnh của y rất cao cường, lại phần vì chán ghét sự vô si của Phương Thành nên không ai ra mặt can thiệp. Đến lúc ấy Phương Thành bất ngờ quay sang phía ba người Lý Phi Dương cất tiếng:

- Ài. Ta quả thật đáng trí quá, chút nữa quên đi mấy tên tiểu tử các người. Hừ, đã ra tay thì làm một lượt cho thật gọn ghẽ. Tiểu tử họ Lý kia, người có muốn sống không?

Lý Phi Dương hừ lạnh một tiếng:

- Muốn thì sao mà không muốn thì sao. Hừ, đã rơi vào tay ác tặc nguoi, muốn chém muốn giết gì thì tùy.

Lưu Khởi Kỳ thấy tâm chí chàng cứng rắn vậy cười vang:

- Ăn nói thẳng thắn lắm. Được, họ Lưu ta lập trọng thệ. Chỉ cần nguoi dập đầu gọi ta ba tiếng sư phụ, ta nhất định sẽ tha cho nguoi một cái mạng.

Nghe y nói thế, chàng cười lớn:

- Ha ha, họ Lý ta tuy muốn sống nhưng thứ cho ta, những chuyện bất nghĩa, bại hoại vô sỉ như thế ta không làm được.

Lưu Khởi Kỳ lắc đầu:

- Tiểu tử nguoi nói sai rồi. Hãy nhớ kĩ câu này của ta: Danh dự của đại hiệp, khí tiết của đại trượng phu, tất cả đều không quan trọng bằng tính mạng của người lương thiện. Đó mới là chân đạo vậy.

Nói đến đây lão lại cười, ánh mắt chăm chú quan sát biểu tình của Phi Dương và Thăng Bình, đoạn tiếp lời:

- Thế nhưng ta xem nguoi cũng là người có nghĩa khí. Như vậy đi, hôm nay họ Lưu ta phá lệ, tha cho một và chỉ một trong ba người các nguoi được sống. Giờ cho phép tiểu tử nguoi được lựa chọn, ai sẽ là người đó đây?

Trước câu hỏi bất ngờ đó của y, Lý Phi Dương không biết chọn sao cho phải, trong lúc lòng dạ đang rối như tơ vò thì thấy Triệu Du Thiên cười vang:

- Tứ đệ, Anh em chúng ta đã thề đồng sinh cộng tử, đệ việc gì phải băn khoăn lựa chọn chứ. Lưu Khởi Hà, ta xem họ Lưu nguoi tuy là dạng ác tặc nhưng cũng không phải là kẻ nguy hiểm từ vô sỉ, bởi thế sau khi hạ sát huynh đệ chúng ta xin hãy đừng gây phương hại gì đến cho Lã cô nương nữa.

Lý Phi Dương nghe thế nén bi thương, cười mà nói:

- Được. Vậy mọi việc cứ như lời Triệu ca vậy.

Lưu Khởi Kỳ nghe thấy chàng nói vậy thì lớn tiếng đáp ứng:

- Hào. Vậy xin mời Lã cô nương lên xe trở về Biện Kinh phủ. Họ Lưu này xong việc ở đây sẽ liệu mình bảo hộ cho cô an toàn trở về Biện thành. Kìa, Lã cô nương làm gì thế?

Lúc này chỉ thấy Lã Thăng Bình hai mắt nhòa lệ, giữ chặt lấy tay Lý Phi Dương đoạn lắc đầu mà nói:

- Dương ca không màng sinh tử vì Lã Thăng Bình này, nếu hôm nay ta bỏ huynh ấy mà đào thoát một mình hóa chẳng phải kẻ bất nhân bất nghĩa sao. Bởi thế lần này ta cam tâm tình nguyện ở lại đây, thỉnh cầu nguoi hãy thả Triệu đại ca ra. Đoạn đường sinh tử từ nay về sau, ta và Dương ca xin cùng bước song hành vậy.

Lý Phi Dương hai mắt nhòa lệ:

- Được rồi. Vậy xin phiền nguoi thả Triệu đại ca ra.

Kiểm ma Lưu Khởi Hà trông thấy vậy gật đầu: “Cảm động lắm. Được, ta sẽ đáp ứng hai nguoi.” Nói đoạn đưa tay điểm nhanh lên người Triệu Du Thiên một cái, tay kia túm lấy người họ Triệu điểm nhiên quăng ra.

Vừa giải được huyết đạo, Triệu Du Thiên lồm cồm bò dậy rồi cười trong làn nước mắt:

- Được, đầu gì có một người sống sót vẫn còn hơn không. Họ Triệu hôm nay đứng ở đây lập trọng thệ, đời này còn thở một hơi nhất định sẽ tìm cách báo mối thù ngày hôm nay.

Nói xong Triệu Du Thiên tập tễnh bước ra ngoài, đi được một quãng rồi dừng lại, hai mắt vẫn trừng trừng nhìn Kiểm ma Lưu Khởi Hà. Có rất nhiều người bị cảnh tượng cảm động trên làm cho ứa nước mắt, lúc này một thanh niên trẻ tuổi bước ra nói:

- Các vị anh hùng đại hiệp, sống hơn hai mươi năm nay mà đến giờ Trương Thời này mới lần đầu được chứng kiến tận mắt cái gọi là “tình nghĩa quý gấp vạn lần mạng sống.” Nghĩ lại chuyện bản thân vừa rồi vì tham sống sợ chết mà co đầu rút cổ, thấy chuyện bất bình mà nhắm mắt làm ngơ, nghĩ lại thấy xấu hổ lắm lắm. Trương Thời này dầu tài hèn sức mọn, chẳng có bản lĩnh gì đáng kể song cũng bạo gan đứng ra hiệu triệu mọi người chung tay tiêu diệt ác tặc. Chỉ cần mọi người đồng lòng nhất trí, tên gian tặc kia nhất định sẽ phải vong mạng.

Trương Thời vừa nói xong lập có rất nhiều người hưởng ứng bước ra, những người còn lại phần vì không muốn trở thành kẻ hèn nhất trong mắt người khác, phần vì cảm thấy người đồng thế mạnh nên cũng bạo gan bước tới, thoáng chốc đã có một đội ngũ đông đảo cả trăm người lao nhao hò hét, xem chừng rất có khí thế.

Trước hoàn cảnh này, như càn thích ý vì Lưu Khởi Hà xem chừng rất bình tĩnh. Một lát bất chợt mọi người thấy Kiểm ma Lưu Khởi Hà cất tiếng cười lớn, tiếng cười vang vọng khắp nơi, sau cùng thấy y đưa bàn tay vỗ nhẹ lên người Lý Phi Dương. Huyết đạo trên người chàng lúc này đã được giải khai,

tuy bất ngờ nhưng không dám chậm trễ chàng vội vã đi Lữ Thăng Bình lại, đưa mắt nhìn họ Lưu đầy cảnh giác.

Nào đâu mọi người chỉ thấy Kiếm ma Lưu Khởi Hà hướng về phía Lý Phi Dương và nói:

- Đồ nhi ngốc. Đến bây giờ con còn chưa nhận ra ta sao?

Lý Phi Dương sững sờ, trở mắt nhìn họ Lưu, không hiểu y nói vậy là có ý gì.

Quần hùng tuyệt đối chấn động vì bất ngờ đang xảy ra, lại thấy gã tự xưng là Kiếm ma Lưu Khởi Hà đó đưa tay gỡ tấm vải đen che mắt, sau đó lại xoa mặt vài cái tức thì mọi người nhìn thấy một chân diện mục khác hẳn. Lý Phi Dương định thần nhìn kĩ thì thấy một vị trung niên tầm ngũ tuần, ánh mắt lấp lánh như sao, song gương mặt từ hòa đang nhìn mình đầy quan thiết. Vừa nhìn thấy người đó, Lý Phi Dương vội quì sụp xuống cất giọng nghẹn ngào:

- Sư phụ. Đồ nhi xin tham kiến sư phụ!

Có nằm mơ cũng không ai nghĩ rằng người tự mạo danh là Kiếm ma Lưu Khởi Hà kia lại chính là Vạn Hoa cốc chủ Quách Kinh Hàn danh lừng võ lâm. Rất nhiều người vì bất ngờ trước mắt mà làm cho ngơ ngác, đến lúc này mới thấy Quách Kinh Hàn chậm rãi bước ra, xá dài một cái đoạn lên tiếng:

- Chư vị, trước là họ Quách ta xin tạ lỗi cùng chư vị anh hùng vì sự mạo phạm vừa rồi. Thế nhưng nghĩ mà xem, những hành động ban đầu của chư vị làm Quách Kinh Hàn này rất lấy làm thất vọng. Trước là hồ đồ nghe lời kích động, xúi giục của tên gian tặc họ Phương kia mà đẩy người ngay vào vòng oan nghiệt, sau lại vì tham sống sợ chết mà trở mặt nhìn ác tặc hoành hành. Đây cũng gọi là hành động của võ lâm chính phái, là khí tiết của anh hùng hào kiệt ư? Nếu giả như họ Quách ta không có mặt ở đây ngày hôm nay, chẳng phải đồ nhi ta đã ngậm hờn mà về nơi chín suối rồi hay sao.

Hạ giọng một chút, ông nói tiếp

- Hừ, chư vị thử nghĩ một chút mà xem. Giả như chỉ là dò la tông tích của võ lâm trung nguyên, thiếu gì phương pháp tốt hơn gấp vạn mà bọn ác đồ Thiên Nhẫn giáo lại đi ngu xuẩn chọn một cô gái yếu đuối, không có võ công làm gián điệp. Hà huống nếu vị cô nương ấy là một kẻ gián điệp hèn hạ lại có thể bất chấp tính mệnh mình, sẵn sàng hi sinh vì người khác ư? Cổ nhân có câu “Anh hùng không kẻ xuất xử, hiền lương không kẻ tôn gia”, không biết có bao nhiêu kẻ xuất thân danh gia vọng tộc mà vô si ti bi, lén lút làm bao nhiêu chuyện nhơ bẩn sau lưng người khác, lại không biết có bao nhiêu bậc anh hùng hào kiệt ở nơi bùn nhơ vẫn giữ mãi tấm lòng son. Chư vị nói xem, vị cô nương họ Lữ kia có phải là gián điệp của Kim triều không?

Nói đến đây hai mắt ông mở to, chậm chậm tiến đến gần phía tên gian tặc Phương Thành. Lão ta trông thấy vậy cố sức không ngừng lê người về phía sau, Quách Kinh Hàn chỉ tay lớn tiếng nói:

- Hắn qua trường sự kiện vừa rồi, chư vị cũng đã được chứng kiến sự vô si và hèn hạ của tên gian tặc họ Phương. Thiết nghĩ những lời thốt ra từ miệng những kẻ như vậy, liệu chúng ta tin được mấy phần đây. Hừ, chỉ vì để đạt được mục đích, hắn ngang nhiên vu vạ cho nhị đệ tử của ta, lại đặt điều xằng bậy về nhân phẩm của vị cô nương kia, một hai đôn hai người bọn họ vào chỗ chết. Những loại người như thế này, nếu sống chỉ tổ chật đất mà thôi.

Vừa nói ông vừa túm lấy cổ áo Phương Thành, tay khoa lên một cái đoạn lẳng mạnh về phía đám người Phi Ưng bang:

- Ta hôm nay mở lượng hải hà tha cho hắn một mạng, các ngươi mau đem hắn cắt đi cho khuất mắt. Nếu mai này họ Quách ta còn nghe thêm một ác sự nào nữa của người Phi Ưng bang, thiết nghĩ mai này cái danh xưng Phi Ưng bang... .

Bỏ lưng câu nói đó ở đây, ông quay sang đám hào kiệt trẻ, những người ban đầu không nể sinh tử mà quyết liều mạng với “Kiếm ma Lưu Khởi Hà” rồi vui vẻ lên tiếng:

- Hơn mười vị thiếu niên anh hùng đây tuy có lúc hồ đồ mà bị gian tặc kích động, bất quá chư vị bản tính đều hào hiệp trọng nghĩa, họ Quách ta rất ngưỡng mộ. Nguyên tiêu năm này, nếu chư vị thiếu hiệp không chê hãy đến Thái Lĩnh Thanh Than ở Thái Sơn, ta sẽ cho người đón các vị vào Vạn Hoa cốc thưởng trăng và cùng bàn luận võ nghệ.

Vạn Hoa Cốc chủ Quách Kinh Hàn vốn là nhất đại tông sư một phái, võ công lừng lẫy bốn phương, được ông chỉ điểm cho một chiêu nửa thức đối với nhân sĩ giang hồ đều là một sự vui mừng rất lớn. Bởi vậy đám thanh niên này vô cùng mừng rỡ nhất loạt cung tay cúi đầu cảm ơn. Đến đây lại thấy ông cười nói:

- Thật không ngờ một người xưa nay bị giang hồ cho là ngoại đạo như Thái hoa đạo tặc Triệu Du Thiên đây lại có tấm lòng trọng nghĩa đến vậy. Nhị đệ tử của ta, Dương nhi hẳn kết giao được một vị huynh đệ như vậy thật là có phúc.

Nghe ông ta có ý tán dương, cung tay xá lễ đoạn Triệu Du Thiên cười đáp:

- Quách cốc chủ quá khen rồi. Xưa nay nghe giang hồ đồn đại rất nhiều về Quách cốc chủ, tiểu sinh lấy làm ngưỡng mộ lắm. Cho đến hôm nay được tận mắt được hạnh ngộ, quả thật may mắn vô cùng. Hiện giờ cũng không có việc của tiểu sinh nữa, xin cáo biệt vậy.

Nói rồi cung tay chào đoạn lẩn về phía đám đông mất hút. Đến đây Quách Kinh Hàn chậm rãi đi về phía cỗ xe ngựa đoạn lên tiếng:

- Dương nhi, chúng ta đi thôi!

Lý Phi Dương nghe sư phụ mình nói vậy liền đỡ Lữ Thăng Bình lên xe ngựa, sau đó lẳng lẽ đi theo sau Quách Kinh Hàn. Xe ngựa chuyển bánh được một đoạn đường sau đó áp vào một tán cây lớn nghỉ ngơi, lúc này Quách Kinh Hàn thở dài một tiếng:

- Dương nhi, vừa rồi con xem trọng danh dự bản thân hơn tính mạng mình ư. Ài, ta xem đó cũng chỉ là hành động của kẻ thất phu lỗ mãng, chỉ cần trong tâm mình sáng, người khác nói gì, nghĩ gì không quan trọng. Con nghĩ xem, song thân đã cho ta cuộc sống, nếu con hăm hồ chết đi, vậy chẳng phải trở thành một kẻ đại bất hiếu, phụ tâm lòng công sức của các bậc sinh thành ư?

Lý Phi Dương cúi đầu:

- Đồ nhi đã biết sai. Mong sư phụ trách phạt.

Quách Kinh Hàn thở dài:

- Ta cũng từng một thời tuổi trẻ, thế nên con suy nghĩ gì ta rất hiểu. Phi Dương, ta cũng biết con có lý tưởng và khát vọng của riêng mình, điều này ta không cấm con nhưng mà... Ài, có một chuyện ta đã cố giấu trong lòng hai mươi năm nay rồi, thế nhưng lần này ta phải nói cho con biết tất cả. Sau khi biết rồi, ta hi vọng con có thể tự đưa ra quyết định sáng suốt nhất cho cuộc đời mình.

Lý Phi Dương dạ một tiếng thật khẽ, sư phụ chàng trầm ngâm:

- Đó là về thân thế của con. Ta..

Ông vừa nói đến đây bất chợt Phi Dương quì sụp xuống khóc mà rằng:

- Sư phụ. Đồ nhi đã biết tất cả rồi.

Trước ánh mắt ngạc nhiên của họ Quách, chàng đem tất cả đầu đuôi cơ sự ra thưa lại với sư phụ mình. Lặng người đi vì kinh ngạc bởi những bất ngờ trong đó, đến khi Phi Dương vừa dứt lời thì thấy khóe mắt Quách Kinh Hàn hoe đỏ, sau đó ông cười một tràng dài - tiếng cười tràn ngập thương tâm

- Hóa ra thế. Hóa ra là thế! Chỉ vì tiểu đệ năm năm lên núi ẩn cư luyện võ nên không hiểu sự tình, hai mươi năm nay đã trách nhảm Nhị ca rồi. Lã nhị ca, họ Quách này thật có lỗi vô cùng.

Ông nói đến đây cầm tay Phi Dương:

- Dương nhi. Lần này tiện đường đưa Bình nhi về Lã phủ, sau đó chúng ta âm thầm gặp Lã Kính đại ca một lần nữa. Đồng thời nhân tiện bàn về hôn sự của con và Thăng Bình, con có ý kiến nào khác nữa không.

Lý Phi Dương đỏ mặt cúi đầu, lí nhí đáp:

- Đồ nhi xin nghe theo lời dạy bảo của sư phụ.

Quách Kinh Hàn khẽ trầm giọng:

- Ba năm từ giờ trở về sau, ta hi vọng con chuyên tâm rèn luyện kiếm pháp và lịch duyệt giang hồ. Trước là có thể bảo vệ được những người mình yêu thương, hai là mai này có khả năng để thực hiện lý tưởng sống của đời mình. Trong mấy năm này, nếu con còn có tâm nguyện hay còn chuyện gì gút mắc cần giải quyết, sư phụ sẽ cố sức mà hoàn thành giúp con.

...

Bạn đang đọc truyện *Đại Vận Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 13: Tin Tức Kinh Hoàng

Năm Thiệu Hưng thứ tám (1138), Nguyên soái nhà Tống là Nhạc Phi sau một thời gian dưỡng bệnh đã chính thức bình phục, dâng sớ xin Tống Cao Tông cất quân Bắc phạt. Tống Cao Tông ngu xuẩn và hèn nhát đã không chấp thuận đề nghị đó khiến cho hoài bão của Nhạc Phi không thành hiện thực. Tuy nhiên Kim quốc hay tin này, vốn rất e ngại vị “Thường thắng tướng quân” họ Nhạc này nên đã chủ động xin nghị hòa, cắt đất hai tỉnh Hà Nam và Thiểm Tây trả lại cho nhà Nam Tống.

Một năm sau đó tức năm 1139 nước Kim nổ ra đảo chính, Hoàn Nhan Tông Bất thuộc phái chủ chiến đã giết Hoàn Nhan Xương và tái chiếm Thiểm Tây, Hà Nam, đồng thời liên tục gây sức ép quân sự xuống phía nam.

Năm Thiệu Hưng thứ 10 (1140), Đô nguyên soái nhà Kim là Hoàn Nhan Tông Bất - tức Ngột Truật - kéo đại quân ồ ạt xâm chiếm xuống phía nam. Quân Kim thế như chẻ tre, liên tục đánh bại quân Tống và rất nhanh đã công phá vây hãm Củng, Bột. Nguyên soái Nhạc Phi phụng mệnh dẫn quân tiếp viện. Được tin này, quân Tống sĩ khí ngút trời và không ngừng đẩy lui quân Kim. Bằng tài thao lược xuất quỷ nhập thần, Nhạc Phi đại phá đội kỵ binh tinh

nhuệ Quái Tử mã của Ngột Truật ở Yên Thành, liên tiếp thu phục Yên Thành, Trịnh Châu, Lạc Dương. Tiếp đó Nhạc Phi đánh bại đại quân chủ lực của Kim ở Chu Tiên trấn, Ngột Truật cho quân rút về Khai Phong không dám nghênh chiến. Vào lúc này quân Tống khí thế hùng hục, đoạt liên tiếp được mấy thành Thuận Xương, Ngạc Châu Chánh Dương, chỉ còn cách Biện Kinh phủ không đầy hai chục dặm.

Trước những thắng lợi liên tiếp và vang dội đó của quân dân nhà Tống, những tướng chuyện khôi phục lại kinh đô Bắc Tống, trả lại mỗi nhục Tĩnh Khang năm nào chỉ là trong một sớm một chiều. Ai dè phái chủ hòa là Tống Cao Tông và Tần Cối lại đem thắng lợi đó làm vốn xin nghị hòa với người Nữ Chân. Trong một ngày Tống Cao Tông đã liên tiếp cho người phát đi liên tiếp “Thập nhị kim bài” triệu hồi Nhạc Phi. Trước đó tên gian tặc vô si Tần Cối đã bí mật lệnh cho các tướng lĩnh rút lui, để Nhạc Phi và quân sĩ của mình trở lại thâm nhập trận địa. Nhạc nguyên soái bị hôn quân và gian thần ép vào thế khó, cay đắng ngửa mặt lên trời mà than rằng: “Công lao mười năm tâm huyết đã bị phá hỏng trong một buổi.”

oOo

Mùa đông năm Thiệu Hưng thứ 11.

Một buổi sáng tinh sương hoang lạnh, nằm sâu trong dãy Phục Ngưu sơn là một căn nhà nhỏ ấm cúng và rộn rã tiếng cười. Người chồng là một nam tử tuấn tú và đĩnh đạc, trên tay đang bồng một nam hài bụ bẫm và dễ thương, gương mặt lộ vẻ vô cùng hạnh phúc. Người vợ đứng ngay bên cạnh, thỉnh thoảng lại đưa ánh mắt dịu dàng nhìn về phía phụ tử hai người kia, một lát đưa tay vuốt khẽ bụng khẽ nói:

- Dương ca. Chàng thử đoán xem hài tử trong bụng thiếp là con gái hay trai vậy.

Người thanh niên trẻ tuổi cười:

- Theo ta chín phần đó là một nữ hài tử xinh đẹp và hiền thực rồi. Hà hà, nếu được như vậy thì tốt quá, nhất định có thể làm thông gia với bên nhà Triệu đại ca rồi. A! Muội xem nè, tên tiểu tử Hải Phong này nghịch chưa.

Trông thấy nhi tử đang quấy chân, tròn xoe ánh mắt nhìn mình, gương mặt xinh đẹp của người thiếu phụ dần ra một nụ cười:

- Dương ca, chàng nói xem liệu Triệu ca hôm nay đã tới không chứ?

Người chồng đưa một tay nhẹ nhàng vuốt lên trán nhi tử đoạn dịu giọng:

- Nàng sốt ruột gì chứ. Triệu đại ca nói tới ắt hẳn là tới. Theo ta thì cũng chỉ là ngày một ngày hai thôi. Ai, tên tiểu tặc này lại tè vào tay ta rồi.

Nói đến đây người thanh niên này trao nhi tử cho vợ mình rồi nói:

- Thăng Bình, muội hãy trông chừng Phong nhi một lát. Để tiếp đón lão Tam cho chu đáo, ta đi tìm một chút thịt rừng vậy.

Thì ra đôi vợ chồng trẻ này là Lý Phi Dương và Lã Thăng Bình. Sau khi kết hôn, thể theo yêu cầu của sư phụ, Lý Phi Dương quyết định ẩn cư một thời gian chuyên tâm luyện kiếm và chăm sóc gia đình. Phần vì Phi Dương cho rằng nếu sống ở Vạn Hoa Cốc thì sẽ không tiện lắm, bởi thế nên chàng quyết định xây dựng một căn nhà nhỏ nằm sâu trong dãy Phục Ngưu sơn.

Nói về Lý Phi Dương, để chuẩn bị cho cuộc đón tiếp vị huynh đệ của mình nên xách kiếm vào rừng định kiếm một chút thịt tươi. Chẳng dè dường như hôm nay vận số không được tốt lắm, Phi Dương đi loanh quanh một vòng mà vẫn không bắt gặp được con thú nào. Sau một hồi thì chắc lười, chàng quyết định sẽ đi xa một chút. Nào ngờ vừa mới đi ra khỏi nhà được hơn vài dặm, thú rừng chẳng thấy đâu mà Phi Dương chỉ thấy một người bê bê máu nằm bất tỉnh ven một con suối nhỏ. Trông thấy cảnh đó Phi Dương vội vã chạy lại đỡ người này lên thì kinh hoàng nhận ra, người đó chính là lão Phúc - người nô bộc thân tín của Lã Kính. Trông thấy vậy chàng vội vã tìm cách cứu tỉnh lão Phúc để hỏi han cơ sự:

- Lão Phúc, lão Phúc. Lão có nhận ra tiểu bối không. Rốt cục là đã có chuyện gì xảy ra vậy?

Lúc này lão Phúc gương mặt đầy máu, hai bờ mi nặng trĩu từ từ nở ra. Rồi khi nhận ra được chàng thanh niên trước mặt là ai, đôi mắt lão ánh lên một tia vui mừng hiếm có, lão thều thào:

- Phi Dương. Thật là tốt quá, tốt quá rồi. Chúng ta lại có hi vọng rồi.

Phi Dương thấy lão tỉnh lại thì rất vui mừng, cất tiếng hỏi:

- Tại sao Phúc lão lại đến được nơi này? Ai là người đã thương lão vậy?

Lão Phúc vì trúng trọng thương, lại vì đã nằm hôn mê bất tỉnh hơn một ngày nên thể trạng vô cùng yếu đuối. Tuy nhiên lúc này như vì tìm được một niềm an ủi và hi vọng rất lớn, chẳng hiểu sức lực ở đâu ra lão Phúc ráng sức ngồi dậy cất tiếng:

- Phi Dương, ta không còn nhiều thời gian nữa. Huống chi chuyện này lại vô cùng hệ trọng, thế nên cháu hãy hết sức tập trung nghe ta nói.

Nghe ngữ khí như thế, mặc dù hết sức đau lòng song chàng vẫn cố gắng tập trung lắng nghe. Lúc này lão Phúc lên tiếng:

- Chuyện này có quan hệ đến tương lai của người Hán chúng ta. Nó rất hệ trọng, liên quan đến chuyện sinh tử tồn vong của Đại nguyên soái Nhạc Phi.

Nghe thấy lão Phúc nói vậy Phi Dương toát mồ hôi lạnh. Lúc này Phúc lão như hồi quang phản chiếu, hai mắt lão mở to cất tiếng rành mạch:

- Sau trận đại thắng Yên Thành năm ngoái, nếu Tống triều không ngu xuẩn ắt giảng san người Hán chúng ta đã thu về một mối. Ai, lần đó chẳng những chí lớn của Nhạc nguyên soái không thành mà ông đã gặp phải đại vận hạn lớn rồi.

Nói đến đây giọng lão chất đầy bi thương:

- Người Kim vốn hận Nhạc đại nguyên soái đến tận xương tủy, bởi thế không ngừng tìm cách hãm hại ông. Sau cuộc đảo chính hai năm trước, Lã đại nhân đã không còn được tin dùng nữa rồi. Thế nhưng mấy ngày trước đại nhân may mắn nghe được một thông tin vô cùng kinh động. Số là người Kim đã cấu kết và mua chuộc tên súc sinh Tần Cối, bắt triều đình nhà Tống phải giết Nhạc Phi để làm điều kiện nghị hòa. Hiện giờ Kim Hi Tông đã phái mật sứ đến Nam Tống, yêu cầu phải ngay lập tức tìm cách thích sát Đại nguyên soái.

Nghe kể đến đây Lý Phi Dương không nhịn được nữa lớn tiếng quát:

- Thật là một lũ súc sinh đốn mạt mà.

Phúc lão lúc này thờ chừng hơi dài, đã tỏ ra vô cùng mệt nhọc, gắng gượng nói:

- Cháu hãy hết sức bình tĩnh, lắng nghe cho kĩ đây. Nhạc đại nguyên soái chính là niềm tự hào và là tương lai của người Hán chúng ta, nhất định không thể để nguyên soái bị gian thần hãm hại được. Ai, bởi thế lần này ta lặn lội vạn dặm cố gắng hết sức tìm cách cứu Nhạc nguyên soái. Chẳng ngờ...

Nói đến đây hai mắt đầm lệ, ông vừa thờ dốc vừa nói:

- Bọn Kim cầu đã khám phá ra được chuyện này tức thì, ba ngày trước đã cho quân bao vây và hỏa thiêu Lã phủ, Lã đại nhân bất hạnh mà từ mạng rồi. Lão Phúc ta phục trọng mệnh, cố liều chết mở vòng vây chạy được đến đây thì kiệt lực. Hừ hừ, lần này gặp được cháu thì may quá. Nhạc đại nguyên soái có cơ may được cứu rồi.

Phi Dương nghe vậy đau đớn khôn xiết, xóc lão Phúc dậy đoạn lên tiếng:

- Được. Cháu sẽ đưa Phúc lão về nhà rồi ngay lập tức lên đường.

Lão Phúc lúc này gắng hết sức tàn, túm lấy tay chàng rồi thều thào:

- Không được, không được. Ta biết ta không còn sống được bao lâu nữa, huống chi sát thủ của Thiên Nhân giáo sẽ lần theo vết máu mà truy tung, sợ rằng bọn chúng sắp đuổi theo đến nơi rồi. Thời gian không còn nhiều nữa, cháu hãy lắng nghe kĩ lời của ta đây.

Phi Dương khòe mắt ướt ướt, cố nén thương tâm đáp:

- Được. Cháu nhất định sẽ hoàn thành tâm nguyện của Nhạc phụ đại nhân.

Lão Phúc như ngọn đèn lay lắt trước gió, đưa tay cho vào người lấy ra một cái bọc nhỏ rồi yếu ớt mà rằng:

- Đây là tấm di thư huyết lệ của Lã đại nhân gửi Nhạc nguyên soái, cháu hãy tìm cách chuyển đến cho người. Còn đây là Tàng bảo đồ - di vật mà Lâu Sư Đắc đại nhân lưu lại hai mấy năm về trước. Ta và Lã đại nhân cũng chỉ nghe nói tàng bảo đồ này ẩn chứa một bí mật vô cùng trọng đại, cháu hãy giữ lại và tìm cách khám phá bí mật trong đó. Ôi, mạng ta thế là xong rồi.

Nói đến đây máu mồm và máu mũi lão chảy ra không ngớt, tuy nhiên lão Phúc vẫn cố gắng hết sức nói:

- Ôi, ta sắp phải đi rồi, chỉ đáng tiếc chưa được lần nào thấy mặt tên tiểu hài Lý Hải Phong đó. Khụ, cháu nhất định phải làm theo lời ta dặn. Ta chết rồi không được mai táng kéo đứt dây động rừng, bọn Thiên Nhân tử sĩ sắp truy đến nơi rồi đó. Phi Dương, cháu hãy lập tức quay về nhà thu xếp hành lý, đưa gia đình đến nơi an toàn, sau đó tức tốc lên đường đến Lâm An. Nhớ kĩ, nhớ kĩ...

Lão nói đến đây ngoẹo đầu tắt thở. Lý Phi Dương thấy vậy lấy làm đau lòng lắm, thế nhưng không còn cách nào khác liền vội vã quay trở về.

Phi Dương rời đi rồi đến mờ tối ngày hôm đó, có một đám người áo đen tìm tới bên cạnh xác của lão Phúc. Một tên sau khi tiến lại kiểm tra một hồi thì lên tiếng:

- Gia Luật trưởng lão, lão gia này đã tuyệt khí, tắt thở chừng mấy canh giờ trước rồi.

Ông già được xưng là Gia Luật trưởng lão nghe vậy lên tiếng:

- Thật không ngờ lão đã trúng Ma diện thất sát của Gia Luật Tỵ Ly ta mà có thể một mạch đào tẩu đến đây. Hừ, cũng khá khen cho ý chí ngoan cường.

Gia Luật Tỵ Ly vừa nói đến đây bất chợt có thanh âm hoảng hốt:

- Đại trưởng lão, không tìm thấy bút tích của Lã kính và Võ lâm bảo đồ.

Gia Luật Tỵ Ly nghe vậy giật mình, vội vã đưa mắt dò xét tình hình xung quanh. Sau một hồi quan sát kĩ càng, lão lầm bầm: “Có người đã đến đây. Hừ, ắt hẳn là một cao thủ bậc nhất mới có thân thủ cao minh thế này.”

Ông ta nói đến đây cao giọng phân bố:

- Theo lệnh của ta điều động tất cả sát thủ của Nhật Nguyệt đàn, lại cho người triệu hồi bốn chương kì sử Hắc Bạch Vô Thường, Song Diện Phán Quan. Hừ, dù phải xới tung khu rừng này lên cũng phải thu hồi về tầm tay của ta.

Lão vừa nói đến đây bất chợt khẽ nhíu mày, đưa mắt nhìn về lùm cây ở phía Tây Nam. Đến đây như nhận ra được điều gì Gia Luật Ty Ly cười thầm: “Tên tiểu nhân nguoi nghĩ rằng có thể thoát khỏi tầm mắt của lão phu ư. Hừ, bản lĩnh ẩn thân vẫn còn kém lắm.”

Nghĩ thế song lão làm bộ vẫn không hề hay biết, vờ tìm cách tiến lại gần phía lùm cây đó. Nào đâu khi lão vừa nhích lại gần thêm được mấy bước, phía xa một bóng đen quăng mình vọt đi nhanh như tên bắn. Trông thấy vậy Gia Luật Ty Ly vội hét lớn:

- Mau mau truy đuổi. Ất hẳn đó chính là tên gian tế.

Lão vừa nói vừa quăng mình đuổi theo bóng đen lạ mặt. Ấy thế nhưng bản lĩnh tên áo đen kia khá là ghê gớm, Gia Luật Ty Ly không làm sao có thể áp sát hẳn được, thủy chung vẫn cách người áo đen đó một quãng mấy chục trượng. Trước mặt họ Gia Luật vẫn luôn thấp thoáng một chấm đen mờ ảo đang băng băng vọt đi như không biết mệt.

...

Lại nói về chuyện Lý Phi Dương, sau khi vừa về đến nhà thì đã thấy Triệu Du Thiên đứng ở cửa, mỉm cười nói:

- Tứ đệ, đệ biết ta đến mà lại trốn biệt đi đâu thế. Ài, ta đến chơi mà mặt mũi đệ sao u ám thế?

Lý Phi Dương hốt hải nói:

- Tam ca, không xong rồi. Lần này xảy ra chuyện lớn rồi.

Đến đây chàng liền mang đầu đuôi cơ sự ra kể qua một lượt cho Triệu Du Thiên nghe. Họ Triệu nghe xong gương mặt cũng biến sắc, vội nói nhỏ:

- Chuyện về Lã đại nhân, đệ có định cho Thăng Bình biết không.

Chàng thờ dãi một tiếng:

- Thăng Bình muội ấy đang mang thai tháng thứ tám, sức khỏe lại không được tốt lắm. Đệ sợ cô ấy không chịu được nỗi đau quá lớn này.

Triệu Du Thiên gật đầu một cái:

- Ta nghĩ đó là biện pháp tốt nhất rồi. Ài, Tam đệ, giờ đệ tính thế nào?

Phi Dương dăm chiêu một lát rồi quyết định ngay:

- Chuyện lần này vạn phần hung hiểm, hơn nữa lại vô cùng hệ trọng. Từ đây đến Lâm An đường xa cách trở, bọn ác đồ Thiên Nhẫn giáo thì âm hiểm, hung tàn. Thân đệ không nói làm gì, thế nhưng lại còn sự an nguy của Thăng Bình và tiểu hài Hải Phong kia nữa. Có lẽ... Có lẽ lần này đệ phải làm phiền đến sư phụ lão nhân gia rồi.

Nghe chàng nói vậy, Triệu Du Thiên gật đầu:

- Đệ nói phải đấy. Chỉ cần Quách cốc chủ đích thân xuất mã, trời có sụp xuống ông cũng chống được, ta tin mọi tai ương sẽ được hóa giải. Thế này đi, tốt nhất đệ hãy tìm cách đưa thể tử về Vạn Hoa cốc, sau đó gấp rút đến kinh thành tìm gặp Nhạc nguyên soái.

Lý Phi Dương gật đầu:

- Khi đệ quyết định dọn ra đây ẩn cư rèn luyện võ nghệ, sư phụ có trao cho đệ một cặp bồ câu, lại dặn khi nào có chuyện gì cần kíp thì lập tức truyền thư cho người. Tưởng đó chỉ là vì lão nhân gia quá lo xa, ai dè hôm nay lại có dịp dùng đến chúng.

Nói đến đây gương mặt chàng khẽ nhăn lại như đang suy tính, sau đó dùng ngón tay trỏ vẽ lên mặt bàn đoạn thốt:

- Tam ca, đệ tính thế này. Từ nhai đạo Cẩm Thành có thể đi đến Lâm An, đồng thời đi đến Vạn Hoa Cốc cũng hết sức thuận tiện. Chi bằng giờ đệ biên thư cho sư phụ, lấy Thường Vân khách điểm ở Cẩm Thành làm nơi hội ngộ. Sau đó đệ sẽ đến Lâm An, còn lão nhân gia sẽ bảo vệ cho Thăng Bình quãng đường từ đó về Vạn Hoa cốc.

Nghe thấy Phi Dương đưa ra chủ kiến, không chút đắn đo Triệu Du Thiên gật đầu nói:

-Được. Vậy lấy Thường Vân khách điểm làm địa điểm tập kết. Ba ngày nữa chúng ta hẹn gặp nhau ở đó.

“Sao lại là chúng ta? Huỳnh nói gì vậy, đệ không hiểu?” Lý Phi Dương ngạc nhiên hỏi lại.

Thấy thần thái như vậy của sư đệ mình, Triệu Du Thiên liền đáp:

- Lão Tứ ơi là Lão Tứ, đệ còn quá khờ khạo rồi. Ta là người hiểu rõ thủ đoạn của đám người Thiên Nhẫn giáo ấy hơn đệ. Ta sợ rằng chẳng mấy chốc nữa đám người đó sẽ truy ra được dấu vết của lão Phúc ngay. Đến lúc đó, ta tin rằng cả dãy Phục Ngưu sơn này rồi sẽ bị xói tung lên nhanh thôi.

Nói đến đây họ Triệu hạ giọng, cất tiếng trầm ngâm:

- Nếu bốn người chúng ta cùng lên đường đến Cẩm Thành. Ài, ta sợ chỉ ngày một ngày hai là đã bị cái đám chó săn ấy truy đến nơi mà thôi. Trong hình huống đó, làm sao có thể đảm bảo được an toàn cho mẫu tử hai người Thăng Bình, Hải Phong chứ.

Phi Dương nghe huynh đệ mình phân tích như vậy liền giật mình:

- Đệ cũng quả thật là sơ sót, không tính đến trường hợp này. Như vậy chúng ta nên làm sao cho phải đây?

Triệu Du Thiên từ tốn đáp:

- Ta tính thế này. Bây giờ ta tìm quay trở lại rồi ẩn thân gần con suối ấy, sau đó tìm cách đánh lạc hướng đám sát thủ Thiên Nhẫn giáo. Còn đệ, bây giờ đệ hãy lập tức đưa gia đình lên đường. Nếu mọi chuyện tiến triển tốt đẹp, mấy ngày nữa ta sẽ tìm đến Thường Vân khách điểm dò la tin tức của thê tử đệ.

Lúc này Phi Dương đã hiểu ý của Triệu Du Thiên, trầm ngâm một chút rồi chàng cất giọng lo lắng:

- Tam ca, nếu lỡ như mà...

Vừa nói đến đây thì Triệu Du Thiên ngắt lời, cười mà nói rằng:

- Lão đệ, đệ còn không tin ở Triệu Du Thiên này sao. Ha ha, ta mặc dù võ công chẳng bằng ai, thế nhưng nếu xét về bản lĩnh chạy trốn ắt hẳn thiên hạ không mấy ai hơn được họ Triệu này đâu.

oOo

Bốn ngày sau, trong một căn phòng nhỏ tại Thường Vân khách điểm - lữ quán duy nhất ở nhai đạo Cẩm Thành.

Vào lúc này Lý Phi Dương ruột gan như lửa đốt, chẳng hết đứng lại ngồi, sau cùng thở dài lẩm bẩm: “Sao mãi giờ chưa thấy ai đến thế này. Nếu vậy thì ta phải làm sao đây?”

Ở bên cạnh, khi thấy biểu cử lạ thường ấy của phu quân mình, Lã Thăng Bình nhẹ nhàng cất tiếng hỏi:

- Dương ca. Rốt cục là có chuyện gì đang xảy ra. Chàng cho thiếp biết có được không?

Nghe nàng hỏi vậy, biết là thái độ nôn nóng của mình đã làm Thăng Bình lo lắng, chàng thở sâu một hơi rồi cất tiếng đáp:

- Ài, sự thật cũng chẳng có chuyện gì đâu. Ta đã nói với muội rồi, lần này có chút chuyện xảy ra ngoài ý muốn, ta lại có một chuyện cần kíp phải làm. Bởi thế nên sẽ nhờ sư phụ đưa nàng về Vạn Hoa Cốc sống một đoạn thời gian. Khi nào ta xong việc, lúc đó sẽ lập tức quay trở lại bên muội.

Thăng Bình nghe vậy nhoen miệng cười:

- Thế cũng tốt, nghe người ta nói nơi này bốn mùa hoa nở, quang cảnh tươi đẹp, từ lâu thiếp cũng muốn đến thăm thú thắng cảnh của Vạn Hoa Cốc một lần cho biết.

Nàng vừa nói đến đây bất chợt có tiếng gõ cửa, một thanh âm vọng vào:

- Nhị sư đệ, có phải là đệ đang ở đây phải không?

Nghe thấy thanh âm này, Lý Phi Dương cất tiếng mừng rỡ:

- Vi đại ca. Huynh cũng đến nữa sao.

Cánh cửa mở toang ra, liền theo đó có ba bóng người bước vào. Đi đầu là một nam tử mày rậm mắt to, vóc dáng khang kiện, niên kỉ ước chừng ngoài tam thập. Theo sát phía sau người ấy là một đôi thanh niên nam nữ. Người nam tuổi tầm hai mươi, vận một bộ bạch y trắng toát, vẻ mặt khôi ngô tuấn tú. Cô gái mặc một chiếc áo màu lam nhạt, trên tay có cầm theo một thanh trường kiếm, mảnh voan mỏng trên mặt kia không tài nào che giấu đi được vẻ kiều diễm bất phàm của người thiếu nữ.

Vừa bước vào phòng, nam tử đi đầu đã cất tiếng:

- Nhị đệ, đây là thê tử của đệ phải không?

Trông thấy bộ dạng ngạc nhiên và ngỡ ngàng của Lã Thăng Bình, Phi Dương vội lên tiếng:

- Vì đại ca đã đoán đúng rồi. Cô ấy tên gọi là Lã Thăng Bình, là thê tử của đệ.

Đến đây chàng đồng thời mang thân thể và tên tuổi của tất cả mọi người giới thiệu sơ qua một lượt. Vừa nghe qua Thăng Bình đã hiểu, thì ra đây là mấy vị huynh đệ đồng môn của Lý Phi Dương. Người lớn tuổi nhất kia là Đại sư huynh Vi Hàn, nam tử trẻ tuổi tuấn tú là Tam đệ Tô Mộ Bạch, còn cô gái áo lam kia danh xưng Khúc Vân, đệ tử thứ tư của Vạn Hoa Cốc chủ Quách Khinh Hàn.

Vì có chút hiếu kỳ, Lã Thăng Bình chú ý quan sát thì thấy vị cô nương họ Khúc kia xem chừng như đang xúc động lắm. Lúc này cả người Khúc Vân như đang run lên từng đợt, đôi ngọc thủ trắng muốt kia hết nâng lên rồi hạ xuống, cuối cùng cũng không nhẫn tâm đành lòng hạ xuống tháo bỏ mảnh khăn che mặt. Bấy giờ nhìn xuyên qua tấm mạng che mặt, Thăng Bình thấy đôi mắt họ Khúc dường như long lanh ánh lệ.

Đến lúc này như hiểu ra điều gì, Lã Thăng Bình cúi đầu trầm mặc không nói. Bấy giờ nghe Vi Hàn cất tiếng:

- Nhị đệ, sư phụ hiện đang bế quan nên ngu huynh cũng không dám quấy quả người. Nhưng mấy người chúng ta nhận được bồ câu đưa thư của đệ nên cũng biết là hệ trọng lắm, bởi thế ba người chúng ta không dám chậm trễ lập tức đến đây. Lý sư đệ, không biết là đã có chuyện gì xảy ra vậy?

Vi Hàn vừa dứt lời thì nghe thấy tiếng Lý Phi Dương cất lên vội vã:

- Đại ca, đệ cũng không có nhiều thời gian nữa. Lần này sư huynh cùng Tô sư đệ, Khúc muội đến đây cũng rất tốt rồi. Hiện đệ đang mang trên mình một chuyện vô cùng hệ trọng, không thể chậm trễ được. Bởi thế phiền mọi người có thể hộ tống thê tử muội an toàn về Vạn Hoa Cốc ở đó một đoạn thời gian. Khi nào đệ xong việc sẽ lập tức quay về cốc.

Vị cô nương Khúc Vân kia nghe vậy cất giọng run run:

- Lý sư ca, thì ra đây là việc vô cùng quan trọng mà huynh đã đề cập đến phải không?

Lý Phi Dương bối rối:

- Quả thật là vậy. Cũng không dám giấu gì mọi người, tại vì đệ có chút xung đột với đám người của Thiên Nhẫn giáo, bởi vậy đệ rất sợ sẽ có chuyện gì không may xảy ra đối với mẫu tử hai người cô ấy. Mặc dù quãng đường từ Phục Ngưu Sơn đến đây chưa có gì bất trắc, bất quá đệ đang cảm thấy nguy hiểm đang dần dần đến gần.

Chàng vừa dứt lời, Vi Hàn liền cao giọng:

- Thật là một lũ ngang ngược không biết trời cao đất dày là gì mà. Hừ, chẳng ngờ bọn ác đồ Thiên Nhẫn giáo ấy lại dám ngang nhiên đến tận đây làm ác. Được, đệ yên tâm. Đệ cứ an tâm lên đường, mọi việc còn lại đã có mấy người chúng ta lo liệu.

Họ Vi nói đến đây thì thấy Lý Phi Dương vừa tiến sát lại phía Tô Mộ Bạch đoạn cười nói: “Mộ Bạch đệ, đã lâu lắm rồi chúng ta mới...” Ai dè vừa nói đến đây bất chợt chàng đưa tay đoạt lấy trường kiếm của họ Tô đoạn nhún mạnh chân nhảy lên theo thể Nhất hạc xung thiên, mũi kiếm phá không nhắm nóc nhà đám thặng.

Mọi người ai nấy đều giật mình ngạc nhiên vì hành động đột ngột của Phi Dương. Tuy nhiên chỉ lát sau đó vang lên một tiếng la đau đớn. Đến lúc này ai nấy đều hiểu ra vì sao Phi Dương lại làm vậy. Bởi thế Vi Hàn và Tô Mộ Bạch nhất loạt vung chân đạp mạnh một cái, tung người nhảy ra theo lối sỏ trụy tung ám khách.

Bạn đang đọc truyện *Đại Vận Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 14: Thảm Biến Thương Đau.

Vừa ra ngoài, Vi Hàn trông thấy một hắc y nhân đang tập tễnh như cố gắng tìm cách đào thoát. Vi Hàn cười gằn:

- Ngươi chạy đâu cho thoát.

Dứt lời, họ Vi tung người lướt tới, trường kiếm trong tay rung lên như chớp. Gã áo đen kia phần vì không có vũ khí, phần vì dính một vết thương không đơn giản ở phần đùi nên xoay trở hết sức khó khăn. Bởi thế, trước bản lĩnh kiếm thuật cao cường của Vi Hàn, mặc dù rất cố gắng song gã cũng chỉ biết tro mắt thối thủ.

Lúc này thấy Vi Hàn một tay cầm kiếm, một tay xách gã áo đen kia vào đoạn lên tiếng:

- Được rồi. Mọi người lo lắng và gấp rút nữa. Ta đã không chế được hắn rồi.

Vi Hàn vừa nói vừa quăng gã áo đen lại một góc, chìa kiếm vào cổ họng tên áo đen bịt mặt đoạn cười:

- Nói! Muốn sống hãy nói người đến đây với mục đích gì. Còn có ai đứng sau chuyện này nữa không?

Tên sát thủ áo đen nghe vậy chỉ cười nhạt, không nói câu nào. Trông thấy y, Lý Phi Dương cất giọng trầm ngâm:

- Vi sư huynh. Đệ biết rồi. Hắn chính là người của Thiên Nhân giáo.

Chàng nói đến đây thờ dài một tiếng:

- Dẫu biết không sớm thì muộn thì đám người Thiên Nhân giáo ấy cũng đánh được hoi mà lần theo. Chỉ là không ngờ bọn chúng lại tìm đến nhanh như vậy? Ài, đệ dụng toàn lực xuất thủ bất kì, ấy thế mà gã trổng chiều rồi vẫn có thể đào thoát được một đoạn xa như vậy. Đệ nghĩ, địa vị của tên này trong Thiên Nhân giáo cũng không tầm thường đâu.

Chàng nghĩ đến đó lại thêm lo lắng cho Triệu Du Thiên và sự an toàn của thế tử. Ngặt vì trên người còn mang nhiệm vụ quan trọng, Phi Dương nhất định phải đến Lâm An càng sớm càng tốt cho nên không thể trực tiếp đứng ra bảo vệ mấy người bọn họ được. Bất chợt quay sang thấy Vi Hàn cười:

- Tên này cứng đầu cứng cổ lắm, nhưng lần này hắn gặp phải Vi Hàn này thì đã gặp phải khắc tinh rồi.

Vi Hàn nói đến đây đưa tay vào trong người lấy ra một hoàn đan được màu đen tuyền, hương thơm theo đó bay ra ngan ngát. Chỉ thấy họ Vi nhanh như chớp điểm vào người gã hắc y nhân đoạn nhét viên được hoàn màu đen ấy vào miệng gã. Viên được hoàn thoáng chốc đã chui tọt vào cuống họng gã áo đen, đến lúc ấy mới thấy gã mở miệng:

- Tên khốn người đã cho ta uống gì?

Vi Hàn cười mà không trả lời, tay phải lại vung lên. Xong việc họ Vi xoa xoa tay đoạn lên tiếng:

- Ta làm vậy để không cho hắn có cơ hội tự tử. Hà hà, người đã bao giờ nghe thấy cái tên Thất đoạn thất tuyệt đan chưa?

Nói đến đây tặc lưỡi, trên tay Vi Hàn là một hoàn thuốc nhỏ xíu:

- Đệ xem, đám sát thủ thiên nhân giáo tên nào tên ấy luôn thủ sẵn một viên độc hoàn trong kẻ răng. Khi cần thiết lập tức cắn nát tự vẫn.

Thế nhưng mấy lời này của Vi Hàn không thể thu hút sự chú ý và sừng sốt bằng mấy từ “Thất đoạn thất tuyệt đan” được. Phải biết đây là thứ độc được khùng bố do Quỷ y La Phòng điều chế, tức nhiên hậu quả và cảm giác mà nó gây ra lên người xấu số nếm phải dĩ nhiên vô cùng ghê gớm và khủng khiếp. Ngay cả gã hắc y nhân kia dù li lợm đến thế song nghe thấy cái tên này gương mặt cũng biến sắc, thoát như không còn giọt máu. Lúc này nghe Lý Phi Dương trầm ngâm:

- Vi sư huynh. Sao sư huynh lại có được cái thứ hại người này.

Nói đến đây như chợt nhận ra mình lỡ lời, chàng ấp úng toan mở miệng xin lỗi thì chỉ thấy Vi Hàn cười:

- Vi Hàn ta cũng có cái khó của mình, thứ cho không thể trình bày chuyện này được. Huống chi để đối phó với lũ ác tặc vô lại, nếu thiếu mấy thứ này thì sao có thể được chứ. Đệ xem.

Hướng theo phía tay Vi Hàn chỉ, lúc này gương mặt gã áo đen kia liên tục đổi màu, thoát xanh, thoát trắng rồi thoát đỏ, sau đó mồm miệng hắn méo xệch không ra hình người, liên tục rên ra lẫn lộn trên nền đất. Trông thấy thảm trạng đó, một cô gái thiện lương yếu đuối như Lã Thăng Bình không có đủ can đảm để nhìn, vội vã quay đầu nhìn ra hướng khác. Mấy người bọn Lý Phi Dương cũng không nhẫn tâm, thờ dài quay mặt đi. Đến lúc ấy thấy Vi Hàn cất tiếng hỏi:

- Rốt cục người có chịu cung khai hay không?

Trông thấy ánh mắt van lơn của gã áo đen, Vi Hàn cười đoạn nhét một hoàn thuốc trắng vào miệng gã kia rồi nói:

- Tốt lắm. Cũng đã biết điều rồi đó. Đây là thuốc giải tạm trong một canh giờ. Hừ, nếu người biết khôn thì tốt nhất đừng tìm cách tự tử. Nói đi.

Đến lúc này mọi người mới thấy gã hắc y nhân thờ dốc một hoi, trệu trạo nói ra trong khổ sở, lúc này ngữ điệu và cách xưng hô của hắn vụt thay đổi một trời một vực:

- Tiểu nhân vốn là Thập Bạt Khả, là người phụ trách phân đà Quỷ Nhân của Thiên Nhân giáo. Lần này nhận lệnh điều tra hành tung và lộ tuyến của mấy vị sau đó để lại ám hiệu cho đám Thiên Nhân từ sĩ bám theo truy sát.

Vi Hàn nghe thế cười gằn:

- Nói. Lần này tiến hành truy sát bọn ta có những ai? Và hiện bọn chúng đang cách đây bao xa?

Tên áo đen kia vội vã trả lời:

- Lần này tề giáo xuất ra tinh anh của hai đường: Qui Nhân và Nhật Nguyệt. Lại điều động bốn chương kì sử Hắc Bạch Vô Thường và Song Diện Phán Quan của U Minh điện. Tất cả nằm dưới sự điều động trực tiếp của Tả giáo hộ pháp, trưởng lão Gia Luật Ty Ly. Hiện giờ mọi ngã đường về Lâm An đều có tai mắt của Qui Nhân đường. Theo lẽ thường mà suy đoán, nếu bị nhân không lộ hành tung thì có lẽ mười hai canh giờ nữa đám sát thủ sẽ truy tới nơi.

Mọi người nghe thấy hần nói về tràng diện truy bắt Lý Phi Dương ghê gớm như vậy thì toát mồ hôi. Lúc ấy Vi Hàn lên tiếng tra xét:

- Hừ, lần này tại sao Thiên Nhân giáo lại điều động một lượng lớn nhân mã như vậy truy sát Nhị đệ của ta.

Người áo đen nghe hỏi vậy liền đáp:

- Thú thật tiểu nhân cũng không được rõ qua sự tình. Chỉ biết là được lệnh tìm mọi cách ngăn cản một người nào đó đến Lâm An, đồng thời thu hồi lại mấy vật của tề giáo đã bị thất lạc thôi.

Vi Hàn nghe nói thế đưa con mắt hiếu kì nhìn Lý Phi Dương. Chẳng trông thấy vậy, nghĩ rằng đã là anh em huynh đệ nên không tiện giấu bí ẩn về tám Tầng bảo đồ, tuy nhiên chuyện cơ mật về sự an nguy của Nhạc Phi chàng tạm thời chưa thể nói ra, chỉ kể rằng bản thân lần này nhận được sự ủy thác đến làm một chuyện đặc biệt ở Lâm An, không thể chậm trễ được.

Nghe thấy vậy Vi Hàn trầm ngâm:

- Hóa ra là thế. Chuyện này rắc rối to rồi đây, thảo nào mà đệ lại đích thân thỉnh cầu sư phụ xuất cốc đứng ra gánh vác mọi chuyện. Vậy bây giờ đệ tính thế nào.

Tạm khoan trả lời câu hỏi của Vi Hàn, Lý Phi Dương quay sang phía người áo đen rồi hỏi:

- Gần đây người có nghe nói gì đến chuyện Thiên Nhân giáo bắt giữ được ai đó không?

Gã kia nghe vậy liền trả lời:

- Vốn tiểu nhân chưa hề nghe thấy có chuyện này. Bởi thế toàn bộ tinh anh tề giáo mới bủa ra khắp nơi truy tìm tung tích.

Vi Hàn thấy thế liền hỏi:

- Nhị đệ, rốt cục là đã xảy ra chuyện gì vậy?

Nghe hỏi thế, Lý Phi Dương liền mang chuyện Triệu Du Thiên đánh lạc hướng đám người Thiên Nhân giáo ra thế nào nhất nhất kể lại. Đồng thời lại mang ý định mà mình với họ Triệu đã bàn định trước đó thuật lại cho đám người Vi Hàn được biết. Sau khi nghe kể xong xuôi, Vi Hàn trầm ngâm:

- Bởi vì chuyện lần này vô cùng nguy hiểm và hệ trọng, nó ảnh hưởng trực tiếp đến tính mạng của đệ muội và tiểu hài kia. Ài, ngặt vì đệ muội bụng mang dạ chửa, không tiện cập trình quá gấp rút. Bởi thế ta tính thế này...

Dừng lại một hồi, sau đó Vi Hàn cất giọng đều đều:

- Nếu đệ không thể hoàn chuyện đi Lâm An sang một bên được. Thế nhưng ta thiết nghĩ đệ không cần vội vã băng rừng lội suối gấp gáp quá làm gì. Hiện giờ chúng ta cứ xuôi hết nhai đạo này, qua Lâm Uyên Nhai, qua Hán Khẩu sẽ đến chính lộ. Lúc đó là gần sát với địa phận Tương Dương phủ, bọn ác đồ Thiên Nhân giáo cũng sẽ không dám ngang nhiên hoành hoành nữa. Đồng thời lúc đó đệ có thể kén khoái mã, dọc theo chính lộ phóng một mạch, thông qua Đạo Hương đến Kinh thành Lâm An. Ta nghĩ nếu kén được ngựa hay, thông lộ thuận lợi ắt hẳn đệ cũng không chậm hơn là mấy đâu.

Suy nghĩ một lát, Lý Phi Dương gật đầu:

- Đại ca tính cũng phải.

Đến đây Vi Hàn lại nói tiếp:

- Nói là vậy, nhưng để hoàn thành lộ tuyến đó cũng không phải là một chuyện đơn giản. Mặc dù chúng ta đã bắt được tên thám báo kia, thế nhưng ai biết tai mắt của Thiên Nhân giáo còn hiện diện ở đâu nữa. Chi bằng chúng ta hãy tiếp tục dùng kế giường đồng kích tây, đánh lạc hướng sự chú ý của đám ác đồ đó.

Bọn họ nghe Vi Hàn nói thế thì đưa mắt nhìn lẫn nhau, chỉ nghe Vi Hàn cười:

- Chúng ta cũng học theo cách hành sự của vị huynh đệ họ Triệu kia vậy. Chi bằng để ta một mình đánh xe đi về phía Tây Nam thu hút sự chú ý của đám người Thiên Nhân giáo, mọi người còn lại thuê một cỗ xe khác âm thầm rồi đi theo lịch trình.

Phi Dương nghe y nói thế lấy làm xúc động lắm, toan mở miệng nói mấy câu thì lại nghe Tô Mộ Bạch cất tiếng:

- Nhị vị sư ca, đệ xin mạn phép có ý thế này. Võ công của Vi sư huynh cao cường hơn đệ, khi cần kíp có thể đứng ra cản đường đám sát thủ Thiên Nhân được. Tô Mộ Bạch đệ tuy tài kém, song thiết nghĩ bản lĩnh kinh công cũng có chỗ dùng được. Chi bằng việc thu hút sự chú ý của đám người

Thiên Nhân giáo hãy giao cho đệ, đệ tin rằng khi cần thiết cũng có thể mở một con đường thoát thân.

Cần nhắc một hồi, Vi Hàn gạt đầu:

- Tam đệ nói thế cũng phải. Hừm, việc gấp rút lắm rồi, chúng ta lập tức lên đường ngay thôi.

Nhìn sang tên áo đen họ Thập Bạt kia, Vi Hàn chột giật mình:

- Hồng rồi, quả sợ y quá. Tên khốn kiếp kia đã nghe được hết kế hoạch của chúng ta rồi. Nên làm thế nào bây giờ.

Từ đầu đến cuối vẫn lặng im không nói, đến đây Khúc Vân lạnh lùng:

- Còn thế nào nữa. Hừ, hần đã nghe hết mọi chuyện bí mật. Chỉ có cách sát nhân diệt khẩu mà thôi.

Thập Bạt Khả nghe thấy thế hốt hoảng, chẳng còn đầu sự li lợm như lúc ban đầu nữa. Thì ra con đầu đốn bị giầy vò bởi Thất đoạn thất tuyệt đan kia như đã đập tan đi hết mọi ý nghĩ kháng cự của gã. Lúc này chỉ thấy gã cố sức lẫn lộn, liên mồm liên miệng kêu gào:

- Xin các vị đại hiệp mở lượng hải hà tha cho tiểu nhân một mạng. Xin các vị rộng lòng, tiểu nhân đã ăn năn hối hận lắm rồi. Tiểu nhân còn vợ đại con thơ, còn mẫu thân già yếu...

Nào đầu nghe gã gào khóc van xin vậy song Khúc Vân chẳng chút động lòng, cô rút kiếm ra thò ơ:

- Lắm lời.

Chẳng ngờ khi Khúc Vân toan hạ thủ thì thấy lúc này Thăng Bình khẽ níu ống tay áo Lý Phi Dương nói:

- Dương ca. Gã kia xem chừng cũng rất tội nghiệp. Hay là chúng ta tha cho hần một mạng đi.

Khúc Vân nghe thấy vậy khẽ cau mày, bực dọc nói:

- Nhị tẩu đã mang quá. Chúng ta tha cho hần thì ai sẽ tha cho chúng ta đây.

Lã Thăng Bình lúc này hai mắt ươn ướt:

- Thật xin lỗi. Rốt cục cũng chỉ vì Thăng Bình liên lụy đến mọi người. Nhưng, nhưng tên kia... Hần quả...

Cô nương ấy nói đến đây thì nghẹn đi không nói tiếp được nữa. Lý Phi Dương nghe cô nói vậy chột mềm lòng, nghĩ thoáng qua một giây rồi lên tiếng:

- Được. Muội yên tâm. Chúng ta cũng sẽ không xuống tay với gã đầu.

Khúc Vân nghe chàng nói vậy thảm trách chàng quá mềm lòng, hừ lạnh một tiếng:

- Lý sư ca. Huynh cũng thật là.... Được, tha cho hần một mạng cũng được. Nhưng cũng phải rút gân, cắt lưỡi hần. Không thể để hần tiết lộ hành tung của chúng ta được.

Thập Bạt Khả nghe vậy hồn vía lên mây, xem chừng cách này còn đáng sợ hơn cái chết mấy lần vội hốt hoảng kêu lên từng chập:

- Đại nhân, đại hiệp, đại tổ tông... hãy tha cho tiểu nhân một mạng. Tiểu nhân nhất định sẽ giữ mồm giữ miệng, vĩnh viễn rút lui khỏi Thiên Nhân giáo sống một đời tử tế. Tiểu nhân có hai lời sẽ...

Nói rồi hần liên miệng thề thốt. Tuy thế song Khúc Vân vẫn lạnh nhạt rút kiếm xông tới. Lã Thăng Bình cả người run lên, ngoảnh mặt đi như không nỡ chứng kiến cảnh này. Lý Phi Dương thấy thế vội đứng ra giữ lấy tay của Khúc Vân đoạn nói khẽ:

- Khúc sư muội. Chúng ta hãy từ từ...

Đến đây Khúc Vân cả người run lên, giọng nói như nghẹn đi:

- Lý sư ca, huynh thật sự...

Nói đến đây như không còn giữ được bình tĩnh, Khúc Vân chột òa lên khóc chạy vội ra ngoài. Vi Hàn trông theo khẽ lắc đầu nói:

- Tính khí xưa nay của Tứ muội vẫn thất thường vậy. Ài, cũng chỉ vì muội ấy nghĩ đến sự an nguy của mấy người chúng ta. Ừm, cứ để cho muội ấy bình tâm một lát.

Tô Mộ Bạch lúc này như nghĩ ra được điều gì liền nói:

- Nhị vị sư ca. Tiểu đệ có ý thế này. Bây giờ chúng ta trối gô cổ y lại, sau đó đệ sẽ mang y đi theo. Nếu không có gì bất trắc, khi mọi người đã an toàn rồi thì đệ sẽ phóng thích hần. Còn nếu đệ chẳng may bị bọn ác đồ Thiên Nhân giáo truy đến nơi, lúc đó sát hại gã cũng không muộn.

Vi Hàn nghe thế liền cười:

- Được. Chúng ta nhất trí thế đó. Ta xem dường như thể tử của đệ mệt lắm rồi. Ừm, bây giờ mọi người nghỉ ngơi một chút. Sau khi dùng xong bữa chiều lập tức lên đường ngay kéo trở.

Tô Mộ Bạch thì lên tiếng:

- Việc của đệ thì không thể chậm trễ được. Huống chi đệ thể lực đang rất sung mãn. Đệ phải lập tức đi đây.

Nói xong không cần chờ đến sự đồng ý của mấy người Phi Dương và Vi Hàn, Tô Mộ Bạch vội vã xách cổ áo Tháp Bạt Khả đi ra ngoài. Chiều hôm ấy, khi mãi không thấy bóng dáng Khúc Vân xuất hiện, Vi Hàn thở dài một hơi:

- Khúc sư muội cũng thật là... Thôi mặc kệ muội ấy, khi chúng ta lên đường rồi nhất định muội ấy sẽ biết mà tìm đến sau thôi.

Vừa nói đến đây thì tên tiểu nhị mang đồ ăn vào, lại kèm theo đó là một món canh nghi ngút khói đoạn cung kính:

- Mấy vị khách quan, đồ ăn của các ngài đây. Còn đây là món gà tần rất bổ cho thai phụ, nhà bếp chuẩn bị đặc biệt dành cho phu nhân kia.

Hắn nói xong vội lui ra ngoài. Lý Phi Dương nghe thế vội nhú mày, đột nhiên trong lòng có dự cảm bất tường liền cẩn thận dò xét món gà tần kia một hồi. Sau cùng như nhận ra được điều gì chẳng bình thường, tiếp đó không dám chậm trễ tung người nhảy xuống phía dưới. Một lát sau Lý Phi Dương dụng kiếm chỉ thẳng vào cổ họng của tên tiểu nhị đoạn gằn từng tiếng một:

- Muốn sống thì khai ra. Ai sai người chế biến món canh này.

Tên tiểu nhị bị dọa đến hồn vía lên mây, run giọng đáp:

- Tiểu nhân thực sự không biết rõ sự tình. Chẳng qua, chẳng qua... một vị cô nương áo lam đen dò lại nhà bếp phải làm món canh gà đó dành riêng cho...

Lý Phi Dương quát:

- Người có biết rõ cục món canh gà đó là thứ gì không?

Gã tiểu nhị trông thần thái hung dữ như vậy của chàng thì sợ xanh mặt:

- Tiểu nhân thú thực không biết. Cái chuyện đó khách quan phải truy từ nhà bếp, tiểu nhân thực sự không biết gì.

Hắn nói đến đây Lý Phi Dương như nghĩ ra được điều gì, chàng cất giọng run run: “Thật không ngờ. Cũng may mà ta đã cảnh giác, nếu không thì...”

Nghĩ đến đây Lý Phi Dương lập tức buông tay áo tên tiểu nhị ra đoạn nói:

- Được rồi. Ta cũng đã quá lỗ mãng rồi. Người lui ra đi.

Nói xong vội vã tiến vào phòng cất tiếng:

- Vi sư huynh, chúng ta phải lên đường thôi. Vì sao thì... Ừm! Trên đường đi đệ sẽ từ từ kể với huynh.

oOo

Cuối đông năm Thiệu Hưng thứ mười một, giang hồ liên tục đón nhận những sự kiện đầy chấn động và đầy bất ngờ.

Đầu tiên là chuyện Kim quốc cho người hòa thiêu Lã phủ, vây bắt và chém giết đến gà chó cũng không tha. Lần thăm sát đó, nghe nói hơn mấy chục mạng người già trẻ lớn bé trong Lã phủ vướng vào dây oan mà vong mạng. Lã đại nhân Lã Kính bị người của Thiên Nhân giáo sát hại, lại cho bêu đầu ba ngày ở ngõ môn. Thoạt tiên võ lâm chính phái vì cái chết của Lã Kính lấy làm hả hê lắm. Thế nhưng một tuần sau đó, khi đích thân bang chủ Cái Bang là Thần cái Lục Bán Tùng đứng ra lập chiêu mộ tạ ơn Lã Kính ở Dương Châu, lại công bố tất cả sự thật về cuộc đời của họ Lã, đến lúc đó mọi người mới bàng hoàng vỡ lẽ đầu đuôi cơ sự.

Hóa ra Lã Kính không phải là một tên ác tặc, càng không phải là Hán gian bán nước như người ta hình dung mà trái lại, ông chính là một người có công rất lớn đối với triều đình Nam Tống. Hơn hai mươi năm Lã Kính ngâm tiếng oan, âm thầm hoạt động trong lòng địch, tận một lòng trung giúp đỡ quân dân nhà Tống chống lại vô ngạ xâm lược của người Nữ Chân. Sau khi mọi người được hay cơ sự, ai nấy đều lấy làm thương tiếc không thôi.

Thế nhưng biến cố Lã phủ chưa lắng xuống thì khắp giang hồ lại xôn xao về trường sự kiện li kì và hấp dẫn còn hơn thế. Mọi người chỉ nghe nói vụ việc này có ẩn tình liên quan đến bí mật về cuốn Võ lâm tàng thư. Thực hư thế nào không rõ nhưng nghe người ta xì xào với nhau rằng có một trường huyết chiến ác liệt ở Lâm Uyên Nhai. Một bên là Tả giáo hộ pháp Gia Luật Tỳ Ly cùng mấy chục sát thủ tinh anh của Thiên Nhân giáo, một bên là kiếm khách Lý Phi Dương đơn thân độc mã. Cán cân lực lượng tuy chênh lệch là vậy, song nghe nói trước khi chết họ Lý cũng kịp kéo theo mười mấy sát thủ của Thiên Nhân giáo bồi mạng cùng mình.

Nói thêm về trường ác chiến sinh tử này, có người chắc như đinh đóng cột rằng họ Lý một thân bản lãnh đột nhập đại bản doanh của Thiên Nhân giáo ở sơn cốc dãy Vụ Lĩnh, sau khi đoạt đi cuốn Võ lâm tàng thư liền một mạch đào thoát đến tận Lâm Uyên Nhai mới bị vây hãm. Lại có người khẳng định rằng cuốn Võ lâm tàng thư ấy vốn là di vật của Lã Kính, sau vì lý do nào đó nó mới vô tình lọt vào tay Lý Phi Dương. Người đó còn nói rằng chính bởi giá trị liên thành của cuốn bảo điển ấy mà nó biến trở thành thứ gây tai họa, chính bởi vì vật bất tường này mà hai người Lã Lý đều không thoát khỏi tai vong. Chi tiết thật hư thế nào không rõ lắm. Thế nhưng song sau cùng dưới sự truy sát gắt gao và cuồng bạo của đám ác đồ Thiên Nhân giáo, Lý Phi Dương mang theo cuốn Võ lâm bảo điển cùng bí mật của nó nhảy xuống vực thẳm.

Sau khi Lý Phi Dương cùng đường tự tận, có rất nhiều người thương tiếc cho số phận bi thương của vị kiếm khách tài hoa mà bạc mệnh ấy. Họ Lý đích xác là một kì tài hãn thế của võ học, nghe nói anh ta là nhị đệ tử của Vạn Hoa Cốc chủ Quách Kinh Hàn. Năm hai mốt tuổi họ Lý xuất dương, lúc ấy võ công đã vô cùng cao cường, chỉ bằng tám chiêu kiếm kì ảo Phiêu phong bát thức mà làm điên đảo chốn võ lâm. Trước là Lý Phi Dương đơn thân độc mã tiêu diệt La Tiểu Thất Quỷ ở Vũ Lăng, sau là vị nghĩa bạt kiếm tiểu trù Hắc Âm Diêm La của Ngũ Độc. Một năm sau đó vì tình mà độc đã quân hùng, một thanh nhiệt kiếm làm Thường Châu dậy sóng.

Lại nghe đồn trước khi tự sát, bên bờ vực thẳm họ Lý đã tuyệt vọng thét lớn: “Lý Phi Dương ta chết ngàn năm ôm hận. Ta chết thật không cam lòng.” Khi đó trước lúc tự tận, họ Lý tay cầm một mảnh khăn thêu, khoe mắt lấp lánh ánh lệ nhỏ giọt rơi xuống vuông lụa màu hồng thắm ấy, khi ấy ánh mắt y tràn về nhu tình hiếm có. Lúc đó người ta mới biết rằng Tề ra cái vị kiếm khách nhiệt thành cao ngạo kia khi yêu là say đắm đến độ nào. Và bởi vì thế trước khi tự tận, mắt y tràn đầy những giọt lệ tình nóng hổi.

Người ta còn nói, sau thoáng ngơ ngẩn đến xuất thần ấy, họ Lý hướng về nam chấp tay cung kính như tạ lỗi. Tiếp đó y ngửa mặt cười dài một chuỗi thê lương rồi quẳng mình nhảy xuống vực sâu tự vẫn. Đa phần nhân sĩ võ lâm cho rằng Lý Phi Dương làm vậy là quyết không để Võ lâm bảo điển rơi vào tay bọn tà ma ngoại đạo.

Năm đó y cũng chỉ mới hai tư tuổi.

Một thời gian ngắn sau, sự phụ của họ Lý là Vạn Hoa Cốc chủ Quách Kinh Hàn hay chuyện này, ông ta lấy làm thương tâm và đau đớn không thôi. Cũng chính tại Lâm Uyên Nhai, ông ta đã ném cây bấu kiếm của mình xuống đáy vực mà phát thệ rằng: “Dương nhi, sự phụ còn một hơi thở là nhất định còn đi đòi công đạo cho con.”

Kể từ đó Quách Kinh Hàn mất hút trong chốn võ lâm, không còn thấy tung tích về ông nữa. Nhiều người phỏng đoán rằng họ Quách một người một kiếm xông vào tổng đàn Thiên Nhân Giáo ở Vụ Sơn rồi vĩnh viễn nằm lại ở đó. Vắng họ Quách, kì “Danh kiếm đại hội” mấy năm sau ở Thần Kiếm sơn trang không có sự xuất hiện của Vạn Hoa Cốc chủ Quách Kinh Hàn. Tuy nhiên lần đó bất ngờ có sự xuất hiện của một kiếm thủ xuất chúng đến từ Đông Doanh, nghe nói người này đã bại cả Diệp Hạo Nhiên của Thần Kiếm sơn trang và Hàn Khôi Phong – môn chủ Trường Bạch kiếm phái, sau chỉ nhận bại dưới kiếm của Thuần Dương quan chủ Thái Hư đạo nhân.

oOo

Cuối năm Thiệu Hưng thứ 11, toàn thể dân Tống bàng hoàng khi nghe tin Đại nguyên soái Nhạc Phi cùng Nhạc Vân- con trai ông đã bị gian thần Tần Cối hạ độc chết ở đình Phong Ba thuộc Đại Lý tự Lâm An.

Đại nguyên soái Nhạc Phi chết đi để lại một nỗi đau vô cùng to lớn cho toàn bộ nhân dân Nam Tống. Ông qua đời nhưng khí tiết của ông còn mãi, toàn thể mọi người đều lấy Nhạc Phi làm gương, đời đời kính nhớ người con chí hiếu, cũng là một người anh hùng dân tộc, một bậc sĩ phu dũng liệt trung thần.

Bạn đang đọc truyện *Đại Vận Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\).Net](http://EbookFull(chấm).Net).

Q.1 - Chương 15: Gặp Gỡ Định Mệnh

Một buổi sáng cuối đông, khắp nơi bàng bạc một màu mờ ảo của hơi sương, bốn bề chìm trong vẻ yên tĩnh hiếm có, chỉ đôi lúc khẽ vang lên mấy thanh âm sột soạt như tiếng chân của một con thú lạc bầy cạ vào kẽ lá. Một dãy vài mươi gốc liễu trơ trụi ven bờ suối, phía xa thấp thoáng bóng một ngôi nhà nhỏ lẫn khuất trong sương sớm như càng làm tăng thêm mấy phần hoang lạnh.

Dòng suối nhỏ ấy không biết bắt đầu từ đâu song vẫn không ngừng róc rách, uốn mình chảy vòng qua một ngôi am cũ kĩ. Buổi cuối đông, nước suối lạnh buốt đến cắt da cắt thịt và trong vắt như có thể soi tận đáy. Ở gần đấy lại có một cái băng gỗ đề tự mấy chữ “Suối Nhu Tuyên, Bạch Vân Am”, ra chừng có vẻ thanh nhã lắm.

Khi những tia nắng đầu tiên lấp ló xuất hiện phía chân trời thì có một người đàn bà trung niên mang thùng ra gánh nước. Lại trông về mặt thiếu nữ của bà ta, xem chừng như đang gặp chuyện gì làm phiền lòng lắm. Chỉ nghe bà ta vừa đi vừa lầm bầm “Thật là một lũ thuật sĩ vô lại, chỉ biết lừa tiền mà. Cuối cùng thì phu nhân vẫn sinh con gái. Ài, phu nhân ngoài miệng thì cười nhưng trong lòng ắt hẳn đang buồn lắm...”

Thì ra đây là người hầu gái thân thiết của phu nhân một gia đình rất có thế lực ở Lâm An. Nghe nói trước khi xuất giá, vị phu nhân này tên gọi Tiết Gia Yên, là thiên kim độc nhất của Tiết gia - một gia đình giàu có bậc nhất ở kinh thành. Năm mười tám tuổi, Tiết tiểu thư được gả cho một vị tân khoa tiến

sĩ. Nhờ được thế lực của bên đảng vợ nâng đỡ, vị tiến sĩ đó thăng tiến rất nhanh trên đường hoạn lộ, mấy năm sau đã leo lên đến chức Thị lang, cũng nhờ thế mà Tiết Gia Yến rất được vinh sùng. Chỉ hiếm một nỗi, kết hôn được bốn năm mà Gia Yến phu nhân vẫn chưa có tin lành nên lấy làm lo lắng lắm. Bởi thế Tiết Gia Yến quanh năm cầu trời lễ Phật, tích đức làm thiện những mong ông trời rủ lòng thương mà ban cho một mụn con.

Kiên trì như thế suốt hai năm, rốt cục gần đây lão Thiên cũng đã rủ lòng thương thật. Song vì người thiếp của phu quân mình trước đó đã sinh hạ con trai, Tiết Gia Yến không muốn thua chị kém em nên lần la tìm hỏi khắp nơi bí quyết để sinh hạ nam hài. Được một thuật sĩ nghe đồn là rất cao tay mách nước rằng hãy cất một căn nhà nhỏ cạnh Bạch Vân Am, sống thanh bạch an tĩnh từ đó cho tới khi sinh nhất định sẽ đạt được ước nguyện. Chính bởi vì thế Tiết Gia Yến cùng với người vú nuôi của mình lặn lội đến tận chốn hoang sơ thôn dã này nhằm đạt được ước nguyện, bất chấp sự khuyên bảo lẫn phản đối của người chồng.

Chẳng dè trời như chẳng chịu lòng người, đến kì khai hoa nở nguyệt Tiết Gia Yến hạ sinh một nữ hài tử. Tuy ngoài mặt vẫn cố gượng cười nhưng trong lòng lấy làm buồn phiền lắm. Bởi thế sáng ngày hôm sau đã giục Trương nữ mẫu chuẩn bị hành lý để lên đường về kinh thành.

Nói về chuyện của người nữ mẫu họ Trương, để chiều hôm ấy có thể lên đường trở về Lâm An nên từ mờ sáng đã ra suối gánh nước. Nào ngờ vừa đi đến ven bờ suối, khi chuẩn bị lấy thùng múc nước, bà ta như nhận thấy điều gì liền hốt hoảng la lên. Hướng theo ánh mắt ấy, gần đó có một thiếu phụ trẻ đang nằm gục ven bờ suối.

Qua phút hoảng loạn ban đầu, Trương nữ mẫu kịp định thần lại và tiến bước đi về phía người thiếu phụ trẻ. Quan sát kĩ thì thấy người thiếu phụ kia hai mắt nhắm nghiền, tóc tai tán loạn, gương mặt thì tím đi vì lạnh song vẫn không mờ được một vẻ đẹp dịu dàng đến hiếm có. Lại như thiếu phụ này sắp đến kì sinh nở vì vùng bụng đã nhô cao nhiều lắm, quần áo thì thấm đẫm hơi sương, không chừng đang nằm giữa ranh giới của sự sống và cái chết. Quan sát được vậy, người đàn bà trung niên họ Trương không dám chậm trễ vội xốc thiếu phụ kia lên, gắng hết sức dìu cô ta vào nhà.

Thật là trùng hợp và may mắn đến lạ kì, ngay buổi chiều hôm ấy người thiếu phụ kia mặc dù yếu đuối bệnh tật song cũng kịp sinh hạ được một tiểu hài tử khỏe mạnh. Sau khi đứa nhỏ vừa ra đời, thiếu phụ trẻ kia đã mê man ngất đi, không kịp biết hài tử mình sinh hạ rốt cục là nam hay nữ.

- Ài, tốt quá rồi. Cuối cùng cũng mẹ tròn con vuông rồi. Ai, cô ta kiệt sức ngất đi rồi. Phu nhân, là một nam hài kìa kìa.

Tiết Gia Yến ở bên cạnh đó cười buồn:

- Cô gái này một thân một mình lang thang cơ cực. Nhưng xem chừng cô ta cũng thật là may mắn.

Vào lúc này đứa bé đỏ hỏn trên tay Trương nữ mẫu không ngừng quơ đôi bàn chân nhỏ xíu, miệng thì khóc văng lên không dứt. Bà nữ mẫu họ Trương hết nhìn đứa trẻ, lại nhìn sang phía Tiết Gia Yến, lúc ấy chẳng hiểu sao đột nhiên lên tiếng:

- Phu nhân, sự việc ngày hôm nay chỉ có hai chúng ta biết. Chi bằng...

Như chợt hiểu ra ý câu nói dang dở kia, tuy nhiên Tiết Gia Yến chỉ khẽ thờ dãi:

- Ta biết nữ mẫu có ý tốt. Thế nhưng con mình dứt ruột đẻ ra, làm sao đành lòng giao cho người khác nuôi nấng được.

Nữ mẫu họ Trương lúc ấy vội vã hạ giọng:

- Phu nhân, người thiếu phụ này độc thân một mình ở nơi hoang vắng này, không nơi nương tựa, lại như không ai thân thích. Chi bằng chúng ta cứ... sau đó đón hai mẹ con cô ấy cùng về phủ, lại nhận tiểu thư làm con nuôi. Lúc đó chẳng phải là vẹn cả đôi đường sao?

Nghe ý kiến vậy của người nữ mẫu, Tiết Gia Yến hơi ngần người ra, ngập ngừng:

- Nhưng mà...

Nữ mẫu họ Trương lên tiếng:

- Phu nhân xin hãy cân nhắc và quyết định nhanh thôi. Ài, cứ nghĩ đến ánh mắt căng căng của nha đầu họ Lê kia, nô gia thật sự cũng không thể chịu đựng được.

oOo

Năm Thiệu Hưng thứ hai mươi.

Sau hòa ước Thiệu Hưng, nhà Tống phải cắt toàn bộ đất đai mạn bắc sông Hoài cho đến Đại tán quan- Thiểm Tây cho nhà Kim, hàng năm phải triều cống cho nhà Kim 25 vạn lạng bạc trắng, 25 vạn súc lụa thượng hạng cùng vô số ngọc ngà châu báu. Để có bạc triều cống và phục vụ cho nhu cầu ăn chơi hưởng lạc, Tống Cao Tông liên tục tăng thuế má khiến đời sống nhân dân ngày càng thêm cơ cực vất vả. Đã vậy mấy năm nay khắp Giang Bắc đồng ruộng hoang hóa, thiên tai hoành hành, đi đâu cũng thấy nạn dân chết đói, trộm cướp như rươi. Duy chỉ có vùng Giang Nam đất đai màu mỡ cùng kinh thành Lâm An phồn hoa thì cuộc sống nhân dân có vẻ chịu đựng được.

Buổi chiều tà, trước cửa một khách điểm nằm ven bờ hồ ở Đạo Hương thôn có một đám đông chừng mấy chục người đang tụ tập. Đám người này già trẻ, trai gái, lớn bé đều có đủ cả, hết thấy đều đang tập trung lắng nghe một người kể chuyện. Người kể chuyện là một ông già tầm ngoài sáu mươi tuổi, mái tóc lốm đốm điểm sương song đôi mắt và dáng vẻ vẫn còn tinh anh lắm. Lão vận một chiếc bố y bạc phếch, bên trong là chiếc áo vải thô mỏng tang, ra chừng không xem cái lạnh mùa đông vào đâu. Trên tay lão cầm chiếc hài cò chóc chóc lại gõ lên đỉnh chiếc trúc lạp phía trước mặt, miệng thì đều đều:

- Vừa mới gần đây thôi, Hoàn Nhan Lượng làm đảo chính giết Kim Hy Tông, lên ngôi vua, thanh trừng hơn trăm quý tộc người Nữ chân. Hắn ta lại thành lập cái gọi là Thượng Thư lệnh, Cơ Mật viện, tin dùng rất nhiều người không phải là người Nữ Chân...

Ông ta vừa kể đến đây, mọi người xôn xao ồ lên, sau đó có tiếng nói to: “Nói như lão tiên sinh đây thì có rất nhiều người Hán chúng ta làm tay sai cho bọn Kim cầu ư?”

Ông lão kể chuyện gật đầu cười khê:

- Chính thế. Chính thế. Thế nhưng cái đám người kia nếu gặp một tên đại gian thần, đại Hán gian bán nước ở Lâm An đây thì cũng phải chấp tay lạy mấy tiếng lão tổ tông thôi. Dám hỏi các vị có biết người mà lão nhắc đến là ai không?

Khi thấy xung quanh xôn xao song không có một ai chính thức lên tiếng đáp, ông ta lại giờ chiếc thảo ngoa gỗ bộp một cái vào chiếc trúc lạp, đoạn nói: “Hắn là thâm tâm mọi người ai nấy đều tỏ tường kẻ đó là ai, song sợ tai họa mà không dám đứng ra trả lời.”

Đúng lúc ấy thì có một cậu bé tầm tám chín tuổi, gương mặt khôi ngô, dáng vẻ nhanh nhẹn tiến ra hỏi: “Lão bá, thực sự thì tiểu nhi không biết người mà lão bá nhắc đến là ai. Liệu...”

Qua trang phục mà cậu bé này đang mặc, mười phần đó là một tiểu công tử của một gia đình giàu có. Và vì thế không có gì ngạc nhiên khi cậu vừa nói đến đây, ở phía sau có một tráng hán khôi kiện vội tiến ra kéo lại, đồng thời ra dấu cho cậu ta im lặng. Ông lão kể chuyện vừa trông thấy cậu bé, ánh mắt khê lóe lên một cái tia hiêu kỳ rồi sau đó tiếp tục kể:

- Mới vừa rồi thôi, sau khi Kim quốc có biến, Tuần sử Tạ Duy Khang đã dâng sớ xin hoàng thượng ổn định triều chính, tuyền đại tướng cát quân Bắc phạt, đòi lại nửa mảnh giang sơn của người Hán chúng ta. Ấy, nhưng rốt cục vòng vo một hồi, vị trung lương họ Tạ ấy đã phải hứng chịu tai ương từ trên trời rơi xuống. Đáng thương thay, đáng thương thay...

Nói đến đây lão lắc đầu thở dài, cất giọng chán nản nói:

- Ai dè có người vu cho Tạ Duy Khang âm mưu kích động can qua, gây rối loạn triều đình, kiếm cơ hội để tiện bề kéo bè kết đảng làm chuyện bất chính. Tạ thị lang bị khép vào tội chết, người trong nhà họ Tạ cũng không thoát khỏi thảm cảnh, nam thì bị lưu đầy biệt xứ, nữ thì bị mang bán vào lầu xanh. Toàn bộ gia sản bị tịch biên ném thêm vào phần lễ vật cho sứ giả Kim triều. Trên đời này khi nào có chuyện vô lý bất nhân như vậy không?

Ngay sau khi hoàng thượng hạ thánh chỉ, Tạ đại nhân uất hận hộc máu mà chết. Tạ phu nhân không muốn mai này bị rơi vào vũng bùn nhơ, bởi thế thất cô tự vẫn. Chỉ thương thay cho tiểu hài nhi nhà họ Tạ kia, đứa nhỏ bất hạnh ấy chưa đầy mười tuổi cũng bị xung nô, mang ra đem bán công khai.

Nói đến đây lão cầm chiếc thảo ngoa gỗ vào trúc lạp, khi giờ lên là bật thành tiếng, khi hạ xuống thì vang thành điệu, thanh âm nghe thật thê lương:

Vì lòng son mà sa thảm cảnh.

Thác cừu tuyền cô quạnh thê lương.

Than ôi! Thế sự vô thường.

Toàn gia trung liệt một trường huyết châu.

Thương ôi, thương ôi. Trường huyết lệ này cũng chỉ vừa mới xảy ra thôi. Đầu tháng tới, ái nữ của Tạ đại nhân sẽ bị người ta mang ra bán ở trước cổng nha môn Lạc Thành.

Lão kể đến đây lật ngửa chiếc trúc lạp rồi rũ áo đứng dậy, than thở rằng:

- Lão kể chuyện này mong các vị khách quan đây chung tay giúp đỡ hậu nhân trung lương, để Tạ đại nhân có thể yên lòng chốn cừu tuyền.

Nghe qua câu chuyện của lão nhân kia, mọi người đều lấy làm xúc động lắm. Tuy nhiên ngặt vì thời buổi khó khăn, người ở đây cũng chẳng mấy ai khâm khá, bởi thế chiếc trúc lạp kia chỉ lèo tèo vài ba đồng bạc lẻ. Nào ngờ đến đây bỗng thấy cậu bé ban nãy tiến ra, giật áo lão nhân vừa kể chuyện:

- Lão bá bá, cháu hiện giờ không có mang theo ngân lượng. Nhưng xin lão bá hãy chỉ đường cho cháu tìm đến Lạc Thành, lúc đó cháu nhất định sẽ có cách giúp đỡ.

Đám người đi theo bảo vệ vị tiểu công tử kia nghe vậy thì la lên:

- Nhị công tử, công tử đừng có mang chuyện này ra đùa giỡn nữa. Ngày mai chúng ta phải về Lâm An thành rồi. Nếu mà có chuyện gì bất trắc, ắt phu nhân...

Nào ngờ thấy cậu bé kia trừng mắt, gắt khê:

- Cái gì mà đùa chứ. Hừ, ta...

Đang nói đến đây thì hốt nhiên cậu nghe một tiếng cười dài. Vội vã đưa mắt nhìn về phía thanh âm đang phát ra thì thấy lão nhân tóc bạc kia tay cầm trúc

lập, chân mang hài cỏ đang rào bước như bay, vừa đó mà đã cách xa mấy chục bước. Tư thái ông ta vừa ung dung nhàn hạ mà tốc độ thì mau lẹ vô cùng, thoáng chốc đã mất dạng. Mọi người trông thấy vậy giật mình hoảng hốt: “Rốt cục ông ta có phải là người nữa không vậy?”

oOo

Hôm đó là một ngày trời đông lạnh lẽo, trời dù chưa đổ tuyết song nếu áo che không đủ kín, gió lùa vào cũng thừa đủ khiến người ta rùng mình từng cơn. Trong tiết trời giá buốt như thế, thật lạ khi vẫn có một đám đông tụ tập chờ trước cổng phủ nha Lạc Thành. Thật chẳng hiểu từng đó con người đang chờ đợi điều gì ẩn chứa đằng sau hai cánh cửa sắt to bản và nặng nề ấy.

Cho đến đầu giờ Thìn, chợt có một người hô khẽ:

- Ra rồi.

Tiếng hô vừa dứt, lập tức cánh cổng nha môn Lạc Thành từ từ mở ra. Đám đông đưa mắt nhìn thì thấy một trung niên thấp lùn vận quan phục bệ vệ bước ra, theo sát sau lão là một tốp nha binh gươm giáo sáng choang. Điều kì lạ nhất là lẫn giữa đám quan binh kia là một cô bé gái hãy còn nhỏ tuổi lắm. Cô bé này mặc chiếc áo màu hồng nhàu nát và lem luốc những vết bẩn và bụi, tóc tai tán loạn bước chân xiêu vẹo trong gió lạnh. Lúc ấy chỉ thấy gã quan nhân kia hừ một tiếng:

- Hồng đi đâu. Sao mãi giờ chưa thấy tới?

Ở bên dưới có tiếng nói khẽ:

- Kia là Thường Vĩnh đại nhân đấy. Ài, trông thật giống một củ khoai mập vậy.

- Huynh nói nhỏ thôi, bộ muốn chuốc vạ vào thân hả...

...

Lúc này vị quan nhân béo lùn Thường Vĩnh kia làm bộ đưa tay vái chào một vòng xung quanh, sau đó cất tiếng:

- Các vị, hẳn các vị cũng đã nghe qua vụ án về tên nghịch tặc Tạ Duy Khang. Tên họ Tạ này dù đã làm đến chức Tả thị lang mà tâm thuật bất chính, tìm cách xúc xiểm và chia rẽ mối quan hệ hòa hiếu bang giao giữa hai nước Tống - Kim. Rất may là thánh thượng anh minh, tên gian tặc kia cuối cùng cũng đã bị trừng trị thích đáng.

Nói đến đây gã đưa hai bàn tay to bè và xù xì kia xoa xoa vào nhau ra chiều lạnh lắm, đoạn chấp tay phía sau lưng rồi lên giọng nói to.

- Lần này bốn quan phục thượng mệnh, đứng ra thi hành giám sát án vụ Tạ Duy Khang. Đáng nhẽ với tội danh đó của Tạ Duy Khang, toàn gia họ Tạ đều bị thảm tử. Song thánh thượng động lòng nhân mà khai ân, tha cho nhi tử của hắn một con đường sống.

Kể đó "củ khoai lang mập mập" đó lại đưa tay chỉ về phía cô bé đáng thương kia mà rằng:

- Thực theo thánh chỉ, nha đầu Tạ Bội Ngọc kia đáng nhẽ phải xung nô, làm kiếp lao dịch cả đời miền biên ải. Ấy nhưng xét vì thị tuổi nhỏ mà ban cho đặc ân, hiện thời bốn quan mang Tạ Bội Ngọc ra đấu mồi, mang số ngân lượng thu được xung vào công quỹ.

Thường Vĩnh vừa nói đến đây bất chợt phía dưới xôn xao cả lên. Có người thờ dãi: “Nghe người kể là có chuyện này mà ta không tin. Nhưng giờ được chứng kiến thì mới thấy. Ôi, loạn hết cả rồi. Có ai đời thời buổi này lại mang một cô bé như thế ra công khai rao bán chứ. Như thế còn gì là luân lý, còn gì là nhân tâm nữa chứ!”

Mọi người xì xào bàn tán một hồi, thì ra đa số những người đến đây hầu hết là vì tính hiếu kì mà kéo đến xem phiên chiều mồi này. Sau chừng nửa nén hương, có một người đàn bà trung tuổi, phấn son lợt lợt, áo quần diêm dúa, khoác ra ngoài một chiếc áo bông kép tiến ra và nói:

- Thảo dân là Liễu Nhai Xuân, người của Vọng Hoa Lâu ở Lâm An, xin ra mồi Thường Đại Nhân. Cách đây không lâu bọn thảo dân cũng nghe qua phong thanh về vụ án của họ Tạ, lại nghĩ đến hoàn cảnh của tiểu hài tử kia thì thấy cũng thật đáng thương. Bởi thế lần này Vọng Hoa Lâu chúng tôi xin bỏ ra một trăm lượng bạc để chuộc nha đầu đó về, cho tiểu nha đầu đó có cơ hội bắt đầu cuộc sống mới.

Đến đây có người bĩu môi: “Hừ, một lũ buôn người mà giờ giọng thiện nhân.”

Người huynh đệ của ông ta gật đầu đáp, thanh âm như muỗi kêu chỉ đủ cho hai người nghe: “Đại ca nói phải lắm. Đệ nghe nói mẫu thân của vị Bội Ngọc tiểu thư kia mấy năm trước vốn là một mỹ nhân danh lừng đất Giang Nam. Ài, cái lũ bất lương kia tính mua về nuôi lớn, đào tạo Bội Ngọc tiểu thư thành cái cần câu tiền cho Vọng Hoa Lâu mà.”

Thường Vĩnh đại nhân làm bộ không nghe rõ, khề nghiêng cái cuống họng nung núc thịt lên hướng một bên tai về phía mụ buôn người và nói:

- Hai trăm lượng bạc. Liệu ta có nghe nhầm không vậy?

Liễu Nhai Xuân trong lòng thì thầm chửi tên họ Thường lòng tham vô đáy. Song mụ nghĩ: “Hai trăm lượng tuy lớn thật đấy, song chỉ cần nuôi nha đầu kia thêm năm bảy năm thì thừa sức thu lại được gấp bội con số đó.” Bởi thế mụ vội vã đáp:

- Đại nhân, ngài không nghe nhầm đâu. Quả là thảo dân ra giá hai trăm lượng.

Thường Vĩnh nghe vậy cao giọng:

- Còn ai ở đây trả giá cao hơn hai trăm lượng không?

Lúc này một gã trung niên ăn vận quý phái, lại như vì tửu sắc quá độ nên gương mặt xanh xao, bước ra:

- Thường đại nhân. Tiểu nhân là Tôn Thẩm Hào ở Lâm An. Tiểu nhân xin ra giá hai trăm năm mươi lượng.

Thì ta họ Tôn vốn là một phú hào ở chốn kinh thành. Hắn ta xưa nay vốn nổi tiếng là con quý háo sắc, mới ngoại tứ tuần mà đã kịp rước về trong nhà mười hai thê thiếp. Xem qua cái cách và bản tính của họ Tôn, e rằng lần này xuất bạc mua người cũng chỉ là kiếm về thêm một vị tiểu phu nhân dành cho tương lai mà thôi.

Thường Vĩnh nghe thấy có người chịu đứng ta tranh giành Tạ Bội Ngọc với Liễu Nhai Xuân thì mừng lắm, lão cất tiếng the the:

- Hai trăm năm mươi lượng. Có ai trả cao hơn nữa không.

Liễu Nhai Xuân vì sự xuất hiện của Tôn Thẩm Hào thì tức tối và lo lắng ra mặt, mụ vội lên tiếng:

- Đại nhân, thảo dân ra giá hai trăm năm mươi lượng bạc.

Tôn Thẩm Hào lớn tiếng:

- Hai trăm sáu mươi lượng.

- Hai trăm sáu mươi lượng.

...

Cứ như thế hai người này cò kè bớt một thêm hai, phút chốc số tiền đã lên tới ba trăm lượng bạc. Đến đây Tôn Thẩm Hào đã có chút chán nản, thầm nghĩ: “Bỏ ra mấy trăm lượng bạc chỉ để mua về một tiểu nha đầu. Mai này lỡ như nó không xinh đẹp được như mẫu thân nó thì sao chứ. Ba trăm lượng bạc đó ta có thể thừa sức cưới được vài người thiếp tử tế. Hừ... như vậy đi.” Nghĩ được thế Tôn Thẩm Hào nói:

- Đại nhân, cái giá ba trăm lượng đã là cực hạn của thảo dân rồi. Vậy thì xin mời Vọng Hoa Lâu rước người vậy.

Gã ta nói xong bực bội bước về phía đám đông. Liễu Nhai Xuân thấy thế lấy làm đắc chí lắm. Qua một lúc nữa không thấy ai trả giá cao hơn thì chắc hẳn vị tiểu cô nương Tạ Bội Ngọc kia ắt phải là người của mình rồi. Ai để lúc ấy thì có một người đàn bà trung tuổi đáng vẻ điệu ngoa hót hải chạy tới. Vừa tới nơi mụ ta vội lúi rúi:

- Thường đại nhân, thứ lỗi cho tiểu nữ đến trễ.

Thường Vĩnh nghe thấy thế bực tức:

- Hừ, hừ... Người làm bốn qua bực mình lắm rồi đấy. Hồng Di, người đến rồi thì tốt lắm. Người xem, vị cô nương đây của Vọng Hoa Lâu ra giá ba trăm lẻ một lượng bạc.

Người đàn bà có tên là Hồng Di kia thấy vậy cười khế, sau đó sấn sổ bước lại phía Tạ Bội Ngọc. Bàn tay của mụ đặt lên trên chiếc cằm nhỏ xinh của cô bé đoạn nâng khẽ, đồng thời tay kia cầm vai Bội Ngọc xoay một vòng như một món hàng, đoạn nói:

- Mọi người xem, một vị tiểu cô nương bằng thanh ngọc khiết, tuổi còn nhỏ mà đã thanh tú mỹ lệ như thế, năm mười năm sau sẽ trở mỹ nhân như thế nào chứ. Huống chi đầu gối vị tiểu cô nương đây cũng xuất thân danh gia, tư chất phiến phú ắt không phải bàn. Một người như vậy, ấy mà chỉ đáng giá ba trăm lượng thôi sao.

Gió vẫn từng cơn buốt đến cắt da cắt thịt. Lúc này cả người cô bé gái tên Tạ Bội Ngọc kia đang run lên, song dường như chẳng phải là vì lạnh lẽo mà là vì thương tâm và chua xót. Hàm trắng nhỏ trắng buốt cắn vào môi tường như bật máu, đôi mắt đỏ hoe song Tạ Bội Ngọc từ đầu đến cuối vẫn lặng im không có bất kì lời nói hay hành động nào, vẫn mặc cho Hồng Di muốn làm gì thì làm. Một đứa bé gái nhỏ tuổi mà ngoan cường như thế, thật làm người ta thương xót lắm lắm.

Lúc ấy, Liễu Nhai Xuân nghe thế liền hỏi:

- Hồng Di, nói như vậy tức là sao chứ. Ở đây không có ai trả cao hơn đâu.

Người đàn bà tên là Hồng Di kia miệng lưỡi xoén xoét:

- Ai, quả là ít người mình nhìn thấy được báu vật mà. Thôi như vậy đi, nếu không có ai trả giá cao hơn năm trăm lượng bạc, vậy thì hãy để tiểu cô nương này lại cho Di Hồng Viện chúng tôi vậy.

Liều Nhai Xuân nghe thấy thế tức đến trào máu: “Hừ, dám đứng ra giành người với Vọng Hoa Lâu chúng ta sao. Hừ, rõ cũng chỉ là người của tên mập kia mà thôi, thì cũng không dám già néo đứt dây đầu. Dầu sao mua nha đầu kia năm trăm lượng cũng không thiệt thòi gì lắm.”

Nghĩ thế họ Liều đứng ra xướng:

- Được, cứ như vậy đi. Vọng Hoa Lâu chấp nhận trả năm trăm lượng bạc để rước tiểu cô nương họ Tạ kia.

Thường Vinh và Hồng Di nghe có người gật đầu chấp thuận thì vui mừng: “Như vậy là lần này bỏ túi được ba trăm lạng bạc rồi. Thật là may mắn hết sức. Nghĩ thế song tên quan mập lùn kia vẫn nói to:

- Năm trăm lượng bạc trắng. Có ai trả cao hơn không?

Sau một hồi không thấy có người thưa, Thường Vinh cao giọng:

- Như vậy đi, bốn quan tuyên bố ...

Vừa nói đến đây thì hần thấy một bóng trắng bước thấp bước cao đang ra sức chạy tới phía đám đông. Hiểu kì quan sát kĩ thì Thường nhận ra đó là một tiểu hài tử độ mười tuổi đang vừa thở vừa ôm theo một cái bọc. Vừa chạy vào đến nơi thì tiểu nam hài này đã vội cất tiếng:

- Ai là tiểu thư nhà họ Tạ vậy?

Bạn đang đọc truyện *Đại Vận Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 16: Tình Thiên.

Mọi người vì hành động và lời lẽ của cậu làm cho tò mò. Đó là một cậu bé chừng độ chín mười tuổi, vẻ mặt hoạt bát lanh lẹ, nhưng như vì quá vội vã nên giữa mùa đông lạnh giá này mà mồ hôi cũng chảy thành giọt. Lúc ấy nghe Thường Vinh quát:

- Tiểu tử to gan. Từ đâu dám chạy tới đây gây náo loạn.

Cậu bé kia không trả lời vội mà đưa mắt nhìn một vòng, sau đó khi thoáng thấy Tạ Bội Ngọc đang đứng giữa đám nha binh thì chợt hiểu ra, lúc ấy mới đáp:

- Phì, phì... Mệt chết đi được. Tiểu nhi vốn từ kinh thành đến đây nên có chút chậm trễ. Thưa đại nhân, tiểu nhi lần này là muốn đến đây để chuộc thân cho tiểu thư nhà họ Tạ.

Thường Vinh nghe thấy thế lấy làm ngạc nhiên lắm, ban đầu thì nghĩ chắc đó chỉ là trò đùa của trẻ con, song sau đó hần thấy lối phục sức sang trọng kia, nhất là thấy cái bọc lụa cậu khệ nệ mang theo thì động tâm. Nghĩ thế liền quát lớn:

- Tiểu oa nhi ngươi lấy gì mà đòi chuộc người.

Nghe Thường Vinh nói thế cậu bé kia vội vàng hạ chiếc bọc vải xuống, sau đó đưa bàn tay nhỏ xíu kia vội vã gỡ ra đoạn lên tiếng:

- Đại nhân. Không biết liệu chừng này có đủ không vậy?

Mọi người đưa mắt nhìn thì ai nấy đều giật mình, thì ra trong cái bọc kia đều là những thỏi vàng lấp lánh. Thường Vinh trông thấy thế thì sáng mắt, tính nhanh qua một chút liền gật đầu lia lịa:

- Đủ rồi đấy. Đủ rồi đấy!

Liều Nhai Xuân thấy miếng ăn đã đến miệng mà còn hụt mất nên tức tối lắm, mụ cất giọng the thé:

- Đại nhân. Chẳng phải là ngài đã đáp ứng...

Thường Vinh trừng mắt:

- Ta đáp ứng cái gì. Hừ, mụ có trả được cao hơn tiểu oa nhi kia không?

Liều Nhai Xuân tức tối, quay sang phía cậu bé kia lên tiếng:

- Tiểu oa tử, không biết cháu lấy số vàng kia ở đâu vậy.

Cậu bé kia nghe thế bức dọc:

- Chuyện này là chuyện riêng của tiểu nhi. Lão bà bà không cần quản nhiều làm gì.

Liễu Nhai Xuân trầm ngâm: “Qua lối trang phục và tác phong kia, ắt hẳn số vàng kia là của gia đình tiểu tử đó rồi. Nhưng sao lại đi một mình nhi, hay là hẳn lén lút giấu người nhà mà đi đến đây gây chuyện nhiều kẻ nhi. Nó bảo nó đến từ kinh thành à.” Bởi thế mọi ta làm bộ ngó nghiêng một hồi đoạn ra về ngay nhiên:

- Lần này cháu đến đây chuộc người, không biết song thân cháu có biết chuyện này không?

Cậu bé đó nghe vậy lấy làm lo lắng lắm: “Gay rồi. Lần này ta lén lút mang theo một số ngân lượng lớn thế này, lại tự tung tự tác một mình đến đây. Chuyện này mà để mẫu thân biết được thì chết đòn. Nhưng mà chuyện này không thể không làm, xem tiểu nha đầu kia mới đáng thương làm sao...”

Nghĩ được vậy cậu gật đầu, lại ra giọng thúc giục:

- Biết hay không biết cũng chẳng liên can gì. Ài, đại nhân. Không biết còn những thủ tục gì nữa đây?

Đúng lúc ấy Tôn Thảm Hào từ đám đông bước ra, ngó cậu bé này một chặp đoạn ngo ngoắt trầm tư:

- Tiểu công tử, ta thấy cậu rất quen. Đã gặp nhau lần nào rồi nhi?

Trông thấy Tôn Thảm Hào, cậu bé con này giật mình: “Gay to rồi. Thì ra là lão mặt xanh. Hôm chúc thọ ngoại công lão từng thấy ta rồi. Nếu lão nhận ra mình thì nguy mất.” Đúng lúc này thì thấy Thường Vinh cất tiếng be be:

- Tiểu công tử tên họ là gì, gia cảnh ở đâu để bọn quan ghi khế ước chuộc thân.

Nghe thấy vậy cậu thậm lo lắng, song đã nhanh trí mà kêu lên:

- Tiểu sinh là Lý Kiến Hào, người của Lý gia trang ở Hoàng Kiều phố, Lâm An thành.

Cậu bé vừa dứt lời, lúc ấy nghe thấy tiếng xướng: “Được. Lý công tử đây bỏ ngân lượng chuộc thân cho Tạ Bội Ngọc - nhi tử của Tạ Duy Khang. Số ngân lượng này sẽ được xung công, chuộc lại phần nào tội nghiệt mà họ Tạ kia đã gây ra. Người đâu, thu.”

Thường Vinh dứt lời lập tức có một người đứng ra thu số vàng cậu mang tới. Tức thời lại có mấy nha binh dẫn Tạ Bội Ngọc tới trước mặt cậu, Thường Vinh kẻ đó đưa tờ khế ước kia cho cậu bé đoạn vui vẻ nói:

- Tiểu công tử. Cậu giữ tờ khế ước này đi. Từ bây giờ trở đi nha đầu họ Tạ này sẽ là người của cậu.

Xong đâu đấy, hẳn khoát tay dẫn đám quan sai lui đi. Đám đông theo đó cũng vãn dần, trong số đấy có một ông già tóc tóc bạc vẫn đứng chăm chú quan sát cậu bé và Tạ Bội Ngọc từ đầu đến cuối, miệng mỉm cười: “Thật cũng chẳng ngờ lại xảy ra chuyện hay ho này. Rốt cục Triệu Du Nghĩa ta vẫn không phải ra tay can dự rồi. Ha ha, không ngờ tuổi còn nhỏ mà lại trọng nghĩa, trọng tín như vậy. Giờ để ta xem đứa nhỏ kia nó định làm gì tiếp nào?”

Thì ra ông lão và cậu bé kia vốn cũng chẳng phải xa lạ lắm. Ông lão ấy chính là người kể chuyện ở Đạo Hương thôn hồi nào, còn cậu bé kia chính là vị tiểu công tử ngày ấy từng đứng ra hứa sẽ cố sức giúp đỡ ái nữ của Tạ Duy Khang.

Nói thêm một chút, cậu bé đó họ Cao, tên Thảo - là nhi tử của Hữu thị lang Cao Minh Vĩ ở kinh thành. Thảo thông minh hoạt bát, học một biết mười, tuổi nhỏ mà bản tính hào hiệp lắm, bởi thế được mẫu thân vô cùng yêu chiều. Một lần tình cờ được nghe qua câu chuyện về số phận bi thảm của nhà họ Tạ, Thảo quyết định tìm mọi cách giúp đỡ ái nữ của Tạ đại nhân. Bởi thế trong lần trở về Lâm An đã liều lĩnh lấy đi một số vàng khá lớn, âm thầm thuê xe ngựa rồi vượt muôn dặm đường tìm đến Lạc Thành chuộc thân cho Tạ Bội Ngọc.

Lại nói về chuyện của Cao Thảo và Bội Ngọc. Chờ khi bóng người thưa dần, nhìn lại thì chỉ thấy Tạ Bội Ngọc đang đứng nghi hoặc nhìn mình đầy sợ sệt, Cao Thảo đưa tay xé tờ khế ước làm đôi đoạn nói:

- Không sao đâu, tiểu muội muội không cần lo lắng. Từ bây giờ muội được tự do rồi.

Vừa nhìn thấy vậy, Bội Ngọc cả người run lên, nước mắt cứ thế chảy ra không ngớt. Thật không ngờ một vị tiểu cô nương ngoan cường như thế đến bây giờ lại khóc lóc bi thương đến vậy. Lúc ấy Cao Thảo lóng ngóng đưa tay áo lau nhẹ qua gương mặt đầm lệ của Tạ Bội Ngọc đoạn dịu giọng:

- Muội đừng khóc nữa. Huynh nhất định sẽ không làm phương hại đến muội đâu.

Lúc này như chợt nhận ra điều gì, Cao Thảo vội cởi chiếc áo chèn đang mặc trên người rồi khoác lên người Tạ Bội Ngọc, ân cần hỏi:

- Muội lạnh và đói lắm phải không. Ân, bây giờ muội muốn đi đâu, ta sẽ đưa muội về nơi đó.

Tạ Bội Ngọc lắc đầu, mắt lóng lánh ánh lệ:

- Ta không có nơi để về.

Cao Thảo như chợt nhận ra được vấn đề trong câu hỏi của mình, ngẩn ngơ một lúc: “Sao ta lại không nghĩ ra vấn đề này từ sớm nhỉ. Ài, cũng thật khó xử. Hay là bạo gan mang cô ấy về phủ nhỉ. Cùng lắm bị ăn một trận đòn nữa thì thôi chứ gì.”

Đúng lúc này thì từ phía xa có tiếng ngựa hí dài, hai đứa nhỏ đưa mắt nhìn thì thấy bóng một người cưỡi ngựa đang phóng tới như bay, xem chừng có chuyện gì gấp rút lắm thì phải. Khi đến gần phía hai người Cao Thảo và Bội Ngọc, người này giật mạnh cương rồi tung mình nhảy xuống, hốt hải chạy về phía nha môn đảo dác ngó nghiêng. Thảo nhìn kĩ thì nhận thấy đó là một cô nương trẻ tuổi, phong vận xinh đẹp nhưng vẻ mặt đang vô cùng hoang mang lo lắng.

Nói về vị cô nương này, khi nhìn thấy Cao Thảo và Bội Ngọc thì mừng rỡ lắm, không dám chậm trễ lướt tới như bay, miệng thì kêu lớn:

- Ngọc nhi, Ngọc nhi. Ta đến rồi.

Về phần Tạ Bội Ngọc, thoáng giật mình ban đầu rồi như nhận ra người vừa tới là ai, tức thì sa nước mắt meo máo:

- Dương cô cô. Dương cô cô...

Vị cô nương họ Dương này khỏe mắt đăm lẹ, lao tới ôm chầm lấy Tạ Bội Ngọc cất giọng nghẹn ngào:

- Đều tại cô cô không tốt. Ngọc nhi, cháu đừng khóc nữa. Đã có cô cô ở đây rồi. Ngoan, ngoan nào. Sẽ không ai có thể bắt nạt được cháu nữa đâu.

Thì ra vị cô nương này họ Dương, tên Anh - vốn là biểu muội của Tạ Duy Khang, hồi nhỏ vẫn thường đi lại gần bó thân thiết lắm. Khi Tạ Duy Khang và gia đình bị hại, Dương Anh vốn đang bế quan tu luyện nên không hề hay biết chuyện. Gần đây xuất quan thì mới hay cơ sự, lấy làm thương tâm và đau lòng lắm. Lại được biết thêm về thảm cảnh của Tạ Bội Ngọc thì vội vàng vàng, một mạch tìm đến Lạc Thành để cứu vị tiểu cô nương họ Tạ ấy khỏi nghịch cảnh đau lòng.

Nói thêm về Dương Anh. Cô vốn là em ruột của danh tướng Dương Tái Hưng - hậu nhân của gia tộc họ Dương và cũng là tùy tướng tâm phúc của Nhạc Phi. Gia tộc họ Dương từng là một trong Tứ đại thế gia của võ lâm, oai danh hiển hách, một thời lừng lẫy bốn phương. Chỉ hiềm mấy chục năm trở lại đây, vì triều đình hủ bại mà dần hại một đại gia tộc trở nên tan đàn xẻ nghé, người họ Dương li tán phiêu bạt khắp nơi. Dương Anh vốn là một nữ kiệt anh hào, không chịu chấp nhận nghịch cảnh nên cùng với một nữ nhi anh hùng khác là Công Tôn Ái Nhi, chung tay xây dựng nên Lệ Tú phường bên Đông Đình hồ.

Trông thấy cảnh ấy, khi biết được Tạ Bội Ngọc còn người thân tín Cao Thảo lấy làm mừng rỡ. Cậu thầm nghĩ mình đã lên lút bỏ nhà đi, mặc dù có biên thư để lại song một tuần đằng đẳng không thấy tung tích mình, ắt hẳn phụ mẫu lo lắm. Bởi thế cậu vội lên tiếng:

- Có cô cô đây xuất hiện thì tốt quá. Tạ tiểu muội cuối cùng cũng đã có chốn nương thân rồi. Giờ tiểu nhi xin cáo từ vậy!

Cậu bé nói rồi lập tức chạy vụt đi, thoáng chốc đã mất dạng. Bỏ lại phía sau ánh mắt thất thần của Tạ Bội Ngọc:

Nói về phần Dương Anh, lần này đơn thân độc mã đến cứu người vẫn nghĩ sẽ không tránh khỏi một trường ác đấu với lũ quan binh. Thật chẳng dè lần này không đổ một giọt mồ hôi mà có thể cứu được Tạ Bội Ngọc thì vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ. Khi hỏi qua biết được sự tình thì thầm cảm ơn trời phật và cậu bé vô danh nhưng tốt bụng kia. Đến lúc ấy chợt thấy Tạ Bội Ngọc cúi xuống dưới đất, cô bé nhặt hai mảnh khế ước chuộc thân lên tay đoạn khế lâm bầm “Huỳnh ấy là Lý Kiến Hào, người của Lý gia trang ở Hoàng Kiều phố, Lâm An thành.

oOo

Nằm cách Lạc Thành hơn sáu mươi dặm về phía Tây Bắc là một khu rừng hoang vắng, tên gọi Lâm Uyên sơn lâm. Vốn từ trước đến nay vẫn có một con đường mòn nhỏ và trắc trở xuyên từ nhai đạo qua Lâm Uyên đến Lạc trấn, ấy nhưng mấy năm trở lại đây hầu như chẳng có mấy ai đặt chân đến khu rừng hoang vu này. Tuy nhiên nghe nói trước kia Lâm Uyên sơn lâm một thời từng là địa điểm dừng chân của khá nhiều nhân sĩ giang hồ.

Nghe có vẻ lạ. Vắng vẻ hoang liêu rồi xô bồ ồn ã, sau cú thế thừa thốt thừa thốt dần và cuối cùng Lâm Uyên lại trở về với cái vẻ hoang liêu ban đầu của mình. Vậy đâu là nguyên nhân của sự thay đổi ấy ở Lâm Uyên sơn lâm?

Té ra nó chịu ảnh hưởng của một trường sự kiện chín năm về trước ở Lâm Uyên Nhai - một miệng vực sâu hút hút không thấy đáy nằm ở Lâm Uyên sơn lâm. Nghe người ta nói “Lâm Uyên Nhai - ngẩng đầu ngàn thước thấy trời xanh, cúi mặt ngàn trượng sâu thăm thẳm. Xuống tới đáy, ắt chỉ thấy được mặt trời chính ngọ.” Thực hư thế nào không rõ vì cũng chẳng ai dám chắc rằng đã có một ai đó xuống được đáy vực. Nghe giang hồ đồn đại rằng mấy năm trước có một vị kiếm khách họ Lý bị vây hãm, sau cùng đường phải tự vẫn ở đây. Song nếu như chỉ có vậy thì có gì đáng nói, đáng đề thu hút đám nhân sĩ giang hồ chứ. A! Hóa ra là vị kiếm khách này trước khi tự tận có mang trên mình cuốn võ lâm bảo điển - một thứ báu vật giá trị liên thành - mang trong nó rất nhiều bí mật vô cùng to lớn. Là bí tịch của môn tâm pháp võ công thượng thặng, là bảo đồ dẫn đến một kho tàng khổng lồ hay bí mật về binh pháp bách chiến bách thắng... Cũng không ai rõ, và mấy ai quan tâm. Song chính vì điều này mà một thời gian dài Lâm Uyên Nhai đã thu hút rất nhiều kẻ bạo gan mà mang trong mình tham vọng, bọn người này đều tìm đủ mọi cách để xuống đáy vực tầm bảo, thế rồi sau cùng không thấy tung tích một ai. Thảm thoát đã gần mười năm trôi đi, sự tích về Lâm Uyên Nhai hầu như đã quên lãng song đã mờ dần trong kí ức của nhân sĩ giang hồ.

Mấy năm sau sự kiện về kiếm khách họ Lý kia trôi đi, khi khách giang hồ chẳng có mấy ai thêm lai vãng tới khu vực Lâm Uyên Nhai, thì ở bãi đất hoang gần đó mọc lên một nấm mộ. Vốn điều này cũng chẳng có gì đặc biệt, và cho dù có thêm sự xuất hiện của một căn thảo lư nhỏ cạnh đó cũng có gì ghê gớm, ai rồi hoi mà quan tâm đến điều này chứ.

Một buổi chiều mùa đông lạnh lẽo, gió rít từng cơn không ngớt tưởng như có thể cắt đứt da thịt người ta, ấy thế mà trước ngôi mộ vô danh kia vẫn có hai bóng người. Một người là một thiếu nữ hãy còn khá trẻ, cô mang trên mình bộ lam y giản dị và khoác ngoài một chiếc áo xơ gai thô ráp. Phía sau cô là một tiểu nữ hài ước độ sáu bảy tuổi, ánh mắt long lanh, gương mặt thanh tú, cô bé ấy không ngừng xoa hai bàn tay nhỏ bé của mình vào nhau, xem chừng như lạnh lắm.

Một lúc sau, cô bé áo trắng phía sau cất giọng rụt rè: “A di... Lý Phi Dương là người nào vậy?”

Nghe thấy thanh âm non nớt đó, cô gái áo lam giật mình quay đầu lại. Dường như lam y cô nương kia đang đau lòng lắm, trên khuôn trắng kia điểm qua mấy hạt châu long lánh. Lại nghe cô gắt khề, nhưng nghĩ khi đây âu yếm:

- Tuyết Luân. Trời lạnh thế này, con chạy ra đây làm gì?

Cô bé có tên là Tuyết Luân kia bụm miệng chum chim:

- A di. Con muốn được ở bên cạnh a di. Con không muốn ở một mình.

Như hiểu ra được điều gì, cô gái áo lam kia vội ôm đứa nhỏ vào lòng rồi dịu dàng:

- Ta hiểu rồi. Nào, chúng ta hãy cùng vào nhà.

Tiểu nữ hài họ Âu Dương kia lại lên tiếng:

- Con lại quấy quả sự thanh tịnh của a di phải không. Ân, Lý Phi Dương là ai vậy a di. A di kể về người đó cho con nghe đi!

Lam y thiếu nữ nghe vậy khẽ cười buồn:

- Lý Phi Dương là một nam tử hán anh tuấn và nghĩa khí nhất trên đời này. Thúc ấy chính là người quan trọng nhất đời của a di. Khi nào con lớn hơn chút nữa, a di sẽ kể cho con nghe. Thôi, đứng một chỗ nữa ta sợ con nhiễm lạnh mà ốm mất.

Nói đến đây khẽ vuốt tóc Tuyết Luân mà rằng:

- Tất cả cũng chỉ vì a di ích kỷ, a di chỉ biết nghĩ cho mình mà không quan tâm tới con. Tuyết Luân, đợi mấy ngày nữa rồi chúng ta sẽ rời khỏi nơi hoang vu này.

Buổi đêm hôm ấy, trong căn nhà nhỏ hoang sơ cạnh Lâm Uyên Nhai khẽ hắt ra ánh đèn mờ ảo, dưới ánh sáng chập chờn ấy thấp thoáng một bóng người đang cặm cụi bên ngọn đèn nhỏ cũ kỹ. Trong quang cảnh lờ mờ thế này, chỉ khi nhìn gần người ta mới nhận ra người đó chính là lam y cô nương hồi chiều. Lúc này cô gái ấy vận một bộ trang phục màu xanh đã bạc màu, thi thoảng ở bộ quần áo đã sờn đi vì năm tháng ấy có xuất hiện những vết rách nhưng đã được vá lại rất khéo. Hiếm mũi kim trên tay cô vẫn không ngừng thoăn thoắt mặc dù lúc này cô gái ấy cả người đang run lên, dường như là vì xúc động chứ không phải là bởi vì lạnh. Mái tóc dài đen nhánh của vị cô nương trẻ này được vấn cao rất khéo và cài lại bằng một chiếc ngân thoa cũ. Song điều đặc biệt nhất ở vị cô nương ấy chính là vẻ mặt xinh đẹp đến thoát tục, và sợ rằng hầu hết nam nhân trên đời này nếu vô tình lạc vào trong đôi mắt xinh đẹp kia của cô, ắt hẳn sẽ say đắm mà ngủ quên trong đó. Một đôi mắt trong sáng và lấp lánh như nước hồ thu. Trong sáng đến nỗi khi mà lúc này khóe mắt cô long lanh thấp thoáng ánh lệ, lại như nhuộm chút tang thương của nỗi đau đầu bẽ bẽ cũng chẳng thể làm mờ đi vẻ đẹp làm say đắm lòng người ấy.

Cô gái ấy chính là Khúc Vân, tử đệ tử của Vạn Hoa Cốc chủ Quách Kinh Hàn.

Thật chẳng ai ngờ rằng Băng tâm tiên tử Khúc Vân lại cũng có lúc nhu hòa và dịu dàng đến nhường ấy.

Khi mũi kim cuối cùng được hoàn thành, Khúc Vân khẽ ngẩng đầu nhìn lên chiếc Khăn thờ nhỏ ở góc nhà rồi đột nhiên chảy nước mắt. Đến đây, vị cô nương xinh đẹp ấy như vô thức đưa tay rút chiếc ngân thoa trên đầu, mái tóc đen óng ả xỏa bung ra, chảy dài trên bờ vai gầy guộc như đang run lên vì xúc động.

Khúc Vân vừa vuốt ve chiếc ngân trâm cũ kỹ, khóe mi tự lúc nào đã lấm tấm, lấm tấm những giọt lệ trong suốt lăn dài trên gò má rồi tí tách, tí tách rơi xuống mặt thềm. Chẳng hiểu vì sao khi vuốt ve chiếc ngân trâm, vị cô nương họ Khúc như không còn giữ được bình tĩnh nữa, chỉ nghe một tiếng nước rơi thương tâm: “Lý ca, thế là muội và huynh đã ly biệt chín năm trời rồi. Dương ca, không biết huynh có còn nhớ không, chiếc ngân thoa này là vật huynh tặng muội năm muội tròn mười bảy tuổi. Lại cũng chính là vật cuối cùng mà huynh lưu lại cho muội. Lý sư ca, huynh có biết muội nhớ huynh đến nhường nào không?”

Lại khẽ vuốt ve chiếc áo rách kia đến si ngốc, Khúc Vân lầm bầm: “Sinh nhật muội mười tám tuổi, chỉ vì chiều theo ý thích của muội mà huynh trái lệnh sư phụ, đột phá Li kinh cứu khước trận, dẫn muội tìm đến Vân Hải Ngọc Bàn ở Thái Sơn. Chiếc áo huynh mặc khi ấy vì thế mà rách bươm, toàn thân thì bê bết máu nhưng vẫn cười mà nói với muội rằng: Mai này muội nhớ phải vá đén lại cho ta.”

“Đêm hôm đó được ở cùng một chỗ bên huynh, chỉ có duy nhất hai chúng ta ở Vân Hải Ngọc Bàn ngắm sao trời. Huynh có biết thời khắc đó là phút giây hạnh phúc nhất của cuộc đời muội không? Muội lúc đó đã nguyện rằng: Đời này kiếp này muội cũng chỉ có mình huynh mà thôi. Mãi mãi chỉ có mình huynh mà thôi.”

Ngơ ngơ ngẩn ngẩn một hồi, sau thì Khúc Vân bưng mặt khóc nức nở: “Huynh đã làm bao nhiêu thứ vì muội. Khiến cho muội không thể thôi nhớ về huynh, khiến cho con tim muội luôn khắc ghi mãi hình bóng huynh, khiến trong mắt muội luôn có nụ cười của huynh. Nhưng sao, nhưng sao huynh lại chỉ

xem Khúc Vân như một tiểu muội muội kia chứ. Sao huynh ác với muội thế. Sao huynh nỡ nhẫn tâm với muội thế...”

Chẳng ngờ lúc này dưới ánh đèn dầu leo lét, những giọt lệ tình kia như còn long lanh hơn cả những viên châu ngọc.

Sau cùng, Khúc Vân đưa tay toan tắt ngọn đèn cũ kĩ kia thì bất chợt có một thanh âm rất khẽ vọng vào tai cô. Vừa nghe thấy thanh âm này, Khúc Vân khẽ nhủ mảy rồi đột ngột toàn thân căng ra, chỉ trong một tích tắc cô như đã trải qua mấy trạng thái cảm xúc: lo âu, mong đợi và hi vọng. Không biết đã có chuyện gì xảy ra vậy?

Đến lúc này thấy Khúc Vân khẽ cúi đầu, tiến lại chiếc bàn thờ nhỏ ở góc phòng và lấy mấy que nhang châm lên. Xong xuôi đâu đó cô từ từ đi tới chiếc giường nhỏ, nơi mà cô bé Âu Dương Tuyết Luân đang say giấc nồng, rồi từ từ ngồi xuống. Cô khẽ vuốt ve vầng trán nhỏ của Tuyết Luân đoạn với chân đắp lại kín người Tuyết Luân. Sau đó như vì quá mệt mỏi cô gục đầu xuống thiếp đi.

Lúc bấy giờ là thượng tuần cuối tháng, mặt trăng như cũng cảm thấy lạnh lẽo nên chỉ lộ ra một chút cơ thể của mình trên tấm áo trời bất tận. Bởi thế khuôn trăng khuyết dù đã lên tới đỉnh đầu mà ánh nguyệt vẫn lơ mờ xen lẫn với ánh sáng yếu ớt của những vì sao cô độc. Bầu trời đêm hôm ấy toát lên vẻ âm đạm khác thường.

Lát sau đó bất chợt có một thanh âm nhỏ như tiếng muỗi kêu nhẹ vang lên, ngay liền sau là một bóng đen lạ mặt vô thanh vô tức xuất hiện sau lưng Khúc Vân. Dường như không biết đến sự xuất hiện của người áo đen, cô nương xinh đẹp đó hiện thời đang nằm gục dưới chân giường, dáng điệu hết như một từ mẫu đang chăm sóc cho hài nhi.

Người áo đen lạ mặt trông thấy biểu cảnh đó trầm ngâm một hồi, sau cùng thì đưa mắt liếc nhìn lên chiếc bàn thờ có cắm mấy que hương lơ thơ đoạn lẩm bẩm: "Nhị đệ, sư huynh thật là có lỗi với đệ!"

Y nói xong lập tức đưa tay khẽ điểm vào bóng cô nương trước mặt mình.

Chẳng ngờ đến lúc này cô gái đó như đã biết trước tất cả, bàn chân điểm nhẹ, cả thân hình lao về phía trước đồng thời ổng tay áo phất ra nhanh như tên bắn. Mọi việc diễn ra quá bất ngờ và nhanh chóng, gã áo đen lạ mặt kêu lên một tiếng đồng thời nhảy lùi về phía sau.

Lúc này có một tiếng cười khanh khách vang lên như chuông bạc: "Lâu lắm rồi mới gặp lại. Đại sư huynh vẫn khỏe chứ ?"

Bạn đang đọc truyện *Đại Vận Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 17: Nghi Hận.

Cô bé Âu Dương Tuyết Luân lúc này đang trong cơn mơ ngủ liền bị tiếng cười của Khúc Vân đó kéo về thực tại. Cô bé choàng tỉnh dậy thì thấy trong nhà mình từ khi nào đã xuất hiện thêm một người lạ mặt. Bởi thế Tuyết Luân hốt hoảng nằm co người lại nấp phía sau Khúc Vân đoạn la hoảng:

- A di. Người kia, hắn là ai thế?

Khúc Vân nghe cô hỏi vậy quay đầu lại nhìn cô bé triu mến đoạn dịu dàng nói:

- Tuyết Luân, không có chuyện gì đâu. Cháu hãy im lặng và không việc gì phải sợ. Đã có A di ở đây rồi...

Tuyết Luân trong lòng lo lắng bất an không thôi song do vì Khúc Vân đã lên tiếng trấn an và dạn dỏ nên chỉ còn cách nằm im bất động quan sát tình hình. Lúc này Tuyết Luân thấy gã áo đen lạ mặt sắc mặt nhợt nhạt, tay ôm bả vai cười khan một tiếng:

- Hóa ra là Tứ sư muội. Hừ... Vì Hàn ta thật là quá chủ quan nên mới sa vào tình cảnh này.

Gã nói đến đây bất chợt toàn thân run lên một cái:

- Không biết Khúc Vân sư muội đã sử dụng thủ đoạn gì trên kim châm thế?

Nghe gã sư huynh hỏi vậy, Khúc Vân cười đáp:

- Đại sư huynh, huynh xem mùi vị của Tuyết bối tri thù không tệ chứ. Hà... chẳng ngờ mười năm không gặp, thân thủ đại sư huynh lại tiến bộ như vậy!

Thật chẳng thể ngờ người áo đen lạ mặt kia vốn là Vi Hàn - y vốn là đại đệ tử của Vạn Hoa Cốc chủ Quách Kinh Hàn và cũng là đại sư huynh của Khúc Vân. Nói là gần mười năm mới gặp ấy là bởi vì sau cái chết thương tâm của Lý Phi Dương ở Lâm Uyên Nhai, Quách Kinh Hàn nổi giận liền trực xuất Vi Hàn và Khúc Vân ra khỏi Vạn Hoa Cốc vì làm việc bất lực. Còn nói với hai người bọn họ rằng khi nào tìm được thê tử của Lý Phi Dương thì mới được phép quay về. Thâm thoát thế mà đã gần mười năm rồi.

Lại nói về chuyện của Khúc Vân, tuy ngoài miệng thì nói cười như vậy, song hiện tại cô đang hết sức tập trung quan sát hành động của đại sư huynh mình. Vừa rồi họ Khúc xuất ý bất kì, thế nhưng mấy mũi tú kim châm kia cũng chỉ phi trúng tà thủ của Vi Hàn, dù thấy bản lĩnh của họ Vi còn cao hơn mình một bậc.

Vi Hàn nghe Khúc Vân nhắc đến mấy chữ "Tuyệt bối tri thù" thì toàn thân lạnh toát, trong lòng nhủ thầm: "Đây là cánh tay trái của mình bị phế rồi." Nghĩ đến đây y vận công phong tỏa huyết đạo ở tả thủ, ngưng thần chuẩn bị đối địch.

Chẳng ngờ y bất chợt thấy trong người có một cảm giác khó chịu, khí huyết trong người đảo lộn liên tục thì toát mồ hôi hột. Nhận ra điều này Vi Hàn đưa mắt đảo quanh một vòng, bất giác khi y nhìn thấy mấy que hương đang cháy dở trên bàn thờ thì giật mình: "Thì ra còn có cả Mê hồn hương. Lần này lành ít dữ nhiều, xem chừng ma nữ kia muốn lấy mạng ta đây mà." Nghĩ đến đây Vi Hàn cười khổ một tiếng:

- Khúc sư muội! Bản lĩnh của muội quả thật ghê gớm lắm sao. Không ngờ đến mấy thứ như tuyệt bối tri thù lẫn mê hồn hương mà muội cũng có được.

Khúc Vân nghe vậy cười nhạt:

- Mấy thứ này làm sao so được với Thất đoạn thất tuyệt đan của huynh đâu chứ.

Họ Vi dường như đã hiểu ra được điều gì, lắc đầu chán nản:

- Thôi vậy, không biết Tứ muội đã sử dụng hết vốn liếng chưa. Xem chừng lần này muội quyết ý muốn dồn ta vào bước đường cùng phải không?

Khúc Vân quan sát thấy ánh mắt của Vi Hàn dừng lại ở trên lư hương thì lên tiếng:

- Sao đại sư huynh lại nói thế. Còn nói về bản lĩnh, Khúc vân này làm sao so được phân nửa của Vi sư huynh chứ. Cũng chỉ là...

Nói đến đây Khúc Vân cười mấy tiếng yêu kiều:

- Cũng đã lâu lắm rồi. Đã mười năm rồi chúng ta mới gặp lại, chẳng biết bản lĩnh của đại sư huynh thế nào rồi. Sư huynh có thể chỉ giáo cho muội mấy chiêu được không?

Cô vừa nói vừa tiến về phía Vi Hàn, gương mặt xinh đẹp tuy cười cười nói nói xong lại chứa đầy sát khí. Vi Hàn nghe thấy vậy trầm giọng:

- Sư muội, hãy nói xem Vi nỗ đã đắc tội với muội ở điểm nào mà một hai đòn ta vào chỗ chết thế?

Khúc Vân nghe thế ồ lên một tiếng ngạc nhiên, lần này thần tình mất hẳn nét cười thường nhật:

- Hừ... đại sư huynh lại giả vờ hồ đồ rồi. Đại sư huynh muốn hỏi vì sao ư? Hừ...Đại sư huynh nói xem, Lý sư ca đã đắc tội với huynh lần nào chưa? Ấy vậy vì sao mà năm lần bảy lượt, đại sư huynh tìm cách hãm hại Lý sư ca.

Cô nói đến đây gương mặt xinh đẹp nhuộm đầy vẻ đau đớn. Nằm ở trên giường, khi nghe Khúc Vân nhắc đến một người họ Lý thì Âu Dương Tuyết Luân rung động: "Chẳng phải là vị thúc thúc đã từ mạng kia là Lý Phi Dương ư? Nếu vậy thì..."

Đến đây mạch suy nghĩ của Tuyết Luân lại bị cắt đứt bởi tiếng cười mười phần chua xót của Khúc Vân:

- Lần này Khúc Vân làm vậy cũng chỉ là muốn thay mặt Lý sư ca đòi một chút công đạo thôi. Hừ... Chỉ sợ thời buổi này cũng chẳng còn tồn tại cái thứ gọi là công đạo kia.

Nghe sư muội mình nói vậy, Vi Hàn cúi mặt xuống lặng người đi không đáp, lát sau y khẽ ngẩng đầu lên nhìn Khúc Vân cất lời:

- Giờ đây cái tiểu mạng này của ta đã nằm trong tay sư muội rồi. Được rồi, chuyện đến nước này ta không còn gì để nói. Hiện thời ta chỉ muốn biết vì sao sư muội lại suy đoán được chuyện này? Lại nhận biết được hành tung của ta.

Khúc Vân nghe y nói thế chỉ gạt nhẹ đầu:

- Được! Nếu sư huynh thực lòng muốn biết thì tiểu muội sẽ nói cho huynh biết.

Nói đến đây Khúc Vân cười một tiếng yêu kiều:

- Đại sư huynh thử nói xem, sư huynh vì lý do gì mà lại tìm đến tận nơi này?

Gã họ Vi nghe sư muội mình nói thế liền ngăn người ra: "Hóa ra là vậy. Ừm, thì ra muội suy đoán được phần nào lý do. Sau đó lập mộ chí, dựng nhà cỏ ở Lâm Uyên Nhai cốt là cũng để dụ ta tới có phải không? Nếu vậy thì..."

Vi Hàn đang nói nửa chừng thì bị Khúc Vân ngắt lời:

- Sư huynh sai rồi! Thời gian đầu, sau khi Lý sư ca qua đời, tiểu muội đã thử tìm đủ mọi cách để có thể trả thù cho Nhị ca, lại bốn ba khắp nơi tìm kiếm hậu nhân của huynh ấy. Song tất cả đều vô vọng. Đẳng đẳng sáu năm trời liên tục như vậy, cho đến một hôm

Nói đến đây ngừng giọng Khúc Vân đầy vẻ thương tâm:

- Cho đến một hôm muội hay tin rằng Tỷ phu của muội là Âu Dương Mạnh bị gian thần vu oan hãm hại. Kết quả là... Ài, sau đó tiểu muội đón đưa nhỏ kia về chung sống cùng, dựng một căn nhà ở Lâm Uyên Nhai. Ban đầu định sẽ sống nốt quãng đời còn lại ở đây, mãi mãi được bầu bạn với Lý sư ca.

Thì ra phụ thân của Âu Dương Tuyết Luân tên gọi là Âu Dương Mạnh - vốn cũng là một mệnh quan triều đình. Song vì ông quá ngay thẳng, liên tục xin Tổng Cao Tông lật lại vụ nghi án về cái chết của Nhạc Phi, bởi thế Âu Dương Mạnh bị gian thần căm hận, chúng giờ thủ đoạn hãm hại ông. Âu Dương Mạnh vì không chịu nổi cực hình mà thác trong biệt lao, nhà cửa thì bị tịch biên. Vợ ông vì sầu muộn nên lâm bệnh mà chết, để lại một mình Âu Dương Tuyết Luân không nơi nương tựa. Bởi thế mấy năm trước, Khúc Vân quyết định chấm dứt cuộc sống giang hồ, dựng một căn nhà nhỏ ở Lâm Uyên Nhai để sớm được bầu bạn bên anh linh của Lý Phi Dương.

Vi Hàn nghe Khúc Vân nói một hồi chỉ gật đầu mà lặng im không nói gì. Thanh âm của Khúc Vân vẫn cứ chậm chậm vang lên:

- Nơi này rất yên tĩnh, bởi thế mấy năm sống ở đây tiểu muội có nhiều khoảng lặng để suy nghĩ về chuyện trong quá khứ. Cho đến một hôm khi nhớ lại chuyện xưa, đột nhiên có cảm giác rằng có thứ gì rất bất bình thường. Sau cùng xâu chuỗi mọi sự kiện lại, tiểu muội lờ mờ đã hiểu ra mọi chuyện.

Vi Hàn nghe vậy gật đầu:

- Thì ra không phải là muội đã gặp qua tên họ Triệu kia à. Ừm, muội thông minh lắm... Nhưng ta muốn biết là tại sao hôm nay muội lại tiên liệu được chuyện ta sẽ ghé thăm nơi đây.

Nghe thấy vậy, Khúc Vân cười nhạt:

- Sau khi lờ mờ hiểu ra mọi chuyện, tiểu muội lấy làm kinh hoàng lắm. Tiểu muội cố tự động viên mình rằng chuyện này nhất định không phải là sự thật, bất quá mọi suy nghĩ lại cứ chống lại ý muốn đó của muội. Hừ, sau cùng khi chấp nhận được sự thật kinh hoàng ấy, Khúc Vân này nghĩ rằng với bản chất đó, nhất định Vi sư huynh đang không ngừng tìm kiếm tung tích thể tử của Nhị ca. Bởi vậy, hừ... suốt mấy năm nay ngày nào muội cũng thủ sẵn cây kim châm đó trong người, lại còn có cả mê hồn hương nữa. Chỉ cần có bất cứ dấu hiệu khác thường nào, lúc đó tiểu muội...

Nói đến đây quay sang phía Vi Hàn lạnh lùng:

- Trời cũng không phụ lòng người. Vi sư huynh có biết trong gần ba năm nay, có tám mươi sáu que mê hồn hương đã được muội đốt lên rồi không. Hôm nay chính là que hương thứ tám mươi bảy đó.

Nghe thấy vậy Vi Hàn thở dài:

- Thật không ngờ Tứ sư muội lại có thể kiên nhẫn và cảnh giác đến mức như vậy. Vi Hàn ta thật là khâm phục vô cùng. Ài, cuối cùng cũng chỉ bởi vì Tô mẫu lục chỉ hoàn mà ta mang họa vào thân.

Nghe y nói vậy, hai mắt Khúc Vân long lên:

- Khúc Vân này đoán không sai. Sau khi sư phụ biệt tích, để có thể nắm quyền điều hành Vạn Hoa Cốc, chỉ hoàn đó lại càng khiến cho đại sư huynh thêm khát. Huynh nghĩ rằng mình có được chỉ hoàn rồi có thể hiện ngang quay trở lại Vạn Hoa Cốc, ung dung tiếp quản chiếc ghế cốc chủ sao. Ha ha... nhưng huynh có biết Tô mẫu lục chỉ hoàn kia rốt cục nó là cái thứ gì không. Hừ, chỉ là một thứ bùa hộ mạng mà thôi.

Nghe đến đây Vi Hàn sững người, thần thái lộ vẻ nghi hoặc. Khúc Vân trông thấy vậy cười nhạt một tiếng:

- Đại sư huynh nghi ngờ lời tiểu muội nói chứ gì? Sư huynh đừng có nghĩ người nào cũng như mình. Cái gì là Chỉ hoàn hiệu lệnh, cái gì là bí ẩn của Phiêu phong bát thức. Hừ... những thứ đó tiểu muội không thêm màng tới.

Nói đến đây ngừng khí cô lộ vẻ tang thương, đau đớn:

- Từ khi Lý sư ca chết đi, mọi thứ trên đời đối với Khúc Vân này đều là đồ bỏ. Sở dĩ tiểu muội còn cố sống đến giờ khắc này cũng chỉ vì...

Đến đây cô nương xinh đẹp đó quay sang phía Vi Hàn cất tiếng hỏi:

- Là vì điều gì sư huynh có đoán được không?

Vi Hàn lúc này trong lòng lạnh toát, chỉ thầm nghĩ: "Chẳng ngờ chỉ vì một Tô mẫu lục chỉ hoàn đã làm Vi Hàn ta hồ đồ rồi." Tuy vậy ngoài mặt giả cười khổ một tiếng:

- Là vì sư muội muốn tìm ra chân tướng sự thật xung quanh cái chết của Nhị đệ sau đó tìm cách báo thù cho hắn.

Khúc Vân nghe vậy hừ lạnh một tiếng:

- Đại sư huynh đoán đúng rồi đấy. Chính là vì Khúc Vân ta muốn báo thù cho Lý sư ca.

Nói đến đây ra chiều đau lòng lắm, cô đưa tay óng tay áo khẽ quệt đi một hàng nước mắt, sau đó cười dài một tiếng:

- Ha ha... giờ đây đại sư huynh còn mặt mũi nào kêu lên mấy tiếng Lý sư đệ. Nhị sư huynh mới chết thảm làm sao. Hừ... Đại sư huynh có biết vì sao sư phụ giao Tổ mẫu lục chỉ hoàn cho Lý sư ca không?

Vi Hàn nghe hỏi vậy thì cười nhẹ:

- Chuyện này là vì sao à! Theo ta nghĩ, trong năm đệ tử thì Nhị sư đệ là người có ngộ tính cao nhất, lại cũng là người được sư phụ thương yêu nhất. Như thế dĩ nhiên chỉ hoàn đó chẳng sớm thì muộn sư phụ cũng sẽ giao cho Nhị đệ mà thôi.

Chẳng ngờ họ Vi vừa nói đến đây, Khúc Vân hừ lạnh một tiếng:

- Sự thực đúng như lời sư huynh nói. Bất quá lần này sự việc lại không đơn giản như vậy. Hừ...sư phụ đã từng có ý định giao Tổ mẫu lục chỉ hoàn đó cho Nhị sư huynh song huynh ấy một hai thoái thác không tiếp nhận. Đã vậy lại một mực xin được xuất cốc ngao du giang hồ, lại nói cái gì đó là xin đi để thưởng thức qua sơn thanh thủy tú, thực hiện chí nguyện gì đó. Hừ... Đại sư huynh có biết vì sao huynh ấy lại làm như vậy không?

Nghe sư muội mình nói vậy, gã họ Vi giật mình: "Có chuyện này ư?" Tuy nghĩ thế song ngoài mặt Vi Hàn trầm ngâm không nói nửa lời. Một lúc sau lại nghe Khúc Vân nói:

- Huynh không biết thật ư?

Đến đây bất chợt cô gào to, thanh âm nghe thật thê lương, cứ ngỡ như nó bật ra cả nỗi uất hận đã được dồn nén suốt mười năm trời:

- Huynh không biết thật ư? Không biết thật ư?... Vậy để Khúc Vân ta nói cho huynh biết. Ta sẽ nói cho huynh biết! Chính là vì huynh ấy lại nghĩ cho một tên mặt người dạ thú đấy!

Cô vừa nói dứt lời, cả người run lẩy bẩy, dường như lúc này đang vô cùng phẫn nộ và uất ức. Lặng đi một thoáng kích động, Khúc Vân thở dài một tiếng chua xót, gương mặt mơ màng như đang gọi lại một đoạn hồi ức buồn:

- Cũng đã lâu rồi, mười năm rồi. Nhớ khi đó đúng là ngày Khúc Vân này tròn mười bảy tuổi, Phi Dương ca ca quay trở lại Vạn Hoa Cốc sau hơn hai năm xuất dương. Lúc đó Khúc Vân ta cứ ngỡ rằng...

Nói đến đây thần thái lộ vẻ buồn bã, lại cất tiếng thở dài một cái: "Hóa ra Nhị sư huynh quay về Vạn Hoa Cốc không phải là vì ta. Cũng chỉ là... Chỉ là lúc đó trên giang hồ có đồn đại về sự xuất hiện của Võ lâm bảo điển gì đó. Ha ha... Lý sư huynh nhập cốc chỉ là để xin phép sư phụ được ra tay tham dự một phần nhiệt náo này. Lý sư ca huynh ấy chỉ muốn điều tra những ẩn tình và bí mật ẩn sau sự xuất hiện của cuốn bảo điển kia thôi." - Tiếng cười của cô mười phần thê lương.

Vi Hàn nghe nói vậy gương mặt thoáng qua một nét ngạc nhiên:

- Sao tên tiểu tử đó lại nhiều kẻ như vậy. Với bản tính của hắn thì...

Tuy nhiên khi y đang suy nghĩ thì lại nghe Khúc Vân tiếp lời:

- Sư huynh ngạc nhiên chứ gì. Hừ... trong năm đệ tử thì Nhị sư huynh là người có ngộ tính cao nhất, lại cũng là người được sư phụ thương yêu nhất. Năm đó Nhị sư huynh cứ khẳng khái xin sư phụ xuất cốc, cuối cùng thì Lão nhân gia cũng chịu đáp ứng cho huynh ấy. Chỉ có điều sư phụ vì lo cho sự an nguy của huynh ấy nên lúc đó bắt Lý sư ca hứa với người rằng: Tuyệt đối không được can dự vào những đại sự võ lâm khi chưa được sự đồng ý của sư phụ.

Nghe đến đây Vi Hàn lẩm bẩm: "Thì ra là như vậy!" Lúc này lại nghe Khúc Vân nói tiếp:

- Mười năm trước Nhị sư huynh quay trở lại Vạn Hoa Cốc, lại còn xin sư phụ cho tham gia tranh đoạt Võ lâm tàng thư. Sư phụ ban đầu không đáp ứng song do Nhị sư huynh cứ một mực xin đi, sau rồi thì sư phụ cũng đã nghĩ lại. Nhớ năm đó, võ công của Lý sư ca cũng có thể tính là một nhất lưu cao thủ rồi, mấy tên sát thủ tầm thường há lại có thể làm khó dễ huynh ấy ư? Tuy nhiên sư phụ lại vẫn sợ mấy lão quái vật kia bất chấp thể diện mà tham gia vào mấy cái trò thị phi này, bởi vậy nên đã giao Tổ mẫu lục chỉ hoàn cho Nhị sư huynh. Sư phụ nghĩ rằng nếu chẳng may Nhị sư huynh đụng phải mấy lão quái vật kia, lúc đó bằng vào chỉ hoàn đó cùng thể diện của sư phụ, Nhị sư huynh hẳn sẽ không gặp chuyện gì bất trắc.

Nghe thấy thế Vi Hàn tái mét mặt: "Chẳng nhẽ lại là ..." Nghĩ đến đây Vi Hàn không tự chủ được liền đưa mắt nhìn vào chiếc bàn thờ nhỏ đang tỏa ra một thứ khói trắng đục, lò mờ dưới ánh đèn khuya lay lắt. Đến đây dường như họ Vi nghĩ ra được điều gì, gương mặt gã bất ngờ tái đi, thần thái vô cùng kì lạ.

Cô nương họ Khúc trông thấy vậy cười nhạt:

- Hừ... chỉ có điều sư phụ lại chẳng thể ngờ được rằng chính chiếc chỉ hoàn đó lại mang đến tai họa cho Nhị sư huynh.

Nói đến đây Khúc Vân nhìn thẳng vào mặt Vi Hàn, gương mặt xinh đẹp như phủ qua một tầng khí vụ huyền ảo:

- Đại sư huynh! Huynh thử nói xem Lý sư ca đã từng đắc tội với huynh ở điểm nào chưa. Huynh thử nói xem ai là người bất chấp mạng sống cứu ba chúng ta thoát khỏi nanh vuốt của Phiến nha hồ. Than ôi! Lý sư ca đối với ba người chúng ta nghĩa nặng tình thâm. Ấy vậy mà rốt cục huynh ấy lại bị gã sư huynh lòng lang dạ sói đẩy vào tuyệt lộ. Đại sư huynh! Huynh thử nói xem: Bản thân huynh và súc vật thì cái giống gì có đạo đức hơn?

Bị chửi mắng thậm tệ như vậy song có lẽ do con người Vi Hàn còn có chút lương tâm nên y chỉ cúi gằm mặt xuống, không phản bác hay nói nửa lời. Một lát sau lại nghe tiếng nói của Khúc Vân:

- Đại sư huynh! Thứ cho tiểu muội lẩm loi, cũng chỉ là nể tình đồng môn bao năm, Khúc Vân này muốn cho huynh một cái chết thật minh bạch mà thôi!

Lời vừa dứt, bóng trắng đã chậm chậm tiến sát về phía Vi Hàn, dường như lúc này Khúc Vân đã động sát ý thực sự. Vi Hàn dường như cũng cảm nhận được điều này, cảm giác thấy tính mạng của mình đang bị uy hiếp nên gã vội ngẩng đầu cười một tiếng:

- Khúc sư muội. Hiện giờ tính mạng ta đã là đồ vật trong túi sư muội rồi. Hà... vậy thì sư muội vội gì chứ. Cứ theo lời sư muội nói là vì tình đồng môn gì đó, trước khi chết có thể cho Vi Hàn này biết qua đôi điều còn khúc mắc có được chăng?

Khúc Vân nghe sư huynh mình nói vậy thì ngẩn người nhìn Vi Hàn. Một thoáng sau đó cô bất ngờ cười lạnh:

- Được! Khúc Vân này thực sự cũng không muốn Đại sư huynh của mình chết làm con qui hồ đồ. Đại sư huynh nói đi, huynh muốn biết điều gì? Những điều mà tiểu muội biết, nhất định sẽ đem nói hết cho đại sư huynh được rõ ràng, minh bạch.

Họ Vi khi nghe Khúc Vân chấp nhận yêu cầu của mình, gã thở hắt ra một hơi, chậm chậm nói:

- Khúc sư muội. Hiện thời ta muốn biết vì sao sư muội lại dám khẳng định chắc chắn ta là kẻ đã đẩy Lý sư đệ vào chỗ chết?

Nghe hỏi vậy, Khúc Vân thân nhiên:

- Được rồi. Hôm nay Khúc Vân này sẽ khiến Đại sư huynh chết mà tâm phục khẩu phục. Hừ... đại sư huynh còn nhớ không. Mười năm trước sư phụ bề quan, giao trách nhiệm trấn giữ Vạn hoa cốc cho đại sư huynh. Chẳng ngờ chỉ vài ngày sau đó, mấy người chúng ta bất ngờ nhận được bỏ câu truyền thư của Nhị sư huynh...

Nói đến đây Khúc Vân thần thờ, sau thì thở dài một tiếng bi thương:

- Gần hai mươi năm, kể từ khi ta quen biết huynh ấy, Khúc Vân ta chưa từng thấy Lý sư ca mở miệng cầu xin người khác giúp đỡ. Ài... ấy thế mà lần đó trong Phi cấp truyền thư, huynh ấy lại thỉnh cầu sư phụ xuất cốc. Thật tình chuyện này chưa từng xảy ra bao giờ, lúc đó mấy người chúng ta chỉ đoán rằng có một chuyện tuyệt đối quan trọng xảy ra với huynh ấy, nhất định so với tính mạng của huynh ấy còn trọng yếu gấp vạn lần. Song mà... chỉ hiếm một nỗi sư phụ lại đang bề quan, mọi chuyện trong cốc đều do Đại sư huynh đứng ra quyết định. Than ôi... chẳng ngờ tự khi đó trời xanh đã tuyệt đường sống của Lý sư ca rồi. Đại sư huynh! Không biết đại sư huynh còn nhớ hay không?

Vi Hàn chậm chậm gật đầu:

- Tất nhiên chuyện này ta có nhớ. Lúc đó Vi Hàn ta cũng chỉ suy đoán chuyện này có liên quan đến Võ lâm tàng thư mà thôi. Ta tuyệt đối không ngờ lý do lại là vì nhị đệ hần muốn thỉnh cầu sư phụ bảo vệ an toàn cho thế tử an toàn tiến nhập Vạn Hoa Cốc.

Sau đó Vi Hàn làm bộ ngó nghiêng một hồi, đoạn cười giễu:

- Mà cũng thật hài hước, Nhị sư đệ mới xuất cốc được một năm thì đã tìm được ý trung nhân rồi. Ai ai, khi kết hôn hần ta sợ cái gì mà không dám đến Vạn Hoa Cốc sinh sống chứ? Chẳng nhẽ dưới sự bảo bọc của sư phụ, Lý Phi Dương hần còn e ngại một thứ gì chăng? Ấy mà không hiểu sao, chỉ hai năm sau liền đã vội vã đưa gia đình đến Vạn Hoa Cốc. Nói xem, Nhị đệ hần có phải là sớm nắng chiều mưa không?

Nghe đến đây, Khúc Vân như thương tâm lắm, nhẹ đưa đôi bàn tay xoa nước mắt, run giọng lẩm bẩm: “Phải, phải. Là chính bởi vì sự xuất hiện của Khúc Vân này ở Vạn Hoa Cốc, chính vì thế nên khi huynh ấy ân cư lại quyết định sống ở Phục Ngưu sơn, là vì huynh ấy không muốn làm ta thương tâm. Nhưng, nhưng vô tình vì ta mà huynh ấy đã...”

Vi Hàn thấy thế liền nói:

- Từ muội à. Muội việc gì phải bận lòng chứ. Ta thấy muội...

Chẳng ngờ khi Khúc Vân nghe đến đây lập tức quát lên:

- Ăn quàng nói xiên. Hừ... ta cảm huynh nhắc đến chuyện đó trước mặt Khúc Vân này một lần nữa.

Vi Hàn nghe vậy thì cười:

- Được rồi! Không nhắc thì không nhắc. Bất quá lúc đó ta còn nhớ, Từ sư muội vừa nhận được truyền thư lập tức lên tiếng cầu xin Vi Hàn ta cho muội, tam đệ, ngũ đệ cùng xuất cốc trợ giúp cho Lý sư đệ. Lúc ấy muội cuống cuống hốt hoảng ra sao, muội cũng quên luôn cả chuyện Ngũ đệ hần lúc đó mới chỉ hơn mười tuổi. Thật là... Xem ra Từ sư muội đối với Lý sư đệ một dạ tình thâm. Chỉ có điều tiểu tử họ Lý đó không hiểu mà thôi!

Gã vừa dứt lời, trên hai gò má của Khúc Vân thoáng ẩn hiện một sắc hồng tươi như ánh bình minh lóe trước buổi rạng đông. Song rất nhanh sau đó tiếng cười của cô nương xinh đẹp họ Khúc vang lên, xé tan cả màn đêm lạnh lẽo:

- Ha ha.... đại sư huynh cũng có can đảm nhắc tới chuyện này hay sao. Ha ha... Khúc Vân này còn nhớ rõ, lúc đó bốn bề Vạn hoa cốc rực rỡ một sắc

hồng, trong cơn mưa những cánh đào tung bay ấy, đại sư huynh rút kiếm, một chiều Phong vân sáo nguyệt đoạn lia ba gốc đào thụ, miệng còn nói sẽ cứu cho được Lý sư ca. Ha ha, lúc đó muội cảm thấy đại sư huynh thật giống như một bậc anh hùng nghĩa khí đó. Lúc đó trong lòng Khúc Vân này lại còn vô cùng cảm kích tấm lòng hào hiệp của sư huynh nữa chứ. Ha ha... thật là nực cười hết sức.

Một chuỗi cười dài thê lương vừa dứt lập tức lại có tiếng Khúc Vân trầm trầm:

- Lần đó ba người chúng ta cùng xuất cốc để trợ giúp cho Lý sư ca, chỉ để một mình Ngũ sư đệ ở lại lo việc trong cốc. Hừ... ngay từ lúc đó đại sư huynh đã lên kế hoạch hãm hại Lý sư ca phải không?

Vì Hàn nghe vậy chỉ trầm ngâm không đáp, sau thì y gạt nhẹ đầu:

- Quả là lúc đó tư tưởng của ta hoàn toàn để ở vị trí Cốc chủ Vạn Hoa Cốc. Song bắt quá...

Nói đến đây gã thờ dãi:

- Thôi bỏ đi, hiện tại chuyện này cũng không quá quan trọng nữa.

Khúc Vân nghe vậy bèn cười nhạt:

- Chuyện này mà không quan trọng thì chuyện gì mới quan trọng đây. Ban đầu là huynh đưa ra chủ ý bảo Tô sư huynh cải trang thành Nhị sư huynh, lại cố tình để lộ hành tung để đánh lạc hướng mấy gã sát thủ của Thiên Nhân Giáo phải không? Hừ... lúc đó Khúc Vân ta quả là hồ đồ rồi nên mới nghĩ rằng đây quả là một ý tưởng rất hay. Với sức bốn người chúng ta liên thủ thì còn sợ cái gì nữa đây? Lại sợ không ngăn cản được cái đám chó má Thiên Nhân giáo ấy sao.

Nghe Khúc Vân nói đến đây Vì Hàn mở miệng dường như định nói điều gì, bất quá sau đó chỉ thấy y thờ dãi không thôi, chỉ khẽ lẩm bẩm: “Cũng bởi chuyện này mà Tô Mộ Bạch hẳn vẫn còn được ở lại trong cốc. Như vậy mai này...”

Lúc này nghe Khúc Vân tiếp lời:

- Được rồi. Hiện giờ tiểu muội còn một điểm khúc mắc muốn được Đại sư huynh chỉ điểm. Chẳng biết lần đó Đại sư huynh đã xử ra thủ đoạn gì...? Tại sao vừa giáp mặt Khúc Vân này, Lý sư ca lại bất ngờ phong tỏa huyệt đạo của ta rồi âm thầm ly khai.

Đến đây một tiếng thờ dãi chán nản vang lên:

- Muội muốn biết thật sao. Thôi được rồi! Không biết sư muội có còn nhớ gã sát thủ Âm Ảnh Tử Sĩ năm đó theo dõi mấy người chúng ta không? Đúng rồi. Hừ... thuật ẩn thân của gã cũng tính là dạng nhất lưu rồi, bất quá hẳn ta làm sao có thể thoát khỏi tầm mắt của Lý sư đệ chứ!

Khúc Vân nghe vậy cười nhạt:

- Hừ... ý huynh nói nguyên nhân là do tên khốn đó ư?

Vì Hàn cười - chỉ có điều nét cười không che giấu được nỗi chán nản:

- Ý của Vì Hàn ta không phải vậy. Không biết Khúc sư muội có còn nhớ không? Lần đó cũng chỉ bởi cô nương họ Lã kia kia quá nhân từ, cô ta đã mở miệng cầu xin Nhị sư đệ tha cho tên giáo đồ Thiên Nhân kia một mạng. Lần đó...

Nghe đến đây bất chợt Khúc Vân ngắt lời:

- Chuyện này thì có liên quan gì ở đây. Đại sư huynh đừng dài dòng nữa, hãy trực tiếp đi vào vấn đề đi.

Vì Hàn nghe vậy cười khổ:

- Được rồi. Ta nhớ khi đó sư muội không đồng ý buông tha cho tên đó dễ dàng thế. Hoặc chí ít cũng phải chặt tay, cắt lưỡi tên Thiên Nhân giáo đồ đó chứ không đơn giản chỉ phế bỏ võ công rồi đuổi đi đơn giản thế được. Vốn dĩ do Khúc sư muội sợ hành tung của mấy người chúng ta bị lộ, tâm tư này của muội ta hiểu được. Chỉ có điều cô nương kia cảm thấy như thế hết sức tàn nhẫn. Cuối cùng thì... cuối cùng Lý sư đệ đã làm theo lời cầu xin của thê tử mình.

Nghe sư huynh mình nói đến đây Khúc Vân nghiêng răng:

- Hừ.... sở nguyện đó của Lã tỷ tỷ đúng với ý đồ của Đại sư huynh quá còn gì. Hừ...khôn kiếp thật. Cũng chính vì bởi sự ngốc nghếch và thiện lương quá mức của thê tử mình khiến những cố gắng của Tam sư huynh thành công cốc. Lúc đó Khúc Vân này mới thấy chán nản làm sao. Nếu tha mạng cho tên Thiên Nhân giáo ấy, mai này không biết y có thể xử ra những thủ đoạn bỉ ổi gì chứ.

Khúc Vân vừa dứt lời thì nghe Vì Hàn cười khẽ:

- Thì đúng rồi đó. Lần đó qua thái độ của Tứ muội đối với cô nương họ Lã kia. Ừm... nói thế nào nhỉ. Bản tính của Tứ muội thì Lý sư đệ quá hiểu còn gì. Bởi thế khi muội vắng mặt, ta chỉ cần nói nhỏ với Nhị đệ rằng: Hãy cẩn thận bảo vệ cho thê tử của mình. Ta sợ rằng Tứ muội trong lúc nóng giận sẽ ra tay với cô ấy. Bởi vì thế nên Lý sư ca của muội mới hành động như thế!

"Thì ra là thế!"

Nghe Vi Hàn nói xong Khúc Vân thở dài chua chát:

- Chuyện vô lý như vậy mà Lý sư ca cũng tin được sao. Thảo nào mà lần đó khi ta vừa quay lại Lý sư ca đột nhiên chế ngự ta. Ha ha... ta cũng chẳng ngờ rằng đó cũng chính là lần cuối ta được gặp huynh ấy. Mỗi mỗi ta chẳng thể quên được ánh mắt huynh ấy nhìn ta lần đó. Huynh ấy nhìn ta vừa căm giận, lại vừa như thương tâm đau lòng lắm, không nói một lời nào mà chỉ chăm chăm nhìn ta. Đôi mắt huynh ấy đỏ hoe và như là chán nản lắm. Ánh mắt đó ám ảnh Khúc Vân này suốt mười năm trời. Chẳng ngờ rằng trong lần ly biệt sau cùng, Lý sư ca lại nhìn ta bằng ánh mắt như thế. Bây giờ Khúc Vân ta đã hiểu rồi. Ha ha... song Lý sư ca đã nhầm rồi!

Nói đến đây gương mặt xinh đẹp của cô giàn dụa nước mắt:

- Phi dương ca ca, huynh đã nhầm rồi. Huynh đã không hiểu muội rồi. Chúng ấy năm cùng sống ở Vạn Hoa Cốc mà huynh vẫn không hiểu hết con người của muội ư? Muội làm sao nhẫn tâm gây thương tổn cho Lý sư ca được chứ. Huynh biết không, Khúc Vân có thể vì huynh mà sẵn sàng chịu đựng tất cả, thậm chí sẽ âm thầm chịu để cho nỗi khổ tương tư dày vò suốt cuộc đời.

Bạn đang đọc truyện *Đại Vận Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 18: Hàm Sa Xạ Ảnh

Khúc Vân lúc này đang thương tâm cực độ, bất quá gã sư huynh họ Vi kia thấy vậy chỉ cười nhạt:

- Tình yêu của sư muội dành cho Nhị sư đệ mới thiêng liêng và cao quý làm sao. Bất quá....Hừ! Muội tình lại đi. Khúc sư muội à! Sao muội không chấp nhận sự thực đi. Sự an toàn của thế tử mình, với Lý sư đệ nó tuyệt đối đứng hàng đầu. Cô nương ấy tên là gì ấy nhỉ? Đúng rồi! Là Lã Thăng Bình. Qua cái họ Lã ấy, ta dám khẳng định cô ta chính là thiên kim của Lã Kính Lã đại nhân. Khúc sư muội à! Ta công nhận muội xinh đẹp thật đấy! Song một cô nương chỉ biết múa may cung kiếm như muội, đâu có xinh đẹp cách mấy nhưng làm sao có thể so sánh với một tiểu thư thiện lương, trong sáng và hiền thực như cô ta được.

Dường như những lời nói đó đã làm Khúc Vân như phát cuồng, bóng áo trắng nhanh như chớp đã áp sát trước mặt Vi Hàn, ngọc thủ vung lên đập xuống người đại sư huynh của mình, miệng thì gào lên: "Người cầm miệng lại cho ta. Cầm miệng lại cho ta." Thanh âm tràn ngập sự đau đớn, tui hờn và uất ức.

Trong một thoáng kích động, dường như hiện thời Khúc Vân chỉ muốn đem cái gã sư huynh đang nói những lời cay độc kia xé làm trăm mảnh. Tuy nhiên dường như họ Vi cũng đã liệu trước được tình huống này nên lập tức lùi lại, hai bàn tay nhẹ chắp phía sau lưng, miệng thì cười:

- Thôi được rồi! Xem như là Vi Hàn ta lỡ lời.

Chẳng ngờ cô nương họ Khúc kia nghe tiếng cười mỉa mai, chăm chọc ấy chọc khựng người lại, rồi bất chợt hai bàn tay đưa lên bưng lấy mặt nước mắt thấm ướt kẻ tay: "Không! Không phải. Đại sư huynh người nói đúng. Là Vi Hàn người nói đúng, đối với Lý sư ca thì họ Khúc ta chẳng là gì cả. Ha ha... ngay đến tấm áo kia của Lý sư ca, tận chín năm sau ta mới biết cách khâu lành lại cho huynh ấy.

Chẳng biết vì lý do gì mà Vi Hàn lại đi chọc giận sư muội của mình. Bất quá trong lúc cô nương Khúc Vân kia đang trong trạng thái bị kích động thì Vi Hàn trăm phương ngàn kế tìm cách thoát thân. Trong lòng lại tự nhủ: "À mà nữ họ Khúc kia nhan sắc chim sa cá lặn, cô ấy họ Lã kia dù có thể tính là một mỹ nhân song tuyệt đối không thể so với nha đầu này được. Song chẳng ngờ tiểu tử họ Lý kia đối với cô gái đó lại một dạ tình thâm, sẵn sàng chịu chết vì cô ta. So ra thì trên đời này có một loại người xem trọng tình cảm còn hơn cả mạng sống của mình. Hừ... Khúc Vân kia đối với Nhị sư đệ hết lòng hết dạ, lại sẵn sàng bất chấp tất cả để báo thù cho gã. Xem chừng lần này ta tuyệt đối không thể làm liều được."

Hiện thời vào lúc này, trong lúc Khúc Vân đang mất bình tĩnh thì về mặt họ Vi Hàn mang vẻ trầm tư, đôi mắt hơi nheo lại như đang cân nhắc vấn đề gì. Nào đâu bất chợt lại nghe thấy tiếng Khúc Vân quát lên:

- Hừ... cuối cùng tất cả cũng do mưu ma chước quỷ của Đại sư huynh. Hừ... chính đại sư huynh mà khiến cho Lý sư ca phải chết mà ngàn năm ôm hận. Khúc Vân ta tuyên bố: Kể từ thời khắc này không còn quan hệ đồng môn với Vi Hàn người, hai chúng ta kể từ nay ân đoạn nghĩa tuyệt. Hôm nay ta thay mặt Lý sư ca báo thù rửa hận cho huynh ấy, họ Vi người hãy sẵn sàng chịu chết đi!

Nào ngờ đâu Vi Hàn nghe vậy vẫn thản nhiên:

- Từ sư muội sao mau quên thế. Mười năm trước, khi sư phụ biết tin Lý sư đệ đã chết liền nổi giận trực xuất hai chúng ta khỏi Vạn Hoa Cốc rồi còn gì. Hà hà... kể cho đến khi nào tung tích của thế tử Lý sư đệ còn bật tung, ấy là hai chúng ta vẫn chẳng phải đồng môn nữa. Hà huống chi nếu nói ra là thay mặt Lý sư đệ mà đòi lại một chút công đạo, ta e hiện thời chỉ duy nhất sư phụ là làm được điều này. À.... hiện giờ ta phải gọi là Vạn Hoa Cốc chủ Quách Khinh Hàn mới đúng.

Khúc Vân nghe thế chỉ cười nhạt:

- Khúc Vân ta đâu biết họ Vi người võ nghệ cao cường song bắt quá chưa so nổi với cái móng tay của lão nhân gia đâu. Hừ... một tay người đã bị phế do trúng Tuyệt bối tri thù, lại còn người phải Mê hồn lương, để Khúc Vân ta xem Vi Hàn người bằng vào cái gì mà tự phụ nào?

Cô nói xong vừa cười vừa tiến lại gần phía họ Vi. Nào đâu trong tình huống đó Vi Hàn không hề biến sắc, ngược lại y còn rất bình tĩnh, ung dung cười nói: "Bằng vào cái này đây!"

Y nói xong bất chợt quơ tay phải một cái, phút chốc trên tay y xuất hiện một chiếc ống kì quái, hai đầu hình trụ và hơi phình ra ở giữa, phía trước miệng ống thấp thoáng ẩn hiện hàng chục lỗ nhỏ xiu bằng đầu que tăm. Khúc Vân vừa trông thấy vật trên tay y không tự chủ được liền lùi mấy bước, gương mặt khẽ biến sắc: "Hàm sa xạ ảnh. Chẳng ngờ thứ ám khí vang danh võ lâm đó cũng có thể lọt vào tay Vi Hàn người. Được! Khúc Vân ta quả thật không ngờ đó."

Vi Hàn quan sát biểu hiện có phần kiêng dè đó của cô nương họ Khúc thì cười khê:

- Nhân quang của sư muội thật không tệ, chỉ cần liếc nhìn một cái đã nhận ra được đồ vật này. Hừ... lần này hãy cho Vi Hàn ta hỏi một câu! Khúc sư muội, bằng vào bản lĩnh của sư muội liệu có thể một lượt chặn được hai mươi tám mũi kim châm của chiếc Hàm sa xạ ảnh này được không?

Nghe hỏi thế Khúc Vân lạnh lùng đáp:

- Không thể!

Vi Hàn nghe thấy vậy thì gật đầu đoạn cười khê:

- Ta cũng biết vốn dĩ muội không thể làm được việc này. Được! Bây giờ như thế này đi. Mọi chuyện năm xưa tất thảy cũng chỉ là quá khứ rồi, không thể cứu vãn được. Huống chi cho đến bây giờ, khi ta vừa biết được chân tướng của sự việc ngày ấy, Vi Hàn này đã cảm thấy ăn năn hối hận lắm rồi. Hiện thời chỉ cần Khúc sư muội để cho ta một con đường sống, nếu được như thế thì kể từ bây giờ hai chúng ta đường ai nấy đi, tuyệt đối mai này nước sông không xâm phạm nước giếng.

Vi Hàn vừa dứt lời thì nghe thấy tiếng Khúc Vân cười nhạt:

- Vi Hàn người xem thường Khúc Vân ta quá rồi. Họ Khúc ta nhẫn nhịn mười năm trời cũng chỉ là đợi đến giờ phút này. Bản thân ta đã thành cái xác không hồn từ khi Lý sư ca tuyệt đường tự vẫn.

Nói xong cô cười dài một tiếng thâm thiết: "Ha ha...Hồi thế gian còn gì để ta lưu luyến nữa đây?"

Vi Hàn khê nheo mắt lại song lại nở một nụ cười nửa miệng:

- Vậy ư! Thế gian không còn gì để muội lưu luyến nữa ư? Song Vi Hàn ta thấy có đấy. Có đấy. Đó chính là...

Y vừa dứt lời thì chiếc ám khí Hàm sa xạ ảnh kia vô thanh vô tức chĩa vào người Âu Dương Tuyệt Luân đang nằm im trên giường. Ở trong hoàn cảnh hiện tại thì họ Vi chỉ cần bóp khẽ bàn tay, hai mươi tám mũi châm dứt khoát sẽ đoạt đi cái tiểu mạng của cô gái nhỏ đáng thương ấy.

Vào lúc này Tuyệt Luân vẫn đang trằm mền ngồi lặng im trên giường lắng nghe đầu đuôi mọi chuyện, bởi thế trước tình huống bất ngờ ấy cô bé cũng chỉ biết tròn xoe mắt ra nhìn người áo đen lạ mặt đang đứng ở phía trước. Ban đầu thì tâm trí của Tuyệt Luân ngập trong một mớ suy nghĩ miên man và lộn xộn: "Hóa ra là thế. Vị thúc thúc họ Lý đã qua đời kia chính là Nhị sư ca của Khúc đi. Nếu như thế thì tên áo đen kia là hung thủ đã hại chết Lý thúc thúc. Hắn quả thật là ác độc vô cùng. Nếu như thế thì..."

Lúc này khi Khúc Vân trông thấy hành động đó của Vi Hàn thì giật run, quát lên:

- Vi Hàn. Cái thủ đoạn đó mà người cũng dám sử ra ư! Họ Vi người có còn là người nữa không?

Vi Hàn nghe vậy chỉ lạnh nhạt:

- Không. Hiện giờ đứng trước ranh giới của cái chết, Vi Hàn ta không còn là người nữa.

Nói đến đây y lại lắc đầu, cười thảm: "Sự thực thì ta đã không còn là người từ lâu lắm rồi. Năm ta lên sáu, Vi Hàn ta đã không còn là người nữa. Nhưng hiện giờ có là người hay là cái giống gì không quan trọng, quan trọng nhất là ta không muốn chết. Ta phải sống, phải sống. Nhất định phải sống."

Khúc Vân lúc này tím mặt, một suy nghĩ lướt nhanh trong đầu, cô cười thán nhiên:

- Ta chẳng thể ngờ họ Vi người lại ác độc như thế! Đã như vậy thì cũng tốt, hôm nay Khúc Vân ta có cơ hội trừ đi một tên ác quỷ dưới lốt người.

Nói xong cô khê thở dài một hơi: "Âu Dương sư huynh, nhị sư tỷ! Chẳng ngờ vì muốn báo thù cho Lý sư ca của muội, Khúc Vân này đã làm liên lụy đến nhi tử của hai người rồi. Mong hai người có thể hiểu và tha lỗi cho muội.

Vi Hàn cười nhạt:

- Tâm tư của muội ta lại không thể hiểu một phần được sao. Cứ cho rằng ta là một ác quỷ đội lốt người, là một kẻ tâng tận lương tâm đi. Song bất quá....

Nói đến đây y cũng vờ ra vẻ chán nản:

- Nếu muội chỉ vì muốn giết ta mà nhẫn tâm đẩy nhi tử độc nhất của Âu Dương đại nhân vào chỗ chết, khiến cho dòng dõi trung lương tuyệt tử tuyệt tôn, vĩnh viễn không có người hương hỏa khói nhang. Khúc sư muội à ... Khúc sư muội à! Chẳng nhẽ muội cũng là một dạng người như ta sao? Chỉ để đạt được mục đích của mình, muội cũng nhẫn tâm đẩy đứa nhỏ này vào chỗ chết sao!

Khúc Vân nghe y ra vẻ thờ vắn than dài thế thì cảm hận lắm, quát to:

- Ăn quàng nói xiên. Nếu họ Vi nguoi còn một chút lương tâm thì đứa nhỏ này làm sao lại có thể bị đẩy vào chỗ chết được!

Vi Hàn ngắt ngang lời:

- Hà hà... Chỉ có điều đáng tiếc là ta vốn không phải là người, và đến ngay cả lương tâm cũng không có nốt. Thôi được rồi. Chuyện đến nước này ta cũng không muốn dông dài, hôm nay họ Vi ta được chết dưới tay sư muội, lại được một tiểu cô nương xinh đẹp thế kia đi theo bồi táng. Ha ha... như vậy xem ra cũng không phải là quá thiệt thòi rồi.

Nói đến đây Vi Hàn bỗng giật giọng, vội vã quát lớn:

- Hừ... muội đứng lại cho ta. Muội còn dám cử động một bước thì đứa nhỏ kia chết ngay tức khắc. Hôm nay bị đẩy vào bước đường cùng, Vi Hàn ta nói được là làm được.

Vốn dĩ vừa rồi Khúc Vân có ý định bất ngờ đứng ra chắn phía trước Tuyết Luân, sau đó quyết liều mình một phen với Vi Hàn. Vi Hàn lúc này võ công gần như đã không thể sử dụng được, vật duy nhất có thể uy hiếp được người khác đó là thứ ám khí y đang cầm trên tay. Chiếc hàm sa xạ ánh kia quả là thứ ám khí quý dị và cực kì nguy hiểm, song Khúc Vân cũng có lòng tin với bản thân mình. Nếu không có gì bất trắc, nhất định cô vừa bảo vệ được tính mạng của Tuyết Luân, hơn nữa cũng sẽ không mất mạng. Chỉ có điều đáng tiếc là Vi Hàn lại phát hiện ra được điều này nên đã lên tiếng hăm dọa trước.

Thấy Vi Hàn đã phát giác ra ý đồ của mình, Khúc Vân xua nhẹ ống tay áo, khẽ nhặt một tiếng:

- Khúc Vân ta lại để người uy hiếp dễ dàng thế sao!

Tuy Khúc Vân ngoài miệng nói vậy song thủy chung cũng không dám vọng động, lại nghe Vi Hàn thờ dài:

- Khúc sư muội à ! Muội cũng phải biết hạng người như ta để đạt được mục đích sẽ không từ thủ đoạn nào. Huống chi tâm tư của muội ta lại không biết được chút gì sao? Non xanh còn đỏ, lo gì không có củi đốt. Muội nghĩ xem, nếu bây giờ muội thả ta ra, muội nhất định sẽ còn cơ hội ra tay hạ sát thêm lần nữa. Song bất quá nếu đứa nhỏ này mà chết đi. Thì.. thì nhất định nó sẽ không có cơ hội sống trở lại đâu!

Lúc này tính mạng của mình như đang nằm trên cành tơ sợi tóc, ấy vậy mà Tuyết Luân vẫn không hề thấy sợ hãi. Cô bé nhỏ này khẽ mím chặt môi, sau đó cất tiếng ngập ngừng:

- Khúc a di. Luân nhi không sợ chết. Xin a di hãy cứ xuống tay tiêu diệt tên thổ phỉ ác độc kia, trả thù cho Lý thúc thúc đã bị y sát hại.

Nghe cô bé nói vậy, Khúc Vân bi thương vô cùng, hiện chỉ muốn tiến lại gần ôm Tuyết Luân vào lòng và an ủi động viên. Song hiềm vì nếu cô có cử động gì khác thường, sợ rằng cô bé đáng thương kia sẽ táng mạng dưới thứ ám khí oan nghiệt kia. Bởi thế Khúc Vân chỉ dám khẽ cất tiếng, lời nói như nghẹn lại bóp nát trái tim cô:

- Luân nhi ngoan, không có chuyện gì đâu. A di sẽ không để hán phương hại đến con đâu. Nhất định sẽ không sao đâu.

Nghe cô nói vậy, lại quan sát biểu tình trên gương mặt của Khúc Vân, Vi Hàn mở miệng thờ dài:

- Sao lại không sao. Rất có thể sẽ là có đấy. Nếu muội mà cứ quyết tâm giết ta, Vi Hàn ta thật không dám chắc điều gì.

Nói đến đây thì lạnh lùng mảy tiếng:

- Giết hay không giết. Thả người hay không thả người. Muội hãy quyết định ngay cho. Hừ...Vi Hàn ta cũng chỉ có bấy nhiêu lời đó thôi, Khúc sư muội hãy cân nhắc thật kĩ kéo mai này lại hồi không kịp!

Khúc Vân trong lòng trầm xuống, lại trầm suy nghĩ trong đầu một hồi, sau cùng thì nhủ mảy:

- Thôi được rồi ! Vậy rốt cục là người muốn gì!

Nghe thế, Vi Hàn cười dài:

- Ta muốn gì ấy à! Hiện giờ ta còn muốn gì ngoài việc bảo toàn mạng sống đây.

Khúc Vân nghe gã nói vậy thì chán nản, phẩy tay:

- Được, hôm nay Khúc Vân ta tha cho ngươi một mạng. Họ Vi ngươi lập tức cắt đi.

Nào dè cô vừa dứt lời, Vi Hàn phá lên cười sặc sụa, tưởng chừng như mấy lời Khúc Vân vừa nói khôì hài hước:

- Ha ha, ha ha....Tứ muội nói hay lắm, nói hay lắm. Nhưng chỉ cần đồng ý và bước ra khỏi ngôi nhà này, ắt hẳn ta sẽ bị giang hồ khinh là kẻ không có óc.

Y dừng lại một chút rồi tiếp lời:

- Trong hoàn cảnh này, tốt nhất là Vi Hàn ta muốn giữ vị tiểu cô nương bé nhỏ kia làm con tin. Hừ... Khi nào ta cảm thấy an toàn, nhất định sẽ để tiểu cô nương kia về đoàn tụ với Tứ muội.

Khúc Vân gương mặt biến sắc, cao giọng quát to:

- Không được. Hừ... thời buổi phân tranh loạn lạc, một đứa nhỏ yếu ớt thế kia làm sao có đủ năng lực để tự chu toàn cho mình chứ.

Nói đến đây cô liền hạ giọng:

- Hôm nay Khúc Vân này chịu tha cho ngươi một mạng là đã xuống nước lắm rồi. Hừ... chỉ bằng ngươi hãy buông tha cho đứa nhỏ này, ta lập thế quyết sẽ không truy sát họ Vi ngươi trong một tháng.

Lời còn chưa dứt, hai mắt của Vi Hàn mở to, sau cùng y ngửa mặt cười lớn:

- Khúc sư muội ơi! Khúc sư muội à! Ha ha... Vi Hàn ta thả tin mấy lời ngọt nhạt của kĩ nữ lầu xanh chứ nhất quyết không có can đảm để tin lời thề độc của muội. Ai... nói vậy không phải là ta hạ nhục muội, chỉ là họ Vi ta lại không hiểu con người của Băng Tâm Tiên tử Khúc Vân sao. Hừ, ta chỉ sợ ta vừa rồi tầm mắt khỏi đứa nhỏ kia một chút, lúc đó nhất định sẽ biến thành con quỉ hồ đồ rồi.

Vi Hàn vừa dứt lời, mục quang của Khúc Vân có vẻ ảm đạm, lại thấy ánh mắt của Vi Hàn lóe lên, chiếc Hàm sa xạ ánh chĩa thẳng vào người Âu Dương Tuyết Luân lăm lăm chọc bắn ra bất cứ lúc nào, mệnh thì quất:

- Không còn nhiều thời gian nữa, Sư muội hãy quyết định nhanh cho. Đồng ý hay không đồng ý.

Y vừa dứt lời thì thấy "sư muội" mình trầm ngâm: "Lấy gì bảo đảm ngươi sau khi rời khỏi đây thì sẽ buông tha cho đứa nhỏ này."

Vi Hàn nghe thấy thế thì hừ lạnh một tiếng:

- Họ Vi ta tuy chẳng phải hạng người tử tế gì. Hừ... bất quá ta chưa phải dạng người cùng hung cực ác, bi ỏi dè hèn đến mức độ an nhiên mà lại đi xuống tay với đứa nhỏ này vô duyên vô cớ. Vi Hàn ta đáp ứng sau khi thoát hiểm, nhất định sẽ an bài cho vị tiểu cô nương ấy tử tế.

Nghe thấy vậy Khúc Vân buồn bã:

- Thôi được, Khúc Vân ta đáp ứng yêu cầu của ngươi. Hừ...sau khi rời khỏi đây, họ Vi ngươi nhất định phải đưa đứa nhỏ ấy trở lại đúng nơi này.

Vi Hàn lắc đầu:

- Tứ muội, thứ lỗi cho ta. Nơi này giờ bỗng trở nên rất không an toàn. Muội hãy chọn một địa điểm khác đi.

Vi Hàn vừa dứt lời, như nhớ ra được điều gì Khúc Vân trầm ngâm:

- Nói như vậy cũng được. Hừ... Vậy như thế này đi. Mấy ngày sau khi ngươi cao chạy xa bay, hãy cho người mang đứa nhỏ này đến Trường Xuân lâu gần Động Đình hồ ở Ba Lăng huyện.

Vi Hàn hơi ngần người, cất tiếng hỏi:

- Tại sao lại là Động Đình hồ mà không phải nơi khác! Chẳng nhẽ sư muội lại còn có ý đồ gì khác với ta nữa chẳng?

Nghe vậy Khúc Vân lớn tiếng quát:

- Nói xàm. Hừ... ngươi nghĩ ta là hạng người nào chứ. Vi Hàn ngươi còn lằng nhằng, không chừng Khúc Vân ta sẽ đổi ý đấy!

Gã nghe thấy vậy gật đầu, nhủ thầm: "Ả nha đầu này nói đúng. Hừ...nếu lỡ chẳng may ả ta nổi cơn điên lên thì phiền toái to." Nghĩ đến đây Vi Hàn lên tiếng:

- Như thế xin phiền sư muội vậy!

Vừa nói Vi Hàn vừa tiến từng bước về phía Âu Dương Tuyết Luân. Khúc Vân trông thấy vậy ruột gan như cắt lại, song chỉ biết gạt nước mắt lùi sang một bên, nghẹn ngào nhìn cô bé và nói: "Luân nhi, a di có lỗi với con rồi."

Lúc này Tuyết Luân đang như kẻ mất hồn ngồi co một góc trên giường, lại nghe a di mình nói thế cũng khóc mà lên tiếng: “ Khúc đi đừng có lo lắng. Sẽ chẳng có chuyện gì xảy ra với Luân nhi đâu. Luân nhi sẽ biết...”

Vừa nói tới đây thì cô bé giật mình, lại nghe thấy một âm thanh loáng thoáng: "Tiểu cô nương, đắc tội rồi." Đến đây Tuyết Luân cảm thấy thân hình nhẹ bẫng, sau cùng thì mê man bất tỉnh nhân sự, không còn biết điều gì nữa.

Lúc này Khúc Vân quan sát thấy tình cảnh trước mắt thì chán nản: " Đáng thương cho Luân nhi quá. Ài, tất cả cũng chỉ tại ta quá sợ ý. Ài... chỉ đáng tiếc chiếc kim châm quá nhỏ, đâm mấy chất kịch độc lên lại chẳng đủ phân lượng. Ôi! Càng nghĩ càng thấy đáng thương cho đứa nhỏ tội nghiệp kia. Không biết bao giờ ta lại mới có cơ hội tốt như thế này."

Càng miên man suy nghĩ, trong lòng lại càng cảm thấy buồn bã, Khúc Vân thầm thở dài một tiếng: "Cũng chẳng biết hiện giờ thế tử của Lý sư ca như thế nào nữa. Chỉ sợ rằng... Ài! Gần mười năm nay cũng không nghe thấy tung tích của sư phụ lão nhân gia nữa."

Chẳng ngờ vừa nghĩ tới đây thì nghe tiếng Vi Hàn cười nhạt:

- Khúc sư muội! Thuốc giải Tuyết bối tri thù đâu?"

Khúc Vân tức tối quát:

- Hừ... ngươi đừng có ép người quá đáng! Nếu đưa thuốc giải ra, Khúc Vân ta vị tất là đối thủ của Vi Hàn ngươi!

Vi Hàn cười nhạt:

- Sư muội lại đùa rồi. Hiện giờ ta đang trúng mê hồn hương, làm sao có thể làm khó Băng Tâm tiên tử Khúc Vân được chứ. Hừ... huống chi muội không còn lựa chọn nào khác nữa đâu. Vi Hàn ta không muốn qua mấy canh giờ nữa cánh tay này của ta lại trở thành phế vật!

Nghe gã hăm dọa như thế, Khúc Vân tức tối đưa tay vào người lấy ra một hoàn thuốc màu tím sẫm đoạn quăng mạnh: "Hừ... Khúc Vân ta cũng không thêm đôi co với kẻ vô lại như ngươi làm gì."

Vi Hàn bắt lấy hoàn thuốc trên tay Khúc Vân, thoáng quan sát một hồi rồi đưa vào miệng:

- Hừ... ta còn chưa từng nghe thấy loại thuốc nào uống vào lập tức vong mạng tức thì.

Khúc Vân trông thấy vậy liền cười khinh bỉ. Vi Hàn lúc này cũng chẳng thêm để ý đến thái độ của Khúc Vân, lúc này thấy gã gật đầu: "Đúng là đồ thật!"

Qua một lúc, sau khi cảm thấy tả thủ bị trúng độc lúc này đã có thể cử động, gã liền chia tay ra đoạn nói tiếp:

- Khúc sư muội à! Ta còn muốn xin muội một đồ vật.

Vị cô nương xinh đẹp họ Khúc lúc này dường như đang hết sức tức giận, trông thấy biểu hiện của Vi Hàn liền sẵn giọng:

- Ngươi còn muốn gì nữa đây?

Vi Hàn cười mà đáp rằng:

- Chuyện đã đến cơ sự như hiện thời, vậy thì sư huynh ta không muốn uống công đi chuyến này vô ích. Khúc sư muội à, ta muốn xin muội mấy viên La trung phản hồn đan. Ta biết muội nhất định có thứ này.

Khúc Vân nghe thấy vậy chỉ neho mắt một cái, sau đó bất giác cười lớn:

- Được! Vậy cứ theo ý của ngươi. Có gì đáng trân quý ở mấy hoàn thuốc trả từ vô dụng đó chứ.

Nói xong cô đưa tay giật phắt chiếc ngân châm cài đầu, mái tóc theo đó xõa bung ra, chảy trên bờ vai. Lúc đó mới để ý có một chiếc lọ cực nhỏ gắn trên mái tóc của cô. Xong đâu đó, Khúc Vân vung tay một cái: "Của ngươi!" Chiếc lọ nhỏ kia theo đó bay một vòng, lọt đúng vào lòng bàn tay của họ Vi.

Vi Hàn vừa tóm được chiếc lọ đó trong bàn tay bất giác ngẩn người ra, gã khẽ lẩm bầm trong miệng: "Cuối cùng thì ta cũng có được nó rồi! Ta đã có được nó rồi. Ha ha.... vậy là ta lại có được một chút hi vọng rồi. Thật chẳng ngờ là thứ được hoàn thất truyền này hãy còn tồn tại trên đời."

Vừa nói cả người Vi Hàn vừa run lên vì kích động, bất chấp ánh mắt đầy khinh thường của Băng Tâm Tiên Tử ở phía trước. Qua một thoáng xúc động, sau cùng Vi Hàn cười dài một tiếng:

- Khúc sư muội. Xin đa tạ vậy. Ta đi đây, không phiền sư muội dời gót ngọc tiến chân đâu!

Gã vừa dứt lời lập tức thân ảnh phiêu động, cấp tốc như một bóng ma nhanh chóng ẩn vào màn đêm, thoáng chốc đã mất dạng.

Buổi đêm đông giá, chẳng biết trời đã đổ tuyết từ lúc nào. Vào lúc này trời đêm lất phất những bông tuyết trắng, là tả như những cánh hoa lê bay trong gió. Tự khi nào màn đêm đen được điểm xuyết bằng những đốm trắng phát phơ tràn ngập bốn phương tám hướng. Trong bốn bề bát ngát ấy, kì lạ làm

sao mặt trăng vẫn hắt ra một thứ ánh sáng mờ ảo, huyền bí nhưng lại vẻ như đang chứa đầy hoài nghi và buồn bã. Ở đâu đó thoát nghe một âm thanh náo nức, nghe như tiếng thở dài vọng lại từ ngàn năm trước:

Du du sinh tử biệt thập niên.

Cô đăng khiêu tận vị miên miên.

Nguyệt sầu như diện, tâm tự tuyết.

Úc vạn tinh hà thụ lệ thiên.

(Dịch:

Thoáng mà ly biệt mười năm trời.

Ngon đèn lẻ bóng tận xa khơi.

Khuôn trăng buồn bã, tâm tê lạnh.

Ngàn vạn sao trời cũng lệ rơi.)

Trời lạnh nhưng lòng người còn lạnh hơn.

...

Bạn đang đọc truyện *Đại Vận Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 19: Chân Tướng Sự Thật.

Buổi mờ sáng ở Lâm Uyên son lâm chìm lặng trong vẻ yên tĩnh.

Một buổi sáng sớm lạnh lẽo, bốn bề bát ngát những bông tuyết lất phất như những cánh lông ngỗng đang đưa trong gió, bầu trời điểm điểm tuyết trắng tung bay, cái lạnh như thấm sâu vào tận tâm can da thịt. Qua một ngày đông lạnh, thật chẳng ngờ tiết trời lại có thể thay đổi đột ngột như thế. Nhớ chỉ mới hôm qua vẫn còn chút nắng muộn lay lắt, ấy thế mà qua ngày hôm nay tuyết phủ kín trời, gió bắc gào thét, toàn bộ khoảng trời xanh bát ngát thoát cái đã được nhuộm một màu trắng mờ ảo. Ngoại vi Lâm Uyên, phần bìa rừng gần với Lạc Thành ngày hôm nay cũng đã khoác lên mình bộ áo mới. Phóng tầm mắt nhìn xa, hăng hà vô số cây cối bạc đầu đứng chen chúc lộn xộn dưới cơn mưa tuyết.

Ấy vậy mà dưới trời tuyết trắng lạnh lẽo ấy thấp thoáng có bóng người di chuyển, nhìn từ xa như thấy một thân ảnh mờ ảo không ngừng đội tuyết mà đi. Lại gần nhìn kĩ mới thấy người nọ là một thanh niên tuổi trạc tam thập. Người thanh niên này mắt sáng như sao, mũi cao thẳng tắp, diện mạo thanh tú, cả người vận một bộ bạch y trắng toát, xem chừng còn sáng hơn cả màu tuyết. Thắt lưng phía sau thanh niên ấy lại có gài một thanh trường kiếm, mấy chòm tua cũng màu trắng nhạt, tà áo theo đó lất phất bay. Cứ như thế bóng trắng đó ung dung lướt đi dưới trời tuyết trắng. Hai bàn chân anh ta như được cánh gió nâng đỡ, bởi thế chỉ để lại trên nền những dấu mờ và sẽ chẳng mấy chốc nữa sẽ lại được tuyết lấp đi. Khinh công cao cường như thế, dấu chưa đến mức được xưng tụng là "Thảo thượng phi" song cũng quả thật là vô lâm hiếm có.

Chẳng biết ở cánh rừng hoang vắng này, người nọ một thân độc hành phiêu bạt dưới trời đông mù tuyết để làm gì? Nhìn kĩ lại hóa ra y đang truy theo hai vệt dài ẩn hiện hằn xuống dưới nền tuyết, xem chừng như là dấu vết của một cỗ xe ngựa. Càng về sau tuyết rơi càng dày, y như sợ bị mất dấu bởi vì thế mà đang trình ngày càng gấp rút, cảm giác như người thanh niên ấy đang lướt đi trên tuyết vậy.

Sau một hồi dài nỗ lực truy tung, khi trước mặt thấp thoáng bóng dáng thứ cần tìm, người nọ nhếch mép cười một tiếng, để rồi sau đó bóng trắng tung bay, vạt áo phấp phơ, cả thân hình như một cánh én sà lại gần cỗ xe ngựa phía trước mặt.

Người đánh xe ngựa cũng không phải tay vừa, như quan sát thấy điều gì ngon roi da trong tay gã nhắm bóng trắng vừa xuất hiện vung lên vùn vút, đồng thời miệng quát lớn: "Người nào?"

"Là đệ đây. Đại sư huynh!"

Tiếng cười vang lên không ngớt. Chỉ thấy bóng trắng khẽ nghiêng nghiêng, rồi bất chợt như một cánh cung bật nhanh về phía trước. Lại thấy ổng tay áo người thanh niên theo đó vung vẩy, một ánh chớp bạc lóe lên như sao sa rồi vụt tắt.

Người đánh xe ngựa nghe thấy mấy lời này gương mặt biến sắc, gã lập tức đạp mạnh chân trên chiếc cang xe để mượn thế vọt mạnh lên cao. Rất nhanh

sau đó một tiếng hí đầu đón vang vọng khắp cả khu rừng, cỗ xe ngựa khẽ nảy tung lên, sau đó loạng choạng lao về phía trước được vài bước rồi đổ kênh ra đất. Con ngựa kéo xe chỉ gãy được vài cái rồi sùi bọt mép, sau đó tắt thở tức thì.

Ở bên trong cỗ xe ngựa lúc này vang lên tiếng rên rỉ yếu ớt, hiển nhiên người trong xe ngựa do không kịp li khai nên đã bị biến cố vừa rồi gây tổn thương. Hiện thời nhìn lại thì thấy cỗ xe ngựa nằm nghiêng ngả trên một vệt cỏ phủ tuyết, phía xa gần đó là một ngôi miếu hoang vắng.

Lại nói về diễn biến bất ngờ vừa mới phát sinh. Vào lúc này người áo trắng hai tay khẽ chấp hững hờ sau lưng, ung dung đứng dưới trời tuyết cười dài một tràng:

- Ha ha.... đã lâu không gặp. Không biết đại sư huynh đạo này có còn được phong độ như xưa không?

Sau thoáng bắt ngờ ban đầu, người mã phu nọ xoay người đứng đối diện với thanh niên áo trắng nọ, lạnh lùng nói:

- Ta còn tưởng là cao nhân phương nào, hóa ra lại là Tam đệ.

Tuy ngoài miệng vẫn bình thản như vậy song bất quá lúc này cả người gã rét run, thầm nghĩ trong đầu: "Tránh vô dưa lại gặp vô dưa. Chẳng ngờ lần này số phận Vi Hàn ta lại long đong vất vả như vậy!"

Hóa ra người mã phu đó chính là Vi Hàn - hiệu xưng Vô tung kiếm khách- từng là đại đồ đệ của Cốc chủ Vạn Hoa Cốc Quách Kinh Hàn. Sau đêm hôm qua gã ta mang theo Tuyết Luân làm con tin, ra sức đào thoát khỏi Lâm Uyên nhai. Khi đã cảm thấy đã rời xa phạm vi truy tung của Băng tâm tiên tử Khúc Vân, gã quyết định đánh xe theo con đường mòn, xuyên suốt Lâm Uyên sơn lâm đi đến Lạc Thành. Đồi cũng thật trớ trêu, chẳng ngờ vừa đến nơi này Vi Hàn lại bị người thanh niên áo trắng hiệu xưng là Tam đệ kia đuổi tới nơi.

Như vậy thì cũng chẳng khó đoán ra được rằng người đang bị thương nằm trong cỗ xe ngựa kia chính là Âu Dương Tuyết Luân. Chẳng biết lần này số phận của cô bé đáng thương kia thế nào? Là lành hay dữ cũng thật khó nói. Lúc này Tuyết Luân đang co người nằm trong xe, dù cô đang bị thương do chiếc xe ngựa bị lật nghiêng song vẫn ra sức đóng tai ra lắng nghe cuộc nói chuyện bên ngoài.

Lúc ấy chỉ nghe người thanh niên áo trắng đó lúc này cười cười nói nói:

- Đại sư huynh thoáng cái đã nhận ra tiểu đệ. Thật là vạn hạnh cho Tô Mộ Bạch này rồi.

Vẫn ngữ điệu lạnh lùng như cũ, Vi Hàn cất giọng âm trầm:

- Toàn phong kiếm Tô Mộ Bạch vang danh võ lâm, ai mà chẳng biết. Chỉ có điều... Hừ! Không biết vì sao mà Tam đệ lại chặn đường ta ở đây vậy. Phải chăng là hôm nay muốn gây chuyện với Vi Hàn ta?

Tô Mộ Bạch phẩy nhẹ tay một cái đoạn cười lớn:

- Ha ha... đại sư huynh lại suy nghĩ quá nhiều rồi. Ha ha... mặc dù mười năm trước đại sư huynh bị sư phụ trục xuất khỏi Vạn Hoa Cốc, bất quá hai chúng ta không thù không oán, để hà tất phải gây khó dễ cho Đại sư huynh chứ! Ha ha... bằng chứng là Mộ Bạch vẫn gọi huynh một tiếng đại sư huynh mà.

Tuyết Luân nghe đến đây giật thót mình, tim đập liên hồi: "Chẳng biết kia có phải cũng là sư huynh đệ với vị thúc thúc họ Lý kia không? May ra thì.... hi vọng người nọ có thể cứu thoát mình khỏi tên ác tặc này, để mình sớm có cơ hội gặp lại Khúc di." Vừa nghĩ đến đây, lại cho rằng tên ác tặc họ Vi kia sắp phải trả giá, trái tim nhỏ bé của Tuyết Luân khẽ se lại, một cảm giác mơ hồ không tên bắt đầu lan khắp cơ thể.

Về phần Vi Hàn, không vì những lời vừa rồi của Toàn phong kiếm Tô Mộ Bạch mà gã bớt cảnh giác, trái lại gã lại càng tập trung hơn, lạnh lùng cất tiếng:

- Vậy hả? Được. Xưa nay chúng ta đường ai nấy đi, hà cớ gì Toàn phong kiếm lại chặn đường họ Vi ta ở đây vậy?

Họ Tô nghe Vi Hàn hỏi vậy chỉ cười dài, sau đó thản nhiên trả lời:

- Hà hà... đệ và huynh đã lâu lắm chưa gặp nhau. Đúng rồi, đã bốn năm rồi ấy nhỉ? Huynh không thấy rằng chẳng dễ gì có được cuộc hội ngộ như ngày hôm nay phải không? Bởi thế, đệ làm vậy cũng chỉ là cho huynh đệ chúng ta có dịp hàn huyên tâm sự mà thôi.

Nói đến đây gương mặt anh tuấn của Mộ Bạch nở nụ cười thân thiện:

- Lần này gặp đệ ở đây sư huynh ngạc nhiên lắm phải không. Song không hiểu sao đệ thấy trong ánh mắt huynh không có vui mừng mà chỉ có sự tức giận thôi. Vì sư huynh, gặp lại đệ huynh không vui à. À, nếu huynh tiếc con ngựa đã thiệt mạng kia thì... Ha ha, bằng giờ sang năm đệ cũng sẽ đốt "bạch mã" đèn cho huynh.

Ngoài miệng thì Tô Mộ Bạch cười cười nói nói, bất quá bằng vào hành động vừa rồi của người thanh niên này, đến kẻ ngốc cũng nhận ra anh ta lần này đến với mục đích chẳng thân thiện gì. Qua lời lẽ này, dường như họ Tô ám chỉ rằng: hôm nay Vi Hàn nhất định mạng vong tại đây.

Tuy nhiên Vi Hàn nghe thấy thế như không thêm hiểu thâm ý kia của sư đệ mình, gã cũng vờ cười lớn:

- Ha ha... vui lắm. Tất nhiên là vui lắm!

Vừa dứt lời Vi Hàn thu lại nụ cười:

- Hừ... vui thì cũng vui rồi, hưởng gì vui cũng chẳng có ích gì. Hiện giờ Vi Hàn ta có chút công chuyện, cảm phiền Tô sư đệ nhường đường cho vậy!

"Ý! Sao đại sư huynh lại vội vàng vậy." - Tô Mộ Bạch như kiểu giật mình, sau cùng lại cười:

- Nhân sinh có bốn điều sở đắc, mà "Tha hương ngộ cố tri" là một trong số đó. Tiểu đệ dù chẳng dám gan to mật lớn xưng làm bằng hữu với Đại sư huynh, bất quá mười năm lưu lạc bên ngoài, chẳng nghề huynh không có nửa điểm nhớ tới Vạn Hoa Cốc hay sao?

Vi Hàn chỉ cất giọng nhạt nhẽo:

- Từ khi nào Tô sư đệ lại trở nên nhiều sự như vậy! Hừ... Tô sư đệ muốn thế nào thì cứ nói ra, hà tất phải dài dòng như đàn bà vậy?

Nghe thấy thế, Tô Mộ Bạch cười đáp:

- Chính đại sư huynh mới là người thay đổi đó, thậm chí thay đổi đến mức khó tin.

Nói đến đây y khẽ lắc đầu, đứng đưa hai ống tay áo và làm như chiều tiếc nuối:

- Sao giờ đại sư huynh lại trở nên lạnh lùng như vậy? Một đại sư huynh chính nghĩa lắm liệt, hào phách can vận đệ biết đâu rồi?

Vi Hàn nghe thấy thế gương mặt vẫn lạnh lùng không nói một câu, lại nghe Tô Mộ Bạch liến thoắng:

- Ài... kể từ khi Nhị sư huynh tự vẫn, huynh và Tứ muội bị trục xuất khỏi cốc, Ngũ sư đệ lúc nào cũng mong có dịp gặp lại hai người. Ài... đứa nhỏ đó cũng tội nghiệp lắm. Nhớ lại ngày đó nó cũng chỉ mới hơn mười tuổi, suốt cả tháng trời cứ khóc ròng, thế mà nay giờ đã trở thành một kiếm khách lừng danh rồi. Đại sư huynh biết không, Trần Phi Chi sư đệ cũng đã qua tuổi hai mươi, đã xuất cốc đến Ba Lăng tế bái phần mộ của Đông Phương tổ sư đó. Cũng gần đây thôi, huynh có hứng thú thì hãy đến đó tìm gặp nó.

Nghe họ Tô nhắc đến đây Vi Hàn liền giật mình: "Thì ra thế. Thảo nào mà Khúc Vân lại hẹn ta ở Động Đình hồ. Chắc hiện giờ nha đầu ấy đã đến Ba Lăng liên lạc với Ngũ đệ, tìm cách liên thủ vây bắt ta. Hừ, dễ dàng vậy sao?"

Trong lúc gã đang nghĩ thế thì lại nghe Tô Mộ Bạch nói tiếp:

- Ô. Như là đại sư huynh cũng không quan tâm lắm đến Ngũ đệ thì phải. Đại sư huynh gặp đệ cũng không vui, vậy đại sư huynh quan tâm đến ai. Hay là chỉ quan tâm đến vị trí cốc chủ Vạn Hoa Cốc thôi. Ôi! Đệ lại nói hàm hồ rồi. Nhân sinh đa biến, thế sự khó lường. Nếu hôm nay đại sư huynh có công chuyện thì đại sư huynh có thể rời khỏi đây, bất quá xin đại sư huynh hãy cho đệ xin vài vật làm kỉ niệm vậy.

Nghe Tô Mộ Bạch nói vậy, Vi Hàn chỉ cười nhạt:

- Không phải xin cái xác của Vi Hàn ta về làm kỉ vật đó chứ?

Toàn phong kiếm Tô Mộ Bạch thấy vậy làm vẻ giật mình:

- Ấy! Không cần nhiều thế đâu. Đệ chỉ xin huynh tay trái, nhân tiện xin luôn tay phải của sư huynh về làm quà cho Ngũ sư đệ. Cho hấn thỏa lòng mong mỏi đại sư huynh mà thôi.

Từ nhỏ đến giờ Tuyết Luân vốn dĩ chưa từng được chứng kiến những chuyện thị phi trên chốn giang hồ, bởi vì thế những chuyện chặt tay, chặt chân đối với cô bé là những chuyện kinh thiên động địa. Trong trí óc non nớt của Tuyết Luân, cho dù kẻ được gọi là Vi Hàn kia tuy là người bất nhân, bất nghĩa. Ấy nhưng nếu tùy ý chặt đi hai tay của người ta ít nhất cũng phải đưa ra một cái lí do thật là minh bạch. Hà huống gì người kia lúc nào cũng xưng huynh gọi đệ, ấy thế mà có thể tùy tiện mà thốt ra những lời lẽ như thế thì quả thật là khủng khiếp và quái đản.

Bởi thế Tuyết Luân ở trong xe nghe thấy mấy lời này bất chợt cả người lạnh toát, hảo cảm với người vừa xuất hiện như bay biến đi đâu mất, chỉ thầm nghĩ: "Ai ngờ người này cười cười nói nói lại có thể thốt ra những lời lẽ nhảm tâm như vậy!"

Nói về chuyện Vi Hàn, nghe thấy vậy y cũng chỉ nhẹ lắc đầu, sau cùng thì cười:

- Hà hà... nói trực tiếp ra như vậy có phải đỡ mất thời gian của hai chúng ta không. Hà hà... Tô sư đệ mấy năm gần đây nổi danh trong võ lâm với tấm lòng hiệp nghĩa. Hừ... bọn nhân sĩ võ lâm ấy mù hết cả rồi, họa may có Vi Hàn ta hiểu được đôi chút về con người thật của vị hiệp khách lừng danh này.

Tô Mộ Bạch đưa tay xua xua bụi tuyết bám trên đầu, sau thì cười:

- Con người thật của tiểu đệ ư? Vậy đại sư huynh hiểu được điều gì?

Vừa lắc đầu, Vi Hàn vừa cười vừa nói:

- Hà hà... con người của sư đệ chính là mẫu người của ta mười năm trước. Hà ... người ta còn gọi đó chính là loại vô lại, bi ối. Một kẻ táng tận lương tâm, bất nhân bất nghĩa như ta hiện giờ, so ra còn hơn gấp vạn lần loại ngu quân tử giả dối đó. Hừ... tuy nhiên trừ loại người thần kinh ra, ai ai làm việc gì cũng đều có mục đích. Tô sư đệ, đệ nói xem hôm nay đệ muốn chặt tay chặt chân của ta để làm gì?

Tô Mộ Bạch thần nhiên:

- Được, huynh nói đệ là ngụy quân tử thì đệ là ngụy quân tử. Mà là ngụy quân tử thì có gì là sai chứ. Còn về mục đích ấy à, nếu đệ trả lời là do cao hứng thì sao?

Vi Hàn nhẹ lắc đầu:

- Địa vị Toàn phong kiếm Tô Mộ Bạch trong lòng kẻ khác có thể cao cao tại thượng, bất quá so với Vi Hàn ta cũng là cùng bối phận mà thôi. Ta không tin rằng tam đệ tự mua dây buộc mình, tự đi chuốc lấy phiền phức. E rằng chuyện này không thể nói đến cái gọi là cao hứng gì đó!

Nói xong gã ta cười ngất:

- Tô sư đệ, hay là đệ lại bị nhiễm cái tính điên điên khùng khùng của lão bất tử Lục Bản Tùng kia rồi chăng?

Vi Hàn vừa dứt lời, Tô Mộ Bạch liền vỗ tay cao hứng cười nói:

- Đại sư huynh vẫn còn nhớ đến lão già họ Lục ấy cơ à. Hà hà...thôi được rồi. Huynh muốn biết lí do vì sao phải không? Vậy để Mộ Bạch này hỏi huynh trước: Tại sao đại sư huynh rắp tâm làm hại Nhị sư huynh vậy?

Nghe thấy mấy lời này lòng Vi Hàn trầm xuống, sau rồi y thờ dài một tiếng:

- Hóa ra là vậy. Ừm! Nhưng quả ta vẫn không hiểu sao Tô sư đệ đột nhiên lại có nhã hứng đi làm việc nghĩa bất thành linh nhi. Mà thôi, nếu đệ đến đây cũng để trả thù cho Lý Phi Dương, lý do này có thể chấp nhận được. Vậy đệ xuống tay đi.

Chẳng thể ngờ Vi Hàn vừa dứt lời thì Tô Mộ Bạch người ngẩn ra, sau đó gập người lại, vừa chỉ tay về phía Vi Hàn vừa cười sằng sặc không thôi:

- Ha ha... thật là... Thật là chuyện hài hước quá đi. Ha ha.... đại sư huynh hiểu nhầm ý tứ của tiểu đệ này rồi.

Vi Hàn lúc này nét mặt âm trầm: “Hừ.... có gì đáng cười ở đây vậy?”

Tô Mộ Bạch vừa cười vừa thở, dáng điệu vô cùng thoải mái:

- Hà hà... xuống tay với đại sư huynh là để trả thù cho Nhị ca ư. Ha ha... huynh nhầm rồi. Ý của đệ là thế này. Huynh vì lí do gì để sát hại Lý sư huynh thì đệ cũng vì lí do tương tự mà xuống tay với Đại sư huynh! Ôi, Vô tung kiếm khách ơi. Ôi, Vi sư huynh của đệ ơi! Bây giờ thì huynh đã hiểu chưa?

Mấy lời vừa rồi vừa lọt vào tai Vi Hàn làm gã ngẩn cả người: “Như vậy là ...”

Tuyết Luân lúc này nằm trong cỗ xe ngựa đồ mà cả người run run, lại nghe Tô Mộ Bạch cười lớn:

- Còn “như vậy là” gì nữa. Hà... đại sư huynh hiểu được con người đệ, nhưng đệ lại còn hiểu được tâm tư của đại sư huynh sớm hơn kia. Hà... huynh còn nhớ cái lần sư phụ giao Tổ mẫu lục chỉ hoàn cho Nhị sư huynh không! Chỉ thoáng thấy ánh mắt lướt qua nửa khắc của sư huynh, lúc đó đệ đã hiểu rồi.

Vi Hàn nghe vậy trầm ngâm:

- Tô Mộ Bạch ngươi còn hiểu được điều gì nữa đây.

Tô Mộ Bạch cười lớn:

- Cũng chỉ hiểu được một chút ít thôi. Hà.... chuyện đến nước này, tiểu đệ cũng chẳng tiếc gì mà không tiết lộ hết cho huynh biết. Hà, nhớ khi xưa, vào thời điểm bốn người chúng ta nhận được bỏ câu truyền thư của Lý sư huynh, nhìn qua biểu cử của Đại sư huynh, lúc ấy đệ đã biết thế là Lý sư huynh, hấn sát tiêu đời rồi.

Một giọng nói trầm ngâm nhẹ vang lên:

- Chẳng nhẽ ngươi biết sự thực từ lúc ấy hay sao. Hừ... như thế tại sao ngươi lại không nói ra cơ chứ?

Tô Mộ Bạch thần nhiên:

- Đệ nói điều này mà không một bằng chứng xác thực, chỉ sợ lúc đó mới mở miệng đã trở thành oan hồn dưới kiếm của sư huynh rồi. Huống chi...

Nói đến đây ngữ khí của họ Tô chợt thay đổi, cười mà rằng:

- Huống chi đệ ngu gì nói ra. Ha ha, những chuyện thiệt người lợi mình như thế, ngu gì đệ nói ra cơ chứ.

Vi Hàn thờ dài:

- Hóa ra là thế. Ta đoán không sai mà. Từ lâu Tô Mộ Bạch ngươi đã có ý đồ với Khúc sư muội phải không? Hừ... bắt quá Khúc sư muội lại một lòng một dạ với tên tiểu tử họ Lý kia, thậm chí ngay cả khi biết tin Lý Phi Dương thành thân rồi, Tử muội cũng không thêm đoái hoài đến Tam đệ. Thế cho nên... Hừ. Cho nên họ Lý kia từ Nhị sư huynh của ngươi vụt biến thành một cái gai trong mắt phải không.

Tô Mộ Bạch khẽ gật đầu:

- Đại sư huynh tiên liệu như thần. Nhưng huynh nói cũng chưa chuẩn xác lắm. Từ lâu lắm rồi, Lý Phi Dương đã là cái gai trong mắt tiểu đệ. Hắn có gì tài cán hơn Tô Mộ Bạch này chứ, ầy vậy mà Khúc muội lại thích hắn mê mẩn, không xem Tô Mộ Bạch ta ra gì. Ngay cả sư phụ cũng ưu ái hắn rõ ràng. Như thế là có làm sao. Hừ... Khúc sư muội xinh đẹp như hoa như ngọc, chỉ có tên ngốc như Nhị sư huynh mới không thấy động lòng mà thôi.

Vì Hân nghe thấy Tô Mộ Bạch nói vậy trong lòng chùng xuống, lại qua thái độ tự tin mười phần của y nên trong lòng càng cảm thấy bất an, trong đầu đang trầm suy tính phương pháp để thoát hiểm. Tuy nhiên Tô Mộ Bạch như vẫn không thêm để ý đến thái độ của Vì Hân, chỉ thấy gã vẫn liên thoảng:

- Không nói đến tên ngốc họ Lý kia nữa. Ngũ sư đệ tuổi còn quá nhỏ, đại sư huynh vì có tâm sự của mình nên không để ý đến Khúc sư muội. Chỉ theo tiểu đệ thấy thì.... Hà hà, nam nhân trên thế gian này có mấy ai gặp Khúc sư muội là không tương tư mê mẩn chứ.

Vì Hân nghe vậy liền cười nhạt:

- Hóa ra là thế ! Hừ.... vậy cái lần mà ngươi đề ra kế sách giả dạng Lý sư đệ để đánh lạc hướng sát thủ của Thiên Nhân giáo, mười phần xuất phát từ chủ ý không mấy tốt đẹp gì rồi.

Có tiếng vỗ tay nhẹ vang lên:

- Đại sư huynh nói đúng rồi. Tuy nhiên cũng còn chưa đủ, để tiểu đệ bổ sung thêm vậy. Hà... ý kiến đó của đệ quá phù hợp với toan tính của đại sư huynh phải không! Huống chi nếu đệ không tìm cách ly khai, biết đâu trong lúc nào đó lại bị huynh cho một kiếm đứt đầu thì sao. Hà hà... đệ từ khi sinh ra trên đời đã rất biết quý trọng sinh mạng của mình rồi.

Nói tới đây thần tình Tô Mộ Bạch đặc ý vô cùng: “Cũng nhờ thế mà đệ bảo toàn được mạng sống. Đã như vậy lại còn làm được rất nhiều việc. Hơn thế khi Lý Phi Dương chết đi, tra xét lại chuyện này thì sư phụ đối với Tô Mộ Bạch này cũng có mấy phần biệt đãi.

Vì Hân nghe thế cười lạnh:

- Ngươi có vẻ ngông cuồng đặc ý, ầy thế lúc này cũng một tiếng sư phụ, hai tiếng sư phụ. Ha ha, Vạn Hoa Cốc chủ Quách Kinh Hân dù đã tuyệt tích gần mười năm mà uy danh vẫn còn vang vọng nhỉ.

Tô Mộ Bạch nghe thế liền khẽ thổi một hơi, một bông tuyết đang rơi trước mặt Tô Mộ Bạch tức thời bay vụt tới Vì Hân. Họ Vì trông thấy vậy giật mình né sang bên phải. Tô Mộ Bạch trông thấy vậy cười nhẹ:

- Đại sư huynh sợ gì chứ. Với Tô Mộ Bạch này xưng hô thế nào có gì quan trọng đâu. Hà hà, nói lại chuyện ngày ấy. Đúng ra đại sư huynh còn phải cảm ơn tiểu đệ này chứ nhỉ. Đệ vừa lên xe ngựa thì ngay tối hôm ấy đã như vô tình mà để sống tên giáo đồ Thiên Nhân kia. Ha ha, không những thế cũng chính đệ còn thêm mấy phần chi tiết, giúp cho bọn giáo đồ Thiên Nhân kia thêm đôi phần thuận lợi.

Vì Hân nghe thấy vậy trầm ngâm, cất giọng đầy vẻ suy tư:

- Hồi ấy ta cũng có chút tò mò, chẳng thể ngờ được mấy gã sát thủ Thiên Nhân giáo lại mò đến nhanh thế. Bắt quá lần đó cũng nằm trong sự mong muốn của ta nên cũng không thêm suy nghĩ, sau này nghiền ngẫm lại thì lơ mơ đoán rằng chuyện này có liên quan đến bàn tay của Tam đệ quý báu. Hừ... nhưng Tô Mộ Bạch ngươi không sợ làm thế sẽ ảnh hưởng đến tính mạng của Khúc Sư muội sao?

Tô Mộ Bạch nghe Vì Hân hỏi thế chỉ cười:

- Lo gì chứ. Người chết vì mạng ngọc quý, huống chi Khúc sư muội không đáng gì đến cái gọi là Vô lâm tàng thư kia, việc gì mà phải e sợ chứ. Hà hà, còn một điều quan trọng nữa mà tiểu đệ đã sắp xếp từ trước rồi.

Nghe thấy Mộ Bạch nói vậy, Vì Hân nhún mày ngạc nhiên:

- Là điều gì?

Tô Mộ Bạch khẽ cười :

- Là điều gì ư. Đại sư huynh không nhớ lần chúng ta gặp lại Lý sư huynh và cô nương họ Lã - thê tử của Nhị sư huynh. Lần đó bốn người chúng ta đã phác thảo ra cả lộ trình và kế hoạch mang cô gái kia an toàn về đến Vạn Hoa Cốc hay sao.

Vì Hân khẽ gật đầu:

- Tất nhiên là nhớ. Thế nhưng chuyện này có liên quan gì đến sự an toàn của Khúc Vân sư muội.

Tô Mộ Bạch lại vừa lắc đầu, sau đó đưa tay phất mấy bông tuyết bám trên ống tay áo rồi lên tiếng:

- Chuyện này quả hết sức đơn giản. Muốn cho Khúc sư muối được an toàn không gì tốt bằng cách tách Tứ muối rời ra xa Lý sư huynh. Mà để thực hiện được điều này... Hắc hắc...

Ngừng lại một chút, Tô Mộ Bạch nhìn Vi Hàn cười:

- Qua cử chỉ và thái độ của Lý sư huynh đối với cô nương ấy, lại bằng vào sự gấp rút vội vã của Nhị sư huynh. Vậy theo Vi huynh đệ nên làm gì?"

Vi Hàn tròn mắt, ngập ngừng:

- Như vậy... Như vậy tức là...

Tô Mộ Bạch vội ngắt ngang lời Vi Hàn:

- Điều này quả thật hết sức đơn giản. Đối với Lý sư huynh thì sự an nguy của thê tử huynh ấy là quan trọng nhất, là ưu tiên hàng đầu. Như vậy là chỉ cần làm cho Lý sư huynh tin rằng sự có mặt của Tứ muối sẽ ảnh hưởng đến tính mạng của cô gái họ Lã đó. Hà hà... mà điều này không gì tốt hơn hết là nguy tạo một vụ ám sát giả. Nạn nhân sẽ là cô gái họ Lã đáng thương, còn hung thủ sẽ là

"Là Khúc sư muối !" - Vi Hàn không tự chủ được buột miệng nói ra.

Một tiếng vỗ tay nhẹ vang lên: "Đại sư huynh đoán đúng rồi. Nhưng tất cả chỉ là nguy tạo mà thôi."

Nói đến đây họ Tô lại cười:

- Lần ấy Tứ muối vì không hài lòng với cách xử sự quá nhân từ ấy của Lý sư huynh, bởi thế mà giận dữ bỏ ra ngoài. Hà, một lát sau thì đệ chuẩn bị lên đường, lúc ấy chợt nghe thấy Khúc sư muối dặn nhà bếp chuẩn bị một món canh gà đặc biệt cho thê tử. Hà ha, lúc đó đệ nảy ra một suy nghĩ rất tâm đắc. Sau khi rời đi một đoạn, Tô Mộ Bạch này âm thầm quay lại và tìm cách cho một ít thứ rất hay ho vào món canh gà. Chuyện còn con như thế này với đệ dễ như trở bàn tay. Xong xuôi đâu đấy tiểu đệ mới an tâm mà li khai khỏi nơi nguy hiểm ấy.

Tô Mộ Bạch nói đến đây Vi Hàn thở dài:

- Ta hiểu rồi. Hừm... bất ngờ đến khách điểm, khi thấy thê tử mình được sự đãi ngộ đặc biệt của lữ quán thì Lý sư đệ sẽ lập tức sinh nghi. Để rồi sau đó khi kiểm tra lại món canh gà, Lý sư đệ sẽ không khó mà phát hiện được bí mật của “bát canh bổ dưỡng” – phần đồ ăn dành riêng cho Lã cô nương. Lúc đó bằng vào bản lĩnh của Lý sư đệ, tất sẽ moi được tin tức từ bọn tiểu nhị mà thôi.

Vi Hàn nói đến đây liền gật đầu, ra chiều rất làm tán thưởng hành động đề tiện “Gấp lửa bỏ tay người” của Tô Mộ Bạch:

- Thủ đoạn cao minh lắm. Hừ... thảo nào mà hôm ấy ta quan sát thấy sắc mặt giận dữ của Lý sư đệ. Bằng vào bản tính của tiểu tử họ Lý kia, nhất định sẽ không gây thương hại đến Khúc Vân muối nhưng lại sẽ ngăn cản không cho muối ấy đi theo mấy người chúng ta.

Nói tới đây Vi Hàn cười dài một tiếng, bắt quá ngữ điệu đầy vẻ náo nê:

- Hà hà... vậy mà lúc ấy họ Vi ta lại cứ ngỡ, cứ ngỡ rằng chỉ bằng mấy lời hồ nghi không căn cứ của ta, đã làm Lý sư đệ dứt tình với Tứ muối. Ôi. Cũng chỉ vì điều đó nó lại nằm đúng trong kế hoạch và ý đồ của ta, bởi vì thế mà không suy nghĩ chi tiết làm gì.

Vi Hàn nói xong, ngừng một chút bắt chước phá lên cười: "Hóa ra tất cả là thế. Vậy mà Vi Hàn ta còn ngỡ rằng mình là người mưu ma chước quỷ, thủ đoạn lợi hại bậc nhất võ lâm rồi. Hà, nhưng xem ra cuối cùng tất cả đều một tay Tam đệ giật dây. Hà... xem chừng cả cái lần Nhị đệ cùng đường tự vẫn trên miệng vực ở Lâm Uyên Nhai, ấy cũng là do Tam đệ cố tình để lộ hành tung phải không?"

Tuyết Luân ngồi trong thùng xe nghe đến đây thót tim, sau rồi trái tim quặn mạnh một cái khi nghe tiếng cười của Toàn phong kiếm Tô Mộ Bạch:

- Không sai. Đệ tìm cách bám theo Lý sư huynh, nói cho hắn biết rằng huynh đệ kết nghĩa của hắn là Triệu Du Thiên đang bị người ta truy sát ở đâu. Hà ha, với bản tính của họ Lý, ắt Vi sư huynh cũng sẽ đoán được Lý Phi Dương hắn sẽ làm gì mà. Hà... chỉ có điều Nhị sư huynh tính ra cũng không phải kẻ ngốc. Cho đến gần cuối cuộc đời huynh ấy như cũng phát hiện ra được chân tướng sự việc, bởi vì thế nên mới chán nản than vãn trước khi tự vẫn. Ôi! Đáng tiếc thay cho một kẻ đa tình. Đáng thương thay cho cái giống người trượng nghĩa.

Nói tới đây Tô Mộ Bạch cười, nhại lại giọng của Lý Phi Dương: “Ta chết mà ngàn năm ôm hận. Ta chết mà ngàn năm ôm hận” - Giọng nói gã mang đầy vẻ giễu cợt cũng như tự đắc..

Bạn đang đọc truyện *Đại Vận Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 20: Định Mệnh.

Tự lúc nào, trong thùng xe Tuyết Luân cả người run lên, gương mặt nhỏ bé thanh tú của cô giàn dựa nước mắt, thương xót cho một người họ Lý: “Hóa ra Lý Phi Dương thúc thúc là người như vậy... Và cuối cùng thúc ấy đã chết như thế!”

Lại nói về phần Vi Hàn, lúc này gã cười như điên dại, hết chỉ vào mình sau lại chỉ về phía Tô Mộ Bạch:

- Ha ha.... tất cả hóa ra là thế. Tất cả hóa ra là thế. Hừ.... Tô Mộ Bạch người làm Vi Hàn ta khâm phục sát đất. Ha ha... khâm phục sát đất. Hà hà... trước kia ta cũng chỉ mới suy đoán Toàn phong kiếm Tô Mộ Bạch là một kẻ nguy quân tử, chỉ có điều không ngờ người còn là một nguy quân tử tài năng, bản lĩnh lẫn thủ đoạn đều hiếm thấy trên đời. Giờ họ Vi ta mới nhận ra được chân chính con người thật của Tô Mộ Bạch người. Thật là đáng tiếc thay.

Tô Mộ Bạch nghe vậy cười cười:

- Chút mẹo vặt có gì quá đáng. Đại sư huynh quá khen rồi.

Lại thấy gã xòe hai bàn tay ra, trong đó hiện ra một bông tuyết đang từ từ tan chảy, theo đó một vài giọt nước nhẹ rơi xuống. Sau đó gã thông dong mỉm cười:

- Huynh có thấy gì đây không? Dù hình dạng có khác nhau nhưng cái giống trên tay tiểu đệ này nó cũng biến đổi không ngừng vậy. Đang từ một bông tuyết vụt biến thành những giọt nước, sau cùng rơi xuống lại hóa thành tuyết trắng. Cũng chính nó, khi nào trời nhiệt sẽ còn hóa thành những làn hơi bay tạt lên không. Cái thứ ấy so với con người của đệ cũng tương tự vậy, sẽ tùy vào hoàn cảnh mà mang những diện mạo khác nhau. Còn cái gì là huynh nói đã nhận ra bộ mặt thật của đệ. Hà hà... huynh nhầm rồi. Nhầm lớn rồi.

Nói đến đây gã cao giọng cười lớn:

- Đại sư huynh, huynh biết vì sao hôm nay đệ lại nói nhiều như vậy không? Huống chi tiểu đệ lại cho huynh thấy tất cả sự thật. Hà hà... đó là bởi vì tiểu đệ tin rằng ngày này năm sau sẽ là ngày giỗ của huynh.

Khẽ nhếch miệng cười nhạt, Vi Hàn bình thản cất tiếng:

- Như vậy là hôm nay Tam đệ đến đây mười phần năm chắc sẽ đoạt được mạng của Vi Hàn ta phải không?

Tô Mộ Bạch lắc đầu:

- Đại sư huynh sai rồi. Ở trên đời này có chuyện gì là chắc chắn mười mươi cơ chứ. Khi làm đại sự, người như đệ cũng chỉ cần sáu phần thành công là có can đảm xuống tay. Bất quá chỉ là lần này đệ biết rõ về tình trạng hiện thời của huynh, hơn nữa đệ lại rất có lòng tin vào bản thân. Hà hà... theo như lời huynh nói thì một kẻ nguy quân tử cũng chỉ cần thế là đủ rồi. Phải không nào Đại sư huynh?

Tô Mộ Bạch nói đến đây chấp hai tay sau lưng, gương mặt nhon nhon:

- Mà đệ cũng quả thật may mắn hết sức. Nếu đệ chỉ chậm một chút là đại sư huynh đã đại công cáo thành rồi. Quả là hết sức may mắn, quả là hết sức trùng hợp. Hà, khi Tô Mộ Bạch này nghe tin có người dựng nhà sống ở Lâm Uyên Nhai, mà còn lại là một vị cô nương và một tiểu hài nhi nữa, ắt đó chính là thể tử của Nhị sư huynh rồi.

Nghe Tô Mộ Bạch nói vậy, như nghĩ được điều gì bất chợt Vi Hàn cảm thấy khôi hài, muốn phá lên cười mấy tiếng nhưng gã kìm lòng được. Chỉ gật gù:

- Vi Hàn ta cũng nghe được tin ấy, bởi thế mới tìm đến đây. Ai dè chuyến viếng thăm này lại cùng thời điểm với Tô sư đệ, ông trời quả thật khéo trên người.

Tô Mộ Bạch đắc chí:

- Hân là mấy khắc trước sư huynh đang rất sung sướng phải không. Hừ, sư huynh tìm thấy được thể tử của Nhị sư huynh thất lạc, như thế sẽ có lý do đường hoàng quay trở lại cốc. Chẳng những sư huynh được tiếp quản Tổ mẫu lục chỉ hoàn và còn lấy được tám tầng bảo đồ kia. Hà hà, quả là lưỡng toàn kỳ mỹ mà. Chỉ có điều đáng tiếc cho Vi sư huynh là hôm nay lại gặp phải tiểu đệ. Hừ, mờ sáng hôm nay tiểu đệ tìm được đến nơi thì thấy nhà cửa hoang vắng, lại có dấu vết xe ngựa còn rất mới ở gần đó, bởi thế không dám chậm trễ lên đường đuổi theo. Ha ha, chẳng ngờ lại gặp được Vi sư huynh.

Nghe kể vậy, Vi Hàn biết Tô Mộ Bạch đã nhầm lẫn, song họ Vi vờ chán nản:

- Quả nhiên là vậy. Hóa ra hôm nay Tam đệ đến đây chính là vì chiếc Tổ mẫu lục chỉ hoàn chăng?

Nào đâu Tô Mộ Bạch khế lắc đầu:

- Sư huynh sai rồi. Hôm nay nếu đệ đại công cáo thành, chiếc chỉ hoàn kia sẽ trở thành vô dụng. Huống chi nếu đệ mang theo chỉ hoàn đó, một mai sư phụ hỏi về thể tử của Lý Phi Dương, tiểu đệ biết trả lời sao cho phải chứ.

Nghe gã nói thế, Vi Hàn ra vẻ hồ nghi. Tô Mộ Bạch thấy thế liền cười:

- Đại sư huynh không hiểu à. Nếu đệ đoán không lầm thì hai người đang ngồi trong xe kia là thê tử của Nhị sư huynh. Hừ, cuộc đối thoại của chúng ta sợ rằng bọn họ đã nghe được rồi. Bởi vì thế...

Vi Hàn hiểu lời gã nói, cười khê:

- Ý sư đệ là sau khi xuống tay với ta, hai người kia sẽ là nạn nhân tiếp theo.

Tô Mộ Bạch nghe hỏi chỉ cười dài không đáp, song hiển nhiên y đã mặc nhiên thừa nhận lời suy đoán của Vi Hàn. Ở trong xe ngựa, Tuyết Luân cảm thấy trong lòng lạnh run: "Lòng dạ của gã Tô Mộ Bạch kia thật ác độc."

Đúng lúc này thì Tuyết Luân thấp thoáng nghe tiếng của Vi Hàn vọng vào từ bên ngoài:

- Hừ, Tô sư đệ tự tin quá rồi đấy. Hà huống cho dù ta có chết đi, sư đệ được lợi lộc gì từ chuyện này khi mà đích nhắm của đệ không phải là Tổ mẫu lục chi hoàn.

Tô Mộ Bạch ung dung trả lời:

- Sao lại không được lợi gì chứ. Hà, trước là tiểu đệ này trừ đi nỗi lo canh cánh trong người. Sau là tiểu đệ thu được tám võ lâm tàng thư. Thứ ba là... Hà hà, sau khi xong xuôi mọi việc, tiểu đệ sẽ tìm gặp Khúc muội và dành hết phần tội trạng cho Đại sư huynh, biết đâu...

Vi Hàn nghe gã nói vậy phá lên cười: "Hà hà, Tam đệ anh tuấn, tiêu sái thật đấy bất quá đệ nên nhớ rằng..." Nói đến đoạn này âm điệu của Vi Hàn như cổ tình ngân dài:

- Nên nhớ rằng... trong lòng Khúc sư muội tuyệt đối chỉ có hình bóng của Nhị đệ, mãi mãi vĩnh viễn chỉ có hân mà thôi. Tam đệ nên bớt suy nghĩ hão huyền đi.

Ngoài miệng thì nói như vậy song trong lòng Vi Hàn lại chùng xuống: "Tên khốn kiếp này tự tin như vậy, ắt hẳn đã nắm được bảy tám phần thành công rồi. Hừ, không hiểu thêm mấy năm ở Vạn Hoa Cốc, hẳn đã học được thứ bản lĩnh gì mà ngạo mạn thế kia".

Về phần bản lĩnh của Toàn phong kiếm Tô Mộ Bạch thì Vi Hàn cũng hiểu được đôi phần. Vi Hàn suy đoán, giả như là mười năm về trước họ Tô kia tuyệt không phải là đối thủ xứng tầm của gã. Thế nhưng giờ đã mười năm trôi qua. Trong mười năm này, Vi Hàn hoàn toàn không biết người áo trắng ngạo mạn trước mặt kia đã kịp học thêm được mấy phần bản lĩnh của Vạn Hoa cốc chủ Quách Kinh Hàn. Theo như Vi Hàn nghĩ, dẫu bản thân gã trong điều kiện bình thường cũng vị tất là đối thủ của họ Tô. Huống chi hiện thời mới chỉ tới qua thôi, gã vừa trúng phải chất độc của Tuyết Bối tri thù.

Phải biết Tuyết bối tri thù vốn là một loại nhện cực độc chỉ sống ở xứ cực hàn - mà có lẽ hầu như hiện thời nó là "đặc sản" duy nhất trên đỉnh của dãy Trường Bạch quanh năm bốn bề tuyết phủ. Theo đánh giá của Tiên y Vương Thời Trân, Tuyết bối tri thù dẫu chưa thể xem là vương của độc vật nhưng nó tuyệt đối không xếp quá hạng thứ mười. Lại nói về chất độc trong dịch vị của nó rất thích hợp khi sử dụng trên những loại ám khí nhỏ, cho dù là nội gia cao thủ bậc nhất khi trúng phải cũng không thể xem thường.

Vừa mới đêm qua, Vi Hàn bị dính phải thứ độc dịch đáng nguyên rửa này, mặc dù đã kịp phong bế huyết đạo, dùng công lực ngăn chất độc chạy đến tim, hơn nữa lại được sử dụng qua giải độc, bất quá... Như những gì Vi Hàn được biết, nếu không có mười hai canh giờ thì cánh tay kia tuyệt đối không thể trở lại bình thường. Hiện thời một thân công lực của Vi Hàn chỉ còn lại bảy thành, nếu quang minh chính đại giao chiến thì mười phần đến chín gã đại sư huynh này sẽ bại dưới tay của người tam đệ của mình.

Hơn nữa còn sẽ bại rất thê thảm!

Tuy vậy, Vi Hàn xem ra vẫn có phần bình tĩnh, có lẽ gã vẫn có một chiêu bài để thoát hiểm trong hoàn cảnh hiện thời.

Khi Vi Hàn đang trầm cân nhắc và tính toán thì có tiếng nói ung dung của Tô Mộ Bạch, xem ra người này chẳng có nửa phần buồn rầu vì lời châm chọc của họ Vi:

- Đại sư huynh không cần phí sức chế giễu đệ. Tiểu đệ tự biết lo nghĩ cho bản thân. Huống chi đã là người làm đại sự ắt phải biết cân nhắc nặng nhẹ, cái gì cần bỏ thì phải bỏ, khi nào không thể quang minh chính đại được ắt hẳn phải dùng thủ đoạn? Đệ nói thế có đúng không đại sư huynh?

Nghe Toàn phong kiếm Tô Mộ Bạch hỏi vậy, Vi Hàn chỉ cười lạnh, thần nhiên đáp:

- Đúng. Cuối cùng thì Tam đệ cũng thoát ra được một câu tạm xem như là chính lý. Hạng người như ta và đệ, bất kể sử ra thủ đoạn gì, miễn là đạt được mục đích thì thôi. Và nếu chưa đạt được mục đích, quyết không bao giờ chịu dừng lại.

"Bộp.... bộp... bộp..."

Có mấy tiếng vỗ tay vang lên, chỉ thấy Tô Mộ Bạch cười:

- Đại sư huynh quả thật là tri kỉ của tiểu đệ, chúng ta quả thật đều có những tư tưởng lỗi lạc.

Nói đến đây y vờ thờ dài một tiếng:

- Người như hai chúng ta đây, võ lâm thiên hạ liệu được mấy ai chứ. Chỉ tiếc là vì hoàn cảnh, cuối cùng tiểu đệ lại chẳng thể kết thành sinh tử chi giao với huynh. Đáng tiếc thay! Đáng tiếc thay!

Vi Hàn nghe thấy thế liền bĩu môi:

- Với bản chất con người hai chúng ta hiện thời, còn có cái gọi là sinh tử chi giao sao ? Hừ... theo ta thấy thì cho dù có xưng huynh gọi đệ thân thân thiết thiết, quan ái song hoà. Hừ, song thực ra cái gì lợi dụng được thì lợi dụng, phải không?

Tô Mộ Bạch gật đầu:

- Huynh nói đúng rồi, nhưng để có thể nhìn ra những thứ để cho chúng ta có thể lợi dụng được thì đâu có dễ. Về điểm này, tiểu đệ bội phục huynh sát đất. Qua tư thái của đại sư huynh, dường như huynh đang có một chiêu bài nào đó phải không. Có thể cho tiểu đệ này biết được không?

Người "đại sư huynh" họ Vi nghe thấy cười lạnh:

- Đệ nghĩ vậy ư. Mà đó là chuyện của ta, đệ muốn biết để làm gì. Tam đệ nhiều sự quá đấy.

Gã vừa dứt lời thì nghe Tô Mộ Bạch cười lớn:

- Hôm nay đệ cao hứng nên hơi lảm nhảm, mong đại sư huynh lượng thứ cho

Dừng lại một chút, họ Tô nở một nụ cười tinh quái:

- Để tiểu đệ đoán xem nào. "Đoạt mệnh ngoại tam xích. Xạ ảnh lưu kì danh." Hà hà... Là huynh có mang trong người Hàm sa xạ ảnh chăng?

Họ Tô vừa dứt lời bất chợt sống lưng Vi Hàn lạnh toát. Giữa một trời tuyết rơi là tả, lạnh căm và mù trắng ấy, chẳng dè gương mặt Vi Hàn ướt đầm mồ hôi, trong lòng tràn ngập lo âu và sợ hãi. Phải biết rằng với Vi Hàn lúc này, chiếc hàm sa xạ ảnh kia dường như là chiếc phao cứu cánh để gã hi vọng có thể sống sót dưới tay Toàn phong kiếm. Sở dĩ trong điều kiện thương thế như hiện thời, Vi Hàn vẫn có đôi phần an tĩnh đó là bởi vì gã có một ý định - một ý định có vài phần khả thi. Vi Hàn dự định sẽ giả vờ đào thoát rồi bắt thần sử dụng Âm khí cứu mạng. Vi Hàn sẽ sử dụng Hàm sa xạ ảnh khi mà họ Tô kia đang chủ quan và ít đề phòng nhất. Thế nhưng mấy lời vừa rồi lọt vào tai Vi Hàn làm kế hoạch kia như chợt tiêu biến.

Lúc này cũng người nhìn Tô Mộ Bạch, Vi Hàn run giọng:

- Làm thế nào mà ngươi biết chuyện này. Không thể nào! Chẳng nhẽ...chẳng nhẽ Tô Mộ Bạch ngươi đã từng gặp qua...

Vốn dĩ Vi Hàn tưởng rằng Tô Mộ Bạch đã gặp qua Khúc Vân, như thế thì chuyện đó quả thật đáng sợ và hóa là Tô Mộ Bạch đang giễu cợt y này giờ. May thay sao mấy tiếng "gặp qua Khúc sư muội" chưa kịp thốt ra hết khỏi miệng Vi Hàn thì thấy Tô Mộ Bạch vừa cười vừa khẽ lắc đầu:

- Gặp qua người nào cơ. À, đúng rồi. Hà, có thể thân thế của Đại sư huynh đối với người khác là một bí mật, song...

Nói đến đây Tô Mộ Bạch dừng lại, miệng nở một nụ cười bí hiểm:

- Chân tướng sự việc về thân thế của Đại sư huynh, Tô Mộ Bạch này đã khám phá ra. Mà nên xưng hô thế nào cho phải nhỉ. Là Vi sư huynh hay Lôi sư huynh đây.

Lời chưa dứt đã thấy Vi Hàn cả người run run:

- Không thể nào. Không thể nào...

Gã vừa nói vừa loạng choạng lùi lại phía sau, gương mặt tái nhợt đi không chút huyết sắc. Cách đó mấy thước, Tô Mộ Bạch trông thấy biểu hiện của Vi Hàn liền nở một nụ cười châm biếm:

- Kia... Đại sư huynh làm sao thế?

Hít một hơi thật dài, Vi Hàn như đang cố lấy lại vẻ bình tĩnh, mở miệng thốt:

- Hừ... đến nước này thì bỏ cái lối xưng hô huynh đệ giả dối ấy đi. Ngươi đã biết trong tay ta đang có Hàm sa xạ ảnh, thế nhưng ngươi đã từng thương qua sự lợi hại của nó chưa.

Tô Mộ Bạch ung dung:

- Xưng hô thế nào là việc của đệ chứ. Còn về câu hỏi của huynh thì... Hà hà. So ra cái đồ vật trong tay huynh, xét về mức bá đạo có lẽ chỉ thua Bạo vũ lê hoa châm một chút xiu thôi.

Dừng lại một chút, gã nhìn Vi Hàn đoán nở một nụ cười nhạt:

- Có lẽ đại sư huynh không biết, tiểu đệ với Đường Nhất Trần - nhi tử của Gia chủ Đường Gia cũng có chút uyên nguyên chi giao đó. Cũng bởi vì điều này nên tiểu đệ mới không khó suy đoán ra được thân thế của đại sư huynh.

Tô Mộ Bạch vừa nói đến đây thì khóe mi của Vi Hàn bỗng giật giật. Như chẳng cần để ý đến điều này, Tô Mộ Bạch lại vờ chép miệng thờ dài:

- Chỉ có điều khi biết được rồi cũng khiến người như đệ đây cũng phải đau lòng. Ài! Cũng chẳng trách được, với gia cảnh như vậy, thảo nào mà đại sư huynh lại trở thành một con người...

Nghe đến đây cả người Vi Hàn bất chợt run bắn lên, sau đó gằn giọng quát:

- Đủ rồi. Ta không muốn nghe nữa.

Lời vừa dứt, gương mặt đang tái nhợt đi kia bất chợt trở nên vô cùng đáng sợ, đôi mắt Vi Hàn tóe lên giận dữ và đỏ ngầu- và dường như đó là màu đỏ được trộn lẫn bằng máu và nước mắt. Thật khó có thể hình dung được rằng: Tại sao cái con người đang run lên khi đứng trước ranh giới của sự sống và cái chết kia, ấy thế mà bỗng lột xác, biến thành một con người hung tợn và ngập tràn thù hận.

Sau cùng như đã quyết định được điều gì, họ Vi từ từ trấn tĩnh lại, bình thần nhìn Tô Mộ Bạch:

- Người cũng đã biết được sự lợi hại của thứ hung khí đó. Hừ! Ấy thế mà ta thấy trong mắt người không có mấy may nửa điểm e ngại.

Đến đây ngữ điệu hơi chùng xuống, nửa như là nghi ngại ngập ngừng, nửa như là dò xét:

- Phải chăng là Tô Mộ Bạch người đã luyện hoàn toàn thấu triệt được hết... Phiêu phong bát thức rồi?

Lời vừa dứt, Vi Hàn đưa mắt ra nhìn Tô Mộ Bạch như đang chờ một đáp án chính xác. Và cũng như ngay sau đó, gã thấy vị Toàn phong kiếm hộ Tô hể miệng cười, thần nhiên trả lời, từ ánh mắt cho đến giọng điệu không giấu được vẻ tự đắc:

- Đại sư huynh quả là có con mắt tinh đời, chỉ cần suy nghĩ một thoáng liền lập tức nhận ra được chân tướng sự việc. Hà hà... chẳng dám dấu đại sư huynh, hai năm trước đây tiểu đệ đã may mắn tham ngộ được thức thứ tám: Kiếm vũ đoạn sơn hà. Và nhất là đã thấu triệt hoàn toàn cách biến chiêu của lộ kiếm pháp đó.

Vừa lúc này, gã như không cần quan sát ánh mắt sùng sốt của Vi Hàn mà đặc chí mở miệng cười vang:

- Ha ha... những chuyện mà Lý Phi Dương người làm được há họ Tô ta lại không thể ư? Còn có những chuyện họ Lý người không làm nổi, Tô Mộ Bạch ta vẫn có thể tham tường. Lý Phi Dương ời là Lý Phi Dương, rốt cục cũng đã đến ngày này. Cuối cùng chính ta, chính ta mới là chủ nhân của Vạn Hoa Cốc. Chính ta mới là truyền nhân của Phiêu phong kiếm pháp. Và cũng chính ta, chỉ duy nhất mình ta mà thôi.

Chỉ có điều gã không biết rằng, năm hai mươi một tuổi Lý Phi Dương đã có thể sử ra được thức kiếm bá đạo, thức kiếm sử ra chỉ để đoạt mệnh đối thủ.

Trông thấy bộ dạng ấy của Tô Mộ Bạch, Vi Hàn nghiêng rằng - dường như là gã đang cố gắng cân nhắc một sự việc cực kì quan trọng. Lát lại thấy Tô Mộ Bạch ngạo nghễ chỉ tay về phía Vi Hàn, lại như có bất chúc ngữ điệu và ngôn từ của vị "đại sư huynh" vừa rồi:

- Đại sư huynh cũng đã biết được sự lợi hại của Phiêu phong bát thức. Hừ! Ấy thế mà tiểu đệ lại thấy trong mắt đại sư huynh cũng không có mấy may nửa điểm sợ hãi. Phải chăng là đại sư huynh cũng đã luyện được tuyệt thế thần công gì rồi chăng?

Đến lúc này, dường như cuối cùng Vi Hàn đã hạ được quyết tâm. Bởi thế gã nở một nụ cười nửa miệng, hờ hững nói:

- Giới lắm. Một lần nữa Tô Mộ Bạch người lại làm họ Vi ta khâm phục sát đất. Hừ... bắt quá trong mắt Vi Hàn ta, cái gì gọi là Kiếm vũ đoạn sơn hà cũng chỉ là trò trẻ nít mà thôi.

Lời vừa dứt, cánh tay Vi Hàn vung lên - nhìn lại thì thấy trong tay gã tự khi nào xuất hiện một đồ vật dài ngoằng được quấn bằng nhiều voan đen. Tới đây hữu thủ họ Vi vung ra dứt khoát, đồng thời cao giọng:

- Hừ... cái mà Tô Mộ Bạch người thiếu lúc này cũng chỉ là Vô lâm bảo đồ phải không? Có điều...

Vừa nói đến đây chợt thấy dải nhiễu kia tung bay tán loạn dưới trời, chỉ thấy một vệt đen dài nằm vô định dưới nền tuyết trắng; đôi lại đó là một thanh trường kiếm sáng lấp lánh trên tay Vi Hàn. Gã xuất kiếm, và chuẩn bị xuất thủ.

Đưa tay trái lên vuốt tuyết trên mặt, sau đó lại khẽ thổi bay đi một vài bông tuyết vô tình bám trên thanh trường kiếm, kẻ được xưng tụng là Vô tung kiếm khách kia bình thản nói tiếp:

- Có điều phạm là vật gì đã vào tay Vi Hàn ta, bất kể là ai cũng không thể tùy tiện nói lấy là lấy được. Ha ha... muốn có được nó, nhất định phải đổi bằng máu. Chỉ có điều là lần này chưa biết đó máu của ai mà thôi.

Tô Mộ Bạch trông thấy Vi Hàn rút kiếm, trong mắt lóe lên nửa điểm ngạc nhiên:

- Được lắm. Tô Mộ Bạch này bắt đầu thấy khâm phục cái dũng khí của Đại sư huynh rồi đó.

Vừa nói gã vừa rút thanh trường kiếm sau lưng, cầm xéo trên tay cất giọng lạnh lùng:

- Mặt khác tiểu đệ này từ lâu đã rất hiểu tuyệt nghệ dụng kiếm của huynh. Cũng chỉ là vị tình huynh đệ bao năm, Mộ Bạch xin nhường huynh xuất thủ ba kiếm.

"Được lắm. Thật là hảo huynh đệ. Xem chiêu!"

Lời chưa dứt đã thấy bóng người Vi Hàn bất ngờ di chuyển, thế nhưng thật nực cười. Ngoài miệng tuy hô to như vậy, bất quá Vi Hàn lại quay đầu, tay lẻ kiếm sát mặt tuyết đồng thời cầm cổ chạy thực mạng. Tô Mộ Bạch trông thấy tình cảnh đó, thoáng sững sốt ban đầu, sau đó cười khinh bỉ: "Té ra là thế. Để ta xem ngươi chạy đâu cho thoát."

Nói đến đây bàn chân gã nhún mạnh, thoáng một cái đã vọt về phía trước ba trượng, tận lực đuổi theo Vi Hàn.

Chỉ có điều quái sự tiếp quái sự!

Mọi chuyện lần này tuyệt đối nằm ngoài sự dự liệu của Tô Mộ Bạch. Vừa chạy được mấy bước, Vi Hàn bất ngờ vung kiếm ngược lại, nhắm mặt vị tam đệ phía sau sử ra một chiêu Phân thủy tầm ngư. Kiếm quang loang loáng, dưới trời mưa tuyết cũng chỉ lơ lửng nhận thấy một ánh bạc lóe lên rồi vụt tắt, tốc độ so với hàn phong đang gào thét kia xem ra còn nhanh hơn mấy phần.

Song có điều đối thủ hôm nay của Vi Hàn lại là Toàn phong kiếm Tô Mộ Bạch. Chỉ thấy kiếm khách áo trắng đó cười lạnh, hoành kiếm lên che mặt, miệng quát lớn: "Nhanh lắm." Thế nhưng lời chưa dứt cả người Tô Mộ Bạch không tự chủ được run lên một cái, mũi chân lún sâu xuống nền tuyết, hồ khẩu như nứt toác ra ê ẩm.

Một kiếm kia vừa rồi của Vi Hàn, lực đạo thật quá kinh hãi!

Vào lúc này, ngay đến thời gian ngắc nhiên Tô Mộ Bạch cũng không có - chính bởi vì Vi Hàn như không cho Tô Mộ Bạch chút thời gian suy nghĩ nào. Trường kiếm trong tay họ Vi từ trên cao vẽ ra một vòng cung kéo đến ngang sườn của Tô Mộ Bạch. Lại một tiếng choang vang lên hòa âm cùng gió tuyết, kiếm trong tay Tô Mộ Bạch oằn đi, tưởng như trên thân nó đang gánh cả sức nặng ngàn cân.

Tô Mộ Bạch trong lòng lạnh toát: "Tại sao nội lực của tên họ Vi này bỗng chốc lại trở nên ghê gớm như thế này?"

Như đọc được sự kinh hãi trong ánh mắt của Tô Mộ Bạch, Vi Hàn cười lạnh: "Là do ta tu luyện Dịch cân kinh của Thiếu Lâm tự đó. Ha ha. Tam đệ thật là giỏi lắm. Tiếp chiêu."

Chữ chiêu ngân ra và kéo dài, trường kiếm của Vi Hàn bất giác như cũng dài thêm vài xích, mũi kiếm trong tay gã hóa thành một điểm tinh quang, nhắm người Tô Mộ Bạch lao tới nhanh như chớp. Đây là một thức đâm - thức thứ ba trong Phiêu phong bát thức có tên gọi: Tinh quang phá vũ.

Phiêu phong kiếm pháp: bộ kiếm pháp kì ảo do Vạn Hoa Cốc chủ Quách Kinh Hàn sáng tạo ra. Kiếm pháp đúng như tên gọi, khi đâm như chớp giật phá không, khi chém tựa như cuồng phong loạn vũ. Ấy vậy mà khi thủ thế, thu chiêu lại ẩn chứa sự khinh linh, thanh thoát của một chữ "phiêu" trong tên gọi. Dường như hiện tại trừ Vạn Hoa cốc chủ Quách Kinh Hàn ra, có lẽ Tô Mộ Bạch là người hiểu rõ về Phiêu phong bát thức nhất. Bất quá lần này Vi Hàn dùng chính thức kiếm pháp đó làm cho họ Tô chấn động vô cùng. Phương thức xuất chiêu và lộ kiếm hoàn toàn đúng như Tô Mộ Bạch hình dung song lực đạo và tốc độ thì thật mạnh mẽ và ghê gớm.

Tô Mộ Bạch tuyệt đối là kinh hoàng. Gã chẳng thể nào hiểu được chuyện gì đang xảy ra ở đây. Hiện thời niềm tin vào bản thân đã vơi đi quá nửa. Đừng nói đến chuyện Tô Mộ Bạch đang tính phương cách hạ sát Vi Hàn như thế nào, hiện thời điều Toàn phong kiếm khách họ Tô này quan tâm là làm sao có thể thoát khỏi được những chiêu thức tấn công ào ạt như vũ bão kia.

Thảm thoát đã nảy chục chiêu. Điều cùng sử dụng Phiêu phong kiếm pháp bất quá họ Tô đang ở vào thế hạ phong. Tuy nhiên y vẫn chưa sử dụng ra tuyệt học đặc ý - có lẽ là chờ một cơ hội tốt hơn chăng?

Lúc này, trường kiếm trong tay Vi Hàn vung ra, hướng thượng vị của Tô Mộ Bạch chém tới liên tiếp ba nhát. Họ Vi đang sử dụng thức thứ sáu: Tam hoàn sảo nguyệt. Trước chiêu thức Tam hoàn sảo nguyệt chớp nhoáng và lừng lẹ ấy, rốt cục Tô Mộ Bạch không có can đảm dụng trường kiếm đỡ gạt. Phương thức họ Tô chọn chính là né tránh. Chỉ thấy mũi bàn chân Tô Mộ Bạch khẽ nhún xuống nền tuyết, cả người như một cánh cung uốn ra sau, để rồi theo đó gã ta mượn sức bật lộn ngược người, tìm cách tránh xa Vi Hàn. Chỉ có điều động tác lúc này của Tô Mộ Bạch mất hết vẻ ung dung, tiêu sái thường nhật.

Trông thấy người "huynh đệ" kia của mình chuyển người tài tình như vậy, Vi Hàn buột miệng khen: "Thân pháp đẹp lắm."

Tuy nhiên chẳng vì lời khen vừa rồi mà thân hình của Vi Hàn ngừng di chuyển, mũi kiếm trong tay phát ra âm thanh vi vút, nhắm mi tâm của Tô Mộ Bạch xé gió mà lướt tới, động tác vô cùng thuần thực.

Tô Mộ Bạch trông thấy vậy cả kinh, gã không kịp suy nghĩ nhiều chỉ biết co chân lui về sau thêm ba bước. Cho đến ngay cả khi vừa dừng lại gã cũng không dám thở lâu, trường kiếm trong tay cắm xuống đất rồi bất thành linh hất mạnh, kèm theo đó là một mảng đất và tuyết văng về phía Vi Hàn đang băng băng lướt tới. Thậm chí tay trái Tô Mộ Bạch còn vung lên, một chùm ám khí lóe lên sắc xanh ghê rợn vùn vụt lao bay.

Thủ đoạn họ Tô vừa sử dụng, trong mắt bất kể một vị kiếm khách có lương tri nào, tuyệt đối đều là hành động hèn hạ của kẻ tiểu nhân vô sỉ!

Vừa trông thấy vậy, trường kiếm trong tay Vi Hàn khua nhanh về phía trước, kinh phong rít gió đẩy bụi tuyết và ám khí dạt sang ngang, giống như một vệt nước dài bị chiếc gầu sông tạt văng đi, một chút cũng không chạm tới chéo áo của họ Vi. Xem ra Vi Hàn như chẳng thêm đề chùm ám khí kia vào mắt, có chăng là gã đã tổn chút vất vả xuất chiêu ngăn cản nó. Thế nhưng một chút khoảnh khắc ngăn ngừa đó đối với Tô Mộ Bạch lại vô cùng hữu ích.

Hữu ích vì vừa đủ để cho Toàn phong kiếm Tô Mộ Bạch có thời gian xuất ra kiếm chiêu đắc ý nhất của hân.

Trường kiếm trong tay Tô Mộ Bạch lúc này nhắm cần cổ của Vi Hân mà vẽ ra một quỹ đạo kì diệu, chỉ thấy bóng kiếm lấp lánh, lấp lánh tung bay dưới trời, dường như lúc này chẳng thể nào phân biệt được đâu là kiếm quang và đâu là tuyết trắng.

Nhớ khi xưa ở trận chiến trên bờ vực Lâm Uyên Nhai mười năm về trước, cũng chỉ bằng một chiêu thức này, Lý Phi Dương trong lúc tuyệt vọng xuất kiếm liên tiếp cho đến khi kiệt lực. “Kiếm vũ đoạn sơn hà”- thức kiếm ấy đã lấy đi mạng của mười lăm nhất lưu cao thủ.

Một chiêu: Kiếm vũ đoạn sơn hà này thực đủ khiến thần sầu quỷ khóc!

Lại nói về phần Vi Hân, mặc dù gã đã dự liệu trước song khi trông thấy chiêu kiếm vừa rồi của Tô Mộ Bạch gương mặt vẫn không khỏi biến sắc. Tuy nhiên Vi Hân đối với kiếm chiêu này cũng có mấy phần hiểu biết, bản thân gã mặc dù chưa thể tham ngộ được song cũng đã tồn không ít thời gian để tìm hiểu về quỹ đạo của nó. Bởi vì thế trước kiếm chiêu bá đạo và ghê gớm kia, Vi Hân không hề hoảng loạn mà trái lại gã chủ động rạp mình xuống, cố gắng tránh khỏi phạm vi công kích của nó.

"Soạt!"

Một âm thanh thô ráp vang lên. Nhìn lại thì thấy lúc này cả thân hình Vi Hân chỉ tiếp đất bằng hai đầu mũi chân, cả người thì nằm rạp trên nền tuyết, chỉ có đầu thân thể gã thủy chung vẫn cách mặt đất mấy tấc. Dù chỉ tồn tại trong khoảng thời gian bằng cái chớp mắt, song tư thế của Vi Hân vừa rồi quả thật có vài điểm độc đáo và lạ mắt.

Quan sát thấy tình cảnh trước mặt, Tô Mộ Bạch nhẹ kêu lên: “Ài!” một tiếng luyến tiếc. Thì ra chiêu Kiếm vũ đoạn sơn hà vừa rồi không gây tổn thương đến thân thể của Vi Hân mà chỉ kịp hót đi của gã một vài lọn tóc.

Dường như cũng cảm nhận được điều này, trong lòng Vi Hân thầm thấy lạnh lẽo, bất quá gã cũng không thềm để ý nhiều. Chống bàn tay trái xuống đất, cả thân mình Vi Hân bật dậy như một chiếc lò xo bị nén chặt, mũi kiếm trong tay Vi Hân theo đó rung lên sủ ra thức thứ tư trong Phiêu phong kiếm pháp: Tam tinh đã vũ.

Kiếm kinh vun vút, tiếng gió vi vu, trường kiếm trong tay Vi Hân như hóa thành ba bóng ảnh mờ ảo nhắm vào ngực của người áo trắng trước mặt, kiếm chiêu này thật sự khiến cho người không có nhãn lực cao minh phải hoa mắt.

Với Tô Mộ Bạch mà nói, chiêu kiếm này không còn lạ lẫm gì nữa, song không vì thế mà hân dám xem nhẹ, thậm chí có thể nói là họ Tô dường như có vài phần úy kỵ thứ vũ khí sắc lạnh trên tay Vi Hân. Tô Mộ Bạch lúc này lại đảo chân lùi tiếp về sau một bước, trường kiếm trong tay gã như có ý định chọt vung lên. Thế nhưng bất chợt Tô Mộ Bạch đọc được một sự lạnh lẽo ghê rợn trong ánh mắt của Vi Hân, bắng vào trực giác mách bảo, trường kiếm trong tay Tô Mộ Bạch chợt chùng xuống, thu lại chiêu kiếm đang định xuất ra.

Đến đây Tô Mộ Bạch lơ mơ nhận thấy có một cơn mưa những mũi ám khí nhỏ xíu đang nhắm người hân bay tới.

Cuối cùng Hàm sa xạ ảnh đã được phát động!

Thì ra Vi Hân đồng thời hữu thủ xuất kiếm, tả thủ phóng Hàm sa, bởi vì theo kinh nghiệm của họ Vi hân: đây chính là thời điểm thích hợp nhất. Thời khắc này Vi Hân đã dốc hết vốn liếng, hi vọng có thể dồn được Tô Mộ Bạch vào con đường chết.

Tô Mộ Bạch trong hoàn cảnh thấy nguy mà không loạn, hân nghiêng rằng, trường kiếm trong tay vung lên như chớp, ống tay áo còn lại thì như một cánh quạt gió phấp phật không ngừng nghỉ. Chỉ trong nháy mắt, họ Tô vừa sử ra chiêu Phong quuyến tàn vân, ống tay áo kịp vung lên như một cánh quạt gió không ngừng, toàn bộ hai tám mũi kim châm cơ hồ chỉ nhỏ bằng sợi lông trâu kia không may chạm vào được da thịt của Tô Mộ Bạch. Bản lĩnh sử kiếm thần tốc và linh hoạt như thế, quả thật đáng liệt vào hạng nhất trong giới kiếm thủ đương thời.

Hiện thời toàn thân Tô Mộ Bạch ướt đầm mồ hôi, một bên ống tay áo thủng lỗ chỗ, tả toi và tán loạn, đổi lại thứ ám khí bảo mạng của Vi Hân đã trở thành phế vật. Tuy nhiên Vi Hân không lấy đó làm phiền lòng. Chỉ thấy Vi Hân miệng nở nụ cười khê, trường kiếm trong tay gã lúc này đã sát rất sát, rất sát người Tô Mộ Bạch, tưởng chừng chẳng mấy chốc nữa nó sẽ là thứ hung khí đoạt đi mạng sống của người hiệu xưng là Toàn phong kiếm kia. Song Tô Mộ Bạch cuối cùng cũng kịp phản xạ, hoành kiếm che ngang cản chiêu kiếm thần tốc của Vi Hân.

"Keng!"

Lúc này vang một tiếng ngân rất dài và sắc, át đi hết cả tiếng hàn phong gào thét, át đi cả tiếng thảng thốt của Tô Mộ Bạch. Trường kiếm trong tay Tô Mộ Bạch bị chấn văng đi, in nghiêng trên nền tuyết. Nhìn lại thì thấy hồ khẩu của họ Tô tứa máu, cả cánh tay tê rần, hai bàn xiêu vẹo, cả người thì run run: "Sao tên khốn này càng lúc càng trở nên mạnh mẽ như vậy?"

Đang lúc hoang mang thì Tô Mộ Bạch thấy trước mắt lóe lên một cái, vội vã nhảy ra xa nhưng dường như đã chậm một chút. Lúc này nhìn lại thì thấy Tô Mộ Bạch đã trúng sượt qua một kiếm nơi đầu vai. Tuy vết thương không mấy nguy hiểm song cũng kịp làm cho bờ vai của họ Tô tươm máu đỏ.

Lúc này Tô Mộ Bạch hốt hoảng liên tục vừa nhảy ra xa vừa định thần đưa mắt ra nhìn gã "sư huynh" kia. Tô Mộ Bạch thấy một nụ cười khô khốc, thấy một đôi mắt đỏ rực ghê rợn, thấy một vài đường gân xanh nổi lò mờ trên gương mặt giống như hung thần đòi mạng, trong lòng hân phát run: "Không đúng. Loạn rồi. Gã kia là quái vật chứ không phải người. Nhất định không phải người."

Thế nhưng vào thời điểm này, đến suy nghĩ Vi Hân cũng không để cho Tô Mộ Bạch được thanh thoi. Trên miệng thì nở một nụ cười âm u và quỷ dị, trường kiếm trong tay Vi Hân như chực hóa thành cơn cuồng long đập gió mà chồm tới người Tô Mộ Bạch. Đến lúc này Tô Mộ Bạch như chẳng còn

lòng dạ nào tham chiến nữa, hốt hoảng quay đầu lại chạy một mạch như bay.

Vi Hàn trông thấy vậy vội thu kiếm, cấp tốc ra sức rượt theo. Chỉ có điều lúc này Tô Mộ Bạch mặc dù cả người ê ẩm, lại trúng một vết kiếm nhẹ nơi vai song bản lĩnh khinh công của hắn chẳng vì thế mà sút giảm, vẫn quả thật rất là hãi nhân. Cả người họ Tô như hóa thành một bóng nhạn trắng sải cánh bay lượn dưới trời. Qua một khoảng thời gian nỗ lực rượt đuổi, thế nhưng nhưng thùy chung khoảng cách giữa hai người vẫn không cách nào được thu hẹp lại. Một lúc sau, khi Vi Hàn cảm giác rằng bản thân mình không tài nào bắt kịp Tô Mộ Bạch, gã ta như nổi cơn điên múa kiếm quay cuồng dưới trời gió tuyết.

"A...A...A..."

Chẳng biết là đã trôi qua mấy khắc thời gian nữa, hiện thời chỉ thấy Vi Hàn chống kiếm hết vang, sau đó gã khụy người đổ gồi trên mặt đất, vẻ mặt tràn ngập sự chán nản và đau buồn, miệng lập đi lập lại một chuỗi âm thanh tang thương, mất mát: "Tất cả đã hết rồi! Tất cả đã hết rồi! Hết thật rồi..."

Sau cùng Vi Hàn thở dài, chán nản quay lưng lăm lăm bước đi. Trong mắt gã chứa đựng một nỗi thống khổ vô biên, vẻ như nó ẩn chứa vài phần tuyệt vọng.

Đã bại đối thủ, tại sao Vi Hàn lúc này lại chán chường và thống khổ vậy? Và tại sao, bản lĩnh của Vi Hàn đột nhiên lại ghê gớm như vậy. Câu trả lời chính là bởi trước đó Vi Hàn đã bí mật sử dụng một loại dược hoàn có tên là Ách chủng sinh tử đan. Vi Hàn hắn đã lén sử dụng trong lúc vờ tìm cách chạy trốn khỏi Tô Mộ Bạch. Ách chủng sinh tử đan - một loại dược hoàn có công năng vô cùng kì diệu, có thể giúp công lực người sử dụng tăng lên gấp bội trong một thời gian ngắn. Tuy nhiên kẻ nào sử dụng nó đều phải trả một cái giá đắt, rất đắt. Ách chủng sinh tử đan. Nói nó là một thứ độc dược hại người cũng không sai. Hiện giờ, có lẽ Vi Hàn hắn chỉ còn sống được thêm chừng ba tháng nữa mà thôi.

Đối với một kẻ có nhiều tham vọng và rất nhiều mục đích muốn thực hiện như Vi Hàn, mục đích mà Vi Hàn hắn vì đó mà sống, vì đó mà cả đời phấn đấu, khi lâm vào cảnh trạng này hẳn cơ hồ như đã tuyệt vọng. Vi Hàn hắn biết, trong ba tháng ngắn ngủi này họ Vi chắc chắn không thể làm nổi.

Lúc này, như để tự an ủi mình họ Vi lầm bầm: "Hắn trúng một kiếm của mình tóe máu, tức đã dính phải kì độc, trên đời này chỉ có Vi Hàn ta có thuốc giải. Hừ, tên họ Tô ấy ắt hẳn chết không nghi ngờ, mình đuổi theo gã làm gì cho phí sức."

"Ừm, ba tháng tức là cả trăm ngày. Không sao. Ta vẫn còn khoảng một trăm ngày nữa. Biết đâu..."

Có lẽ Vi Hàn hắn hiện đang lay lắt một sự mong chờ cái gọi là "kì tích phát sinh". Số phận ba đệ tử của Vạn Hoa Cốc chủ Quách Kinh Hàn xem ra cũng thật chẳng may mắn gì, song nhân phẩm của họ thì khác nhau một trời một vực.

Đại đệ tử Vi Hàn sau ba tháng, ắt bị tác dụng phụ của Ách chủng sinh tử đan mà vong mạng

Nhị đệ tử Lý Phi Dương hơn mười năm trước tuyệt đường mà tự vẫn ở Lâm Uyên Nhai.

Tam đệ tử Tô Mộ Bạch dính một kiếm, mũi kiếm có tẩm độc, sợ rằng chẳng mấy chốc cũng vì thế mà xong đời.

Người hào nghĩa, khí khái vì lý tưởng của mình mà phải thác cừu tuyền. Kẻ tàn nhẫn, vô lại vì mục đích của bản thân mà mạng vong. Cái thứ nguy quân tử vô sỉ cũng vì vì tham vọng mà phải xuống địa ngục? Đúng thật như thế chẳng!!!

oOo

Nói về chuyện của Tuyết Luân, sau một hồi lâu không thấy thanh âm gì liền bạo gan, run run cho tay khê vén tấm rèm che đoạn thò đầu ra ngoài. Bất ngờ đập vào mắt cô là một đôi mắt đang nhìn về phía mình, bởi thế Tuyết Luân giật mình rụt cổ lại, tim đập thình thình liên hồi.

Rất nhanh sau đó tấm rèm xe ngựa được vén hẳn sang một bên, Tuyết Luân trông thấy một cậu bé đang đưa mắt ngó một vòng. Hốt hoảng, cô bé cố lùi về một góc, co người lại:

- A! Người tính làm gì?

Cậu bé này tầm chín mười tuổi, vẻ mặt sáng sủa, áo quần tuy có vẻ sang trọng song lúc này đang nhàu nhĩ và lấm bụi, còn có một vài cọng rơm khô bám trên người. Khi cậu trông thấy vẻ sợ sệt của Tuyết Luân thì vội nói:

- Tiểu muội muội đừng có sợ. Ta không làm gì muội đâu.

Đến đây đưa tay chỉ vào ngôi miếu hoang trước mặt, vừa gãi đầu vừa cười nói:

- Huynh nằm ngủ trong ngôi miếu kia. Vừa lúc thức dậy thì thấy tình cảnh này, bởi thế mới bạo gan thử hỏi xem có ai cần giúp đỡ gì không.

"Thì ra là vậy." Tuyết Luân định thần lại, sau đó đáp ứng hỏi:

- Hai tên ác tặc có còn ngoài đó không?

Cậu bé kia nghe hỏi vội lắc đầu cười:

- Khi ta tỉnh dậy thì chỉ thấy một con ngựa chết thôi. Làm gì có ác tặc nào đâu.

Như nghĩ ra được điều gì, Tuyết Luân vội vã giơ hai tay ra quơ quơ, liên mồm nói: “Mau, mau. Ngươi hãy lập tức chạy đi. Đừng để đám ác tặc đó phát hiện.”

Như hiểu ra được gì ở lời Tuyết Luân vừa nói, cậu bé gật gật đầu:

- Ta hiểu ý muội định nói gì rồi. Có lẽ là mấy tên thô phi chặn đường cướp xe. Nhưng chúng hiện giờ không có mặt ở đây, tiểu muội đừng sợ. Nhanh, để ta dẫn muội cùng trốn đi.

Cô bé khẽ ừ một tiếng nhỏ, tiếp đó toan đưa chân bước ra xe bất chợt kêu lên một tiếng đau đớn:

- Không được rồi. Chân của ta, nó đau lắm. Ta không đi được. Ngươi hãy đi một mình đi.

Nghe Tuyết Luân nói vậy, cậu bé kia ra chiều không hài lòng lắm, bởi thế gắt khề:

- Như thế thì còn gì là nghĩa khí nữa chứ. Chân của muội chắc bị trật khớp rồi, không sao đâu. Nào, leo lên lưng ta. Ta cõng muội chạy trốn.

Tiểu nam hài kia vừa nói vừa ghé lưng lại, Tuyết Luân chần chừ:

- Như thế sẽ chậm lắm. Bọn ác tặc kia nhất định sẽ đuổi kịp. Thôi ngươi cứ đi một mình đi.

Nghe thấy thế, lại thấy Tuyết Luân không chịu để mình cõng đi, cậu bé kia tức tối la lên:

- Đừng lằng nhằng nữa. Còn không bám vào...

Trông thấy bộ dạng ấy của cậu bé, Tuyết Luân mếu máo như sắp khóc. Đưa tay vòng qua cổ của cậu bé, Tuyết Luân run run nói:

- Được, ta sẽ đi theo ngươi. Ngươi đừng có đánh ta.

Cậu bé kia nghe vậy mới cười hài lòng:

- Như vậy mới ngoan chứ. Muội từ giờ chịu nghe lời như thế, ta đánh muội làm gì.

oOo

“Ca ca, đi lâu thế này huynh đã mệt chưa. Mà huynh tên là gì.”

“Mệt gì chứ. Tên của ta ư? Ta họ Cao, tên Thảo. Thảo trong thảo kính hiếu để ấy. Còn tiểu muội muội, muội tên gì?”

“Muội ấy à. Muội tên là Âu Dương Tuyết Luân. Nhưng huynh cứ gọi là Tiểu Luân được rồi. Ca ca, sao huynh lại ngủ trong miếu hoang. Huynh không có nhà sao?”

“Sao lại không, nhà của ta ở tận kinh thành Lâm An cơ. Lần này ta trốn nhà thuê xe đến Lạc Thành định thưởng ngoạn một phen. Ài, vung tay quá nên không còn tiền thuê xe ngựa về. Bởi thế mới phải vất vưởng lưu vong thế này.”

“Thế sao huynh lại ngủ ở ngôi miếu đó? Đây đâu phải đường về kinh thành.”

“À! Vốn ta nghe người ta nói ngôi miếu này có quỉ. Ta vốn không tin vào thần linh ma quỉ, thế nên thử tìm đến ngủ một đêm xem có gặp không?”

“Thế huynh có gặp không?”

“Có. Nhưng chỉ gặp được một tiểu quỉ nhỏ xinh đẹp thôi. Ha ha...”

“Ca ca, trước kia nhà muội cũng ở Lâm An đấy. Ai, mà kinh thành xa xôi thế, làm sao huynh về được đến nơi.”

“Sao lại không. Chỉ cần có quyết tâm, có chuyện gì là không làm được đâu. Luân Luân, chân của muội còn đau nữa không. Cố một chút, chúng ta sắp vào Lạc Thành rồi.”

“Không đau nữa. Nhưng ca ca, chúng ta đi chậm thế này, lũ ác tặc đuổi kịp thì sao.”

“Muội đừng lo, giờ này còn không thấy bóng dáng bọn chúng, ắt là bọn chúng lạc đường rồi. Mà có huynh ở đây, trời sập ta cũng đỡ được cho muội. Ha ha, về đến kinh thành ta sẽ đưa muội tìm gặp Khúc di của muội. Ở đâu ấy nhỉ, là Trường Xuân Lâu, Động Đình hồ nhỉ.”

Nằm trên tấm lưng nhỏ bé kia, Tuyết Luân trong lòng cảm vô cùng yên tĩnh, tưởng đang bập bênh bập bênh như một con thuyền trôi nổi giữa sóng nước mênh mông.

Suốt đời cô gái bé nhỏ ấy sẽ mãi không quên được đôi mắt ấy, nụ cười kia và cả cảm giác “bập bênh bập bênh” ấy. Lần gặp gỡ này, thật là sợi dây vô hình gắn kết số mạng của hai người vậy.

...

Lạc tuyết phi hoa Lạc Thành biên.

Lưu quang diệt viễn cứu trùng thiên.

Vọng cứu trùng thiên.

Ngân hà dĩ cách.

Cô nhân khước ư khổ sầu.

Ô Thước kiều kiến.

Thất Tịch lệ lâu.

Trầm trầm ưu hận di mãi tiếp.

Vĩnh vĩnh biệt ly đồng lạc điệp.

Vãng sự cố niên.

Tuyết vũ mãn thiên.

Nhất kiến chung tình.

Dĩ tình nãi hợp, dĩ tình dữ tan.

Biệt ly thời dị, kiến nhân thậm nan.

Nhân gian phong vũ.

Phong vũ vạn trùng san...

(Tạm dịch:

Tuyết như hoa bay ở Lạc Thành.

Ánh mờ che khuất chín tầng xanh.

Vọng chín tầng trời xanh

Sông Ngân Hà cách trở,

Đề người cô độc khổ sở đau sầu...

Gặp nhau trên Ô Thước cầu,

Ngày Thất Tịch xây lâu đài nước mắt.

Buồn thương ưu hận mãi lắng sâu,

Vĩnh viễn biệt li mùa lá rụng...

Nhớ chuyện ngày ấy.

Tuyết bay đầy trời.

Gặp chàng một lần, yêu chàng mãi mãi..

Vì tình mà gặp gỡ, vì tình lại chia xa.

Biệt ly thì dễ

Gặp lại thật khó.

Nhân gian mưa gió,

Mưa gió trên vạt bước chân đi.)

Mười năm sau, hào khí tuấn kiệt làm võ lâm dậy sóng.

Mười năm sau, tuyệt đại mỹ nhân làm thiên hạ ngẩn ngơ.

“Đời này, kiếp này, mãi chỉ yêu người ấy.”

Tất cả như vừa mới hôm qua.

...

Bạn đang đọc truyện *Đại Vận Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 21: Tróc Ưng

Đêm vàng ngát màu trắng, thềm khuya bằng bạc sao thưa, trên Toàn Bích đỉnh ở Thanh Thành sơn bốn bề vằn vũ hàn phong gào thét. Thật chẳng ngờ giữa trời đêm hoang vu, lạnh lẽo ấy thấp thoáng một bóng áo đen cô tịch. Nhìn kỹ thì thấy hóa ra người ấy là một lão nhân vận một chiếc dạ y tuyến một màu tím đen. Ông ta đang đứng trên một phiến toàn thạch nhẵn thín, lấp lánh phản ánh trắng, nhìn cũng có vài điểm độc đáo. Điểm lạ nhất ấy là lão nhân xem chừng tuổi đã cao rồi song râu tóc vẫn đen bóng, tuyệt nhiên không hề có lần dấu vết phong sương của thời gian. Vào lúc này ông ta đang đứng trầm mặc, hai mắt dõi về phía xa như đang chờ đợi điều gì đó.

“Hừ, cuối cùng Phong nhi cũng tới rồi!” – Tới lúc này thấy lão nhân đó lắm bầm, khoe miệng khê giãn ra một nụ cười hài lòng.

“Chỉ mất một giờ ba khắc. Xem chừng tiểu hài đó thật có thiên phú về mặt khinh công!”

Nguyệt quang như thủy trút xuống phiến toàn thạch dưới chân ông ta, làm khê hắt lên ánh bạch quang lấp lánh. Lúc ấy chợt nghe tiếng gió vi vút xen lẫn âm thanh xào xạc khe khẽ, phía xa thấp thoáng một bóng khinh linh lướt đi dưới trời đêm. Tới bây giờ nghe tiếng cười đầy vẻ thoải mái, thanh âm có vài phần non nớt.

“Sur phụ, đồ nhi không làm người thất vọng chứ!”

Lão nhân kia đưa bàn tay ra dấu hài lòng, tiếp đó vui vẻ thốt:

- Cũng tạm đấy. Được rồi tiểu tử, tiến lại gần đây xem nào.

Chỉ thấy người vừa xuất hiện là một tiểu hài chừng mười mấy tuổi đầu, cũng vận trang phục dạ hành, gương mặt đầy vẻ thanh tú khá ái. Lúc bấy giờ nghe cậu bé ấy nói, ngữ khí vẻ như đang khá sốt ruột lẫn mong chờ.

- Sur phụ, chúng ta bắt đầu được chưa!?

Lão nhân kia trừng mắt nhìn cậu bé nọ, tiếp đó hừ lạnh một cái:

- Bắt đầu cái khi nào. Ngươi nghĩ bằng vào bản lĩnh mèo cào này mà cũng mơ lấy được bảo châu sao?

Nói xong ông ta cho tay vào trong người lấy ra hai cái lục lạc nhỏ khá tinh xảo. Tới đây ông ta đưa tay lắc nhẹ, mấy thanh âm đinh đinh vui tai lập tức vang lên. Ra vẻ hài lòng, ông ta hướng về phía cậu bé nọ vẫy tay:

- Hải Phong, ngươi lại đây!

Cậu bé được gọi là Hải Phong nọ trông thấy vậy hiếu kỳ, tiến lại gần rồi ngó nghiêng:

- Đó là cái gì vậy sur phụ?

Lão nhân nọ thản nhiên đáp:

- Đây là hai cái lục lạc nhỏ, gọi là Tiểu Đinh Đàng, ta vì ngươi mà đặc chế ra. Phong nhi, giờ chỉ cần ngươi mang thứ này vào chân, đi bắt cho ta một con thỏ trắng.

Cậu bé nọ tiếp lấy hai cái lục lạc, vừa đưa tay lắc rồi trề môi:

- Tưởng gì chứ chuyện này dễ ợt.

Lão nhân kia lắc đầu, cười mà rằng:

- Không đơn giản như ngươi nghĩ đâu. Ngươi phải làm sao không làm lục lạc phát ra âm thanh, như thế mới tính là thành công.

Cậu bé nghe thấy vậy thì xanh mặt, giật mình hỏi:

- Đây đúng là dọa người mà. Cái thứ này chỉ cần động một chút, chẳng phải nó sẽ kêu đing đing lên mãi sao.

Lúc đó lão nhân kia mới cười mà rằng:

- Nhón chân thật nhẹ nhàng, hòa mình với chung quanh, không để mấy con thỏ hoang đó nhận ra hơi thở và tiếng bước chân.

Nói tới đây ông ta chép miệng:

- Ài, nói thế chứ ngươi làm sao thì làm. Miễn là ta cảm thấy ưng ý, lúc đó mới tính chuyện tiếp.

Hải Phong nhú mày, đưa mắt nhìn sư phụ mình đầy vẻ ngờ vực, vẻ như không tin rằng chuyện này sư phụ mình có thể làm nổi:

- Sư phụ, cái chuyện này người làm được chứ.

Thấy ngữ khí của đệ tử mình như vậy, lão nhân vỗ ngực đầy vẻ tự đắc:

- Tất nhiên là được chứ. Hừ, ngay cả chuyện còn con này mà còn không làm nổi, đâu xứng với cái danh “Thiên hạ đệ nhất thần thủ chứ”. Thôi, đêm nay thế là xong rồi. Chúng ta cùng về.

Mới nghe ra, tưởng chừng như lão nhân kia có vẻ khóắc lác. Thực ra, lời vừa rồi của lão nhân ấy của chẳng có chút khoa ngôn nào. Đứng nhìn vào vẻ già cả bề ngoài mà đánh giá, lão nhân này chính hiệu là “Thiên hạ đệ nhất thần thủ Hứa Khang” hàng thực giá thực, danh lừng giang hồ suốt mấy mươi năm nay.

Nhìn cái cách ông ta di chuyển mới thấy bản lĩnh khinh công của lão cao cường và quỷ dị thế nào, thật đúng như giang hồ đồn đại. Từ khi họ Hứa thành danh, giang hồ đã có câu: “Tuyệt vũ trường không, lưu ảnh vô tông. Thâu thiên hoán nhật. Tuyệt thế khinh công.”

Cậu bé kia tên gọi Lý Hải Phong, năm nay mười lăm tuổi, là nhi tử của huynh đệ kết nghĩa với Hứa Khang, người đó chính là kiếm khách một thời lừng lẫy vô lâm: Lý Phi Dương. Sau trường huyết chiến ở Lâm Uyên Nhai hơn mười năm về trước, họ Lý thác mệnh, để lại nhi tử của mình cho mấy vị huynh đệ kết nghĩa nuôi dưỡng.

Trải qua vòng đào thoát vô cùng hung hiểm, ba người huynh đệ của họ Lý là Tất Thu Phàm, Hứa Khang cùng Triệu Du Thiên thành công mang Hải Phong đột phá khỏi vòng vây của đám giáo đồ Thiên Nhân giáo. Kể đó ba người bọn họ dốc túi truyền nghệ, hi vọng Lý Hải Phong rèn luyện được một thân bản lĩnh, không phụ sự kì vọng của người huynh đệ kết nghĩa xấu số.

Lại nói về Hải Phong, tuy bản tính thuần lương song vô cùng nghịch ngợm. Về phần học nghệ, trái ngược hoàn toàn với phụ thân mình, có vẻ như Hải Phong không có thiên phú về kiếm thuật và cũng chẳng có mấy phần hứng thú đối với chúng. Bù lại, Hải Phong tỏ ra rất có thiên phú với khinh công và thân pháp. Năm mười lăm tuổi, cậu đã rèn luyện được nấy phần bản lĩnh của Hứa Khang.

oOo

Trên một bãi cỏ xanh mướt giữa lưng chừng dãy Thanh Thành, vắt ngang qua một khe nước nhỏ đang róc rách chảy, lẫn trong bờ đá cuội đang bị nước mài mòn thấp thoáng có một con thỏ trắng đang nhón nhơ bên bờ suối.

Ở cách đó không xa, Hải Phong đang nhón từng bước chân, tìm mọi cách tiếp xúc lại gần hơn con thỏ trắng kia, không có nửa điểm dám lơ là. Nhìn lại thì thấy hai chân cậu mang hai chiếc lục lạc nhỏ bằng đồng, trên tay cầm theo một viên thiết tảo hạch (viên bi sắt) nhỏ, bộ dạng như đang chực tìm cơ hội bắn viên thiết tảo hạch kia vào con thỏ.

Theo từng mỗi bước chân, Hải Phong càng hồi hộp, miệng lẩm bẩm: “Sắp rồi, sắp rồi. Công sức ba tháng trời rèn luyện sắp thu được thành quả rồi!”

Thật chẳng ngờ, Hải Phong vừa nghĩ tới đây bỗng vang lên một tiếng rít bén nhọn. Hải Phong giật mình đưa mắt nhìn lên trời thì thấy một bóng vàng nhạt đang xé gió lao về phía con thỏ trắng. Con thỏ cũng nhận ra dấu hiệu nguy hiểm, nó co giò chạy thục mạng tìm nơi ẩn nấp. Thế nhưng những nỗ lực đó của nó đã muộn, chỉ thấy tiếng gió xoạt xoạt, chú thỏ tội nghiệp kia đã nằm gọn trong bộ móng vuốt sắc bén.

Thấy bao nhiêu công sức của mình đã thành công cốc, Hải Phong dậm mạnh chân la lối om sòm: “Con chim khôn nạn, dám hót tay trên của Phong gia ta. Hừ, hừ... thật là tức muốn chết.” Bộ dáng xem chừng như rất tức giận lẫn không cam tâm.

Ở cách đó không xa, Hứa Khang cũng giật mình: “Kim sắc thương ưng. Thật chẳng ngờ ở Thanh Thành Sơn lại xuất hiện giống ưng vàng này. Nếu may mắn, không khéo lần này phát tài rồi.”

Nghĩ được vậy, Hứa Khang hướng theo bóng vàng đang dần khuất ở phía xa mà chạy tới. Bộ dạng hết sức khẩn trương, lại hướng về phía Hải Phong mà quát to:

- Tiểu tử ngươi là lỗi cái gì chứ. Hừ, còn không mau chạy theo nó.

Hải Phong trở mặt:

- Để giành lại con tiểu bạch thỏ kia ư! Có đáng không sư phụ. . .

Tuy nói vậy song cậu vẫn cố gắng chạy theo sư phụ, trong lòng thì hiểu kì không thôi, bụng bảo dạ thắc mắc không ngớt về biểu hiện của sư phụ mình.

Trải qua mấy khắc thời gian nữa, lần theo dấu vết Hứa Khang để lại, Hải Phong cũng tìm thấy sư phụ mình. Lúc này lão già họ Hứa đang dõng dạc về phía xa, bộ dạng hết sức trầm tư. Hướng theo tầm mắt của sư phụ, Hải Phong thấy một vách đá cheo leo dựng đứng, hình thế vô cùng hiểm trở.

“Kia chẳng phải Kim Ngọc Đình đây sao. Nói vậy thì con chim khốn kiếp kia làm tổ ở nơi đó.” – Hải Phong vụt nghĩ.

Lại trải qua chừng một khắc thời gian nữa, lúc bấy giờ thấy Hứa Khang cất tiếng:

- Phong nhi, ngươi quay về lấy Nhuyễn linh tiên và cặp Trảo ngoa mang ra đây cho ta. Còn nữa, tìm cho ta một đoạn dây thừng dài và chắc chắn. Hừ, phải thử một phen. Ta không tin cái vách đá khốn kiếp kia làm khó được Hứa Khang này.

Nghe thấy vậy Hải Phong vô cùng hào hứng, nhủ thầm: “*Rốt cục cũng được xem lão sư phụ hiển lộ thần oai rồi.*” Nghĩ thế cậu không dám chậm trễ cõng chạy một mạch đi chuẩn bị nấy thứ theo yêu cầu của Hứa Khang.

Hơn một giờ sau, Hải Phong khệ nệ mang theo một đồng linh kinh chạy tới. Vắt qua bờ vai là một vòng dây thừng, tay trái cầm một sợi nhuyễn tiên dài lấp lánh ánh bạc, mới xem qua cũng biết đây chẳng phải thứ tầm thường. Tay kia có cầm theo một đôi ủng cao hình dáng kì lạ. Dường như đôi ủng này được làm từ một loại da động vật nào đó, ở phía đầu có năm cái vuốt nhỏ khê khoằm ra, đáng chừng là một đạo cụ chuyên dụng để leo núi.

Theo sự hướng dẫn của sư phụ mình, Hải Phong mang tất cả chúng lại vách núi. Kế đó thấy Hứa Khang xỏ đôi ủng kì dị kia vào, cầm nhuyễn tiên trên tay đồng thời vòng cả bó dây thừng qua vai. Xong xuôi đầu đó ông ta quay sang phía Hải Phong dặn dò: “Ngươi đứng dưới này theo dõi động tĩnh, đề phòng mọi biến cố phát sinh.”

Hải Phong nghe thế liền hỏi:

- Sư phụ, người tính giành lại con thỏ trắng với con chim kia ấy hả.

Hứa Khang cười đáp:

- Ngươi biết gì chứ. Cái giống này được gọi là Kim sắc thương ưng (chim ưng lông vàng) vô cùng hiếm có. Ở lưng chừng vách đá trên kia ta làm sao có thể là đối thủ của nó chứ. Chỉ có điều, giờ thì mười phần đến chín nó đã rời tổ đi kiếm mồi rồi.

Nghe sư phụ mình nói vậy, Hải Phong nghi hoặc:

- Chẳng phải nó vừa bắt được con thỏ trắng kia ư!

Hứa Khang trả lời:

- Hừ, một con thỏ nhỏ xíu vậy thì bõ bèn gì. Ta đoán không lầm, con thương ưng này đang nuôi con. Hừ, bớt lời đi thôi.

Nói tới đây bàn chân lão nhún mạnh, vụt một cái đã bám vào một vách đá tít trên cao. Tiếp đó họ Hứa vung nhuyễn tiên, quán phần ngọn vào một mẩu đá nhô ra rồi mượn lực đu mình vụt lên. Cứ như thế lão thoăn thoắt không ngừng trèo lên trên. Mỗi khi tới một đoạn ghềnh đá hiểm trở, lão lại chăng dây thừng buộc các tán cây chìa ra rồi mượn đó làm điểm tựa để tiếp tục.

Hải Phong ở dưới nhìn lên chỉ thấy bóng sư phụ mình như một điểm đen nhỏ dán vào vách núi, không ngừng vươn lên cao. Công phu thế này, thật khác gì Bích hồ du tường. Ở phía dưới Hải Phong tặc lưỡi: “Ta cứ ngỡ khinh công bản thân đã được chân truyền của sư phụ, xem chừng ra còn phải nỗ lực nhiều lắm lắm.”

Hải Phong vừa hiểu kì vừa thần phục ngược mắt nhìn lên trên theo dõi. Đôi lúc có tiếng sột soạt, thì ra có những mẩu đá rơi xuống dưới. Chừng hai khắc sau đó, Hải Phong thấy một bóng đen đang đu dây từ từ hạ mình xuống dưới.

“Sư phụ, người đã quay trở lại rồi.” – Nhận ra người vừa hạ mình xuống dưới là ai, Hải Phong mừng rỡ reo lên.

Bấy giờ thấy Hứa Khang hạ mình xuống, trong ngực áo có cầm theo một túi lưới, vẻ mặt rất là vui mừng. Hải Phong nhìn vào thì thấy ở trong đó có một con chim non, thỉnh thoảng lại phát ra mấy thanh âm chiêm chiêm. Con chim non này lông lá lơ thơ, cái mỏ hơi khoằm, màu vàng nhạt. Thì ra là một con tiểu ưng.

Hải Phong trông thấy vậy hết sức vui mừng, chạy lại gần Hứa Khang mở lời:

- Sư phụ, sư phụ cho con chăm sóc tiểu ưng này đi.

Hứa Khang cười:

- Trăm ngàn gian khổ mới mang được nó xuống, thế mà để tiểu tử nguoi chiếm tiện nghi.

Ngoài miệng thì nói vậy song vẫn đưa con tiểu ưng non nớt kia cho Hải Phong, đồng thời chép miệng:

- Thật chẳng ngờ cái giống Kim sắc thương ưng này lại chọn nơi làm tổ dọa người như vậy. Nếu chẳng phải Hứa Khang ta bản lĩnh, ắt hẳn đã chôn lấp ở vách đá đó rồi. Hừ, của quý vậy nên chăm sóc cho tốt.

Hải Phong hiếu kì hỏi:

- Sư phụ, cái giống này gọi là Kim sắc thương ưng ư?

Hứa Khang đáp:

- Ngươi không biết đó thôi. Đây là một giống ưng vô cùng quý hiếm, khi trưởng thành nó có bộ lông vàng rực, hết sức là bắt mắt. Ấy nhưng không mấy tay thợ săn nào đủ bản lĩnh hạ gục nó đâu. Nó chẳng phải là giống to nhất trong loài ưng thể nhưng vô cùng linh hoạt và khỏe mạnh, tốc độ có thể xếp vào hàng đầu trong các loại phi cầm. Đặc biệt lại rất thông minh và hiểu ý người. Hà hà, giống linh vật này chỉ có thể ngộ mà không thể cầu.

Hải Phong lại hỏi:

- Sư phụ, chẳng nhẽ trên tổ ưng kia chỉ có một con thôi sao.

Hứa Khang đáp:

- Không, thực ra giống chim này hầu hết đều có hai con chim non. Thế nhưng chẳng hiểu vì sao, đến rốt cục thì cũng chỉ có một con khỏe hơn là có thể sống sót. Ấy xem như là thiên qui vậy.

Nghe thấy sư phụ mình nói thế, Hải Phong lè lưỡi:

- Thế sao sư phụ mang xuống có một con.

Nghe vậy, lão họ Hứa làm mặt giận mà rằng:

- Hừ, giống chim này quý hiếm như thế, cũng phải để lại chút gì thuộc về tự nhiên chứ. Làm người thì không nên tham lam.

Lại nghĩ một hồi, cảm giác như lời vừa nói chưa được chính xác lắm, lão họ Hứa hạ giọng: “Tham một chút cũng được, tức nhiên là có phân lượng mà thôi”

Lão nói tới đây rùng mình: “Nếu giữa chừng ta leo lên mà chim mẹ về, ắt phải bỏ cái mạng già này ở lại đây rồi”

oOo

Ba năm sau.

Một buổi sớm mù sương ở Thanh Thành Sơn, trong một căn thảo lư, Lý Hải Phong đang lui húi pha trà, phía sau Hứa Khang chăm chú dõi mắt quan sát. Sau khi trà được rót vào một cái tách bằng gốm nâu, chỉ thấy hắn cầm một cái kẹp trúc khê khuấy vào trong tách trà, bộ dáng thập phần chăm chú. Dõi mắt vào tách trà, ẩn dưới làn khói đang nghi ngút bốc lên, những lá trà nhỏ đang dần dần tán tụ lại dưới làn nước. Cuối cùng thấy Hải Phong nhẹ thổi mấy hơi, nước trà trong tách dần sóng sánh, sóng sánh và cuối cùng thôi dao động, những lá trà đã dần ổn định và đọng lại thành hình. Thật lạ thường, những lá trà xếp lại với nhau mơ hồ tạo thành một chữ “Phong” lập lòe dưới làn nước đang nhẹ nhàng bốc khói. Tới bấy giờ, Hứa Khang mới khẽ gật gù:

- Tạm được rồi, tạo nghệ Thủy đàn thanh của nguoi cũng đã có chút thành tựu. Xem chừng chỉ cần dưỡng bữa nửa tháng nữa, nhất định chữ Phong kia sẽ thành hình.

Lúc bấy giờ Hải Phong đã là một thiếu niên trưởng thành, bộ dáng khá tuấn tú, thể nhưng vẫn toát lên ánh nhìn khá tinh nghịch. Bấy giờ nghe sư phụ mình nói thế, Hải Phong hí hửng:

- Sư phụ lão nhân gia, bao giờ thì chúng ta tới Thành Đô.

Nói tới đây cậu bé cười đắc chí:

- Hà hà, xem chừng chỉ một thời gian ngắn nữa, viên bảo châu kia nhất định sẽ là vật trong túi chúng ta rồi. Ài, báo hại ta phải hơn ba năm chịu khổ mà.

Hứa Khang nghe vậy chỉ khẽ trầm ngâm:

- Được rồi. Lần này ta sẽ cho ngươi mở rộng tầm mắt. Năm hôm trước ta có nhận được bồ câu đưa thư, chắc không lâu nữa Tam thúc của ngươi sẽ đến.

Hải Phong nói:

- Lần nào gặp Triệu sư thúc cũng đều có thứ tốt. Hà, lần này thật là đáng mong chờ a.

Hắn vừa dứt lời thì nghe thấy tiếng ngựa hí từ phía xa vọng tới. Nghe thấy vậy, Hải Phong vội vã lướt về phía phát ra thanh âm, bộ dáng khá vội vã nhưng đầy vui mừng. Vừa chạy vừa lủi rủ:

- Ất là Triệu sư thúc rồi. Hà hà, thật là thiêng quá mà.

Lời vừa dứt, phía xa hiện ra thấp thoáng một bóng áo trắng đang ung dung bước tới. Người này là một trung niên vận một bộ bạch y trắng muốt, phong thái đầy vẻ ung dung. Lại gần mới thấy Bạch y thư sinh này mũi cao, miệng rộng, gương mặt cân đối ưa nhìn, xem chừng thời trẻ ông ta cũng là một thanh niên tuấn tú lắm. Đây ắt hẳn là vị Triệu sư thúc mà Hải Phong vừa nhắc tới.

Lúc này chỉ thấy Triệu Du Thiên đưa chiếc chiết phiến trên tay chỉ về phía Hải Phong, khẽ nở một nụ cười: “Hải tử, thấy ta còn không chịu tham kiến, ngươi thật đúng là phi lễ mà!”

Ngoài miệng ông ta nói vậy song bộ dạng hết sức vui vẻ, cầm lấy tay của Hải Phong rồi nói:

- Lần này để họ Triệu ta xem tiểu tử ngươi học nghệ tới đâu rồi nào.

Hải Phong túm lấy tay Triệu Du Thiên, vồn vã:

- Triệu tam thúc, lần này thúc mang cho con cái gì vậy!

Triệu Du Thiên nghĩ thầm: *“Thật đúng là loạn ngôn. Ài, ngươi là đệ tử của Hứa lão nhị nhưng lại là nhi tử của lão Tử. Lý ra phải gọi ta một tiếng Tam sư bá mới đúng chứ.”* Tuy vậy song họ Triệu chỉ hừ giọng khẽ quát:

- Hừ, quà cáp gì chứ. Để ta xem Hồi phong kiểm pháp ngươi luyện được mấy thành rồi, nếu vẫn chẳng ra gì thì đừng có mơ.

Lý Hải Phong nghe vậy xụ mắt:

- Ài, cái bộ kiểm pháp khô nhắc ấy có gì hay cơ chứ.

Cậu chàng vừa nói tới đây thì có tiếng của Hứa Khang:

- Phong nhị, ngươi ra ngoài kiếm một chút thịt tươi để đãi Tam thúc nào. Ta và Tam thúc của ngươi có chuyện cần bàn.

Hải Phong nghe thế liền huyết một hơi dài. Âm thanh vừa dứt, phía xa đã hiện ra một bóng vàng nhạt đang xé gió bay tới. Triệu Du Thiên đưa mắt nhìn thì thấy trên vai Hải Phong xuất hiện một con ung mang bộ lông màu vàng nhạt đang đậu, đôi mắt con thương ung này sáng quắc, nhìn rất là linh hoạt. Họ Triệu thấy thế giật mình:

- Con tiểu ung kia đã lớn như vậy rồi sao.

Hải Phong đưa tay vuốt bộ lông con chim rồi đáp đầy vẻ tự hào:

- Thúc xem bộ lông của Hoàng công tử này, đã ngả màu vàng nhạt rồi. Hà hà, dấu chưa trưởng thành hoàn toàn song vẫn đủ bản lĩnh làm chúa tể của bầu trời Thanh Thành sơn đấy.

Tới đây bộ dáng hắn ra vẻ nghênh ngang:

- Tiểu Hoàng, chúng ta đi.

Chờ bóng Hải Phong khuất đi, Hứa Khang hướng về phía Triệu Du Thiên hỏi:

- Lão Tam, có chút tin tức nào của Lã muội không.

Triệu Du Thiên buồn bã lắc đầu:

- Đệ lẫn lộn gần mười tháng trời, từ Mộc Vụ Sơn đến Thanh Thành. Ài, thế mà vẫn tuyệt không có chút tin tức nào.

Nói tới đây ông thở dài cảm thán:

- Mười tám năm rồi, mấy người chúng ta không ngừng lẫn lộn bốn phương tám hướng tìm kiếm tung tích của Lã Thăng Bình, cuối cùng cũng chỉ hoài công. Ài, nhớ năm đó thân gái dặm trường, lại bụng mang dạ chứa giữa bốn bề mưa máu, không biết liệu... Giờ cũng chỉ hi vọng mẹ con cô ấy bình an vô sự mà thôi.

Hứa Khang lắc đầu:

- Cũng thật là! Giá mà năm đó... nếu giờ tìm thấy cô ấy, lại tìm hiểu được bí mật của tấm bảo đồ năm đó, Phong nhi nó mới có cơ hội trả được mối huyết thù xưa. Giờ ta cũng chẳng đành lòng tiết lộ thân thế của nó.

Tới đây ông ta chép miệng:

- Nếu không có mấy hi vọng báo mối thù xưa, chi bằng để Phong nhi hấn sống một cuộc đời vô ưu vô lo, không màng đến chuyện thị phi tanh máu của chốn giang hồ cũng là một ý hay. Lão Tam, nó cũng đủ tuổi thành niên rồi, ta định mấy hôm nữa dẫn nó đến Thành Đô, lịch lãm một phen.

Triệu Du Thiên nghe thế nhú mày:

- Ý huynh là...

Hứa Khang cười sảng khoái:

- Lão Tam, người có biết đến cái gì là Vụ Trần Châu của Tiểu Ban ở Thành Đô không. Hà Hà, mười mấy năm im hơi lặng tiếng, giờ là lúc để Hứa Khang này tái xuất giang hồ rồi.

Ông ta nói tới đây quay sang phía Triệu Du Thiên:

- Suýt thì quên mất. Lão đệ, lần này người tới đây không phải chỉ để thăm Phong nhi thôi đấy chứ.

Triệu Du Thiên lắc đầu:

- Lão nhị, cũng không chỉ có vậy. Lần này ta tới đây là muốn mang Hải Phong hấn đi một chuyến tới Hoa Sơn.

Hứa Khang ngạc nhiên:

- Tới nơi đó làm gì vậy? Đừng nói với ta rằng người mang nó lên Thuần Dương Quan đấy nhé.

Triệu Du Thiên cười, trả lời rằng

- Hà hà, chính là như thế đấy.

Họ Triệu nói đoạn đưa cho Hứa Khang một phong thư:

- Đây chính là thủ bút của lão Đại. Hà hà, ta và Tất đại ca đã nghĩ kỹ rồi. Một tháng nữa chính là ngày lễ thượng thọ của Thái Hư chân nhân. Đây cũng là thời điểm Thái Hư chân nhân truyền vị trí Quan chủ lại cho đại đệ tử là Thiên Tùng Tử.

Khẽ lướt qua phong thư, Hứa Khang trầm ngâm:

- Ý của hai người người chính là muốn Phong nhi hấn bái Thiên Tùng Tử làm sư phụ ư?

Triệu Du Thiên đáp:

- Cũng có thể xem là thế. Tuy nhiên còn phải chờ sự đồng ý của người ta nữa chứ. Chẳng qua là Tất đại ca muốn đánh đổi một cái nhân tình để cho Phong nhi hấn được truyền thụ Xạ nhật kiếm pháp.

Ông ta nói tới đây thờ dãi:

- Nếu chẳng phải vì ngoại hình tiểu tử này giống Tử đệ đến chín phần, ta còn hoài nghi hấn có phải thực sự là hài tử của lão Tử hấn nữa không. Nó dường như không có chút thiên phú với kiếm thuật, hoặc giả là do chẳng chịu khắc khổ chuyên tâm luyện kiếm. Thật khiến người tức chết. Hừ, cũng chỉ lần này mong hấn vào Thuần Dương quan kịp thức tỉnh, được Thái Hư chân nhân chỉ cho một chiêu hai thức, xem ra vận khí cũng không tệ rồi.

Hứa Khang nghe thấy vậy cười khẽ:

- Lão Tam người cũng nói thế ư? Còn không xem lại bản thân, ngoài mấy trò trêu hoa ghẹo nguyệt, người còn có bản lĩnh nào ra hồn chứ. Hừ, người chuyên tâm khắc khổ lần nào chưa. Hứa Khang ta xem tính cách tên tiểu tử kia, đến bảy phần là do ảnh hưởng từ người rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đại Vận Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 22: Gặp Lại Giai Nhân

Hồ Động Đình đang tiết tháng ba, ngô hạnh đầy hoa, ven hồ tà tà bóng liễu rủ, xa xa cỏ xanh sen trắng dập dềnh giữa sóng nước mênh mông. Cảnh sắc xinh đẹp ấy, lại thêm chút gió xuân phơi phới thật khiến cho con người ta thư thái.

Buổi trưa hôm đó, trên bờ hồ thấp thoáng bóng một thanh niên trẻ chắp tay sau lưng, ưỡn người ngửa mặt đón gió, xem chừng ra chiều sáng khoái lắm. Một lát thanh niên này cao giọng ngâm vang:

Thanh thảo lãng cao tam nguyệt độ.

Lục dương hoa phát nhất kê yên.

(Động Đình Hồ của Hứa Đường.

Cỏ xanh sóng ngập tháng ba,

Hoa dương trang điểm nhập nhòa sương khói)

Ngâm đến đây bỗng chàng thanh niên này như quan sát được điều gì, bộ dạng lầy lăm mùng lăm, khum tay lên miệng đoạn ra sức gọi một hơi dài:

“Hơ..... Thuyền. Hơ.....Thuyền!”

Lúc ấy, phía xa thấp thoáng bóng một con thuyền nhỏ đang rẽ nước lướt đi giữa muôn vạn sắc sen, đầu mũi thuyền là một vị cô nương trẻ tuổi xinh đẹp đang lúi lo khúc “Lạc Dương táo xuân”, tiếng ca nghe thật trong trẻo và thanh thoát. Khi thuyền gần tới bờ, cô nương trẻ tuổi kia chống mũi sào đoạn cất tiếng:

- Công tử, không biết công tử gọi thuyền là có chuyện gì?

Chàng thanh niên kia nghe hỏi vậy khẽ cười, nhún mình mà rằng:

- Cô nương, tại hạ đã chờ ở đây từ trưa đến giờ, nay mới được gặp cô nương, quả thật rất là may mắn. Không biết cô nương có thể cho tại hạ đi nhờ thuyền một chuyến được không?

Vị cô nương xinh đẹp kia nghe chàng ta hỏi vậy khẽ đưa mắt nhìn người thanh niên ấy, một lát sau thì đáp:

- Công tử, không biết công tử định đi đâu?

Người thanh niên này đưa tay chỉ về phía xa xa, đoạn cất tiếng:

- Cô nương, tại hạ muốn đến Quân Sơn đảo một chuyến. Liệu cô nương có thể giúp đỡ được chăng?

Vị cô nương trẻ tuổi kia khẽ trầm ngâm một lúc, sau đó gật đầu:

- Cũng được. Tính ra là cũng tiện đường. Nhưng khi về, thứ cho tôi không thể chờ công tử quay lại, phiền công tử kiếm thuyền khác cho.

Người thanh niên nghe thấy yêu cầu của mình đã được đáp ứng, vui vẻ nói:

- Tại hạ cũng chỉ mong được như vậy thôi. Làm phiền cô nương rồi.

Nói xong chàng ta co mình nhảy xuống thuyền. Con thuyền nhỏ khẽ chòng chành giây lát rồi rẽ sóng lướt đi. Lúc bấy giờ chàng thanh niên kia mới để ý thấy lam y thiếu nữ vóc người mảnh mai, gót hồng nhỏ nhắn, hai bàn tay trắng mịn như ngó sen. Chàng ta lẩm bẩm: “Vốn vẫn nghe nói con gái Ba Lăng ai ai cũng là mỹ nữ. Lần này được chứng kiến tận mắt, nghiệm lại lời đó quả thật không sai chút nào.”

Bởi thế, chàng ta quay sang phía cô gái chèo thuyền, cất giọng hỏi:

- Cô nương, vừa rồi tại hạ nghe cô nương ca bài “Lạc Dương táo xuân” thật êm tai. Tại sao giờ lại không ca nữa thế?

Cô thiếu nữ kia nghe chàng ta nói vậy khẽ chum chim môi hồng, che miệng cười không trả lời mà hỏi lại rằng:

- Công tử, không biết công tử đến Quân Sơn đảo có chuyện gì vậy?

Người thanh niên kia cười đáp:

- Sự thật thì cũng chẳng có gì. Chẳng qua tại hạ nghe người ta đồn đầu xuân có tiên nữ xuất hiện ở Quân Sơn. Tại hạ từ nhỏ vốn chẳng tin vào thần tiên ma quỷ, bởi thế lặn lội đến đó một phen kiểm chứng như thế nào.

Cô gái nghe thấy lý do hoạt kê như vậy liền cười khúc khích:

- Hóa ra còn có chuyện này nữa ư. Thế mà tận bây giờ tiểu nữ mới biết đấy.

Chàng thanh niên nghe thấy tiếng cười của cô ta trong trẻo, êm ái lắm, không nhịn được mà lên tiếng hỏi:

- Cô nương, không biết cô nương phượng danh là gì. Lần này chèo thuyền đến Quân Sơn đảo là bởi vì chuyện gì vậy?

Thiếu nữ kia trả lời:

- Công tử cứ gọi tôi là Tiểu Quân được rồi. Còn đến đó làm gì ấy à... Lần này tôi đi đến Quân Sơn đảo để đi đón tiểu thư tôi. Kia, cũng đã sắp tới nơi rồi.

Lời cô gái vừa dứt, lúc bấy giờ thuyền cũng sắp cập vào một mái đình nhỏ được dựng ven bờ. Ngõ tiểu đình này thêm đá bạc vôi, ngói cũ rêu phong mái cong uốn lượn, xem chừng cũng thanh nhã lắm. Tới đây chàng thanh niên kia cung tay chào một cái, đoạn tung người nhảy lên bờ. Nào ngờ vừa quay đầu đi được mấy bước, chẳng ngờ chàng ta nghe thấy một thanh âm trong trẻo, so với tiếng chim oanh hót trong bụi liễu còn êm ái hơn mấy lần.

- Tiểu Quân. Không biết em đã đến đây lâu chưa vậy?

Chàng thanh niên giật mình quay đầu lại nhìn. Bất giác thấy dung nhan của người thiếu nữ vừa phát thoại kia, chàng ta bỗng như ngây như ngốc. Hiện ra trước mắt chàng là một thiếu nữ xinh đẹp tuổi tầm mười sáu, mười bảy. Chẳng biết đây có phải là “Quốc sắc, thiên hương. Trầm ngư, lạc nhạn” chưa? Ấy nhưng đôi mắt nàng trong sáng đến thánh thiện, vẻ mặt dịu dàng đến thoát tục, thật khiến người ta phải ngỡ ngàng ngẩn ngơ. Song với chàng thanh niên kia, cô gái đó còn có một nét rất riêng, rất đặc biệt mà chàng ta không tài nào nhớ ra nổi đó là gì. Qua phút ngỡ ngàng ban đầu, chỉ nghe chàng thanh niên kia lầm bầm: “Người ta thường nói: Tuyệt sắc Ba Lăng. Động Đình xuân hiếu, (Cảnh đẹp nhất Ba Lăng đó là buổi sớm mùa xuân trên Động Đình hồ) nhưng xem ra mấy lời đó vị tất đã là chính xác.”

Nghĩ đến đây, lại thấy cô nương vừa xuất hiện nhón chân toan bước xuống thuyền, chàng thanh niên vội cất tiếng:

- Gượng đã!

Vừa nói vừa vội vã chạy lại phía gần thuyền. Vị cô nương áo trắng kia trông thấy chàng ta chỉ khẽ nhún mảy, còn Tiểu Quân thì cất tiếng:

- Công tử, lại chuyện gì nữa đây?

Chàng thanh niên kia nghe vậy ra chiều xấu hổ, vừa đưa tay gỡ đầu vừa áp ứng:

- Cô nương, thứ cho tại hạ nhiều sự. Bất quá tại hạ đổi ý rồi, tại hạ giờ chỉ muốn được quay về Ba Lăng thôi.

Qua bộ dáng của người thanh niên, lại liếc nhìn tiểu thư mình, vị cô nương Tiểu Quân kia như hiểu ra được điều gì liền gắt khế:

- Công tử, xin công tử nhớ lại mấy lời tiểu nữ đã nói trước đó. Nếu công tử có ý định quay về, xin hãy tìm thuyền khác cho.

Chàng thanh niên kia nghe nói thế chẳng biết nên làm thế nào cho phải, đứng chôn chân một chỗ, vẻ mặt khá là khó coi. Chờ khi cô nương áo trắng đã bước xuống thuyền. Lúc này như nghĩ được điều gì chàng thanh niên kia bất chợt cười khẽ một tiếng, quay đầu lo lắng bước đi. Lại còn tự giễu mình: “Thảo oì là Thảo! Không ngờ người cũng có lúc háo sắc thế này.”

Nào đâu vừa nghĩ tới đây, bất chợt thanh âm trong trẻo kia lại vang lên:

- Công tử xin dừng bước.

Chàng thanh niên kia nghe thấy thế mừng lắm vội quay đầu lại. Lúc này thấy bạch y thiếu nữ kia nói với Tiểu Quân: “Em hãy cho chàng ta cùng lên thuyền đi.”

Thanh âm của cô vừa dứt, không chút chậm trễ chàng ta vội nhảy tót lên thuyền, như là sợ vị cô nương kia bất thành linh thay đổi chủ kiến vậy. Tiểu Quân trông thấy bộ dạng đắc chí kia của chàng, dường như là trong người có chút bực dọc, vừa khua mái chèo vừa cất tiếng hỏi:

- Công tử, chẳng phải bảo lần này công tử đến Quân Sơn đảo là để ngắm tiên nữ sao. Vậy giờ lại quay về Ba Lăng huyện sớm thế.

Chàng thanh niên kia nghe Tiểu Quân hỏi vậy, khẽ liếc bạch y thiếu nữ một cái đoạn cười mà nói rằng:

- Tiểu Quân cô nương hỏi hay lắm. Song chẳng phải là tiểu sinh đã gặp được tiên nữ rồi đấy thôi! Vậy hà tất phải lặn lội ở Quân Sơn hoang vắng làm gì nữa.

Tiểu Quân nghe chàng ta trả lời vậy, như hiểu ra được gì khẽ cười mấy tiếng. Ở gần đó, bạch y thiếu nữ kia vẫn không nói một lời, gương mặt có vẻ đăm chiêu ra chiều như đang nhớ đến chuyện gì đó trong quá khứ. Thanh niên kia vô tình liếc thấy dáng vẻ ấy của cô, tự nhiên trong lòng cảm thấy có nét gì đó thân quen lắm.

Lúc ấy lại nghe Tiểu Quân hỏi tiếp:

- Công tử, nói như vậy là công tử cũng đã tin vào sự tồn tại của thần tiên ma quỷ rồi chẳng

Chàng ta nghe thấy vậy không chút đắn đo, cười mà trả lời rằng:

- Tất nhiên, đến bây giờ thì thần tiên hay ma quỷ, tại hạ cũng đã từng gặp qua rồi.

Chàng thanh niên vừa dứt lời, Tiểu Quân vì hiếu kì nên hỏi lại:

- Thật thế à? Thần tiên công tử đã gặp qua. Vậy chẳng biết hình dạng ma quỷ trông như thế nào vậy?

Tiểu Quân hỏi đến đây, chỉ thấy thanh niên ấy hơi ngẩn ngời ra một chút, khóe miệng khẽ giãn ra một nụ cười, vẻ mặt mơ màng - mơ màng: “Gần mười năm trước, vào một ngày mù trời tuyết trắng, tại hạ đã từng gặp qua một tiểu quỷ xinh đẹp ở ngoại biên Lạc Thành. Tiểu quỷ đó áo lam tóc huyền, môi hồng da trắng. Thật là vô cùng xinh đẹp và dễ thương.”

Chàng ta vừa dứt lời, Tiểu Quân lấy làm thú vị lắm, vừa khua nhẹ mái chèo vừa cất tiếng cười khúc khích. Nào ngờ cô vô tình thấy bạch y thiếu nữ khóe miệng nhô lên một nụ cười tươi, rồi bất thành linh đưa chân đạp mạnh vào mạn thuyền. Lúc này con thuyền đang lướt đi êm ả trên mặt Động Đình hồ, lại vì cái ra chân đột ngột của bạch y thiếu nữ mà bất ngờ lắc mạnh một cái.

Nói về thanh niên kia, lúc ấy đang mơ màng nhớ đến chuyện năm xưa, nào ngờ bất chợt cả người chao đảo rồi ngã sấp xuống hồ. Trước biến cố bất ngờ ấy, chỉ thấy chàng thanh niên kia tay chân quơ loạn xạ, bọt nước bắn lên tung tóe, miệng thì kêu to: “Cứu! Cứu! Tại hạ không biết bơi.”

Trước hành động bất ngờ của tiểu thư mình, Tiểu Quân lấy làm ngạc nhiên lắm. Lúc này thấy bạch y thiếu nữ kia với lấy cây sào, đưa một đầu về phía thanh niên kia đoạn dùng sức kéo nhẹ. Chàng thanh niên kia mừng hóm, lần theo thân sào rồi bám vào mạn thuyền, mồm miệng phun phì phì những nước là nước.

Thấy bộ dạng lếch thếch tội nghiệp ấy của thanh niên kia, đến đây bạch y thiếu nữ đưa tay che miệng cười, tiếng cười ngân dài ngân dài leng keng như chuông bạc:

- Ca ca, huynh chưa uống cạn nước Động Đình hồ, sao vội lên thuyền sớm làm gì.

Nghe cô gái ấy hỏi vậy, thanh niên kia ngơ ngời ra. Rồi bất giác như nhớ ra được chuyện gì, lắp ba lắp bắp:

- Hóa ra, hóa ra cô nương chính là... chính là...

Lúc ấy thấy cô gái ấy cả người run run, tuy miệng cười mà lệ ướt mi, xúc động nói:

- Thảo ca, tám năm trước khi chúng ta chia tay, huynh đã từng nói với muội rằng: “Nếu mai này gặp lại, Cao Thảo ta không nhận ra được muội, nhất định sẽ uống cạn nước Động Đình hồ để thay lời tạ lỗi.” Mấy lời khi ấy, không biết huynh có còn nhớ hay không?

Chàng thanh niên kia nghe bạch y thiếu nữ kia nói vậy thì mừng rỡ lắm, lóp ngóp bò lên thuyền, khóe mắt đỏ hoe:

- Luân Luân... Luân Luân! Thì ra là muội. Chín năm rồi, rốt cục ta cũng gặp được muội.

Thì ra chàng thanh niên kia tên gọi Cao Thảo, chính là cậu bé hào hiệp nhiệt thành năm nào. Sau lần gặp gỡ ở Lạc Thành gần mười năm về trước, Cao Thảo đưa Tuyết Luân đến Trường Xuân Lâu ở Động Đình hồ để tìm Khúc Vân.

Sau khi cô bé gặp được Khúc a di của mình, vì mỗi người có chuyện nên đã chia tay từ dạo ấy. Thế mà thâm thoát đã tám năm rồi.

Tám năm rồi.

...

Xế chiều ngày hôm ấy, có hai bóng người đang thong thả dạo bước dọc Động Đình hồ. Một người là một nam thanh niên tuấn tú, vừa đi vừa khua tay múa chân, ra chùng như đang huyền thuyên đủ mọi chuyện trên trời dưới đất. Bên cạnh đó là một vị cô nương xinh đẹp đang chăm chú lắng nghe câu chuyện chàng thanh niên kể. Đôi lúc còn thấy vị cô nương ấy khẽ cất tiếng cười khúc khích, thanh âm trong trẻo và du dương lắm. Thật khiến cho người ta yêu thích.

Thì ra hai người này chính là Cao Thảo và Âu Dương Tuyết Luân. Đang đấy tám năm trời mới gặp lại, hai người bọn họ lấy làm vui mừng lắm, bởi thế cùng nhau đến Trường Xuân Lâu, ôn lại mọi chuyện trong quá khứ.

Trường Xuân Lâu, một nơi nổi tiếng vào hàng bậc nhất Ba Lăng, là điểm đến yêu thích của tao nhân mặc khách bốn phương. Đây là một trà quán hai tầng nằm quay lưng với Động Đình hồ, hai bên liễu ngát bốn mùa, quang cảnh vừa xinh đẹp lại vừa tao nhã. Lại nghe nói Trường Xuân Lâu vốn do hai vị phường chủ của Lệ Tú Phường chung tay xây dựng nên, nơi đây quanh năm không ngớt có sự hiện diện của các cô nương xinh đẹp, càng khiến cho khách bốn phương có thêm lí do để tìm đến tham quan.

Nói về hai người của Cao Thảo và Tuyết Luân, chập choạng tối hôm ấy bọn họ cũng đã đến được Trường Xuân Lâu. Hôm nay lại là đêm mười sáu, bởi thế Trường Xuân Lâu còn nhộn nhịp và đông đúc hơn thường nhật, rất vất vả hai người bọn họ mới tìm được một vị trí lý tưởng. Và cũng thật may mắn khi đó còn là một chiếc bàn kê sát cửa sổ, từ nơi này rất tiện lợi cho việc ngắm hoa, thưởng nguyệt.

Ồn định chỗ ngồi, lúc ấy thấy Cao Thảo nhỏ giọng nói:

- Luân Luân, ta nói có sai đâu. Chỉ vì gã thư sinh ốm kia bị mê mẩn bởi nhan sắc của muội, ấy thế nên chúng ta mới có được một vị trí tốt thế này.

Tuyết Luân nghe Thảo nói vậy, đỏ mặt lí nhí:

- Huynh chỉ được cái ăn nói hàm hồ là giỏi. Hừm, còn ăn nói linh tinh nữa, muội mặc kệ huynh đấy.

Chàng nghe cô nói vậy, một tay với lấy ấm trà, vừa rót vừa cười nói:

- Được, không nói thì không nói. Hà hà, nhưng muội xem. Tự nhiên có nhiều ánh mắt nhìn về phía ta thế này, ta quả thật cũng chưa thích ứng kịp được. Ân, đây là loại trà gì thế nhỉ?

Tuyết Luân nghe chàng hỏi vậy thì lên tiếng giải thích:

- Huynh không biết thật ư! Đây vốn gọi là Hương phách trà, hay còn gọi là trà hoa nhài. Người ta dùng hoa nhài phơi sấy nắng làm vị chính, sau đó lại dùng nước tinh khiết lấy ở suối Ôn Tích, Quân Sơn đảo chế trà. Hương phách trà này vừa thơm thoang thoang mà lại vừa mát dịu, khiến cho lòng người ta thấy thư thái.

Cô vừa nói đến đây thì xung quanh có tiếng xôn xao: “Kìa, ra rồi kìa!”

Rất nhanh sau đó mấy âm thanh lao nhao kia im bặt, để lại cho Trường Xuân Lâu một vẻ im ắng hiem có. Thảo thấy thế khẽ nhúm mày, quay sang phía Tuyết Luân hỏi nhỏ: “Luân Luân, rốt cục là chuyện gì thế nhỉ?”

Nói đến đây lại thấy Tuyết Luân ra dấu im lặng. Thảo thấy thế ngồi xuống rồi quay đầu nhìn về sau. Thì ra lúc này sau bức rèm thưa thấp thoáng bóng một thanh y cô nương, trên tay có cầm theo một chiếc nguyệt cầm. Vị cô nương này hình dung yểu điệu, vóc dáng thướt tha, dầu chưa ai biết mặt song qua dáng điệu ấy ắt cũng là một trang giai nhân tuyệt sắc.

Lúc này thấy thanh y cô nương kia ôm ngang chiếc đàn, vừa nhẹ nhàng ngồi xuống vừa cất tiếng nói, thanh âm nghe thật du dương:

- Hôm nay là đêm mười sáu, trăng thanh gió mát, Vân này mạo phép xin góp vui dăm ba khúc nhạc, mong chư vị khách quan đừng chê cười.

Lời cô vừa dứt, tiếng nguyệt réo rắt, lời ca theo đó cất lên, khi trầm khi bổng, khi khoan thai khi diu dặt. Thật làm người ta xúc động và cảm thán:

Đường Hồ Khâu, tuyết sương mấy dặm.

Tích Chân Nương, mãi thắm mộ hoa.

Tỳ bà se sắt lời ca,

Huyền cầm réo rắt ngân nga cung sầu.

Thân liễu yếu, Tô Châu mệnh bạc,

Phận đào tơ, lưu lạc nhân gian.

Xưa kia nàng ở Trường An,

Can qua binh biến phải sang bên này.

Tiếng cầm sắt sồn tay thanh nữ.

Trướng lụa hồng lữ thứ cười vui.

Bán nghệ chứ chẳng bán người.

Nên đà trâm gãy bình rơi thừa nào.

Lòng son sắt, thanh cao tiết liệt.

Để chàng Vương thương tiếc khổ sầu.

Nát lòng bạc trắng mái đầu,

Lau vàng trúc võ nhuộm màu sương phong.

...

Tiếng đàn vừa dứt, ở bên dưới có một thanh niên trẻ tuổi cất tiếng: “Vân Linh cô nương, tại hạ đâu không mấy hiểu biết về âm luật, thế nhưng khi nghe lời ca vừa rồi thấy cũng vô cùng xúc động. Cô nương, nếu không phiền có thể nói rõ hơn về cuộc đời của người ca kỹ có tên là Chân Nương kia được chăng?”

Thoáng chần chừ trong giây lát, sau đó thanh âm của thiếu nữ đánh đàn kia lại vang lên: “Chư vị khách quan, khúc ca kia vốn kể về số phận của một tài nữ đời nhà Đường tên là Hồ Thụy Trân, hay còn gọi là Chân Nương. Nàng vốn xuất thân từ Trường An, dung mạo kiều diễm, cầm kì thi họa không gì không thông, nổi danh khắp đất kinh kì.”

Đến đây cô gái kia cất tiếng thở dài: “Một năm có loạn An Lộc Sơn, nàng cùng cha mẹ lánh về phương nam. Chẳng may trên đường lại gặp tặc phi, thất lạc gia nhân, thế rồi Chân Nương lưu lạc đến Tô Châu, rơi vào kĩ viện Đông Vân Lâu. Vì nàng tài mạo song toàn, lại chỉ bán nghệ chứ không bán thân, bởi thế tiếng tăm bay xa khắp nơi, có rất nhiều người tìm đến Đông Vân Lâu cũng chỉ để một lần thấy dung nhan của nàng, được một lần nghe nàng ca một khúc nhạc.

Thời đó ở Tô Châu có một công tử phú gia tên là Vương Âm Tường muốn lấy nàng làm vợ. Họ Vương vốn cũng là một tài tử nổi tiếng, nhân phẩm đoan chính, lại là người có nghĩa khí. Tuy nhiên vốn Chân Nương có hôn ước từ nhỏ do cha mẹ định đoạt nên nàng đã cự tuyệt. Vương Âm Tường vẫn quyết tâm không bỏ cuộc, chàng ta xuất ra rất nhiều của cải mua chuộc tú bà, lại dựng nhà sống sát cạnh Đông Vân Lâu ngày đêm mong đợi tin vui. Chân Nương biết là khó thoát thác, bởi thế nàng đã tự tận để giữ trinh tiết.

Wương Âm Tường sau khi biết chuyện đau khổ và hối hận khôn cùng. Chàng mang thi hài Chân Nương mai táng tại Hồ Khâu, dùng hết của cải để biến nơi này thành danh thắng, trồng cây trồng hoa khắp nơi, lại còn thề nguyện cả đời sống vậy không lấy vợ.

Lại nghe nói hoa nhài trước đó không có hương vị. Chân Nương sau khi chết hồn phách đã bám vào hoa nhài nên nó mới có hương vị ưu nhã như ngày hôm nay. Các vị khách quan, thức trà các vị thường hôm nay chính là trà hoa nhài, hay còn gọi là Hương phách trà đó.”

Cô nương kia vừa dứt lời, ở dưới vang lên mấy thanh âm nghe ra như xót thương thay cho thân phận éo leo của người danh kĩ tên Chân Nương kia. Lúc ấy, chàng thanh niên phát thoại ban nãy vừa nhấp một xong một ngụm trà, đoạn cất tiếng cảm thán:

- Thật là: Tự cổ hồng nhan đa bạc mệnh. Đáng thương thay cho một tài nữ trung trinh tiết liệt. Vân Linh cô nương, Ngô Chính Hà tôi tuy bất tài song mạo muội xin góp vui một khúc đàn. Liệu như vậy có được chăng?

Người vừa lên tiếng là một thanh niên trẻ anh tuấn, vận một bộ quần áo trắng tinh, phong thái nho nhã, cử chỉ ung dung, bề ngoài thật xứng với hai chữ “tài tử”.

Lại nói Ngô Chính Hà vừa dứt lời, phía sau bức rèm thưa có tiếng của vị cô nương kia cất lên rằng: “Không biết công tử có phải là Nhất kiếm xuyên vân Ngô Chính Hà của Trường Bạch kiếm phái, được xưng tụng là một trong Lục đại anh kiệt của võ lâm đó chăng?”

Vị cô nương tên Vân Linh kia vừa dứt lời, khắp Trường Xuân Lâu liền có tiếng xôn xao. Vốn dĩ Ngô Chính Hà là đại đệ tử của Hàn Khôi Phong, môn chủ Trường Bạch kiếm phái. Nghe nói họ Ngô được chân truyền kiếm pháp của sư phụ, còn trẻ mà bản lĩnh võ công hết sức cao cường. Mấy năm nay rồi Trường Bạch sơn phiêu bạt giang hồ, Ngô Chính Hà không ngừng ra tay trừ ma vệ đạo, hành hiệp trượng nghĩa, được xem là một trong Lục đại tuấn kiệt danh lừng võ lâm.

Vân Linh vừa dứt lời, họ Ngô như ra bộ ngượng ngùng, chấp tay xá xung quanh một cái đoạn cười nhẹ:

- Không dám, không dám. Vốn dĩ cũng chỉ là cái danh xưng bạn bè yêu mến mà hay gọi đùa thôi. Lần này thật chẳng ngờ Vân Linh cô nương lại nhận ra được tể danh, thật lấy làm vinh hạnh lắm.

Ngô Chính Hà vừa nói vừa liếc về phía hai người Cao Thảo và Âu Dương Tuyết Luân, trong mắt thoáng qua một tia đắc ý. Chẳng ai ngờ gã thấy Tuyết Luân không có mấy may nửa điểm ngạc nhiên, vẫn giương đôi mắt tròn xoe ra và chăm chú lắng nghe người thanh niên đối diện kể chuyện. Nhất là Ngô Khôi Hà thấy chàng thanh niên kia vừa cười vừa thao thao bất tuyệt, bởi thế họ Ngô hẳn có chút khó chịu trong người.

Lại nói, Ngô Khôi Hà vừa thoáng thấy ánh mắt của Tuyết Luân nhìn Cao Thảo, chẳng hiểu sao gã quay sang phía Thảo lên tiếng:

- Thứ cho Khôi Hà tôi nhiều sự, nhưng vừa rồi khi Khôi Hà tôi có mạo muội xin đứng ra dạo một khúc đàn, tôi thấy thiếu hiệp đây lắc đầu cười không ngớt. Không biết thiếu hiệp đây có chút gì không bằng lòng chăng?

Cao Thảo nghe gã nói vậy chợt giật mình, nhận ra bản thân có chút biểu hiện hơi quá, bởi thế cười tạ lỗi:

- Ngô thiếu hiệp hiểu nhầm ý tứ tại hạ rồi. Ngô thiếu hiệp đàn xin cứ việc đàn. Còn hành động kia... Ân. Vốn chẳng qua là trước đó được nghe qua tích về Chân Nương, tôi thấy cách hành xử của Chân Nương có chút không hợp lý, bởi thế nên mới lắc đầu thôi.

Mọi người nghe chàng nói vậy lập tức lao nhao cả lên. Vốn dĩ hành động trung trinh tiết liệt của Chân Nương khiến cho hết thảy đều lấy làm xót thương và kính trọng. Ấy vậy mà gã thanh niên kia lại bảo là có chút không hợp lý, thật là khiến cho ai nấy đều bức bối. Lúc ấy phía sau bức rèm thưa kia, có tiếng Vân Linh vọng ra hỏi:

- Công tử đây bảo là hành động của Chân Nương không hợp lý. Không biết công tử đây có kiến giải gì khác chăng?

Lúc ấy ở phía đối diện Tuyết Luân khẽ đưa mắt ra dấu cho chàng ngồi xuống. Ai dè Thảo không hiểu ý, chàng vẫn cười vui vẻ đáp:

- Tại hạ đầu rất khâm phục sự trung trinh lẫn tài mạo của Chân Nương. Ấy thế nhưng không đồng ý ở cái hành động cố chấp đến cực đoan của cô nương ấy. Theo lời Vân Linh cô nương đây kể, Vương Âm Tường kia vốn dĩ là một tài tử nhân phẩm đoan chính, như vậy thì tại sao Chân Nương lại đi tự tận cơ chứ.

Vân Linh nghe chàng nói thế nhú mào, cất tiếng hỏi:

- Nói như công tử đây thì...

Cao Thảo lên tiếng đáp:

- Theo tại hạ thấy chi bằng Chân Nương chấp thuận lời cầu thân của Vương công tử. Như vậy chẳng những thoát khỏi kiếp cầm ca ở lầu xanh mà còn có được một đức lang quân như ý. Đó chính là một công hai chuyện, trọn vẹn đôi đường vậy.

Ngô Chính Hà nghe chàng nói thế cười nhạt một tiếng:

- Công tử nên nhớ rằng Chân Nương đã có hôn ước từ nhỏ do song thân định đoạt. Nếu mà cô ấy làm theo lời công tử nói, chẳng phải sẽ là một bất hiếu từ sao. Chẳng phải sẽ khiến cho phụ mẫu cô nương ấy thành người bội tín sao?

Chính Hà vừa dứt lời, Thảo vừa xua tay vừa nói:

- Thì đó chính là điểm cực đoan nhất của Chân Nương. Tại hạ thiết nghĩ người làm cha làm mẹ, người nào mà chẳng mong nhi tử mình được hạnh phúc cơ chứ. Hà huống chi Chân Nương chỉ vì giữ cái thứ gọi là “trinh tiết” hão huyền ấy mà chọn cách kết thúc cuộc sống của mình, trước là phụ ơn sinh thành dưỡng dục của song thân, sau là phụ chân tình của một tài tử nghĩa khí. Bởi thế tại hạ mới lắc đầu cảm thán mà thôi.

Chàng vừa dứt lời thì đã nghe Ngô Chính Hà cao giọng:

- Mấy lời đa đoan vô thường ấy mà thiếu hiệp cũng nói được sao?

Thảo nghe thế khẽ lắc đầu đoạn nói tiếp:

- Sao lại gọi là vô thường. Người ta bảo “Thức thời vụ mới là tuần kiệt”, chúng ta phải tùy vào hoàn cảnh mà chọn cách hành xử sao cho hợp lý chứ. Ài, dường như không ai tán thành với quan điểm của tại hạ thì phải!

Tuyết Luân nghe chàng nói vậy thì cất tiếng cười khê:

- Thảo ca, có muội đồng ý đấy. Sống ở trên đời, chúng ta phải biết tự quyết định số phận của bản thân mình. Nhất là chuyện đại sự trăm năm, phải lựa chọn người mình yêu thương để gắn bó, vậy thì mai này mới có một cuộc sống hạnh phúc chứ.

Nói đến đây, lại quan sát được thái độ bức dọc của mọi người xung quanh trước kiến giải của Cao Thảo, Tuyết Luân dịu giọng:

- Thảo ca, khác quan điểm khó nói chuyện lắm. Hôm nay đến đây là đủ rồi, chúng ta rời khỏi nơi này đi thôi.

Nói xong cô liền khẽ nắm lấy tay chàng kéo đi. Ngô Chính Hà trông thấy vậy lấy làm bức dọc lắm. Bởi thế chờ khi Cao Thảo đi ngang qua, Ngô Chính Hà bất ngờ đưa chân ra ngăn một cái. Ngay lập tức Thảo bị vấp nên mất thăng bằng bổ sấp xuống nền Trường Xuân Lâu.

Thảo lồm cồm đứng dậy xoa xoa mấy chỗ ê ẩm. Lúc này khắp nơi vang lên tiếng cười chế giễu, lại nhìn thấy vẻ mặt nhon nhon của Ngô Chính Hà, chàng lấy làm bức dọc lắm.

- Ngô Chính Hà, ngươi làm vậy là có ý tứ gì chứ?

Ngô Chính Hà lại cất tiếng cười, giọng nói đầy vẻ khiêu khích:

- Thật chẳng hiểu thiếu hiệp đây nói chuyện gì. Thiếu hiệp đi đứng không cẩn thận, vấp phải chân tôi, vì để chữa thẹn nên kiếm cớ sinh sự phải không.

Xung quang lại có tiếng ồ lên: “Đúng rồi đó. Lần sau đi đứng nên cẩn thận hơn một chút.”

Những lời đó càng làm Thảo thêm bức dọc, chàng cao giọng quát lớn:

- Họ Ngô ngươi đừng ăn quàng nói xiên. Rõ là tên khốn ngươi cố tình thù chân cản đường ta, vậy mà còn dám lên mặt dạy người sao.

Ngô Chính Hà như muốn đổ thêm dầu vào lửa:

- Xin vị thiếu hiệp đây thận trọng trong lời ăn tiếng nói. Nếu sau này thiếu hiệp còn có thêm lời nào khó nghe nữa, lúc đó tại hạ quyết không khách khí nữa đâu.

Cao Thảo nghe vậy không nín nhịn được nữa, tung người lao tới, miệng thì quát: “Tên khốn ngươi thật khinh người quá đáng.”

Vừa nói vừa vung chân ra, toan cho tên họ Ngô một cước. Chẳng dè loáng một cái, Ngô Chính Hà nhanh như chớp đã quét trụ chàng. Bởi thế thêm một lần nữa Thảo lại ngã lăn quay ra đất. Lúc ấy chỉ nghe họ Ngô nhếch miệng cười nhạo:

- Hóa ra thiếu hiệp đây lại thích ngã như vậy. Thật khó trách, khó trách.

Thảo cố nén đau đứng dậy, lại toan lao tới một lần nữa thì lúc này bức rèm trước mặt chàng lay động, vị cô nương tên Vân Linh kia đã mở lời:

- Xin hai vị thiếu hiệp hãy dừng tay. Mong hãy tôn trọng qui định của Trường Xuân Lâu một chút. Nếu hai vị muốn gây chuyện thị phi, làm ơn hãy ra ngoài.

Cao Thảo nghe thấy thế cố nén cơn nóng giận, trừng mắt nhìn tên họ Ngô kia một cái đoạn cất tiếng:

- Luân Luân, chúng ta đi.

Nói xong chàng cầm tay cô bước đi. Ra khỏi Trường Xuân Lâu, chàng cất giọng bức dọc: “Hừ! Thật là khó nuốt trôi cục tức ngày hôm nay.”

Tuyết Luân nghe chàng nói vậy cười khê:

- Nói gì thì nói, tên họ Ngô ấy bản lĩnh cũng lợi hại lắm. Hi hi, huynh bảo “Thức thời vụ mới là tuần kiệt”, nếu huynh cứ “ngoan cố” ở lại chẳng phải sẽ làm trò cười cho thiên hạ sao. Thảo ca, huynh có trách hãy trách mình bản lĩnh không bằng người.

Ngắn ra một lúc, Cao Thảo trầm ngâm:

- Nghĩ cũng thật lạ. Tại sao hôm nay huynh lại dễ dàng bị tên họ Ngô đó đánh ngã thế nhỉ. Ài, quả là “múi cao còn có núi cao hơn.” Muội nói thật là đúng, thân nam nhi thì nên không ngừng nỗ lực.

Tuyết Luân quay sang phía Thảo, khê cất tiếng:

- Thảo ca, huynh bảo sư phụ huynh tên là Triệu Du Nghĩa hả. Không biết Triệu lão tiền bối là cao nhân phượng nào nhỉ, sao từ trước đến giờ muội chưa hề nghe thấy tiếng.

Nghe thấy Tuyết Luân hỏi vậy, chàng cười đáp:

- Thi sư phụ của huynh vốn là một thế ngoại cao nhân mà. Hà hà, sư phụ huynh tuy không nổi danh trên giới giang hồ song bản lĩnh võ công thì rất cao cường.

Chàng vừa nói đến đây bất giác phía xa có bóng một người đang hót ha hót hải, nhận ra người vừa mới tới là ai, Cao Thảo ra giọng ngạc nhiên hỏi:

- Tiểu Hắc, có chuyện gì mà vội vã thế.

Lúc ấy người được gọi là Tiểu Hắc kia vừa đến gần đã cuống quýt:

- Nhị công tử. Không hay rồi, không hay rồi. Công tử bỏ nhà đi biệt hơn một tuần không có tung tích, báo hại tiểu nhân đi tìm khổ sở gần chết. Hiện giờ phu nhân đang nổi cơn thịnh nộ ở nhà, công tử mà không về ngay ắt bọn Tiểu Tam sẽ gặp họa sát thân mất.

Tuyết Luân nghe gã nói vậy che miệng cười, tiếng cười trong trẻo như trăng tan, giòn giã như ngọc vỡ, khiến cho Tiểu Hắc ngây ngốc. Cao Thảo thấy vậy tức giận gõ vào đầu gã một cái đoạn gắt:

- Nhìn cái gì mà nhìn. Bộ người chưa bao giờ thấy tiên nữ sao chứ. Được rồi, chờ ta đưa Luân Luân về nhà rồi sẽ cùng người đi Lâm An.

Chàng dứt lời, lại chỉ thấy Tuyết Luân khê xua tay, dịu dàng nói:

- Giờ đã khuya, huynh mà đưa muội về cũng không tiện lắm. Bây giờ muội đã chuyển về Ba Lăng ở, huynh đã biết nhà rồi thì nhớ thi thoảng tìm đến nhé.

Lường lự một chút, sau đó Thảo gật đầu:

- Muội nói thế cũng phải. Mà ta thấy hiện chỉ có muội và Tiểu Quân sống cùng một mái nhà, chỉ bằng mai mốt dọn ra kinh thành ở hẳn cho tiện. Ân, thôi ta phải đi đây. Luân Luân, muội tự bảo trọng nhé. Hừ, ta còn không vội thì Tiểu Hắc người vội cái gì chứ.

Bạn đang đọc truyện *Đại Vận Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 23: Nhiệt Khí Tuổi Trẻ

Một lúc sau, chờ bóng Cao Thảo và gã gia nhân khuất dạng, Tuyết Luân mới quay đầu bước đi, lúc ấy trên miệng cô nở một nụ cười chím chím tựa như hoa anh đào mới chớm. “Huynh ấy bản tính vẫn sôi nổi nhiệt thành như ngày nào. Nhiều lúc làm người ta buồn cười chết đi được.”

Thế rồi Tuyết Luân vừa thông thả dạo bước, vừa ôn lại những kỉ niệm trong quá khứ. Lần này vô tình gặp lại Cao Thảo sau tám năm xa cách, Tuyết Luân có một cảm giác vô cùng ngọt ngào. Bất chợt khi về gần đến nhà, cô vô tình thấy một bóng người đang xiêu vẹo bước đi ở con đường nhỏ phía trước, toàn thân y loang lổ vết máu.

Trước cảnh tượng đó, Tuyết Luân khẽ “A” một tiếng hoảng hốt, theo phản xạ bước lui lại mấy bước. Nào đâu người lạ mặt kia trông thấy vậy, y cố gắng yếu ớt thốt lên mấy tiếng: “Cô nương xin đừng sợ hãi. Tôi thật không làm gì...”

Y nói đến đây bất chợt đổ gục người xuống, liền đó bất tỉnh nhân sự. Tuyết Luân lúc này chú ý quan sát kĩ hơn. Người lạ mặt là một nam thanh niên trẻ ước độ hơn hai mươi tuổi, gã vận khinh y cát sam màu xanh nhạt, vẻ mặt trắng bệch đi vì thiếu máu.

Khẽ chần chừ một chút, song nhưng Tuyết Luân nghĩ cứu người là chuyện quan trọng, nên vội chạy lại gần xem thương thế của y ra sao. Loay hoay một hồi, cuối cùng Tuyết Luân cũng đã diu được người này lên vai, vất vả tìm cách đưa y về nhà mình.

Nói về thanh niên lạ mặt kia, trong lúc gã đang u u mê mê thì bất chợt cảm giác có một mùi hương thoang thoảng đang phả vào cánh mũi. Gắng gượng mở mắt ra nhìn thì thấy bản thân đang được một vị cô nương cõng đi trên vai, mái tóc cô lật phất bay đập nhẹ vào mặt mình. Đến đây gã gục xuống mê man. Khi tỉnh dậy thì gã phát hiện bản thân đang nằm trong một căn phòng thanh nhã, cửa sổ hướng ra phía Động Đình hồ, đưa mắt nhìn thì thấy phía xa xa thấp thoáng một vài cánh chim chao lượn giữa bát ngát đất trời. Trông thấy vậy, đột nhiên gã chợt cảm thấy chạnh lòng. Nhìn lại thì thấy vết thương ở vai và bụng mình đã được ai đó băng lại rất cẩn thận. Lúc ấy gã lơ mơ hiểu ra được rằng: cuối cùng mình cũng đã thoát chết, và người cứu mình chính là bạch y cô nương tối qua.

Bấy giờ miệng lưỡi gã cảm thấy khô khốc, con đau vẫn không ngừng nhói buốt nơi vai. Cố nín nhịn con khát, gã thầm nhủ: “*Bản lĩnh của cái tên Vô tung kiếm khách kia quả thật lợi hại. Lần này Đường Triền Hưng ta may mắn thoát chết. Nhưng không biết còn có lần sau nữa không đây. Ân, không được rồi. Lỡ tên họ Vi kia mà tìm được tới nơi, chẳng phải ta lại làm liên lụy tới vị cô nương kia sao.*”

Trong lúc Đường Triền Hưng đang miên man suy nghĩ thì bất chợt có tiếng kẹt cửa, gã vội đưa mắt nhìn thì thấy cô nương hôm qua đã cứu gã đang đi vào. Khi trông thấy cảnh tượng trước mắt, vị cô nương đó khẽ la lên:

- Ấy, người đã tỉnh lại rồi. Thật là tốt quá!

Bây giờ mới có thời gian nhìn kĩ, gã thấy cô nương đó tóc mây đen nhánh, đôi gò má phơn phớt đỏ, sống mũi cao và thẳng tắp, đôi mắt long lanh như sao mai buổi sớm. Thật là một mỹ nhân hiếm có, nhất là một mỹ nhân có vẻ đẹp trong sáng và thanh khiết đến nhường ấy. Lại nghĩ ra biểu hiện của bản thân có phần hơi thất thố, Triền Hưng vội lên tiếng:

- Đa tạ ơn cứu mạng của cô nương. Không biết tôi đã nằm bất động mê man thế này lâu chưa?

Thì ra vị cô nương đó chính là Tuyết Luân. Sau lần chia tay với Cao Thảo, cô vô tình bắt gặp Đường Triền Hưng đang bị thương rất nặng, nằm gục ở ven đường. Động lòng trắc ẩn, cô liền mang họ Đường hấn về nơi mình ở, đồng thời cứu gã một mạng.

Lúc bấy giờ nghe Đường Triền Hưng hỏi, Tuyết Luân vội lên tiếng:

- Người mất máu quá nhiều, đừng nói nhiều mà hãy tập trung tinh dưỡng đi. Ừm, người đã nằm mê man hai ngày nay rồi.

Nói đến đây đặt bát cháo lên bàn rồi nhẹ giọng nói:

- Người cố gắng ngồi dậy ăn chút cháo cho lại sức!

Lúc này Đường Triền Hưng mới nhớ mấy ngày hôm nay hấn chưa kịp ăn gì, bụng dạ đói meo. Bởi thế Triền Hưng cũng không quá khách sáo, hấn đón lấy bát cháo đoạn cười gượng:

- Thế này thật làm phiền cô nương quá. Không biết cô nương phương danh là gì vậy?

Đột nhiên đi hỏi danh tánh của một vị cô nương, Triền Hưng cảm thấy có chút gì đó không hợp lý. Nào đâu chỉ thấy Tuyết Luân vẫn cười vui vẻ đáp rằng:

- Ta họ Âu Dương, tên là Tuyết Luân. À đúng rồi, không biết người tên gì vậy. Tại sao lại ra nông nỗi này chứ?

Đường Triền Hưng cất tiếng trả lời:

- Tại hạ tên gọi là Đường Triền Hưng, người của Đường gia ở Tứ Xuyên. Ài, lần này phục mệnh gia phụ đến Tương Dương có chút công chuyện. Chẳng ngờ vô tình đụng độ một gã danh xưng là Vô tung kiếm khách Vi Hấn. Tên họ Vi hấn không hiểu sao cứ gặp người của Đường gia là xuống tay hạ sát, không kể một lý do gì. Nói ra thật xấu hổ, bản lãnh của tên họ Vi kia cũng thật cao cường, tại hạ phải sử ra chút thủ đoạn mới có thể trốn thoát khỏi sự truy đuổi của hấn.

Triền Hưng vừa dứt lời, hấn thấy Tuyết Luân gương mặt hơi ngẩn ra một chút, dường như đang cố nhớ lại chuyện gì. Một lát sau cô “A” lên một tiếng, cất giọng nói:

- Ta nhớ ra rồi. Thì ra là gã ác nhân họ Vi đó. Hừm, tên họ Vi hẳn vừa tàn độc mà võ công ghê gớm lắm, ngay cả Khúc di cũng không phải đối thủ của gã. Ngươi có thể thoát được dưới tay gã, bản lĩnh ắt cũng cao cường lắm.

Nghe thế Đường Triền Hưng hiểu kì hỏi lại:

- Áu Dương cô nương, cô cũng biết gã họ Vi này ư?

Tuyết Luân khẽ gật đầu:

- Ta có biết gã. Cách đây mười năm ta cũng từng bị gã họ Vi ấy bắt đi. Nếu lần đó không có Thảo ca xuất hiện, ắt hẳn giờ không còn dịp để nói chuyện với ngươi rồi.

Tuyết Luân vừa dứt lời thì ở bên ngoài có tiếng la khê, ngữ điệu có vẻ rất kích động và vui mừng:

- Tiểu thư. Tiểu thư. Mau ra mà xem nè, có người bán Từ kê lan nè. Là Từ kê lan đó. Tiểu thư mau ra xem nè!

Nhắc đến mấy từ “Từ kê lan”, Tuyết Luân vội vã lên tiếng:

- Ái dà. Ta có chút công chuyện. Ngươi hãy an tâm ở lại đây nghỉ ngơi nhé.

Nói xong cô vội vã chạy ra ngoài. Đường Triền Hưng ngỡ ngàng trông theo thì thấy gương mặt Tuyết Luân sáng lên một nét cười rạng rỡ. Triền Hưng nhìn thấy như ngờ ngẩn. Nụ cười ấy, có lẽ đó là cảnh sắc đẹp nhất mà Triền Hưng hẳn từng được thấy qua.

oOo

Nằm gần Đại Lý tự ở Lâm An là một con phố nhỏ tên gọi Thạch Hào. Ở đây cứ gần đến phiên rằm, hoa tươi bốn phương lũ lượt đổ về, khiến cho cả một góc không gian rực rỡ sắc hương. Nơi đây từ mẫu đơn, mận côi, đại cúc cho đến phong lan... không gì là không có. Bởi thế Thạch Hào còn được mệnh danh là phố hoa của đất kinh kì.

Một buổi sáng ở Thạch Hào phố, có một đám đông đang tụ tập, qua cách nói chuyện và biểu cử của đám người này, dễ chừng đó là một lũ lưu manh vô lại. Qua một lúc, một gã khoát tay ra dấu im lặng đoạn cất giọng dặn dò:

- Hừm. Công tử nhà ta đã tới kia rồi. Mấy người các ngươi đã nhớ những gì ta dặn dò chưa. Lần này tuyệt đối không được sai sót đâu đấy. Các ngươi chịu khó ném một chút quyền cước của công tử nhà ta, ta nhất định sẽ không bạc đãi đâu.

Lũ người kia nghe vậy lao nhao: “Hắc ca yên tâm. Phải làm những gì bọn chúng tôi đã nhớ kĩ rồi.”

Người được gọi là Hắc ca kia nghe vậy vội gật đầu:

- Được. Việc lần này nếu làm tốt, Tiểu Hắc ta còn có hậu thưởng thêm.

Nói đến đây nhanh chóng lùi ra ngoài, trong bụng tự nhủ: “Nhị công tử, Tiểu Hắc lại giúp công tử thêm một lần nữa rồi. Hà, phen này xem công tử đại triển thần oai, nhất định Áu Dương cô nương sẽ tương tư mê mẩn cho mà xem.”

Bóng người tên là Tiểu Hắc kia vừa khuất dạng, phía xa xa là Cao Thảo và Áu Dương Tuyết Luân đang thong thả đi dạo. Lúc này nghe Cao Thảo vừa đi vừa cười nói:

- Luân Luân, lần này ta dẫn muội đến phố hoa Thạch Hào văn cảnh. Hà, cứ gọi là “một trời bát ngát diễm hương nhé”, tiếp đó chúng ta sẽ đến Phong Ba đình trong Đại Lý tự tham quan một lần cho biết.

Tuyết Luân cười:

- Thảo ca. Nghe nói đây là nơi Nhạc Nguyên soái bị gian thần Tần Cối hãm hại phải không?

Cô vừa dứt lời thì thấy Thảo nắm chặt bàn tay, mắt long lên:

- Muội nói đúng rồi đó. Hừ, Cao Thảo ta chỉ hận không sinh sớm hơn mấy năm, lúc đó có phải được một lần chứng kiến oai phong của Nhạc nguyên soái không. Lại nói tên gian tặc họ Tần kia, hẳn...

Nào dè chàng vừa nói đến đây thì chợt thấy Tuyết Luân đưa tay chỉ:

- Thảo ca, huynh xem kia. Thật chẳng ngờ giữa thanh thiên bạch nhật mà lại có đám người ngang ngược như vậy.

Hướng theo phía tay cô chỉ, Thảo trông thấy quang cảnh làm chàng giận sôi máu. Thì ra phía trước là một đám du côn đang hò nhau bắt nạt một vị cô nương bị mặt. Không chút chậm trễ, chàng vội vã bước gần lại phía đám đông lộn xộn.

Lúc ấy ở phía xa có một tên đầu buro đang cất giọng cười the thé:

- Không biết cô nương đây có phải là bởi sứt môi hay mặt sẹo, có gì lại mang khăn che mặt thế nhỉ?

Một tên đồng bọn vỗ vai gã đầu bu, vừa đưa tay chỉ vừa nói:

- A Vinh nguoi nói sai rồi. Theo ta thấy thì đến chín phần tiểu cô nương kia mới trốn khỏi thanh lâu. Lại vì sợ người ta đi theo truy bắt nên mới phải mang khăn che mặt như thế.

Nói xong gã lại cất giọng cười cợt nhả:

- Tiểu nương tử, chỉ cần nàng thuận lòng đi theo Trương Phát ta, nhất định ta sẽ không để ai ức hiếp nàng.

Nào đâu vị cô nương kia không hề vì thế mà sợ hãi, chỉ nghe cô ta cất giọng cười khanh khách, thanh âm ròn rang như chuông ngân, nghe thật động lòng người:

- Trương anh hùng sao ăn nói ngược đời vậy. Chỉ cần Trương anh hùng đây đi theo bọn cô nương, nhất định sẽ không thiếu xương mà gặm. Ha ha...

Tên họ Trương kia nghe vậy tức giận:

- Á nha đầu láo toét. Dám chọc giận Trương đại gia ta thì đã tận mạng rồi.

Xung quanh lúc ấy có tiếng lao nhao: “Trương ca. Hay chúng ta hãy lột trần ả này ra. Mỗi người bóp chỗ nọ, rờ chỗ kia một chút. Xem như là để ả chùa thói điều ngoa đi vậy.”

Lúc ấy ở phía xa, trong chiếc kiệu gấm ở vệ đường khê vang lên tiếng than thở: “Chẳng nhẽ giữa thanh thiên bạch nhật lại có một đám ác bá ngang nhiên ức hiếp con gái nhà lành hay sao? Hừ, đáng buồn nhất là không có một ai dám đứng ra can thiệp!”

Thanh âm vừa dứt, vị cô nương kia bước ra khỏi kiệu rồi toan bước lại phía đám đông. Bất chợt người tỳ nữ đi theo hoa kiệu vừa lắc đầu và vừa cười:

- Vân Linh tiểu thư, tiểu thư mới đến Lâm An nên không biết đấy thôi. Không cần tiểu thư đứng ra can thiệp đâu, sắp xuất hiện anh hùng rồi đấy. Xem kia.

Vị cô nương tên Vân Linh kia nghe vậy sững người lại, đưa mắt nhìn thì thấy đám đông lúc này xuất hiện thêm một bóng thanh niên áo trắng. Trông thấy người vừa xuất hiện, chỉ nghe cô lầm bầm: “Hóa ra lại là gã đó. Chẳng biết hán ta định làm gì đây?”

Lại nói về chuyện của Cao Thảo, lúc ấy chàng vì quá phần nộ đã bước ra can thiệp:

- Hừ. Dưới chân thiên tử, ầy vậy mà ban ngày ban mặt lù khốn kiếp các nguoi dám đứng ra bày trò can rờ. Thật là không biết sống chết là gì đây mà.

Một gã kia nghe vậy làm bộ ngạc nhiên:

- Tiểu tử nguoi đừng có bày trò anh hùng cứu mỹ nhân. Biết phận thì đứng xê ra một bên!

Một tên khác thì đưa tay chỉ về phía Tuyết Luân đoạn nờ nộ cười bi ối:

- A Kiệt. Ta thấy nha đầu kia mới gọi là thanh nữ tuyệt sắc kia. Chi bằng...

Gã bỏ lửng câu nói của mình ở đây, nhất loạt cả bọn đồng thanh cười rộ. Vị cô nương bịt mặt kia như cũng hiểu ki đưa mắt nhìn Tuyết Luân, lát sau lầm bầm: “Thượng hữu thiên đàng. Hạ hữu Tô Hàng. Trên trời có bao nhiêu tiên nữ thì có Giang Nam có bấy nhiêu mỹ nhân. Mấy lời ầy quả thật không sai chút nào.”

Lúc ấy Tuyết Luân nghe vậy vẻ mặt có chút khó chịu, song vẫn cười mà nói:

- Thảo ca. Huynh xem, mấy tên kia dám nói xấu muội kia. Huynh xem phải làm gì với bọn chúng.

Cao Thảo lúc ấy đã vô cùng nóng mặt, lập tức xắn lại nhằm gã ác tặc vừa phát ngôn tung chân ra. Gã ấy trúng một cước của chàng vào ngực, miệng rì máu, khê lặn lộn một vòng, mồm miệng rên rĩ không ngớt song trong bụng thì nghĩ: “*Mẹ nó chứ. Chẳng ngờ gã công tử kia trông yếu đuối như vậy mà ra đòn cũng thật có bài bản.*”

Lúc ấy khi thấy đồng bọn bị đánh đau, mấy tên còn lại lao nhao: “Tên bạch diện kia cũng có chút bản lĩnh. Anh em chúng ta cùng xông lên cho gã một trận đi nào.”

Nói xong bọn chúng hề nhau xông về phía Thảo. Lúc ấy chỉ thấy Thảo tay nắm chân đá không ngừng, cứ mỗi phát chàng vung tay nhấc chân là có một kẻ trúng đòn nằm gục xuống. Một lát thì gã họ Trương kia hô lớn:

- Anh em. Tên kia không ngờ lại là võ lâm cao thủ tuyệt thế. Chúng ta rút thôi.

Trương Phát vừa dứt lời, cả bọn lục tục tháo chạy. Tuy nhiên một tên xấu số bị Thảo tóm lại được, lúc ấy chỉ nghe gã rên rĩ, lạy lạy:

- Xin thiếu hiệp tha mạng. Bọn tiểu nhân có mắt mà như mù, không biết oai danh của thiếu hiệp mà dám tự tác làm càn. Mong thiếu hiệp mở lượng hải hà mà tha cho một mạng.

Thảo lúc ấy vung tay tát cho hán hai cái nẩy lửa làm cho gã từa máu mồm. Sau đó chàng quát lớn:

- Cút! Hừ, lần này ta tha cho một mạng. Lần sau để ta bắt gặp một lần nữa, lúc đó đừng trách bản thiếu gia nặng tay.

Gã du côn kia nghe nói được khoan hồng, nhờ ra một búng máu trong đó có lẫn một cái răng. Sau đó gã cạy đứt lòi một mạch, trong bụng thì chửi thề: *“Mẹ nó. Chẳng ngờ A Kiệt ta lại đen đuôi thế. Chỉ vì mấy lạng bạc mà đi tong một cái răng. Hừ, đen đuôi hết sức.”*

Lại nói về cô gái bị mặt kia, sau khi quan sát cuộc ẩu đả vừa rồi thì chỉ thấy cô ta nhủ mảy: “Như vậy là có làm sao nhỉ? Thật là kì quái.” Nghĩ tới đây thì chợt thấy Thảo quay sang cười với Tuyết Luân:

- Luân Luân. Muội thấy ta có lợi hại không. Ha ha, chúng ta đi nào!

Trông thấy vậy, cô ta như hiểu ra được điều gì, chút nữa thì phá ra cười, thầm nghĩ: *“Hóa ra hán mới là tên lưu manh đầu xỏ. Vì để lấy lòng người đẹp mà bày ra cái thủ đoạn này. Nhưng cũng phải công nhận màn kịch kia diễn rất khá.”* Nghĩ tới đây, cô ta hướng về phía Thảo đoạn cất tiếng thỏ thẻ, thanh âm thật là dễ nghe:

- Đa tạ công tử. Tuyết Y không biết làm sao mới có thể báo đền cái ơn cứu mạng ngày hôm nay. Không biết công tử danh tính là gì vậy?

Lúc ấy chẳng biết là vô tình hay hữu ý, chiếc mạng che mặt của cô ta rơi ra. Ngay lập tức trước mắt Thảo hiện ra một vị cô nương ni thanh mục tú, diễm lệ bất phàm. Thảo trông thấy mỹ nhân lộ diện, không kìm được ngăn người ra quan sát. Bất giác chàng thấy nhói đau ở bên hông, Thảo không tự chủ được la khẽ một tiếng.

Vị cô nương kia như nhận ra được điều gì, khẽ đưa ngọc thủ trắng muốt lên che miệng khúc khích cười. Thật là như ngọc thốt tự phù dung hàm tiếu, đẹp đến độ làm người ta sững sờ.

Lúc ấy Thảo vội cất tiếng nói:

- Chuyện nhỏ nhặt ngày hôm nay có gì mà ơn với huê chứ. Còn tề danh thì thật không đáng nhắc. Chỉ là mấy chữ Ngọc thụ lâm phong, Hào hoa công tử, Tiểu diện lang quân Cao Thảo ở Lâm An thôi.

Nói xong chàng quay đầu, cầm tay Tuyết Luân đoạn cất tiếng:

- Luân Luân. Chúng ta đi nào!

Ở phía sau Tuyết Y cố nhin cười, bụng như thầm: *“Té ra là nhi tử của Cao tả sứ. Hà hà, chờ khi nào có dịp ta đùa với gã tiểu tử này một phen mới được.”* Nghĩ được vậy vội vả lấy trong người ra một mảnh lụa khác che mặt đoạn cất bước đi thẳng, phất chốc đã khuất dạng.

Lại nói về vị cô nương có tên là Vân Linh kia, quan sát cảnh náo nhiệt phía trước một chập rồi thờ dãi: “Hóa ra là thế. Tên bạch diện kia xem ra cũng là người có chút khí khái...”

Vân Linh vừa dứt lời, cô tỳ nữ ở bên cạnh nghe vậy thì cất tiếng cười:

- Tiểu thư là người lạ nên không biết đấy thôi. Mấy cái trò như thế này cứ cách một tháng lại có đôi lần. Tất cả do một tay tên họ Cao kia đứng ra sắp xếp cả mà thôi!

Vân Linh nghe thế ngạc nhiên, khẽ hỏi lại:

- Như thế là thế nào, ta thực sự vẫn chưa hiểu rõ lắm.

Cô tỳ nữ kia nghe vậy liền đáp:

- Tiểu thư cứ lên kiệu đi, nô tỳ sẽ nói cho tiểu thư biết. Số là tên công tử kia hình như nghiền cái trò làm anh hùng hiệp nghĩa hay sao ấy. Cứ lâu lâu là có một đám vô lại gây chuyện thị phi, sau đó gã họ Cao kia sẽ đứng ra làm hảo hán thay trời hành đạo. Ài, ban đầu còn tưởng là họ Cao kia là người trọng nghĩa lắm cơ. Song ai dè... Kia, tiểu thư nhìn kia!

Hướng theo hướng chỉ của người tỳ nữ, Vân Linh thấy lũ lưu manh kia lúc này đã tụ tập lại địa điểm cũ, lại vây xung quanh một người lạ mặt. Cô thấy gã lạ mặt kia đang phát ngân lượng cho đám lưu manh ban này. Lúc ấy như đã hiểu ra tất cả, Vân Linh chán nản thờ dãi:

- Thật không ngờ hán ta trông mặt mũi đáng hoàng vậy mà thật biết cách giờ thủ đoạn.

Cô tỳ nữ cười mà rằng:

- Gã đang phát ngân lượng kia tên gọi Tiểu Hắc, là tay chân thân tín của tên công tử họ Cao. Mà tiểu thư còn không biết đấy thôi, tên họ Cao hán còn có nhiều thủ đoạn khác người lắm. Hừm, đôi khi hán nổi hứng lên là mang ngân lượng ra ban phát cho khát cái trước mặt bàn dân thiên hạ. Nhưng sau

đó lại cho tay chân lên lút đi trưng thu lại hết số tiền đã bỏ thí trước đó. Rất nhiều người vì ban đầu không biết thủ đoạn của hắn, lỡ tiêu hết ngân lượng nên bị đòn oan nữa cơ. Dần dần mọi người đã hiểu ra, sau khi nhận ngân lượng của hắn có ai dám tiêu nữa xu đâu.

Vân Linh nghe đến đây bực mình gắt khề:

- Thật đúng là một tên khốn kiếp mà. Hừ, mà em nói hắn họ Cao à?

Cô tỳ nữ gật đầu:

- Quả đúng thế. Hắn chính là con trai thứ hai của Lễ bộ thị lang Cao Minh Vĩ.

Nào ngờ cô tỳ nữ vừa kể đến đây bất chợt thấy cả người Vân Linh run run, khóe mắt hoe đỏ. Tuy ngạc nhiên lắm song cô ta cũng không dám hỏi nhiều. Hiện chỉ có mỗi Vân Linh là biết trong lòng cô đang nghĩ gì.

Lại nói về chuyện của Cao Thảo và Tuyết Luân. Sau khi đi được một đoạn xa, Thảo làm bộ xuyết xoa:

- Luân Luân. Muội thật là nặng tay quá. Chút nữa thì cánh tay của ta đã bị muội một trảo phể đi rồi. Ài, võ công của muội ngày càng tiến bộ.

Tuyết Luân nghe chàng nói thế khề che miệng cười:

- Chỉ tại huynh ấy. Cứ thấy mỹ nữ là quên luôn mất muội. Mà vị cô nương kia cũng quả thật xinh đẹp, ngay đến “Ngọc thụ lâm phong, Hào hoa công tử, Tiểu diện lang quân Cao công tử” cũng phải ngẩn ngơ.

Cao Thảo nghe thế vội khoát tay, sau đó cười nói:

- Đẹp thì đẹp thật đấy. Nhưng làm sao có thể so sánh được với Luân Luân của ta chứ. Hà hà, đâu gì thì cô ta cũng là mỹ nữ dưới trần, làm sao có thể so với tiên nữ thượng giới được.

Tuyết Luân nghe chàng nói vậy, trong lòng thì rất vui song vẫn dẫu môi lên:

- Ai là Luân Luân của huynh chứ. Hừ! Nghe mà thấy ghét. Ài, Thảo ca. Mà dường như muội thấy, chuyện ban nãy có chút gì đó không đúng.

“Có chuyện gì không đúng chứ?”

...

Vừa đi vừa nói chuyện, phút chốc hai người đã lạc vào phố hoa Thạch Hào. Lúc này bốn bề xung quanh những hoa là hoa, tràn ngập đủ mọi sắc màu. Phóng tầm mắt thì thấy có rất nhiều chủng loại hoa lớn bé cao thấp đủ cả, rực rỡ tranh nhau đua sắc dưới ánh dương quang. Lúc ấy nghe Cao Thảo cười:

- Luân Luân. Muội đã bao giờ thấy nhiều hoa như vậy cùng một lúc chưa.

Tuyết Luân mỉm cười đáp:

- Đúng là nơi đây có rất nhiều hoa, muội cũng chưa từng xem qua nơi nào có nhiều hoa như vậy cả. Nhưng muội nghe A đi kể lại rằng, trên đời này có một nơi gọi là Vạn Hoa Cốc nằm sâu trong dãy Thái Sơn. Đó mới chính thiên đường của các loại hoa trong giới tự nhiên.

Cao Thảo nghe nàng nói vậy thì khề gật đầu:

- Có nơi như vậy ư. Vậy mai này ta nhất định sẽ đưa muội đến Vạn Hoa Cốc ngắm hoa.

Cô đưa bàn tay bé nhỏ nắm lấy tay chàng, Tuyết Luân khề trả lời:

- Huynh nhớ đấy nha. Nhưng khi đến Vạn Hoa Cốc rồi, nơi đẹp nhất ở đó lại không phải là bốn bề trời hoa mà lại là năm đại kì quan ở Thái Sơn. Huynh biết không, từ nhỏ muội đã từng có mong ước rằng: Mai này lớn lên sẽ được cùng người mình thương yêu du ngoạn khắp Thái Sơn. Sáng đón bình minh ở Tu Nhật Đông Thăng, trưa xem thác đổ ở Hoàng Hà Kim Đới, chiều dạo hoàng hôn ở Văn Hà Lô Chiếu, và nhất là khi tối, khi tối được ngắm sao trời ở Vân Hải Ngọc Bàn. Đó là tâm nguyện của muội đấy!

Cao Thảo nghe nàng nói vậy không chút đắn đo vội nói:

- Luân Luân. Ta hứa với muội, nhất định mai này sẽ dẫn muội đi thăm năm đại kì quan lớn đó ở Thái Sơn.

Tuyết Luân nghe vậy “ừm” nhẹ một tiếng, thầm dựa vào vai chàng, trong lòng cảm giác ngọt ngào khôn xiết. Lúc ấy lại nghe thấy Thảo khề cất tiếng ngạc nhiên:

- Ý. Cũng thật là kì. Sao đi hoài mà vẫn không thấy hàng hoa của Vương lão bá nhi.

Chàng nói đến đây thì bất chợt có một người bán hoa cạnh đó lên tiếng:

- Công tử, công tử đang tìm sạp hoa của Vương Linh chẳng. Ừm, nếu là vậy thì công tử đừng nhọc công tìm kiếm nữa. Từ giờ trở về sau lão Vương cũng không dọn hàng nữa đâu.

Thảo nghe ông ta nói vậy ngạc nhiên hỏi lại:

- Thúc thúc, thúc nói vậy là có nghĩa làm sao?

Ông ta nghe chàng hỏi vậy thì cất tiếng thờ dài:

- Chuyện này, nói ra thật cũng đáng buồn hết sức. Mảng ruộng hoa của nhà lão Vương đã bị người ta ngang nhiên chiếm đoạt đi mất rồi.

Thảo nghe nói vậy không nén được giận giữ:

- Sao lại có chuyện vô lý như vậy chứ. Thúc thúc mau kể cho cháu nghe rõ ràng xem.

Ông ta khẽ hạ giọng:

- Ấy, công tử không biết chuyện này hả. Lão thực cũng không dám nhiều sự mà chuốc họa vào thân. Công tử muốn biết rõ ràng thì hãy tìm đến nhà của lão Vương mà hỏi xem. Hiện giờ cả nhà lão Vương vẫn đang sống cạnh ruộng hoa cũ đó.

Cao Thảo nghe nói đến đây không chút chậm trễ, vội đưa tay chào người bán hoa ấy đoạn lên tiếng: “Luân Luân. Chúng ta mau đi xem bác Vương hiện giờ như thế nào!”

Chàng vừa dứt lời xua xăm xăm bước đi. Quanh co một hồi rồi cũng tìm được đến nhà của người họ Vương kia. Nhìn lại thì thấy đó chẳng phải là nhà mà là một túp lều lụp xụp, sợ rằng chỉ cần gió mạnh một chút căn lều đó sẽ bị thổi tung mái.

Lúc ấy chàng vội vén tấm liếp che cửa ra đoạn đi thẳng vào. Vừa bước vào trong, chàng thấy Vương Linh đang ngồi cạnh chiếc phản tre cũ kỹ, nằm trên đó là vợ của ông ta đang ho sù sụ không ngớt, xem chừng đang mang bệnh không nhẹ. Thảo trông thấy vậy vội cất tiếng hỏi:

- Vương bá bá. Rốt cục là đã có chuyện gì xảy ra vậy?

Wương Linh trông thấy chàng liền đứng dậy, cất giọng buồn bã:

- Thì ra là Cao công tử. Không biết vì sao công tử lại có thể tìm được đến tận đây vậy?

Thảo vội nói:

- Vương bá bá, đừng xưng hô khách khí như vậy. Vừa rồi cháu dẫn muội muội đi thăm phố hoa Thạch Hào mà tìm mãi không thấy sạp hoa của bác. Hỏi ra thì nghe người ta nói ruộng hoa của bác đã bị người ta chiếm đoạt rồi. Không biết là sự thực có đúng như vậy chẳng?

Chàng vừa nói đến đây thì thấy Vương Linh ứa lệ. Ông ta chán nản đáp:

- Thật chẳng dám giấu gì công tử. Số là cách đây không lâu, trưởng tử nhà họ Lâm gần đây nghe nói đậu tiến sĩ, tuy nhiên chưa được bổ nhiệm thì đã lâm bệnh nặng. Lần đó nghe nói có một thuật sĩ khi chẩn bệnh cho hắn ta có phán rằng nguyên nhân bệnh tình vốn do chướng khí tích tụ trong nhà gây ra. Ài, lão thuật sĩ kia còn nói thế đất nhà họ Lâm vốn là thế Ô Yên chướng khí, muốn trị dứt được căn bệnh kia của công tử nhà họ Lâm thì chỉ có cách đào hồ nhỏ, đắp giả sơn, mở rộng gia viên.

Cao Thảo nghe vậy ngạc nhiên hỏi:

- Vương bá bá, chuyện này thì có liên quan gì ở đây?

Lão Vương thờ dài nãy nê:

- Số là mảnh ruộng hoa của lão lại nằm kề gia viên của nhà họ Lâm. Lại nghe lão thuật sĩ vô lương tâm kia nói mảnh đất của lão Vương ta vốn ở vào cái thế Ngũ phúc lâm môn, thật đáng là đất vàng đất bạc. Bởi thế mà nhà họ Lâm kia ngang nhiên chiếm đoạt ruộng hoa nhà lão, chẳng những thế còn bắt cả nhà lão phải di dời đến cái túp lều hoang này.

Lão Vương vừa kể đến đây thì thấy Thảo bức tức quát lên:

- Như vậy còn ra cái thế thống gì nữa chứ. Đám nhà họ Lâm kia, thật là một lũ súc sinh mà.

Đến đây lại nghe thấy Tuyết Luân lên tiếng:

- Thảo ca, muội thấy Vương bà bà đã nhiễm phong, lại không được ăn uống thuốc thang từ tế. Bệnh tình nặng lại càng nặng thêm.

Wương Linh nghe cô nói vậy sa nước mắt, giọng nói như nghẹn đi vì thương tâm:

- Bà ấy phần vì uất ức, phần vì lao lực mà nhiễm bệnh. Mấy ngày hôm nay lại không thuốc thang, ăn uống gì từ tế. Thằng con trai của lão vật vờ mấy

ngày nay mà không kiếm được ngân lượng, còn Vương Linh ta...

Nói đến đây lão ta nức nở, gương mặt già nua rung rung lên, ướt đầm lệ. Đến đây chợt thấy Cao Thảo mọc trong người ra mấy đĩnh bạc đặt lên bàn đoạn nói:

- Vương bá bá, bá bá cầm lấy chút ngân lượng để mai này mua chút gì về tắm rửa cho lão phu nhân.

Lại quay sang phía Tuyết Luân nói:

- Luân Luân, muội biết về y thuật hãy đi cắt một thang thuốc về đây hộ huynh.

Tuyết Luân nghe chàng nói vậy liền gật đầu, không chậm trễ vội bước ra ngoài. Lúc ấy thấy Thảo gần giọng:

- Hừ, không thể nhịn được nữa. Vương bá bá, bá ở lại đây. Cháu phải đi tính sổ với bọn khốn kiếp nhà họ Lâm ấy đây.

Vương Linh nghe chàng nói vậy hốt hoảng:

- Cao công tử, không được. Nhà họ Lâm ấy hai cha con đều là tiến sĩ, lại còn là quan lớn trong triều đình. Không đụng được đến bọn chúng đâu.

Thảo nghe vậy nói to:

- Hừ, hễ là tiến sĩ, hễ là quan lớn thì được ức hiếp người lương thiện, làm cái trò vô lương tâm ấy sao. Hừ, cháu nhất định phải đi làm cho ra lẽ.

Vừa nói vừa xăm xăm bước ra ngoài, phút chốc đã mất dạng.

Bạn đang đọc truyện *Đại Vận Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 24: Anh Hùng Gặp Vận

Lại nói về Cao Thảo, sau khi ra khỏi túp lều nhà Vương Linh liền tìm đến ruộng hoa cũ của lão Vương. Khi chàng đến nơi thì thấy nơi này đang tổ chức yến tiệc náo nhiệt, dường như là để khánh thành công trình vừa mới hoàn thành. Lúc bấy giờ người người quần là áo lượt, rộn rã cả một vùng. Thảo trông thấy thế càng lấy làm căm tức, vội vã nghênh ngang đi vào để kiểm soát gây chuyện.

Chàng vừa bước vào cổng thì gặp tên gia đình phụ trách chuyện thu lễ, một tay cầm giấy, một tay cầm bút; hẵn thấy chàng thì cất tiếng hỏi:

- Không biết công tử đây danh xưng thế nào vậy?

Cao Thảo tiện miệng nói:

- Ta cũng họ Lâm, tên một chữ Cửu. Mọi người hay gọi chệch là Lâm Tiểu Cửu. Hà hà, lần này đến vì vội vã mà không kịp sắm sửa lễ, thật là đáng trách quá.

Chàng vừa nói vừa liếc thấy đôi câu đối chiết tự dán trước cửa nhà họ Lâm như để phô trương thanh thế:

Phụ tiến sĩ, từ tiến sĩ, phụ từ đồng tiến sĩ.

Mẫu phu nhân, từ phu nhân, mẫu từ đồng phu nhân.

(Dịch nghĩa:

Bố tiến sĩ, con tiến sĩ, bố con đều tiến sĩ.

Mẹ phu nhân, con phu nhân, mẹ con đều phu nhân.)

Cao Thảo trông thấy đôi câu đối này tâm cơ linh động, vội lên tiếng: “Mau mang bút mực lại cho ta.”

Tên gia đình kia thấy danh xưng chàng lạ lùng như vậy thì ngạc nhiên lắm. Song hẵn thấy chàng khí độ hiên ngang, ăn mặc sang trọng thì không dám nhiều lời, vội đưa bút mực lại cho chàng. Chỉ thấy Thảo cười lớn mấy tiếng, tay cầm bút phẩy thêm mấy nét. Mọi người vì hiếu kì nên xúm đông xúm đỏ lại xem, hóa ra đôi câu đối kia đã được sửa lại thành:

Bố xuống lỗ, con xuống lỗ, bố con đều xuống lỗ.

Mẹ thất phu, con thất phu, mẹ con đều thất phu.

(Vốn dĩ chữ sĩ kéo dài nét xuống dưới cùng sẽ ra chữ thổ, tiến sĩ chui xuống đất tức là xuống lỗ. Chữ nhân thêm nét phẩy là chữ thất, nghĩa là mất)

Phần đông đám người này không mấy ai biết chữ, song những người hiểu biết thì toát hết mồ hôi, thầm nghĩ không biết người thanh niên kia là ai mà lại dám dũ gan treo vào nhà họ Lâm. Một số lại vì căm ghét nhà họ Lâm ác bá ngang ngược nên vô cùng hả hê.

Nói về chuyện của Thảo, chàng sửa xong đôi câu đối thì quăng bút ngênh ngang bước vào phía trong. Vừa bước vào thì chàng thấy mảnh ruộng hoa ngày nào giờ đã biến thành một hồ nước nhỏ, trên đó mọc ra năm ngọn giả sơn khá là cầu kì và lạ mắt. Có một cái cọc gỗ lớn có treo tấm bảng “Ngũ đại thiên địa”, phía dưới là một chữ LÂM dát vàng rực rỡ. Xung quanh chiếc cọc gỗ kia bày hơn chục bàn tiệc thịnh soạn, mà gần đó là một đám người quyền quý đang chén tạc chén thù.

Đưa mắt quan sát một vòng, rồi như nhận ra được điều gì chàng bước tới cười to:

- Lâm đại nhân. Đại nhân tổ chức yến tiệc công phu, xa xỉ thế này mà không cho mời tại hạ, như vậy có phải là không nể mặt tại hạ chăng?

Một lão già mặc áo gấm bụng chén rượu bước ra, mặc dù không biết chàng là ai, song qua trang phục của chàng lão ta cũng không dám khinh khi:

- Công tử đây quá lời rồi. Dám hỏi công tử đây cao danh đại tánh là gì?

Thảo vờ như không nghe thấy lão hỏi, một tay chỉ vào chữ LÂM dát vàng treo trên cao đoạn lớn tiếng.

- Chư vị khách quan. Xin mọi người hãy cùng xem này. Hôm nay là yến tiệc chúc mừng trưởng tử Lâm gia đậu tiến sĩ, nhà họ Lâm lại khánh thành tân công trình này. Thật đúng là song hỷ lâm môn mà. Ha ha, chữ Lâm tách ra thì thành hai chữ mộc, mộc phía đông được thăng quan, mộc phía tây thì được phát tài.

Mọi người nghe chàng nói những lời hảo ý như thế, lại nghĩ chàng vốn là khách quý của Lâm gia nên vội vã lại gần toan chúc rượu tân khách. Lúc ấy Lâm Kiên nghe chàng nói thế lấy làm mừng rỡ lắm:

- Hân hạnh quá, hân hạnh quá. Công tử quả thật là một bậc văn sĩ tài danh. Đúng là tuổi trẻ tài cao mà. Không biết công tử đây có phải là đồng học của khuyến tử chăng?

Lão vừa nói vừa đưa chén rượu cho chàng. Cao Thảo một tay tiếp lấy chén rượu, lại cất tiếng cười vang:

- Nói hay lắm. Nhưng sự thật đến giờ ta mới biết con trai của Lâm đại nhân lại là khuyến tử. Ha ha, hôm nay sự thật là đã được mở rộng tầm mắt rồi.

Vốn “khuyến tử” chỉ là cách nói nhún, ai dè chàng vin vào đó mà cất giọng châm chọc nhà họ Lâm. Bởi thế Lâm Kiên giận đến tím mặt, nhưng không biết làm thế nào. Mọi người xung quanh nghe thấy thế ngán hết người ra, muốn cười mà không tài nào cười nổi. Chẳng ngờ thấy Thảo bất thành linh hất thẳng chén rượu vào mặt Lâm Kiên đoạn quát lớn:

- Hừ. Ta xem họ Lâm lão vốn cũng mang tiếng là tiến sĩ mà ngu hết mức. Lão thật muốn bên cạnh chữ mộc thêm chữ quan, bên cạnh chữ mộc có thêm chữ tài ư. Ha ha, đều là “quan tài” cả đấy. Ha ha, thật đúng là phùng tiến sĩ giấy. Thảo nào người ta bảo “Khuyến phụ sinh khuyến tử”, thật không sai chút nào.

Lâm Kiên bất thành linh lãnh nguyên chén rượu ướt mặt, lại vì những lời lẽ đó làn cho giận sôi gan. Lão lập tức quát vang:

- Người đâu. Mau gô cổ tên này lại cho ta!

Ai dè lão vừa nói đến đây thì Thảo đã kịp vung chân, cho lão một cước như trời giáng vào giữa mặt. Lại nghe chàng quát lớn:

- Chư vị, cái phùng bất học vô thuật này cũng danh xưng tiến sĩ. Thật là đáng hổ thẹn cho triều đình mà. Hôm nay nhất định phải trừng trị tên khốn hần một phen.

Biến cố bất ngờ này xảy ra, ai nấy đều đứng lên há hốc mồm. Tuy vậy vẫn có một ngoại lệ. Lẫn trong đám khách mời, ngồi ở vị trí trang trọng nhất là một vị cô nương che mặt đang ung dung xem náo nhiệt, miệng thì lại nở nụ cười thích thú: *“Lại vẫn là cái gã bạch diện ban sáng. Không hiểu lần này hắn định làm gì nhỉ. Xem chừng thì bây giờ không giống một vở kịch lắm.”*

Lão họ Lâm gục xuống đất, Thảo như vẫn chưa hả được cơn tức liền nắm cổ áo lão nhấc lên đoạn vẩy tay liên hồi. Cho đến khi lão già họ Lâm kia máu mồm máu miệng trào ra đến ngắt xiù chàng mới thôi. Sau đó chàng ung dung bước ra ngoài.

Đúng lúc này lũ gia đình của Lâm gia tủa ra, trên tay lăm lăm đủ thứ binh khí. Đám người này đang tìm cách vây chàng lại. Thảo trông thấy vậy cười nhạt, nghĩ ra được điều gì liền tiến lại bàn tiệc sang trọng nhất ngồi xuống. Một tay chàng nhấc cốc rượu lên uống cạn, sau đó vung tay quăng mạnh về phía đám người nhà họ Lâm, hào khí凛凛:

- Tên khốn nào muốn bắt bốn thiếu gia. Hừ, đủ bản lĩnh hãy bước lại đây!

Chàng vừa dứt lời thì phía đối diện chợt vang lên tiếng cười, ròn rang như chuông bạc:

- Thật đúng là bản lĩnh của Ngọc thụ lâm phong, Tiểu diện lang quân, hào hoa công tử Cao Thảo thiếu hiệp.

Chàng nghe thấy thế ý một tiếng, rồi như nhận ra được điều gì thì cười:

- Tưởng ai, té ra là Tuyết Y cô nương. Hừ, đã là khách mời quan trọng bậc nhất của Lâm gia, ấy vậy mà ban sáng ra về lạc lõng bơ vơ. Sáng nay họ Cao ta ngộng cuồng quá rồi. Thật hay, thật hay!

Chàng nói xong không thèm nhìn cô ta lấy nửa cái, tiếp tục thông dong uống rượu. Trong lòng lại thầm nghĩ: “Uống thêm vài chén rồi ngất ngưỡng đột phá khỏi vòng vây, ung dung thoát khỏi Lâm phủ. Như vậy mới đúng là tác phong của một bậc đại hiệp.”

“Tác phong của bậc đại hiệp”, chàng đắc chí với suy nghĩ đó lắm. Trông thấy vẻ mặt của chàng, Tuyết Y cố nhịn cười, lùi ra một bên đoạn chăm chú quan sát diễn biến.

Chỉ chờ có thế, Lâm Kiên phát tay áo ra hiệu, đám gia đình kia ào ào lao lên. Lúc ấy thấy chàng vung mạnh một cái, chén rượu trên tay nhắm mặt một gã văng tới. Đồng thời ngay sau đó Thảo tung người lướt vào đám người đang lăm lăm gây gộc kia.

Thoạt ban đầu chàng vẫn cho rằng đám người kia cũng chỉ là một lũ ô hợp không đáng bận tâm. Và cái phurong giá áo túi corn kia rồi cũng sẽ dễ dàng bị đánh bại như những gì chàng đã từng làm trước đó. Ai dè khi loạn chiến một lúc, lập tức Thảo đã bị trúng mấy gậy, đau đến độ tưởng chừng long cả xương cốt.

Nhảy nhót một hồi, Thảo lại bị trúng thêm mấy gậy nữa, đánh mạnh đến tóc cả máu. Lúc ấy chàng không gắng gượng được nữa bị bỏ sấp xuống đất, lập tức theo đó là một cơn mưa gậy gộc dội lên người.

Đúng lúc này thì có một tiếng thét lớn vang lên, theo đó có một bóng trắng lướt như bay lại phía Thảo. Lũ gia đình vì thế mà tạm dừng tay, đưa mắt quan sát bóng trắng vừa xuất hiện.

Đến đây chúng thấy vị cô nương áo trắng đó gạt đám đông đang vây xung quanh Cao Thảo, xốc chàng lên đoạn nghẹn ngào:

- Thảo ca. Huynh thật ngốc, thật ngốc quá. Đầu cứ nhất thiết phải chọn cách này cơ chứ!

Lúc bấy giờ nhìn lại thì thấy toàn thân Thảo sưng vù và tím tái, chiếc bạch y lúc này rách rưới và loang lổ máu. Chỉ nghe chàng thều thào mấy tiếng: “Luân Luân. Muội đến đây làm gì. Ôi, chúng nó đánh ta đau quá!”

Thì ra cô gái vừa xuất hiện là Tuyết Luân. Sau khi cô mang thuốc về đến cho Vương Linh. Nghe lão kể lại chuyện, lại biết tính khí của Thảo liền vội vã dặn dò lão Vương cách chế thuốc rồi chạy đến Lâm phủ. Chỉ tiếc thay khi cô đến được nơi thì Thảo đã bị người ta đánh cho thê thảm lắm rồi.

Lại nói, khi Thảo vừa dứt lời thì thấy Tuyết Luân nhẹ xoa máu trên mặt chàng rồi sau đó dịu dàng nói:

- Sao huynh lại nói thế cơ chứ. Ừm, không sao nữa rồi. Chúng ta đi.

Cô vừa nói vừa dìu chàng tiến lên từng bước một. Một gã gia đình nhà họ Lâm trông thấy vậy lập tức gờ gậy ngăn cản. Tuyết Luân thấy thế vội ngừng đầu, cất tiếng:

- Xin vị ca ca này nhường đường cho!

Tên gia đình kia trông thấy vẻ mặt cô, lại trông thấy ánh mắt như có thể làm tan chảy cả sắt đá ấy, gã chẳng đành lòng gây khó dễ nữa bởi thế hạ gậy xuống.

Đúng lúc này Lâm Kiên tập tễnh bước lại gần, đi kèm lão lúc này còn có cả con trai của lão. Tiến lại gần lão quát lớn:

- Hừ, xin cô nương đừng làm khó dễ cho lão phu. Nếu không lão phu cũng xin đắc tội vậy.

Nói xong đưa mắt ra hiệu, bọn gia đình kia nghe vậy chần chờ một lúc rồi cũng vác gậy xông tới toan tách Tuyết Luân ra khỏi Thảo. Tuyết Luân trông thấy vậy khẽ đặt chàng ngồi xuống một chiếc ghế, đoạn dịu dàng nói:

- Thảo ca, huynh chịu khó ngồi ở đây chờ muội nhé.

Nói đến đây cô nương kia tiến lên đứng chắn phía trước mặt chàng, bình tĩnh cất tiếng:

- Không ai được đụng chạm đến huynh ấy.

Đám người kia chần chờ trong giây lát, lúc ấy phía sau kia nghe Thảo thều thào:

- Luân Luân, bọn chúng không dám đánh chết ta đâu. Hừ, muội không cần phải gấp rút thế làm gì. Hiện chỉ có mẫu thân ta mới cứu được cái tiểu mạng này thôi. Muội hãy đi tìm mẫu thân ta đi.

Chàng vừa dứt lời, chỉ nghe Tuyết Luân vẫn dịu giọng:

- Muội không an tâm bỏ huynh ở lại một mình được. Thảo ca, bọn chúng không làm gì được Luân Luân đâu.

Đúng lúc ấy, như không kìm được kiên nhẫn, Lâm Kiên hướng ánh mắt về phía lũ gia đình đoạn cất tiếng:

- Còn chờ gì nữa. Tất cả hãy xông lên gõ cổ tên nhãi kia lại cho ta.

Tuy không đành lòng ra tay với một vị cô nương xinh đẹp như vậy, song vì mệnh chủ khó cãi, đám gia đình kia vội xông lên định gạt Tuyết Luân sang một bên. Ai dè lúc này thấy bóng trắng loang loáng, lập tức đã có mấy tên gia đình đổ gục xuống. Nhìn lại thì thấy Tuyết Luân đã đoạt được một cây gậy, liên tiếp nhắm những tên còn lại điểm tới. Mỗi lần cô nhấc tay, theo đó có một người ngã gục xuống.

Sau cùng khi đám gia đình nhất loạt đều bị đánh ngã, chỉ nghe Tuyết Luân mở miệng nói khẽ: “Các vị, rất xin lỗi vậy.”

Lại nói về Cao Thảo, chàng trông thấy bản lĩnh ấy của Tuyết Luân thì vừa ngạc nhiên vừa sững sốt. Chưa hết ngỡ ngàng thì Tuyết Luân một tay cầm gậy, tay kia đỡ chàng lên đoạn dịu giọng:

- Thảo ca. Chúng ta đi thôi.

Lúc này, tất cả mọi người đều hết sức ngạc nhiên trước bản lĩnh võ công của cô gái mảnh dẻ và yếu đuối đó. Lâm Kiên sau phút giật mình ban đầu, lập tức vẫy một tên gia đình sang dặn dò một hồi, sau đó lão lại đưa tay ra hiệu. Đám gia đình kia sau khi bị đánh ngã lồm cồm bò dậy, lập thành một vòng vây quanh hai người Cao Thảo và Tuyết Luân.

Quan sát được cảnh đó, Thảo cất giọng yếu ớt:

- Luân Luân. Như thế này thật không ổn rồi. Ta làm vương tay vương chân muội thế này, ày... Tốt nhất là muội cứ để ta ở lại đây, quay về tìm gặp mẫu thân ta để bà đứng ra thu xếp chuyện này vậy.

Tuyết Luân nghe thế khẽ lắc đầu:

- Thảo ca, muội xem cái cách hành sự của hai cha con nhà họ Lâm, bọn chúng không xem mạng người ra cái gì đâu. Muội làm sao có thể an tâm để huynh ở lại chứ!

Thảo nghe cô nói vậy, mắt lâm lâm lệ:

- Chỉ vì ta hồ đồ ngu ngốc, nhất thời nóng giận mà đã làm phiền lụy đến muội rồi.

Đến đây, như rất là khó khăn lắm Thảo mới đưa ra được quyết định. Chàng thầm nghĩ: “*Danh dự của mình chỉ là chuyện nhỏ, sự an nguy của Luân Luân mới là chuyện lớn.*” Bởi thế chàng vội có sức cất tiếng nói lớn:

- Các vị. Tại hạ tên gọi là Cao Thảo, là thứ tử của Lễ bộ thượng thư Cao Minh Vĩ. Tại hạ xin tặng cho bất kì ai mười lạng bạc để chuyển mấy lời đến mẫu thân tại hạ.

Nói đến đây, Thảo cúi gầm mặt xuống vì xấu hổ. Thầm nghĩ: “*Thật chẳng ngờ Cao Thảo ta một đời cao ngạo, ai dè lại có lúc đến nông nỗi này cơ chứ. Trăm sự cũng tại bởi bản thân hồ đồ quá mức mà.*”

Nói về phần Lâm Kiên, khi chàng vừa dứt lời thì lão ta hơi trầm ngâm: “*Thì ra là ái tử của Cao đại nhân. Hừ, nhưng hôm nay nếu mình để y an nhiên rời khỏi nơi đây, như vậy chẳng phải mất mặt quá ư. Không được, nhất định phải dạy tiểu tử xác xược kia một bài học, rồi sau đó mới tha người được.*” Nghĩ vậy lão cười nhạt:

- Thì ra là Cao công tử. Hừ, từ khi nào công tử đây học được lối cậy thế làm càn chứ. Lần này để Lâm Kiên ta thay mặt gia phụ công tử, dạy cho công tử một bài học về đạo đức.

Thảo nghe vậy găng lấy hết sức mà quát lớn:

- Hừ, lão nói nghe hay lắm. Lão cậy quyền cậy chức để tự tung tự tác, nhấn tằm chiếm đất của dân lương thiện. Thử hỏi đó là ra cái giống gì.

Tuyết Luân ở bên cạnh khẽ lắc đầu:

- Thảo ca, huynh ngốc quá đi. Huynh không biết là huynh nói vậy, mai này Vương bá bá sẽ bị liên lụy ư. Ài, thật là...

Nghe cô nói vậy, lại thấy vẻ mặt âm thầm của Lâm Kiên tức thì chàng chột dạ: “*Hừ, sao ta càng ngày càng hồ đồ thế nhỉ.*” Đúng lúc ấy thì chợt nghe phía sau có tiếng cười. Chàng ngoái đầu lại nhìn thì hóa ra đó chính là vị cô nương danh xưng Tuyết Y kia.

- Lâm đại nhân nói đúng lắm. Làm gì có chuyện ngang nhiên cậy thế làm càn được. Hừ, phụ thân y là Lễ bộ thượng thư thì đã sao chứ. Lâm đại nhân, đã có ta đứng đây làm chủ. Đánh chết hấn cũng không hề gì. Tội lỗi đâu ta đứng ra chịu trách nhiệm là được rồi.

Tuyết Y vừa dứt lời, tất thấy mọi người đều ngạc nhiên vô cùng. Họ lại càng ngạc nhiên hơn khi nghe thấy Lâm Kiên trả lời, ngữ khí không giấu được vẻ

cung kính:

- Vậy cứ theo như lời của cô nương.

Nói về Cao Thảo và Tuyết Luân, khi cô nương tên Tuyết Y kia vừa dứt lời thì chàng giận run người, đưa tay chỉ về phía Tuyết Y đoạn quát:

- Ma nữ nguoi quả thật ...

Tuyết Y nghe vậy chỉ cười khúc khích, thông thả tiến lại phía chàng:

- Ta quả thật làm sao. Ý của nguoi nói là rất xinh đẹp phải không!

Lúc ấy Tuyết Luân quan sát thấy biểu cử của Tuyết Y vội vã xoay người lại, đưa tay ra dấu ngăn cản đoạn cất tiếng:

- Nguoi không được làm gì gây phurong hại đến cho huynh ấy.

Tuyết Y không vì thế mà dừng lại, vẫn từ từ tiến về phía Thảo, miệng thì cười:

- Ta cứ gây phurong hại cho hần thì sao chứ. Tiểu cô nương định làm gì ta.

Khi bóng của Tuyết Y vừa sát lại gần Thảo, Tuyết Luân vì lo lắng nên phách ra một quyền, chủ yếu chỉ để cản thế tiến của Tuyết Y. Chẳng dè chỉ thấy cô ta cười mấy tiếng, tả thủ biến thành tả cước cô ta đạp vào tay Tuyết Luân chụp xuống. Tuyết Luân vì thế chột dạ vội thu quyền, theo đó ổng tay áo nhắm mắt cô ta quạt tới.

Tuyết Y vẫn không coi thế công vừa rồi vào đâu, khề ưỡn người một chút về sau rồi như dụng toàn lực, bàn tay của cô ta xòe ra, nhắm vị trí Thảo đang ngồi đánh tới một chưởng.

Trông thấy vậy, Tuyết Luân hốt hoảng vô cùng, cô vội vã vung tay ra đón tiếp một chưởng vừa rồi của Tuyết Y. Chỉ nghe phách một tiếng, nhìn lại thấy Tuyết Luân loạng choạng lùi lại phía sau. Tuy thế song không dám chậm trễ, Tuyết Luân vội lao lên thì đã thấy tay Tuyết Y đang đặt ở Linh đài của Thảo, miệng thì cười:

- Tiểu cô nương, còn loạn động nữa thì tình lang của cô nương chết ngay tức khắc.

Tuyết Luân lúc này như chực phát khóc, lắp bắp hỏi:

- Nguoi, nguoi tính làm gì?

Tuyết Y như không để ý đến câu hỏi của cô mà quay sáng phía Thảo, vừa cười vừa nói:

- Cao công tử, chỉ cần công tử đáp ứng với ta một việc, ta lập tức sẽ tha cho công tử một mạng. Thế nào?

Thảo lúc này cảm thấy vô cùng chán ghét ả ma nữ tuy xinh đẹp mà hiểm độc này, hờ hững hỏi ngược lại:

- Chuyện gì?

Tuyết Y một tay chỉ cái bàn gần bên chàng, sau đó cất tiếng cười nhẹ:

- Công tử, chỉ cần công tử dụng hết tàn lực, bò quanh cái bàn này một vòng, ta lập tức tha cho công tử một mạng.

Thảo nghe cô ả như đang tìm cách hạ nhục mình, tức giận quá mà quát văng lên rằng:

- Ả nha đầu khốn kiếp. Ta có chết cũng không đáp ứng nguoi đâu.

Tuyết Y nghe chàng nói thế cười khanh khách, bàn tay theo đó từ từ đưa lên, dần lên cao rồi như toan hạ xuống. Trông thấy vậy, ở gần đó Tuyết Luân nức nở:

- Không được. Không được gây thương tổn cho huynh ấy.

Nói xong hướng đôi mắt đầm lệ về phía Thảo đoạn cất giọng năn nỉ:

- Thảo ca, Thảo ca. Huynh hãy làm theo ý muốn của y thị đi. Xem như Luân Luân xin huynh đấy.

Thảo nhìn nàng thờ dãi, sau đó lắc đầu:

- Luân Luân, nếu hôm nay ta quì gối bò một vòng quanh chiếc bàn kia, vậy mai này đâu còn mặt mũi nào nhìn bàn dân thiên hạ nữa chứ. Những chuyện mất mặt như thế này, ta tuyệt đối không làm được!

Chàng vừa dứt lời thì thấy Tuyết Luân òa lên khóc:

- Thảo ca, huynh mà có mệnh hệ gì thì Luân Luân cũng không muốn sống nữa.

Trông thấy bờ vai gầy của cô đang run lên từng chập, lại thấy đôi mắt đầm lệ kia của Tuyết Luân, cuối cùng Thảo thờ dài một tiếng chán nản:

- Được rồi, yêu nữ nguoi thắng rồi.

Nói xong cố gắng lê tấm thân đầy thương tích rời khỏi ghế, gượng hết sức tàn bỏ một vòng quanh chiếc bàn kia. Bò được vài bước, như vì dụng lực quá độ máu từ miệng lại trào ra, tuy thế chàng vẫn cố cắn răng cố gắng nhồm dậy tiếp tục hoàn thành lộ trình, gương mặt thì vẫn cúi gằm xuống. Lúc ấy Thảo có cảm giác vô cùng nhục nhã và chán chường, chỉ hận không có một chiếc lỗ nẻ nào nứt ra để mình chui xuống.

Lúc ấy chỉ nghe thấy Tuyết Y vừa đi theo chàng vừa không ngừng cười: “Cao công tử, hãy nhớ lấy chuyện ngày hôm nay làm bài học. Ha ha, lần sau nên tự biết lượng sức mình nhé. Hãy học được một thân bản lĩnh rồi hãy đi làm anh hùng hào kiệt. Ha ha ha...”

Những lời kia như một nhát dao xoáy sâu vào lòng tự trọng của chàng. Kết thúc một vòng hành trình, chàng túm lấy chiếc ghế gượng gượng bò dậy, trừng mắt nhìn Tuyết Y gần từng tiếng một:

- Ma nữ nguoi cứ chờ đấy. Hừ, ta đã nhớ rất kĩ nỗi nhục ngày hôm nay. Hừ, hừ...

Mọi người xung quanh lúc ấy chỉ biết tro mắt ra nhìn diễn biến xảy ra trước mắt. Trong lòng ai nấy đều có chung thắc mắc. Không hiểu cô nương kia là ai mà ghê gớm đến chừng ấy. Ngay cả như Lâm đại nhân quyền uy thế kia mà trước cô ta cũng phải cung cung kính kính. Thật là kì lạ hết sức.

Lại nói về Tuyết Luân, sau khi thấy Thảo vì mình mà vứt bỏ danh dự bản thân, cô vừa cảm thấy vừa thương tâm vừa ngọt ngào. Chờ khi chàng hoàn thành xong yêu cầu của ma nữ Tuyết Y, cô gạt nước mắt tiến lại phía chàng. Nào đâu thấy Tuyết Y cười:

- Cô nương định làm gì vậy. Hà hà, cũng thật không ngờ Cao công tử dù thương tích đầy mình mà vẫn có thể hoàn thành được công việc khó khăn nhường ấy, thật khiến ta vô cùng khâm phục. Thế nhưng tên tiểu tử kia lại vừa đắc tội với ta, bởi thế chuyện này không thể bỏ qua dễ dàng thế được.

Tuyết Y vừa dứt lời, Thảo biến sắc:

- Tiểu ma nữ, nguoi định nuốt lời chẳng?

Tuyết Y xoay người lại, từ từ gỡ chiếc khăn che mặt ra, lại như chỉ để cho mình chàng nhìn thấy được đoạn cười:

- Nuốt lời đấy. Thế thì đã làm sao. Tiểu tử, nguoi bảo có ma nữ nào lại xinh đẹp được như ta chẳng. Ha ha, nguoi hãy nhớ kĩ gương mặt này nhé, lần sau có gặp lại thì nên biết điều mà tránh xa xa ra. Đừng đại mà chọc vào ta. Hừ, để bản cô nương tức giận thì hậu quả sẽ ghê gớm lắm đó.

Nói xong cô ta vội che mặt lại như cũ, phá lên cười mà rằng:

- Nhưng dù sao tiểu tử nguoi hôm nay cũng làm bản cô nương rất vui, bởi thế phá lệ tha cho nguoi lần này. Hà hà, nguoi nhớ kĩ nhé: Đừng bao giờ cả tin vào lời hứa của người lạ mặt. Nếu không mai này hối hận không kịp đâu.

Cô ta nói xong đến đây ngoắc tay ra dấu cho Tuyết Luân tiến lại, sau đó quay sang phía hai cha con nhà họ Lâm đoạn cười nói:

- Lâm đại nhân. Đại nhân có thể nể mặt ta mà hôm nay bỏ qua cho tiểu tử này được không?

Lâm Kiên nghe thế liền cung kính:

- Cô nương đã có lời thì Lâm mỗ đâu dám từ chối chứ. Việc hôm nay, cứ nhất nhất theo sự định đoạt của cô nương vậy.

Lại nói về chuyện của Cao Thảo và Tuyết Luân. Sau khi chàng được cô dìu về nhà, nghĩ đến mối nhục ngày hôm nay quả thật vô cùng tức giận và xấu hổ. Lại nhớ đến lời nhận xét ban sáng của Tuyết Luân thì thấy rằng: Ất hẳn có chuyện gì bí mật ẩn sau những lần mình “ra tay trượng nghĩa.”

Nghiệm ra vậy, để truy xét ẩn tình chàng bèn cho gọi mấy tay nô bộc thân tín ra tra xét một hồi. Sau khi biết được tất cả sự thật, Cao Thảo vừa lấy làm buồn cười vừa tức giận. Suy xét một hồi thì chàng lại cho rằng lỗi phần lớn là do bản tính “thích hành hiệp trượng nghĩa” đến thái quá của mình. Tính đi tính lại bọn Tiểu Hắc, Tiểu Tam... cũng chỉ vì muốn chàng vui mà mới bày ra mấy cái trò vớ vẩn đó. Nghĩ thế Thảo cũng không trách phạt mạnh tay với mấy tên đây tớ mà chỉ suy nghĩ làm cách nào để tăng cường thực lực bản thân. Lúc ấy còn thăm hỏi hận vì bản thân trẻ tuổi ngông nghênh mà không nghe theo lời khuyên của sư phụ, hơn một năm nay vì tự đắc mà lơ là việc rèn luyện võ nghệ.

“Nghĩ cũng thật kì quái. Gần mười năm nay, đâu không siêng năng lắm song ta cũng đã khổ công không ít cho những bài tập mà sư phụ hướng dẫn. Ấy vậy mà tại sao bản lĩnh võ công của Cao Thảo ta lại kém cỏi như vậy nhỉ. Hừ, đến mười phần là lão sư phụ đang lừa gạt mình rồi. Không được, lần này gặp lại lão sư phụ phải làm cho ra nhẽ chuyện này.”

Thế rồi kể từ đó, phần vì xấu hổ không dám ra đường, phần vì cố chờ sư phụ mình để làm sáng tỏ thắc mắc, bởi thế Thảo ở lì trong nhà. Không có việc gì làm, chàng bèn mang bút mực ra rồi vẽ loạn khắp nơi, bụng thì thầm oán thán những bài tập vô bổ của sư phụ suốt gần chục năm nay.

Đến ngày thứ tám, trong lúc đang ngẩn ngơ suy nghĩ về bức họa đồ mà sư phụ mình để lại thì thấy Tiểu Hắc hồng học chạy vào, hẳn ta vừa thấy chàng đã rồi rít:

- Nhị công tử, thật là may mắn quá. Rốt cục thì sư phụ của công tử đã tìm đến nơi rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đại Vận Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 25: Triệu Du Nghĩa

Tiểu Hắc vừa dứt lời thì tự lúc nào trong nhà đã xuất hiện một lão nhân tóc bạc. Vừa trông thấy lão nhân này, Cao Thảo vội vã cúi đầu cung kính:

- Sư phụ, đồ nhi trông người mỗi mất suốt cả tháng trời, thật đúng là nắng hạn chờ mưa vậy. Ân, sư phụ cứ như hạc nội mây ngàn, làm đồ nhi chẳng biết đường nào mà lần.

Lão nhân tóc bạc này hóa ra chẳng phải ai xa lạ, chính là lão nhân kể chuyện mà Cao Thảo từng gặp chín năm về trước ở Đạo Hương Thôn. Nhớ khi đó, cảm khái trước sự hiệp nghĩa của Cao Thảo, ông ta quyết định thu nạp cậu làm đồ đệ. Lại qua về bề ngoài và đáng điệu kia, thật không ai dám ngờ rằng người đó lại chính là Triệu Du Nghĩa – nhị đệ tử của Tuyệt thế ki nhân Đông Phương Hiền Di.

Cao Thảo vừa dứt lời thì thấy sư phụ mình vừa vuốt râu, vừa cười nói:

- Hà, theo như Triệu Du Nghĩa ta thấy thì làm gì có chuyện “nắng hạn chờ mưa rào” chứ. Tiểu tử nguoi bây giờ khi đã ném đòn đau, lúc ấy mới nhớ tới lão già này chứ gì?

Bị sư phụ đoán trúng tâm sự, Cao Thảo gãi đầu cười gượng:

- Sư phụ. Mấy ngày hôm nay đệ tử cảm thấy vô cùng ảm ức. Chẳng phải là ảm ức vì bản thân, đây là vì ảm ức thay cho người. Sư phụ nghĩ xem, nếu mai này giang hồ biết đệ tử của người bị một đám vô lại đánh cho tan tác, như vậy thì còn ra cái thể thống gì chứ.

Nghe đệ tử mình nói vậy, Triệu Du Nghĩa vội khoát ống tay áo, cười mà rằng:

- Có trách thì hãy trách bản thân học nghệ chưa tinh. Hà hà, tiểu tử nguoi đã thấy chưa. Là nam nhi thì phải không ngừng tự cường, nhất định còn phải cố gắng thêm. Hừm, ta nghe nói đồ nhi của ta bị người ta đánh nên ghé qua thăm nom một chút, giờ thấy con cũng ổn rồi, Triệu Du Nghĩa ta lại phải lên đường luôn đây!

Lão vừa nói thì toan bước ra khỏi cửa, Thảo trông thấy vậy hốt hoảng nhảy tới túm chặt lấy vạt áo ông đoạn la lớn:

- Không được. Mấy ngày hôm nay đệ tử có thời gian rảnh, suy nghĩ lại tất cả những lời sư phụ căn dặn, đến nay đã thấy thấm thía lắm rồi. Đệ tử xin hứa từ nay về sau tuyệt đối sẽ không chảnh mảng nữa, chỉ mong sư phụ hãy dốc túi mà truyền nghệ.

Triệu Du Nghĩa nghe thế cười vang:

- Ha ha, dốc túi mà truyền nghệ. Nói mới hay làm sao. Hừm, nguoi đã biết lỗi của bản thân chưa?

Cao Thảo gương mặt đỏ bừng, cúi đầu xấu hổ nói:

- Đệ tử đã biết rồi. Trước đây đệ tử vốn ngông cuồng tự đại, lại vô tình để mấy trò bịp bợm của lũ gia nhân làm cho mờ mắt. Cứ nghĩ bản lĩnh võ công đã là ghê gớm lắm rồi, thế nên càng ngày càng xao lãng việc luyện tập võ công. Gần đây nhất đệ tử liên tục bị người ta hạ nhục, lúc đó mới thấy rằng bản thân thật là kém cỏi.

Triệu Du Nghĩa nghe vậy, sau đó mỉm cười:

- Hừm, mấy cái trò của bọn Tiểu Hắc bày ra ta đều đã biết hết. Thế nhưng cái chính là ta muốn con mai này tự mình khám phá ra chân tướng mọi chuyện. Giang hồ hiểm ác lắm, những chuyện vặt vãnh như thế còn nhìn không thấu, mai này con lăn lộn chốn võ lâm, Triệu Du Nghĩa ta làm sao yên tâm được chứ.

Thấy vẻ mặt chàng đã ra chiều hối lỗi, ông gật đầu hài lòng đoạn hạ giọng nói:

- Thảo nhi, bản tính của con quá xốc nổi và nóng vội. Chính vì cái lối làm việc mà không suy nghĩ trước sau ấy khiến cho không biết bao nhiêu kẻ xấu lợi dụng, đã vậy nó nhiều khi còn làm hại chính con nữa. Bởi thế mà gần mười năm nay, mặc dù vẫn không ngừng truyền dạy võ công cho con, thế nhưng mỗi lần gặp mặt ta đều âm thầm phong bế công lực của con. Hà hà, không có công lực, một thân bản lĩnh của con làm sao có thể thi triển được.

Triệu Du Nghĩa vừa dứt lời, Thảo há hốc mồm ra:

- Sư phụ phong bế công lực của đồ nhi ư! Té ra là như thế.

Nghe chàng nói thế, Triệu Du Nghĩa lắc đầu cười:

- Hừ, võ học chẳng ra gì mà suốt ngày luôn gây chuyện thị phi. Sắp mười tám tuổi đầu rồi chứ ít gì. Nếu con mà có thể có chút công phu, lúc đó với bản tính không biết trời cao đất dày của mình, không biết con còn gây thêm chuyện gì nữa chứ.

Cao Thảo cố gắng vớt vát, tìm cách thanh minh:

- Sư phụ, đồ nhi quả có lỗi song mà.... Hừ, cũng là do lũ Tiểu Tam, Tiểu Hắc bọn chúng bày trò đó chứ.

Triệu Du Nghĩa lại lên tiếng:

- Con sâu đo ăn thức ăn màu gì thì thân thể nó sẽ có màu như vậy. Hừ, vốn bản tính của con là thích cái gì đó gọi là “hành hiệp trượng nghĩa” đến mù quáng, bởi vì thế bọn Tiểu Hắc kia mới có hành động như vậy. Để mọi chuyện tốt hơn, trước hết nên bắt đầu chỉnh sửa từ bản thân mình trước đã. Nên nhớ rằng, trước bất kì sự việc nào cũng không thể suy xét bằng mắt thường được, mà là phải dùng cái đầu của mình mà suy nghĩ. Nhớ chưa? Nếu cứ câu thả và nóng vội, mai này ắt có lúc hối hận thì đã muộn.

Dừng lại một chút, nhìn đệ tử trầm tư sau đó ông cất tiếng thờ dài:

- Nhưng dầu sao ta cũng rất mừng vì có một đệ tử hào hiệp và khảng khái như con. Lần này con đã nhận ra được lỗi lầm và quyết tâm sửa chữa, ta quả thật cũng rất mừng. Hừm, thử thách con như vậy cũng đã đủ rồi. Thảo nhi, con hãy đi theo ta đến trường luyện võ.

Nghe sư phụ mình nói vậy, Cao Thảo vô cùng mừng rỡ vội vã đi theo ông tới trường luyện võ. Gọi là trường luyện võ ấy là bởi vì đây là khu vực được Tiết Gia Yên - mẫu thân của chàng, xuất của cải ra xây dựng theo ý thích của nhi tử mình. Đây là nơi chàng rèn luyện võ nghệ cùng Triệu Du Nghĩa suốt bấy nhiêu năm qua.

Khi đến nơi, chỉ nghe Triệu Du Nghĩa lên giọng giải thích:

- Thảo nhi, bài tập thở nạp điều tức mà ta chỉ dạy cho con, con vẫn rèn luyện thường xuyên đấy chứ?

Nghe sư phụ mình hỏi vậy, Thảo cung kính đáp:

- Thưa sư phụ, đồ nhi vẫn không ngừng rèn luyện.

Ông nghe vậy gật đầu hài lòng, sau đó từ tốn nói:

- Vậy là tốt. Thực ra đó chính là yếu quyết tu luyện nội công mà Triệu Du Nghĩa ta sáng tạo ra, tên gọi của nó là Hải Lăng Thao Thiên Quyết, ý là thân thể của bản thân mình như là biển lớn, khi cần có thể thao khống tất thấy mọi vật. Vốn dĩ khởi thủy của nó chính là Hải Nạp Bách Xuyên công của Vạn Hoa Cốc, sau đó được ta phát triển mà thành cách tu luyện như con vẫn thường làm.

Nói đến đây Triệu Du Nghĩa chấp hai tay sau lưng, thờ dài một tiếng:

- Nhớ khi xưa, sư phụ của ta là Đông Phương lão nhân dạy cho mấy huynh đệ chúng ta phương pháp tu tập nội công Hải Nạp Bách Xuyên, ví bản thân mình hóa thành biển lớn, song lại là ở cái thể tĩnh lặng rồi từ từ thấm nạp nguồn nước từ khắp thiên hạ. Cách luyện tập chủ yếu là ngồi yên lặng trong không gian tĩnh mịch, thả lỏng thể xác và tâm hồn rồi điều tức theo khẩu quyết nhằm tụ tập công lực. Ấy nhưng sau đó họ Triệu ta nghĩ rằng, võ công chia ra làm cương và nhu, tĩnh và động, ấy tại sao tu luyện nội công cứ nhất nhất phải cần phải ngồi lặng yên một chỗ trong không gian yên tĩnh. Bởi thế lúc ấy lòng ta băn khoăn không thôi. Cuối cùng ta liễu lĩnh từ bỏ phương thức luyện công của sư phụ, cố gắng phát triển nó thành thứ công phu có thể tĩnh trong thể động, động trong cái tĩnh. Theo họ Triệu ta thấy chỉ cần tập trung tinh thần để luyện ý, đạt đến bản lĩnh cao cường thì ngay cả trời sập đất lún cũng không làm người ta xao động. Thật may mắn, cuối cùng trời cũng không phụ lòng người. Thảo nhi, ta đã chỉ cho con khẩu quyết và cách tu luyện môn công phu Hải lăng thao thiên, giờ ta sẽ dạy cho con cách điều khí và phân phối công lực mỗi khi sử dụng chiêu thức.

Thảo nghe nói vậy mừng rỡ dạ một tiếng. Lúc ấy lại nghe Triệu Du Nghĩa giải thích một hồi nữa, kể đó lên tiếng căn dặn:

- Tất cả mọi thứ trên đời này đều bị chi phối ở cái gọi là Nhất nguyên lưỡng cực. Khí của trời đất, hợp thì là một, chia thì là Âm và Dương, tách ra làm bốn mùa, bày xếp thì thành Ngũ hành. Công lực của bản thân cũng vận hành y như vậy. Công lực sở dĩ tu tập được là có được là do sự Diệu hợp nhị ngưng, phối hợp với nhau một cách kỳ diệu mà ngưng đọng lại của nhị ngũ, tức Ngũ Hành từ Hình Nhi Thượng (khí nặng, khí chất vô hình) qua Hình Nhi Hạ (Thể Chất, Hữu Hình). Khi biến thì hình hóa, ở thiên linh cái là tượng, ở đan điền là hình. Công lực không ngừng chuyển hóa, tiêu trưởng, thuận nghịch, đáp đối cho nhau sinh ra khí lực cũng như tạo nên sự thiên biến vạn hóa của chiêu thức võ công. Khi sử dụng chiêu thức ở thể động thì sinh Dương, động cực thì Tĩnh, Tĩnh thì sinh Âm, Tĩnh cực thì lại động, một Tĩnh một động cũng làm căn bản cho nhau, đó là trở về cái gốc còn gọi là Hô Vĩ Kì Căn vậy. Đây là nguyên lý chính của cách vận hành và điều phối nội lực trong khi sử dụng võ công vậy.

Thảo cung kính đáp:

- Sư phụ, vậy mà đồ nhi từ trước đến vẫn không hề hay biết. Lại cứ ngỡ rằng phương thức đó chủ yếu cũng là để cường thân kiện thể mà thôi. Chẳng ngờ đó lại là yếu quyết tu luyện một môn nội công thượng thặng, từ cổ chí kim chưa có môn công phu nào sánh bằng.

Nghe đệ tử mình chỉ hồ giả giả một chập, chỉ nghe Triệu Du Nghĩa cười:

- Thứ công phu do họ Triệu ta sáng tạo ra mà cũng được người tán tụng lên đến trời xanh, hà hà, tiểu tử người công phu vô mông ngựa cũng không tồi. Ừm, được rồi. Vạn Hoa Cốc có một môn công phu điểm huyết độc môn có thể phong bế công lực của đối phương. Trừ phi người bị điểm trúng đã khai thông được kì kinh bát mạch, còn không thì... Hà hà. Hôm nay cao hứng, ta sẽ chỉ dạy cho con luôn. Mai này có thời gian, con hãy tự nghiền ngẫm.

Một lúc sau thấy ông đưa tay chỉ vào giá binh khí, đoạn cười nói:

- Thảo nhi. Ta và Quách đại ca cùng thụ giáo Đông Phương lão nhân học nghệ. Quách đại ca có sáng tạo ra một bộ kiếm pháp tên gọi là Phiêu phong bát thức, còn ta bất tài vô thuật không nghĩ ra được thứ gì ra hồn cả. Hà hà, chỉ có một lộ “Tủy ảnh tượng” là cũng có thể dùng tạm. Hiện giờ ta muốn xem xem, sau khi công lực được giải phóng, con sử dụng lộ Tủy ảnh tượng hình kia sẽ ra cái bộ dạng như thế nào đây.

Nghe sư phụ mình nói vậy, Thảo dạ ran một tiếng rồi lập tức bước ra vớ lấy cây thiết thương cầm trên tay. Triệu Du Nghĩa thấy vậy cười mà hỏi:

- Thảo nhi, sao con không sử dụng Tủy kiếm như những gì ta truyền thụ mà lại quyết định chọn thương.

Chàng liền đáp:

- Sư phụ, sư phụ từng bảo vũ khí và chiêu thức là vật chết mà người dụng mới là vật sống. Điều quan trọng nhất đó chính là nhanh, chuẩn và hiểm và thuần thực. Đồ nhi chưa thuần ở kiếm, bởi thể kiếm hay thương nào có gì quan trọng lắm đâu.

Triệu Du Nghĩa nghe vậy cười lớn, tung người nhảy ra:

- Nói hay lắm. Lần này đề ta quá chiều với con.

Vừa nói ông vừa vớ lấy một cặp ngò câu kiếm trên giá vũ khí. Một lúc sau thì thấy hai bóng người, một già một trẻ nghiêng ngả trên sân, vũ khí trên tay bọn họ chập chồn biến ảo không ngừng. Loáng thoáng tiếng vũ khí va chạm, tiếng rít gió và cả thanh âm của Triệu Du Nghĩa thỉnh thoảng vang lên:

“Ân, Tủy ảnh tượng trọng kỹ chứ không trọng hình.”

“Hình say, ý không say. Bước say, tâm không say.”

...

Cuộc chiến chấm dứt, Triệu Du Nghĩa khẽ xoa đầu Thảo đoạn cười:

- Khá lắm, quả không làm ta thất vọng. Song con hãy nhớ rằng: thân nam nhi thì không ngừng nỗ lực. Đừng bao giờ tự mãn mà chây lười, chủ quan mà ý lại. Hãy nhớ kĩ lời ta. Còn bây giờ ta phải đi ngay thôi.

Thảo nghe sư phụ nói vậy xụ mặt:

- Sư phụ phải đi thật sao.

Triệu Du Nghĩa gật đầu đáp:

- Thật là lần này ta phải đi rồi. Thời gian vừa rồi ta lang thang ở Kim Quốc, dường như bọn người Nữ Chân đang âm thầm chuẩn bị cho cuộc chinh phạt xuống phía nam thì phải. Ài, con cũng biết rồi đấy, hiện giờ là thời gian sứ giả Kim Quốc sang tiếp quản công phẩm hàng năm. Ta muốn đi dò la xem động tĩnh thế nào. Sau đó lại tiếp tục đến Giang Bắc thêm lần nữa để nghe ngóng tình hình. Đồ nhi ngoan, ta đi rồi con nhớ hãy bảo trọng và giữ gìn nghe không!

Ông vừa dứt lời lập tức phát ông tay áo, thoáng cái đã mất dạng. Cao Thảo đứng trông theo bóng sư phụ, vừa có cảm giác mừng rỡ vì công lực đã được khai thông, lại lo lắng vì cái tin Kim Quốc sắp sửa động binh. Tuy nhiên nghĩ tới đây hùng khí trời dậy, ưỡn ngực lên mà nhủ rằng: “*Hừ, bọn người Nữ Chân kia sang một người giết một người, sang vạn người giết vạn người. Trước đòi lại mảnh giang sơn đã bị đánh cướp, sau thừa thắng xông lên đập tan hang ổ của cái đám Kim Quốc tàn ác và vô lương tâm ấy.*”

...

Nói về chuyện của Cao Thảo, sau khi Triệu Du Nghĩa rời đi, chàng không ngừng khổ luyện võ nghệ, trau dồi bản lĩnh. Cứ qua một đoạn thời gian, khi nào có thời gian rảnh chàng lại đi Ba Lăng tìm gặp Tuyết Luân hàn huyên tâm sự. Tình cảm của hai người vì thế mà ngày càng gắn bó. Cho đến một lần tìm đến nơi ở của Tuyết Luân, khi thấy nhà cửa vắng hoe, chàng lấy làm buồn lòng lắm. Bởi thế hôm ấy chàng nổi hứng tìm đến một tửu quán, định bụng sẽ xả hơi một phen.

Cao Thảo bước vào trong tửu quán, chọn một chiếc bàn nhỏ rồi gọi một bình Phạn Gia Tửu kèm theo mấy món nhắm. Lúc bấy giờ vô tình Thảo trông thấy ở chiếc bàn trước mặt có hai hán tử trẻ đang đối ẩm. Một người mày kiếm mắt sao, dáng vẻ khôi ngô đĩnh đạc, khí thế bất phàm. Người kia anh tuấn trắng trẻo, vận bộ trường sam màu xanh, bên cạnh có đặt một thanh trường kiếm. Cả hai người này tuổi còn trẻ, chắc cũng chỉ trạc tam tuần song khí độ hiên ngang, uống rượu như rồng cuốn nước, thật đúng như tác phong của một trang nam tử hán khí khái. Quan sát biểu cử của hai người này, Thảo sinh lòng ngưỡng mộ, tập trung lắng nghe câu chuyện của hai người bọn họ.

Lúc bấy giờ hán tử trẻ tuổi vận trường y màu lam nhạt cất tiếng:

- Trần huynh, lần này huynh bồn tẩu gấp rút đến Ba Lăng như vậy, không biết là có chuyện gì quan trọng?

Người họ Trần kia đưa tay nhắc vò rượu lên tu ừng ực, sau đó dừng lại một hơi đoạn cất tiếng:

- Chẳng dám giấu gì Diệp lão đệ, cách đây không lâu ta được tin Vô tung kiếm khách Vi Hân bị người đả thương, đào mệnh đến gần kinh thành. Bởi thế mà ta gấp rút đến Ba Lăng tìm gặp sư tỷ, bàn kế hoạch truy bắt tên ác đồ đó.

Nghe đến đây, người họ Diệp khẽ nhíu mày ngạc nhiên:

- Người nào mà đủ bản lĩnh đả thương gã họ Vi nhỉ?

Nam tử họ Trần kia lại ngửa mặt tu một ngụm lớn, sau đó dãn mạnh vò rượu xuống bàn đoạn lớn tiếng:

- Hừ, việc lần này tính ra cũng là một hi sự. Vi Hân hấn động độ phải Hộ pháp trưởng lão của Thiên Nhân giáo. Ài, giả như hai tên khốn ấy đánh nhau đến lưỡng bại cầu thương thì tốt biết bao.

Nói đến đây không hiểu sao họ Trần thở dài, cất giọng buồn bã:

- Nói ra thì thật xấu hổ. Chẳng ngờ ân sư của huynh một đời chỉ thu năm đệ tử, ấy vậy mà có đến hai tên là cầm thú đội lốt người. Thật đúng là...

Hiểu được tâm sự của huynh đệ mình, người họ Diệp cất tiếng an ủi:

- Phi Chi huynh, thế sự vô thường chúng ta đâu lường hết được mọi sự đâu. Huống chi Quách lão cốc chủ một đời ngang dọc, lại có thể đào tạo được một đệ tử như Lý đại ca, đó chẳng phải là một chuyện đáng ngưỡng mộ hay sao.

Nói đến đây y như nghĩ ra điều gì nên khẽ lắc đầu, cất giọng cảm thán:

- Chỉ đáng tiếc thay Lý đại ca một thân bản lĩnh lại bị bọn gian tà Thiên Nhân giáo hại chết. Ôi, tấm lòng hào kiệt, nghĩa khí anh hùng như Lý đại ca, hiện trên giang hồ có ai sánh bằng chứ!

Thì ra hán tử họ Trần kia tên gọi Trần Phi Chi, là ngũ đệ tử của Vạn Hoa Cốc chủ Quách Kinh Hân. Sau sự kiện ở ngoại biên Lạc Thành chín năm trước, bởi vì thế thực lực Vạn Hoa Cốc có phần thua sút hơn Thuần Dương Quan một chút. Lại nói về phần mấy đệ tử khác của Quách Kinh Hân, Tam đệ tử Tô Mộ Bạch thì bạt vô âm tín, còn Vi Hân chẳng những không chết mà bản lĩnh võ công vẫn rất là ghê gớm. Mười năm nay dù ít khi hiện thân, song mỗi lần họ Vi xuất hiện ở đâu thì y như rằng ở đó xảy ra một trường tang tóc.

Gần đây Vi Hân hấn xung đột với đám người của Thiên Nhân giáo, bởi vậy mà bị thương đào mệnh đến Lâm An. Trần Phi Chi nghe được tin này, không chút nào chậm trễ vội rời Vạn Hoa Cốc tìm đến gặp Khúc Vân, tìm cách truy bắt tên ác tặc họ Vi.

Còn về thanh niên trẻ tuổi áo xanh kia, người này không phải ai xa lạ mà chính là Diệp An Tường, nhị thiếu gia của Thần Kiếm sơn trang. Hai người Trần Phi Chi và Diệp An Tường tuổi đời mới ngoài ba mươi song võ công vô cùng cao cường, tiếng tăm lừng lẫy bốn phương, được mọi người xưng tụng là hai trong số Lục đại tuấn kiệt của võ lâm đương thời.

Nói thêm một chút về “Lục đại tuấn kiệt”, bọn họ chính là sáu vì sao trẻ mới nổi song đã rực sáng trên võ lâm. Ngoài hai người Trần Diệp ở đây, bốn người còn lại là Ngô Chính Hà của Trường Bạch kiếm phái, Liễu Vĩnh của Bá Đạo sơn trang, Tần Bá Nhiên của Thuần Dương quan và Đường Triền Hưng của Đường gia Tử Xuyên. Ngoại trừ Đường Triền Hưng tính khí thất thường, Tần Bá Nhiên xuất thân đạo gia ít khi hạ sơn, mấy người còn lại nghe nói ai nấy đều hào hiệp, khảng khái, chính là những bậc anh hùng hiệp nghĩa lừng lẫy giang hồ.

Lại nói, khi Diệp An Tường vừa nhắc đến một người được gọi là Lý đại ca, chỉ thấy Trần Phi Chi hai mắt đỏ hoe, rung rung nói:

- Mười tám năm rồi. Thế mà đã mười tám năm rồi. Ấy vậy mà ta chẳng những không tìm thấy tung tích thể tử của Lý sư huynh, ngay cả chuyện báo thù rửa hận cho huynh ấy Phi Chi ta cũng không làm nổi. Ha ha, ta thật vô dụng.

Diệp An Tường nghe vậy cũng với lấy hũ rượu uống một hơi dài, sau đó đưa tay áo quệt ngang miệng, lớn tiếng nói rằng:

- Trần đại ca cứ tự trách bản thân như thế thì có ích lợi gì chứ. Đệ nghĩ là thân nam tử hán chỉ cần không thẹn với lương tâm, như vậy là đủ rồi. Hà hà, mai này huynh lo xong mọi việc ở Vạn Hoa Cốc, một người một kiếm đại náo tông đà Thiên Nhân giáo một phen, đâu có nằm lại ở đó vẫn không uống một kiếp người.

Trần Phi Chi nghe y nói tới đây vỗ bàn rầm một cái làm cho mấy đĩa đồ nhắm như cũng nảy tung lên:

- Hào. Lão đệ nói phải lắm. Hừ, nếu mà ta không vướng chuyện của tên ác tặc Vi Hân, nhất định sẽ tham gia với đệ vào phần nhiệt náo này.

Y vừa dứt lời cầm vò rượu lên một hơi tu cạn, tiếp đó tiện tay cầm vò rượu quăng ra ngoài cửa sổ, cao giọng nói lớn:

- Tiểu nhị đâu. Mau mang ra thêm mấy bình rượu nữa.

Đúng lúc ấy, Cao Thảo vội bước ra hướng về phía hai người Trần Diệp đoạn cất lời:

- Hai vị anh hùng, vừa rồi được xem qua hào khí của hai người, tiểu sinh lấy làm thán phục lắm. Bởi thế bạo gan qua đây xin mời hai vị một chung rượu để bày tỏ lòng ngưỡng mộ.

Trần Phi Chi nhìn chàng một lượt, gương mặt thoáng chút biến sắc. Cao Thảo thấy thần tình lạ lẫm của y thì khá ngạc nhiên, song rất nhanh sau đó họ Trần giơ tay lên chỉ xuống vị trí cạnh mình đoạn cất tiếng:

- Vị tiểu huynh đệ này, diện mạo của người rất giống với Nhị sư huynh của ta. Hà hà, bởi thế vừa nhìn qua cũng biết tiểu huynh đệ cũng là một trang hảo hán rồi. Xin mời ngồi.

Diệp An Tường nghe thế cũng lên tiếng gật gù:

- Quả thật là rất giống. Giống đến ngạc nhiên. Ha ha, tiểu đệ giờ đang tự hỏi liệu đây có phải hậu nhân của Lý đại ca hay không nữa. Tiểu huynh đệ, không biết danh tính là như thế nào vậy?

Cao Thảo xách ghế ra ngồi cạnh hai người Trần Diệp, sau đó cung tay một cái cạn chung rượu rồi lên tiếng trả lời:

- Tiểu đệ họ Cao, tên Thảo, vốn là người ở Lâm An. Lần này đến Ba Lăng để tìm gặp một vị bằng hữu. Không biết danh tính của hai vị đại ca là gì vậy?

Trần Phi Chi trả lời:

- Ta họ Trần, tên Phi Chi. Còn kia là Diệp An Tường, nhị thiếu gia của Thần Kiếm sơn trang. Ha ha, uống như thế này không thống khoái lắm. Tiểu nhị mau mang ra đây ba vò rượu nào.

Cứ như thế ba người bọn họ say sưa trò chuyện, chén tạc chén thù. Sau khi chuẩn choáng hơi men, Trần Phi Chi cất giọng sang sảng:

- Nói như Cao đệ đây thì bọn người Nữ Chân toan tính sang giày xéo giang sơn gấm vóc của người Hán chúng ta thêm một lần nữa ư? Hừ, đến lúc ấy nam nhi tung hoành sa trường, vung gươm giết giặc, đền nợ nước, trả thù nhà. Hùng tâm tráng chí xông pha vạn nẻo, chẳng cần phải uống rượu sùng nói chuyện trên trời nữa. Ha ha..

Tới đây họ Trần cao giọng ngâm vang:

Tráng chí cơ xan Hồ lỗ nhục.

Tiểu đàm khát ẩm Hung Nô huyết.

(Bài Mãn giang hồng của Nhạc Phi.

Đói, vùng lên ăn thịt giặc Hồ.

Khát, cười chém Hung Nô uống huyết.)

Trần Phi Chi vừa dứt lời, Diệp An Tường vỗ mạnh vào bàn một cái, cao giọng nói:

- Hừ, đại ca ngâm mấy câu thơ ấy làm tiểu đệ càng thấy đau lòng khôn xiết. Một đời Nhạc nguyên soái tận trung báo quốc, ấy vậy mà lại bị tên khốn Tần Cối kia mưu gian hãm hại. Than ôi, chỉ hận không thể đào mộ tên khốn ấy lên mà băm xác hán làm vạn mảnh. Thật không biết làm sao để người ngoại được nổi uất hận này.

Nghe An Tường nói vậy, một cổ hào khí dâng lên trong lồng ngực Thảo, chàng đồng dục lên tiếng:

- Diệp đại ca, bọn gian thần ác bá hiện vẫn nhan nhản trong triều. Hừ, đệ nghĩ hôm nay chúng ta uống cho thống khoái một trận, sau đó xách kiếm đến Lâm An bắt nháo một trận. Trước là mừng cái sự hội ngộ ngày hôm nay, sau là trừ đi mối họa cho lương dân bách tính.

Diệp An Tường lập tức hưởng ứng:

- Đệ nói đúng lắm. Hừ, huynh đệ chúng ta uống cho thật thống khoái. Trần đại ca thì có việc của huynh ấy, ta và lão đệ kén khoái mã chạy ngay đêm, một mạch đến Lâm An cắt đầu mấy tên gian thần chơi.

Tiếp đó An Tường cất giọng gọi rượu, sau cất giọng phẫn nộ:

- Cũng thật là một nỗi nhục lớn cho người Hán chúng ta. Cao lão đệ, thứ cho họ Diệp này buông lời khó nghe. Tên gian tặc Cao Cầu kia mới chết được không lâu thì lại lại ra một tên họ Cao khác cũng ác ôn không kém. Hừ, về mưu mô thủ đoạn và độ giáo quyết, có lẽ tên họ Cao ấy so với Tần Cối cũng một chín một mười. Ôi! Thật đáng thương cho bao bậc trung lương đã bị Cao ác tặc hãm hại. Ta e rằng chỉ cần cho tên gian tặc kia thêm năm ba năm lộng hành nữa, sợ rằng lúc đó giang sơn người Hán chúng ta sẽ tan nát dưới vó ngựa của Kim cầu mà thôi.

Thảo nghe tới đây có chút tò mò, vội cất tiếng hỏi:

- Diệp huynh, không biết tên ác tặc đó là ai. Sao đệ chưa bao giờ nghe nói tới nhỉ?

Diệp An Tường đáp:

- Hừ, còn ai khác ngoài tên Lẽ bộ thượng thư Cao Minh Vĩ chứ.

Thảo nghe tới đây thật khác nào sét đánh ngang tai, vỗ mạnh bàn đứng dậy, run giọng nói:

- Không thể nào!

Diệp An Tường ngẩn ra nhìn chàng một cái, sau đó như nghĩ ra điều gì đó gương mặt chợt biến đổi về khá là khó coi.

- Kia! Cao lão đệ làm sao thế. Hay là...

Ngừng lại một chút, như cũng không tin vào nhận định của mình Diệp An Tường sững người:

- Hay là, lão ta chính là...

Đến lúc này Thảo như phát điên lên, chàng dùng tay hất mạnh một cái, chiếc bàn đựng rượu và đồ nhắm văng ra tung tóe, lại gào lên:

- Không đúng. Huynh nói láo. Phụ thân của đệ không phải là gian thần hại nước hại dân.

Trước biến cố bất ngờ ấy, chủ quán và tiểu nhị sợ đến run người. Lúc ấy thấy Trần Phi Chi đứng vụt dậy, đá bay cái ghế ra trùng mắt nhìn chàng mà rùng:

- Hừ, họ Trần ta trông diện mục người có mấy phần giống người sư huynh quá cố của ta, ấy mới nghĩ rằng họ Cao người cũng là một trang hảo hán. Ấy nhưng cách hành xử của người làm Trần Phi Chi này hết sức thất vọng.

Cao Thảo lúc này như kẻ mất hồn, chàng thần thờ:

- Không đúng. Không thể nào. Phụ thân của ta không bao giờ lại như thế.

Diệp An Tường như hiểu được đôi phần về tâm trạng của chàng lúc này, bởi thế cất tiếng thờ dài:

- Vị huynh đệ này, ta biết huynh đệ hiện đang chịu khổ quá lớn. Ấy nhưng là trang nam tử hán thì phải biết chấp nhận sự thật. Ta đoán con người của huynh đệ cũng rất tốt, chỉ vì không may mắn có một người phụ thân như vậy thôi.

Thảo lúc này thần thờ, run rẩy nói:

- Diệp đại ca. Những gì huynh nói là thật chứ?

Diệp An Tường khẽ gật đầu:

- Diệp An Tường ta lí đầu lại rồi hơi bịa ra chuyện như thế. Cao lão đệ không biết đấy thôi, gần mười năm trước Tạ Duy Khang đại nhân bị Cao Minh Vĩ hãm hại đến nhà tan cửa nát. Gần đây nhất là ba vị đại nhân khác vì chủ trương chống đối Kim triều, lập tức cũng đã bị phụ thân của đệ thẳng tay thanh trừ. Huống chi...

Nói đến đây Diệp An Tường thở dài một tiếng:

- Lão đệ nếu không tin lời ta nói, ngay bây giờ có thể đi tra xét thực hư. Chuyện này thực cũng không khó khăn lắm, tìm đến những bậc lương đồng trong triều, những nạn dân lầm than khổ cực để ý một chút là biết. Song ta chỉ mong Cao lão đệ khi biết sự thật rồi, hi vọng lão đệ không làm đường lạc lối mà dẫm vào dấu chân của phụ thân mình.

An Tường vừa dứt lời, nước mắt Thảo đã chảy ướt mặt. Lúc ấy thấy chàng hét lên điên cuồng, tung người lên ngựa rồi phi như bay.

Cuối ngày hôm ấy, Thảo lúc này sặc sụa trong men rượu, lại chỉ hận bản thân không thể say mà chết đi, cứ thế chàng lang thang vật vờ không mục đích. Chẳng hiểu sao loanh quanh một hồi, đến lúc chợt choạng tới thì thấy Thảo xuất hiện ở cổng nhà Tuyết Luân. Lúc này bước thấp bước cao, chàng xiêu vẹo bước vào trong nhà.

“Là Cao công tử. Tiểu thư, mau ra xem này.” Thảo loáng thoáng nghe thấy thanh âm của Tiểu Quân vang lên.

Khi vừa thấy bóng Tuyết Luân, Thảo nói trong hơi men sặc sụa: “Luân Luân, cuối cùng ta đã gặp muội rồi.”

Chàng nói đến đây liền gục xuống, mê man không biết gì nữa. Khi vừa mở mắt dậy thì thấy Tuyết Luân đang ngồi sát cạnh chàng, khẽ mỉm cười và nói:

- Thảo ca, huynh không sao chứ.

Nhớ lại chuyện thương tâm ngày hôm qua, Thảo không nén được thương tâm, vội nhồm dậy ôm chặt cô vào lòng nức nở: “Luân Luân. Dù có chuyện gì đi chăng nữa muội cũng không bỏ ta chứ.”

Trông thấy thái độ khác lạ của chàng, Tuyết Luân chỉ nhẹ nhàng an ủi:

- Thảo ca, sao huynh lại nói vậy. Dù có bất kì chuyện gì xảy ra, Luân Luân cũng không xa rời huynh mà. Thảo ca, huynh nói đi. Có chuyện gì xảy ra với huynh vậy.

Chàng nghe hỏi vậy như ghen đi:

- Hôm qua, hôm qua ta mới phát hiện ra... Hóa ra, hóa ra...

Tôi đây không tài nào nói được hết câu. Lúc ấy lại nghe thấy Tuyết Luân nói:

- Nếu huynh không muốn nói thì thôi. Nhưng huynh yên tâm, dẫu xảy ra bất kì chuyện gì thì muội cũng luôn sát cánh bên huynh mà.

Đúng lúc ấy, đột nhiên cô nghe thấy Thảo lên tiếng:

- Luân Luân, muội có đồng ý làm thê tử của ta không?

Như không ngờ đến tình huống này, thế nên khi chàng vừa dứt lời người Tuyết Luân như giật bắn lên, gương mặt cô đỏ bừng, ấp úng nói:

- Sao huynh đột nhiên lại nói chuyện này chứ?

Lúc ấy nghe Thảo cất tiếng thờ dài:

- Luân Luân, ta đã chán ngán cuộc sống tù túng như thế này lắm rồi. Ta giờ chỉ muốn tìm đến một nơi yên tĩnh để có thể suy nghĩ về tất cả mọi chuyện. Nhưng ta lại rất sợ cô đơn, ta rất sợ cô đơn muội có biết không. Ừm, bởi thế ta muốn muội có thể đi theo ta.

Nói tới đây hai tay Cao Thảo lắc nhẹ vào bờ vai Tuyết Luân, mặt đối mặt, cất tiếng:

- Luân Luân, muội hãy nhìn thẳng vào mắt ta xem. Muội có đồng ý làm thê tử của Thảo này không?

Lúc ấy Tuyết Luân tay vẫn vờ tà áo, gương mặt như nhuộm một lớp hồng sa, cô cúi đầu lí nhí nói:

- Thảo ca, huynh còn không hiểu về con người của Luân Luân sao. Tất nhiên là muội ưng thuận rồi. Nhưng trước tiên, huynh cũng phải gặp qua Khúc a đi của muội một lần, sau đó nói chuyện này một cách thật rõ ràng mới được.

Thảo vội vã gật đầu:

- Được, chờ mấy ngày nữa khi Khúc a đi của muội về, ta sẽ cùng mẫu thân ta đến xin thừa chuyện.

Nói đến đây đưa mắt nhìn qua một vòng quanh căn phòng của Tuyết Luân, chàng chợt kêu lên một tiếng:

- Luân Luân, ở đâu mà muội lại kiếm được nhiều hoa Lan thế này?

Nghe chàng hỏi vậy, Tuyết Luân đưa tay chỉ qua một vòng, sau đó cười nói:

- Thảo ca, muội cũng thật là hên quá mức. Gần đây ở Ba Lăng có xuất hiện một lão nhân bán phong lan, hơn nữa còn có rất nhiều chủng loại Lan hiếm nữa nhé. Kìa là Bạch phát hồng nhan lan, thứ Lan cực hiếm và cũng chỉ có tận Thanh Thành sơn. Còn kia...

Ngẩn ra nghe nàng nói một hồi, Thảo chợt cười khê:

- Ân, nói ra mới nhớ. Ta còn chưa từng tặng muội một giò lan nào. Thật là...

Tôi đây như nhớ ra được điều gì, chàng vội vã tiến tới chiếc bàn có bày biện văn phòng tứ bảo đoạn cười nói:

- Hôm nay ta rảnh. Vậy để ta vẽ tặng nàng một bức tranh nhé. Tên của nó là Lan hoa tiểu mỹ nhân.

Vừa nói chàng vừa trải tấm lụa trắng trên bàn ra, sau đó vung tay loang loáng, thấp thoáng đã thấy bóng đóa phong lan hé nở dưới xuân quang. Thảo lại toan vung bút điểm tô thì thấy Tuyết Luân cầm lấy tay chàng đoạn mỉm cười:

- Thảo ca. Huynh đừng vẽ nữa!

Nghe nàng nói vậy, Thảo đỏ mặt cười xòa:

- Sao vậy. Là ta vẽ xấu quá chăng?

Tuyết Luân vừa lắc đầu, vừa cười, gò má cô lúc này thoáng nhuộm một màu hồng phấn nhàn nhạt, kiều diễm không bút mực nào tả xiết:

- Không phải. Muội biết giờ huynh đang chuẩn bị vẽ chân dung của muội. Ấy nhưng muội hiện giờ chưa trang điểm.

Thảo ngẩn ra một chút, sau đó cười khẽ:

- Luân Luân, ta đã khi nào thấy muội trang điểm bao giờ đâu. Huống chi, muội hiện giờ đã xinh đẹp như thế, trang điểm vào rồi chỉ sợ lúc đó Ngọc Hoàng thượng đế bắt muội lên thiên giới thì ta phải làm sao đây.

Tuyệt Luân giờ bàn tay nhỏ bé dầm nhẹ vào vai chàng, lại cất tiếng cười khúc khích:

- Huynh chỉ được cái ăn nói hàm hồ. Hừ, muội thức trông chàng mấy canh giờ, khóe mắt đã thâm quầng, lại chưa vấn đầu chải tóc. Không cho huynh vẽ muội bây giờ.

Nàng nói tới đây, Thảo ơ lên một tiếng, sau đó hỏi:

- Thế phải làm sao giờ. Bức tranh này ta đang vẽ dở, chẳng nhẽ lại ...

Tuyệt Luân bẽn lẽn:

- Huynh để khi nào vẽ tiếp cũng có sao đâu. Thảo ca, bảy ngày sau Luân Luân sẽ tròn mười bảy tuổi. Lúc đó huynh đến đây vẽ tiếp cũng được.

Cô nói đến đây thì tiến lại góc phòng, khẽ nâng niu chiếc tỳ bà đoạn lên tiếng:

- Hôm nay huynh có chuyện không vui. Dẫu không biết đó là chuyện gì song Luân Luân muốn huynh nghe một khúc ca.

Vừa nói cô nương họ Âu Dương kia vừa ướm đàn so dây, mấy ngón tay mảnh dẻ như búp măng nhẹ đặt lên phím đàn, tiếng ca trong trẻo theo đó cất lên:

Thiếu nữ Ba Lăng bên song cửa.

Ngắm chiều tà sắp sửa trôi qua.

Động Đình nước biếc xa xa.

Cỏ xanh sen trắng, mây là là bay.

Nàng đàn nguyệt so dây ướm phím,

Gảy bàn tay chím chím môi hồng.

Hát rằng : xuân hạ thu đông.

Gái tròn mười bảy lấy chồng được chẳng.

Tới đây bất chợt cô ngừng đàn, quay sang phía Thảo đoạn cười khúc khích: “Thảo ca, muội không hát nữa đâu. Nếu huynh muốn nghe, đứng bảy ngày sau nhớ quay lại đây, Luân Luân hát cho huynh nghe tiếp khúc ca này. Nhớ đó nghe!”

Bạn đang đọc truyện *Đại Vận Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 26: Thiếu Hiệp Hàm Oan

Ba ngày sau.

Xế chiều ngày hôm ấy, trong lúc Cao Thảo đang miệt mài luyện tập bộ Tủy ảnh tượng mà Triệu Du Nghĩa truyền thụ thì chàng thấy bóng Tiểu Hắc chạy tới. Khi hắn vừa thấy chàng đã rồi rít la lên:

- Nhị công tử. Có tin mừng đây. Công tử có thiệp mời đấy?

Thảo khẽ ngẩn người, cất tiếng hỏi:

- Tiểu Hắc, là thiệp mời của nhà nào vậy?

Tiểu Hắc một tay vừa vung vẩy cuộn lụa hồng trên tay, vừa cao giọng nói lớn:

- Nhị công tử quả là tuấn diện lang quân, hào hoa công tử mà. Đây nè. Đây là thiệp của Đệ nhất tài nữ chốn kinh kì đích danh mời công tử đó. Tối nay tại Vọng Nguyệt Các, Vân Linh cô nương sẽ đứng ra độc diễn mười ba khúc cổ ý. Cơ hội tốt như vậy, công tử đừng có bỏ lỡ.

Chàng nghe vậy liền nhú mày:

- Đệ nhất tài nữ nào nhỉ?

Chàng vừa dứt, Tiểu Hắc đã lập tức nói:

- Còn người nào nữa. Đó là Vân Linh cô nương của Trường Xuân Lâu đó. Ân, nghe nói theo yêu cầu của sứ giả người Nữ Chân, mấy ngày nữa Vân cô nương sẽ theo sứ sang Kim Quốc để biểu diễn cho hoàng đế bên đó nghe. Lại nghe đồn là Tứ hoàng tử Kim quốc đã chăm cô ta rồi. Ài, mà công tử hỏi nhiều như vậy để làm gì nhỉ. Còn không mau tắm rửa, sửa soạn quần áo đi thôi.

Tiểu Hắc vừa dứt lời, Thảo lẩm bẩm: “Thì ra là cái cô ả Vân Linh đó. Mà không hiểu ả nha đầu này mời ta đến làm gì nhỉ? Hừm, hôm đó ở Trường Xuân Lâu Thảo này đã bị một phen bẽ mặt. Hôm nay ta tìm cách trả đũa lại mới được.”

Buổi tối ngày hôm ấy, Thảo quần áo chỉnh tề tìm đến Vọng Nguyệt Các ở Lâm An. Nhìn lên thấy Vọng Nguyệt Các lộng lẫy mà không xa hoa, muôn đèn rực rỡ treo cao, rèm lụa lất phất tung bay, cột kèo chạm trổ tinh mỹ, chàng cất giọng cảm thán: “Thật không ngờ ta sống ở Lâm An bấy lâu mà đây là lần đầu được tới Vọng Nguyệt Các. Nghe nói đây là tài sản riêng của Lệ Tú phương ở kinh thành. Ài, không ngờ nó lại đẹp đến vậy.”

Nghĩ ngợi vẩn vơ một hồi, kẻ đó chàng đưa thiệp mời cho tên gác cổng đoạn sai chân bước vào. Vào bên trong, khi chàng thấy bốn bề vắng vẻ, im ắng thì ngạc nhiên lắm, tự nhủ thầm: “Vẫn nghe nói Vọng Nguyệt Các quanh năm không ngớt tiếng đàn ca, người người đều là mỹ nữ. Ấy vậy mà sao hôm nay khác thường thế nhỉ?”

Lúc ấy có một vị cô nương trẻ tuổi bước ra, hướng về phía chàng thì lễ đoạn cất tiếng: “Hắn công tử đây là Cao Thảo, nhị công tử của Cao đại nhân!?”

Thảo nghe vậy vội gật đầu. Lại thấy vị cô nương kia tiếp lời:

- Công tử là người đến trễ nhất. Nhưng giờ thì tốt rồi, có sự góp mặt của công tử thì có thể bắt đầu được rồi. Phiên công tử đi theo nô tỳ.

Cô nương này nói xong vội dõng dạc, uyển chuyển bước lên lầu thượng. Thảo cũng vội rào chân đi theo cô ta. Khi lên đến lầu hai, chàng thấy ở đây đã có sự hiện diện của năm thanh niên trẻ tuổi chia nhau ngồi ra hai bên. Thoáng nhìn qua mấy người này, có hai cái tên rất khó ưa đó chính là Ngô Chính Hà của Trường Bạch kiếm phái và gã tân khoa tiến sĩ Lâm Hùng, trưởng tử nhà họ Lâm. Tuy trong người cảm thấy vô cùng khó chịu song chàng vẫn cố thân nhiên ngồi xuống chiếc bàn trống. Sau đó cầm bình rượu tu một ngụm lớn, bất chấp ánh nhìn khinh miệt từ phía mấy gã thanh niên kia.

Lúc ấy bức rèm thưa lay động, một vị cô nương áo hồng yếu diệu bước ra. Khi cô nương này vừa xuất hiện, tất cả cùng hướng mắt nhìn lên chăm chú quan sát, chỉ duy có một ngoại lệ: đó chính là Cao Thảo. Người khác nói gì, làm gì thì đó là chuyện của họ, còn chuyện của chàng là ngồi độc ẩm. Mấy ngày qua, nhận ra được sự thật về con người của phụ thân chàng- đó quả là một đả kích vô cùng lớn đối với Thảo.

Cô tỳ nữ kia nhanh chóng bước lại, nhìn cô nương vừa mới xuất hiện đoạn khẽ lắc đầu. Hồng Y thiếu nữ kia thấy thế thờ dãi, khẽ nói: "Ai, thật khổ cực cho muội quá. Suốt một đoạn thời gian dài nghe ngóng, vẫn không tài nào tìm được tung tích huynh ấy!"

Tối đây như nhớ ra điều gì, vị cô nương danh xưng Thiên hạ đệ nhất tài nữ kia cất giọng nhẹ nhàng, thanh âm thanh thoát và êm ái, thật là vô cùng động nhân:

- Vân Linh xin có lời vãn an các vị công tử và thiếu hiệp. Lần này mọi người không quản bận rộn mà hạ cố đến Vọng Nguyệt Các, Vân tỳ lấy làm vinh hạnh lắm.

Vị cô nương kia vừa dứt lời, có thanh âm khác cất lên tán thưởng:

- Vân Linh cô nương nói vậy là quá khách khí rồi. Đáng ra chúng tôi phải rất lấy làm cảm ơn vì có cơ hội được đến Vọng Nguyệt Các để thưởng thức tài nghệ tuyệt luân của cô nương. Đó thực là vạn hạnh và may mắn vậy.

Gã này vừa dứt, tiếng oanh trong trẻo lại vang lên:

- Chư vị công tử, ba ngày nữa Vân Linh bận công chuyện phải theo sứ sang Kim Quốc. Đường xa ngàn dặm, thế sự lại khó lường, chẳng biết chính xác khi nào Vân này mới có dịp quay trở lại cố hương đây. Bởi thế lần này Vân Linh mạo muội mở bữa tiệc nhỏ, góp dăm khúc đàn ca, xem như là thay lời tiễn biệt đất kinh kì vậy.

Nói tới đây Vân Linh ngồi xuống cạnh chiếc đàn cầm, đoạn dùng đôi bàn tay mảnh dẻ khẽ ướm cung đàn. Thoạt khi ngón măng đặt đến dây tơ, chỉ nghe khoan khoan nhẹ nhẹ, vắng xa như có như không. Sau đó dần dần thấy mặt hoa thoảng qua một nét trầm lắng, hai tay thoăn thoắt nhanh nhanh. Rồi tiếng đàn chuyển sang giọng dồn dập sôi nổi như gió gào gió thét, như chen với tiếng vạn thác xô nước xiết ầm ầm. Kế đó lại nổi giọng ni non réo rắt như oán, như than, như hờn, như giận, chẳng khác chi lời trách móc của người thiếu nữ lẻ loi chốn phòng khuê đơn chiếc. Mấy gã thanh niên kia ngồi nghe như si như ngốc, như mê mẩn tâm thần, không thiết tha đến chuyện nào khác nữa.

Ấy vậy nhưng vẫn có một ngoại lệ. Vẫn có một tên tửu quỷ ngồi uống rượu không ngớt, ngoài Cao Thảo lòng mang tâm sự thì còn ai khác đây. Lúc này chàng chẳng còn bụng dạ nào mà thưởng thức tiếng đàn tuyệt diệu kia. Trong bụng lại tự nhủ: “*Hừ! Như thế cũng có gì là ghê gớm chứ. Mấy chuyện gảy đàn múa hát, Luân Luân của ta vị tất đã thua kém cô ta.*”

Đúng lúc này tiếng đàn chợt ngừng bật, lại nghe thấy Vân Linh dừng đàn, hướng ánh mắt về phía Thảo đoạn cất giọng buồn rầu:

- Dường như Vân Linh tôi tài năng hèn kém, đã quý nhiều từ húng của các vị thiếu hiệp đây.

Lời vừa dứt, lúc ấy lại có giọng Ngô Chính Hà cất lên:

- Vân Linh cô nương, cô nương chú ý đến hành động của phường phàm phu tục tử ấy làm gì. Cô nương, tiếng đàn của cô phải nói là thứ thanh âm tuyệt diệu nhất mà Ngô Chính Hà này từng được thưởng thức.

Ở gần đó gã Lâm Hùng cũng cười nhạt, phụ họa lời gã họ Ngô:

- Vị thiếu hiệp này nói đúng rồi. Theo tại hạ thấy thì Cao công tử có lẽ thông thuộc nhất là thứ công phu “bò quanh bàn” mà thôi.

Họ Lâm vừa dứt lời xung quanh lập tức có tiếng cười rộ. Thảo nghe vậy khẽ nhủ mảy buồn bực, song cũng chẳng lấy thế làm phiền lòng, thầm nghĩ: *“Mặt mũi của họ Cao ta giờ có đáng gì. Ôi! Phụ thân ta hóa ra là con người như vậy, Thảo ta cũng đã chẳng còn mặt mũi nào nhìn thiên hạ nữa rồi.”*

Bởi thế chàng vẫn vờ như không có chuyện gì xảy ra, tiếp tục hờ hững ngồi uống rượu. Đến đây lại thấy Vân Linh cất tiếng:

- Có lẽ tiếng đàn của Vân Linh không đáng lọt vào tai của Cao công tử. Vậy Vân Linh xin đổi qua một khúc tiêu vậy.

Nói tới đây có một ả tỷ nữ mang ra hai thứ nhạc khí ghép bằng ống trúc đặt trước mặt Vân Linh. Lại nghe cô khẽ khàng cất tiếng:

- Đây là hai ống Cổ tiêu mà Vân Linh được cô cô tặng khi vừa mới học nghệ, gọi là Tiêu Quân. Thứ lớn ghép liền hai mươi ba ống trúc, dài một thước bốn tấc gọi là Nhữ Tiêu; thứ nhỏ ghép liền mười sáu ống, dài hai thước một tấc gọi là Tụng Tiêu. Hôm nay Vân Linh xin thổi hai khúc: Một là Lộng Ngọc phượng đài, khúc thứ hai là Đăng Vương Các.

Theo đó tiếng tiêu trong vắt vang lên, khi bổng khi trầm, âm thanh như diu dặt mà như xa khơi, thanh thoát mà êm ái, lúc nhẹ nhàng như tiếng du ca mà lúc sâu lắng tựa tiếng hạc lẻ gọi bầy.

Tiếng tiêu vừa dứt, quay sang phía Thảo thì Vân Linh thấy chàng mặt mày ủ rũ, vừa lắc đầu vừa uống rượu không ngớt. Lúc ấy cô bèn cất tiếng hỏi:

- Cao công tử, không biết công tử nhận xét thế nào về tiếng tiêu của tiểu nữ.

Thảo cười khẽ một tiếng, đáp một câu gọn lỏn:

- Dở tệ!

Đám thanh niên kia nhìn chàng với ánh mắt hằn học và bực bội vô cùng. Vân Linh gương mặt lúc này đã hơi tím lại, song vẫn cố nhẫn nhịn cất tiếng hỏi tiếp:

- Dở ở điểm nào, mong công tử có thể chỉ giáo thêm được không?

Thảo khẽ nhấp một ngụm rượu, sau đó thờ ơ đáp:

- Cũng không rõ chi tiết lắm. Chỉ biết nghe tiếng đàn gầy như tiếng bật bông, nghe thổi tiêu như vịt kêu giữa đồng không mông quạnh vậy. Ôi, nói mấy lời chân thật từ phê phủ tâm can, mong cô nương đừng lấy đó làm giận.

Lúc bấy giờ chàng đã chuyển choáng hơi men, rũ áo đứng dậy đoạn cười mà rằng:

- Thứ lỗi cho tại hạ. Biết đâu là đàn gầy tai trâu, vịt bầu nghe sấm thì sao. Có lẽ tại này không biết thưởng tiên âm rồi. Ha ha, hôm nay nhận được thiệp mời của Vân cô nương đến Vọng Nguyệt Các. Rượu cũng đã uống, đàn ca cũng đã nghe qua, Thảo này xin cáo biệt vậy.

Chàng nói xong toan bước xuống lầu thì bất chợt có tiếng Vân Linh vang lên:

- Cao công tử, tiểu nữ có một thỉnh cầu. Không biết công tử có thể đáp ứng chăng?

Không thêm ngoài đầu lại, Thảo lơ đãng nói:

- Chuyện gì vậy?

Vân Linh vội lên tiếng trả lời:

- Cao công tử, hôm nay nghe những kiến giải của công tử về nhạc lý và âm luật, Vân Linh biết mình vẫn còn hạn chế khiếm khuyết lắm lắm. Lại vẫn nghe công tử tài danh nức tiếng kinh thành, bởi thế Vân Linh bạo gan mong công tử chỉ giáo thêm về âm luật. Không biết Cao công tử có thể chiếu cố mà đáp ứng thỉnh cầu đó của Vân Linh chăng?

Cô vừa dứt lời, đám thanh niên kia lập tức há hốc mồm, tự nhủ không biết rốt cục là có chuyện gì đang xảy ra. Chẳng nhẽ gã thanh niên ấ ơ kia lại là một cao thủ về âm nhạc ẩn danh chăng?

Lại nói về phần Cao Thảo, so với đám thanh niên kia có lẽ chàng còn ngạc nhiên hơn mấy lần, tự nhủ: “*Không biết ả ta nói vậy là có ý gì nhỉ. Ha ha, nhưng ả ta dù có ý đồ gì đi chăng nữa thì ta lại phải sợ sao. Đường đường nam nhi đại trượng phu lại đi lo lắng những chuyện tầm mìn đâu đâu, như vậy còn ra cái thể thống gì nữa.*”

Chàng nghĩ được thế nên cất tiếng cười lớn, sau đó cao giọng:

- Cũng được. Song có qua có lại. Ta nghe nói cô nương tài sắc vẹn toàn, nức tiếng chốn kinh kì. Bởi thế cũng có thỉnh cầu nhỏ đó là được diện kiến dung nhan của Vân cô nương. Không biết như vậy có được chăng?

Vân Linh nghe chàng nói tới đây lập tức đáp ứng không chút đắn đo:

- Được. Chuyện này vốn dĩ cũng rất đơn giản thôi. Song cũng chỉ mình công tử được xem qua. Chỉ mong sau đó công tử chớ có hối hận đó nghe.

Nói đến đây cô cất tiếng cười, thanh âm nghe mới kiều mị và mê hoặc làm sao. Lại đưa mắt ra nhìn mấy gã thanh niên còn lại đoạn lên tiếng:

- Chư vị công tử. Thật là ngại quá, hôm nay Vân Linh có chuyện nên không thể tiếp mấy vị thêm được nữa. Ân, mời chư vị xuống dưới uống trà đàm đạo vậy. Nếu người nào có chuyện thì có thể về trước. Còn không... chờ Vân Linh xong chuyện, nhất định sẽ còn xuống tiếp chuyện.

Biết đó là lệnh trực khách, mấy gã này ngao ngán cung tay chào đoạn lên tiếng: “Được. Bọn tại hạ nhất định sẽ xuống lâu chờ Vân cô nương.”

Nói đoạn mấy gã thanh niên kia lui thủ đi xuống lầu, trước khi đi không quên ném về phía Thảo một cái nhìn đầy căm giận. Thảo trông thấy vậy chẳng lấy đó làm phiền lòng, chỉ chấp tay sau lưng đoạn cười nhạt một tiếng, không nói nửa lời.

Chờ khi bóng dáng mấy gã nam tử kia khuất hẳn, lúc ấy thấy Vân Linh vừa cười vừa nói:

- Cao công tử, Vân Linh này trời sinh thô lậu xấu xí. Bởi thế nên mới mang khăn che mặt chứ chẳng phải là vì kiêu ngạo khinh người như lời công tử nói. Tắm khăn che mặt này gỡ xuống, công tử xem qua thì chớ có ân hận đó.

Vừa nói đôi ngó sen trắng muốt vừa chậm rãi tháo tấm sa mỏng che ngang mặt. Cao Thảo ban đầu là lo lắng ngó một cái xem chân diện mục cô ta ra sao, bất chợt vừa trông thấy dung nhan của Vân Linh, chàng chợt ngẩn người ra, mắt nhìn không chớp. Lúc này trong lòng chàng cũng không kềm được mà tự nhủ: “Tây Thi sống lại bất quá cũng chỉ đến thế mà thôi.”

Đang ngờ ngơ ngẩn ngẩn vì nhan sắc diễm lệ bất phàm, xinh đẹp đến thoát tục ấy, Thảo chợt nghe thấy tiếng cười khúc khích:

- Cao công tử, công tử giờ đã hối hận rồi phải không?

Thảo nghe thấy thế giật mình, trong lòng thầm cảm thấy xấu hổ: “*Ài, thật là có lỗi với Luân Luân quá. Ừm, nhưng mà yêu cái đẹp vốn là bản chất của con người, vậy như thế cũng chẳng có gì quá đáng. Hừm, vốn nghe cửu vĩ hồ ly xinh đẹp bất phàm mà cũng nham hiểm vô cùng, ta phải thật lưu tâm mới được.*”

Chàng nghĩ thế nên vờ thờ dài một tiếng, vừa xua tay vừa nói:

- Hối hận thì cũng không hối hận. Chẳng qua là... Ài, tại hạ xưa nay vốn tự phụ mình học rộng tài cao, luôn cho rằng dạ xoa vốn là thứ xấu nhất trên trần đời. Cho đến hôm nay gặp qua Vân Linh cô nương đây, lúc đó mới thấy bản thân thiên cận làm sao.

Vân Linh cũng biết là mấy lời đó vốn không chân thật, song nghe qua ngữ khí và câu chữ ấy không nín nhịn được cười: “*Hóa ra tên bạch diện này cũng thật giỏi khoa môi múa mép đấy chứ. Hừ, không thể ngờ được hán tử ông bề ngoài có vẻ hào sảng, lịch sự như thế mà bản chất bên trong thật dễ tiện và bỉ ổi vô cùng. Thật đúng là cha nào con ấy.*”

Lúc này lại nghe Thảo cười hờ hững:

- Chân diện mục của cô nương tại hạ cũng đã chiêm ngưỡng qua rồi. Bây giờ thì theo cô nương, tại hạ phải chỉ giáo ra sao về âm luật đây. Vẫn nghe tích Hân Trương Tử dạy mục đồng thổi sáo, giờ đây tại hạ sự thực cũng không biết bắt đầu thế nào.

Ai dè Vân Linh vẫn cười dịu dàng mà rằng:

- Cao công tử sợ gì chứ. Hơn nữa cũng chưa muộn lắm, chỉ bằng để Vân Linh hầu rượu cho công tử, đồng thời lắng nghe công tử chỉ dạy điều hay.

Nói tới đây cô vỗ tay lên mấy tiếng, ả tỳ nữ kia bưng ra một chiếc khay bạc, trên đó có đặt một ấm rượu nhỏ. Vân Linh đón lấy chiếc khay đó đoạn căn dặn ả tỳ nữ kia mấy tiếng. Lại thấy Thảo có vẻ như đang băn khoăn thì cười nói:

- Cao công tử sợ Vân Linh ăn thịt công tử chăng?

Thảo nghe mấy lời tiểu ngôn đó bèn phá lên cười, ung dung nói:

- Ha ha, Vân Linh cô nương cũng thật khéo biết đùa. Chẳng qua là tại hạ đang nghĩ: không hiểu sao kiếp trước đã gỡ mìn bao nhiêu chiếc mìn rồi mà hôm nay lại được Đệ nhất tài nữ đứng ra hầu rượu cơ chứ.

Nói đến đây chàng vén áo ngồi xuống bàn, vỗ tay nhẹ một cái đoạn cười:

- Châm tửu!

Vân Linh không bị thái độ có phần trịch thượng ấy của chàng làm bức bối, trái lại cô vẫn từ tốn khẽ nhón chân quì ở bên cạnh, ngó sen hồng khéo léo rót rượu ra chiếc ly đặt ở trên bàn. Rượu vừa rót ra, hương thơm sực nức bay khắp cả căn phòng, ánh rượu hồng thắm sóng sánh sóng sánh như mặt hoa, thật đúng là một loại mỹ tửu bậc nhất. Lúc ấy lại nghe Vân Linh thỏ thẻ:

- Cao công tử, thứ rượu này gọi là Bồ Đào hồng quang tửu, chính là thứ rượu chỉ dành để đãi thượng khách của Lệ Tú phường, bình rượu này lại được chính tay cô cô của Vân Linh cất. Lần này Vân Linh có vinh hạnh được mời công tử vài chén, mong công tử đừng có chê.

Thảo lúc ấy vừa ngửi thấy hương rượu đã không kìm được lòng nữa, vội đưa tay nhắc chén đoạn cạn với một hơi. Rượu vừa vào cuống họng chàng liền cảm thấy một vị cay cay nồng nồng mà vẫn dịu dịu đến mê hoặc, thật là vô cùng sang khoái. Lúc ấy lại nghe thấy tiếng Vân Linh cười khẽ:

- Cao công tử, thứ Bồ Đào hồng quang tửu không tệ chứ.

Thảo cất tiếng đáp:

- Rượu không tệ, chỉ có quang cảnh chung quanh tệ mà thôi.

Nói tới đây lại chia tay ra rồi nói:

- Rượu ngon thế này mà uống vậy thật không thống khoái. Chi bằng cô nương cứ đưa cả ấm rượu kia cho tại hạ tự xử lý, không làm phiền đến cô nương nữa vậy.

Vân Linh nghe chàng ta nói vậy cười khúc khích:

- Vốn công tử không biết đây thôi. Loại rượu này phải từ từ nhấp nhấm mà thưởng thức, thế mới thấy được hết cái độc đáo của nó.

Tuy cô nói vậy song vẫn đưa ấm rượu kia cho chàng. Thảo tiếp lấy ấm rượu, ngửa cổ tu một hơi lớn, một lát chiếc ấm kia đã sạch bách. Toàn bộ lượng rượu kia đã chui tọt vào trong bụng Thảo, một cảm giác lâng lâng từ từ dâng lên, Thảo không kìm được dẫn mạnh chiếc ấm rượu xuống bàn đoạn lớn tiếng hô một câu:

- Hào tửu!

Nào đâu vừa đặt ấm rượu xuống bàn, một lát sau chàng cảm thấy trong người dâng lên một cỗ nhiệt khí phùng phùng, lúc ấy chàng chửi thề: *“Loại rượu này đúng là thứ liệt tửu kì môn mà.”*

Lúc bấy giờ không hiểu sao chàng chỉ muốn xé tung quần áo ra cho đỡ nóng, lại muốn múa may phá phách một trận cho thống khoái. Nhưng nghĩ làm thế thì thật mất mặt, bởi thế Thảo cố gắng áp chế cơn nóng bức khó chịu kia song không tài nào làm nổi. Lúc bấy giờ chàng thấy phía trước mắt trời đất quay cuồng, mọi thứ đảo lộn ngả nghiêng.

Nào hay đúng lúc này có một mùi u hương nhàn nhạt phả vào mũi, chàng ngẩng đầu thì thấy trước mặt mình là một gương mặt xinh đẹp vô cùng, thật như không gì có thể sánh nổi. Đột nhiên chẳng hiểu sao Thảo chợt nảy sinh lòng hươu dạ vượn, lúc ấy chàng giật mình vỗ mạnh xuống bàn đoạn một cái, than thán: *“Bà nó chứ! Chẳng nhẽ Thảo ta lại là phường háo sắc vô lại vậy sao.”*

Đang nghĩ như thế thì lại nghe thấy tiếng Vân Linh thỏ thẻ bên tai:

- Cao công tử, công tử làm sao vậy?

Vân Linh vừa dứt lời, Thảo nghĩ thầm: *“Không được. Ta mà còn ở lại nơi này e sẽ không kìm được mà làm điều xằng bậy mất thôi.”* Nghĩ được thế, Thảo cố gắng gượng lão đảo đứng dậy mà rằng:

- Vân cô nương, không hiểu sao tại hạ thấy trong người không được khỏe. Vậy chuyện đàn sáo gì gì kia, xin hẹn cô nương hôm khác vậy.

Chàng vừa nói vừa ngắt ngưỡng bước cao bước thấp toan xuống lầu. Nào đâu Vân Linh lại đưa ngọc thủ túm khẽ lấy tay chàng kéo lại đoạn cất tiếng thanh âm nghe như hôn như trách, mê hoặc đến cùng cực:

- Không được. Có lý nào như thế chứ. Công tử đã xem qua diện mạo người ta rồi, sao có thể đành lòng nuốt lời được. Huống chi mấy ngày nữa Vân Linh phải đi sang xứ người, biết đến khi nào mới có thể quay về gặp lại công tử đây.

Tay Vân Linh vừa chạm vào chàng, cả người Thảo cảm thấy tê tê dại dại, một cảm giác vô cùng khác thường chạy dọc sống lưng. Lúc này chàng thật chỉ muốn quay lại ôm chặt lấy tấm thân nhu nhuyễn kia vào lòng, rồi sau đó muốn ra sao thì ra. Thế nhưng chàng cố lắc đầu mà rằng: *“Không được. Ồi, ngàn vạn lần không được.”*

Lúc ấy lại nghe Vân Linh đề thêm: “Công tử, Vân Linh này vẫn nghe người ta nói rằng: đã hứa mà nuốt lời, đã nói mà lật lọng tráo trở. Đó vốn là hành động của bậc tiểu nhân bại hoại vô si đó.”

Nghe cô ta nói tới đây, Thảo giật mình: “*Ta đường đường là nam tử hán đại trượng phu, đến bản thân mình còn không thể kiểm soát được thì còn làm được tích sự gì.*” Bởi thế hào khí dâng lên, lớn tiếng nói một câu:

- Được. Vậy cũng được!

Nói tới đây lập tức ngồi xuống, trong miệng thì niệm: “*Luân Luân ơi Luân Luân. Nàng mau mau tới đây cứu ta.*” Lúc bấy giờ chàng cố gắng tập trung nhớ tới hình ảnh của Âu Dương Tuyết Luân để xua đi mấy ý nghĩ không được từ tế đang nhen nhóm trong đầu.

Bấy giờ lại thấy Vân Linh cười khê, nhẹ nhàng nói:

- Công tử, Vân Linh mới học được một khúc ca gọi là Trường tương tư khúc. Lần này Vân Linh mạo muội biểu diễn, mong công tử chỉ điểm cho đôi điều nhé.

Lời nàng ta vừa dứt theo đó gót sen hồng nhún nhảy, xiêm áo tung bay, ngó sen lất phất, tiếng ca nhẹ nhàng vang lên, nghe như tiếng than vãn lâm li, như ní non ai oán, thật khiến người ta thương cảm:

“*Người ta bảo sông Tương rất sâu.*

Nhưng chưa bằng nguồn tương tư.

Sông sâu còn có đáy,

Tương tư không bờ bến.”

...

Thảo nghe tới đây, lại thấy bóng hồng yểu điệu múa may, chớp chờn ẩn hiện một bóng dáng thướt tha, một dung mạo tuyệt mỹ khi mờ khi ảo, chàng càng cảm thấy lòng dạ bất an. Sau cùng như nghĩ ra được điều gì, chàng khẽ lầm bầm: “*Lý nào! Thôi đúng rồi, thứ rượu kia quả là thứ tà môn hại người.*”

Nghĩ tới đây Cao Thảo đập bàn một cái rầm, lớn tiếng quát vang:

- Tại hạ và cô nương thì tương tư cái con mẹ gì? Hừ, cô nương đừng giờ trò câu dẫn tại hạ nữa. Uống công vô ích mà thôi!

Nói tới đây chàng cố dằn lòng bước về phía cửa. Trời đất lúc này đảo lộn cuồng điên trước mặt, Thảo vừa chớp choạng bước vừa lo lắng không biết bản thân có đủ sức lết về tới nhà không.

Lại nói về phần Vân Linh, nghe Thảo nói vậy thì nhủ thầm: “*Thật không ngờ gã ta định lực lại cao thâm đến thế. Quả nhiên gã cũng đã nhận ra. Ừm, ta phải ra tay thôi!*” Tuy nghĩ thế song cô vẫn cười nói:

- Cao công tử sao buông lời khó nghe như thế chứ. Hừm, có lý nào Vọng Nguyệt Các là nơi công tử muốn đến là đến, muốn đi thì đi đâu.

Vừa nói vừa tung mình lướt tới, nhằm bồi tằm Thảo tung ra một chưởng, ý đồ chế phục chàng. Thảo trông thấy thế cười nhạt:

- Hóa ra là võ lâm cao thủ.

Vừa nói chàng vội bước theo phương vị của hành Mộc, đây chính là vận theo bộ pháp của Tủy tượng hình mà Triệu Du Nghĩa đã truyền dạy. Trông dáng chàng xiêu vẹo ngả nghiêng như thế song đã dễ dàng tránh được chiêu thức vừa rồi của Vân Linh.

Nói về phần Vân Linh, cô nghĩ rằng sở dĩ Thảo tránh được chiêu vừa rồi là do may mắn. Bởi thế cô cười nhạt một tiếng, tả thủ duỗi ra ngón trỏ nhắm khúc tri Thảo điểm tới, sau đó còn tung ra một cước. Chẳng dè đòn thế của cô nhất thời đều bị chàng né tránh hết cả.

Thế rồi Vân Linh tay đâm chân đá, trái quyền phải cước, trước chỉ sau chưởng, nhất nhất vẫn không làm sao trúng người Thảo một chiêu. Càng đánh cô càng sùng sốt, thầm nghĩ: “*Chẳng nhẽ chuyện gã bị té ở Trường Xuân lâu mấy lần là do gã cố ý. Lại còn chuyện gã bị một đám gia đình đánh cho thừa sống thiếu chết cũng là giả. Không thể nào.*”

Nghĩ được thế Vân Linh vận dụng hết tuyệt học bình sinh, ra đòn tới tấp như vũ bão nhắm vào chàng công kích liên hồi, chẳng phải là những chiêu thức dùng để chế phục như lúc đầu nữa. Lúc ấy thấy bóng hồng múa may quay cuồng, bóng trắng lảo đảo xiêu vẹo, ấy thế nhưng Vân Linh vẫn không tài nào đụng được tới chéo áo Thảo. Lộ võ học Tủy ảnh tượng hình của Triệu Du Nghĩa quả thật vô cùng tuyệt diệu.

Lại nói về chuyện của Thảo, lúc ấy chàng phần vì chuẩn choáng men say, phần vì lòng dạ không tài nào tập trung nổi, bởi thế được một lúc bộ pháp đã có phần rối loạn. Lúc này toàn thân nóng bức, hai mắt vằn ra những tia máu, nghĩ thầm trong bụng: “*Cứ thế này không ổn. Tủy ảnh tượng chủ trọng nhất là cái tâm phải không say. Hiện giờ tâm trí ta nhiễu loạn hết cả, thêm một lúc nữa ắt bị nha đầu kia khống chế thôi. Hừ, nha đầu đó đâu phải dạng thiện lương gì, có sao ta lại cứ phải nhường nhịn vậy.*”

Thông suốt tư tưởng, chẳng lập tức chuyển sang thế công. Ngay đó cả người như loạn choạng, ông chân rung lên vờ như sắp sửa tung cước quét trụ Vân Linh song tay trái duỗi ra nhắm bờ vai cô điểm tới nhanh như chớp. Ngay lập tức Vân Linh do có phần khinh địch và bất ngờ, bởi thể toàn thân cảm giác cứng đờ, tức thì đã bị Thảo khống chế.

Lúc bấy giờ thấy một tay Thảo đặt trên huyệt Khiên ngưng của Vân Linh, miệng thì cười khê: “Chút bản lĩnh này mà cũng đòi quá chiêu với ta ư. Nằm mơ.”

Lúc ấy thấy Vân Linh mặt hoa tái mét, run giọng thốt:

- Người tính làm gì?

Nào đâu lời vừa thốt Thảo đến đây như ngầy như ngọc, chẳng tự chủ được bắt giác ôm choàng lấy cô. Đến khi cả khối u hương ngọc nhuyển kia nằm gọn trong hai bàn tay chàng, Thảo bắt chợt cảm giác toàn thân lâng lâng, đưa tay soạt một cái đã xé tung một mảnh xiêm y của cô, lại cười gằn một tiếng:

- Tính làm gì ư. Cô định câu dẫn ta mà!

Đến lúc này chút ý thức bản thân còn sót lại lóe lên trong đầu chàng: “*Ôi! Ta đang làm cái trò gì thế này.*” Nghĩ đến thế vội giật mình đẩy mạnh Vân Linh ra, vừa không ngừng thở dốc đồng thời toàn thân run lên từng chập.

Nói về chuyện của Vân Linh, đột nhiên lúc này toàn thân tê dại không cử động được, tiếp theo một mảng áo nơi cánh tay đã bị Thảo xé rách, lúc này châu sa đầm đìa gương mặt, đau đớn than thầm rằng: “*Ôi. Thế là tiết hạnh của ta đã bị hủy trong tay gã khốn nạn này rồi.*”

Vân Linh chẳng nghĩ càng lấy làm đau đớn và ân hận không thôi. Nào đâu bắt chợt cô thấy gã “*thanh niên vô sĩ*” kia dụng lực xô mình ra thì vừa ngạc nhiên vừa vui mừng. Đang tự hỏi không biết gã định làm gì tiếp thì thấy Thảo lao đảo lao đầu vào cây cột gỗ đánh sầm một cái. Lúc này bờ trán Thảo tóe máu, chàng nằm vật ra sàn, mê man không biết gì nữa.

Sững người ra, kẻ đó gượng định thần lại một lúc, sau đó nghe Vân Linh lẩm bẩm: “*Té ra gã này cũng có một chút bản lĩnh và nhân phẩm.*”

Sau thời phút thất thần ban đầu, lát sau thấy Vân Linh vừa đi quanh Thảo vừa trầm tư suy nghĩ, đã không ít lần bàn tay ngọc kia nhấc lên rồi lại đặt xuống, gương mặt cô đầm ánh lệ.

“Phụ thân vì tên súc sinh họ Cao kia mà chết thảm. Mẫu thân ta vì thế phải treo cổ tự vẫn, toàn gia nhà họ Tạ ly tán phiêu linh. Nếu năm đó không có ca ca họ Lý đứng ra giúp đỡ, bản thân Tạ Bội Ngọc ta cũng không biết giờ đã thành cái bộ dạng gì rồi. Thù này không báo, mai này xuống suối vàng sao có can đảm giáp mặt phụ mẫu chứ.”

“Không được. Oan có đầu, nợ có chủ. Gã thanh niên này cũng chỉ là nhi tử của tên súc sinh Cao Minh Vỹ kia thôi. Hơn nữa hắn ta cũng có một phần cốt khí, ta mà xuống tay hại hắn, như vậy chẳng phải là...”

“Không đúng. Hắn ta vốn cũng chẳng là cái loại tử tế gì. Hắn chuyên bày ra bao nhiêu trò vui, khinh khi lương dân, trêu ghẹo con gái nhà lành, tất cả cũng chỉ vì sở thích của bản thân. Huống chi nếu lần này Bội Ngọc ta không ra tay, vài ngày nữa phải sang tận Kim quốc, biết đến bao giờ mới được quay lại cố hương, biết đến khi nào mới có cơ hội trả mới oan thù này chứ.”

Thật chẳng ngờ, vốn dĩ Vân Linh cô nương kia tên thật là Tạ Bội Ngọc, là cô bé ngoan cường hồi nào mà Cao Thảo từng gặp trước nha môn Lạc Thành! Một sự thật chẳng ai ngờ...

Một lát sau đó, Vân Linh như đã hạ được quyết tâm, cô cho tay vào trong túi lấy một viên hoàn dược nhét vào miệng Thảo. Tiếp đó cô kéo Thảo vào phía sau bức rèm thưa mỏng, đặt chàng lên giường, tới đây thấy Tạ Bội Ngọc nhắm mắt, bàn tay run run từ từ cởi bỏ trang phục của Thảo.

Lúc này Tạ Bội Ngọc mặt hoa ướn lè, cô nghiêng rặng từ từ trút bỏ xiêm y, lại còn xé nó làm năm sáu mảnh nhỏ đoạn quãng ra nền. Với tấm chăn voan, cô khẽ phủ lên người mình và Cao Thảo.

Lơ đễnh một hồi lâu trong im lặng, sau cùng Bội Ngọc túm chặt lấy hai tay Thảo đoạn cao giọng hét vang, một thanh âm thâm thiết và thê lương.

“A... A... A”

Hành động này, liệu sẽ khiến Tạ Bội Ngọc ân hận và thương tâm suốt đời.

Bạn đang đọc truyện *Đại Vận Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 27: Án Tử...

Lúc bấy giờ Cao Thảo đang nằm mê man không biết trời đất là gì. Không biết đã trải qua bao khắc thời gian bắt chợt có một thanh âm vọng vào tai

khiến chàng giật mình tỉnh giấc. Lúc này đầu óc Thảo vẫn u u mê mê, lại đưa mắt nhìn một vòng bát chọt chàng hốt hoảng vô cùng: “*Chuyện này là như thế nào đây!*”

Tới đây hốt hoảng chàng tung người toan nhảy khỏi chăn, chẳng dè toàn thân như chẳng còn chút sức lực nào, hai bàn tay lại bị Bội Ngọc giữ chặt. Thảo hốt hoảng cố gắng dứt ra:

- Làm cái trò gì thế này. Thả ra, thả ra...

Đáp lại lời chàng lại là một tiếng khóc nức nở thương tâm, một chuỗi âm thanh thê lương theo đó vang lên. Tà Bội Ngọc vẫn túm chặt lấy hai tay chàng, một tác không đi, một ly không rời.

Trước tình cảnh ấy Thảo hoảng hốt vô cùng: “*Khốn nạn rồi. Á hồ ly này sắp tâm hại ta đây mà.*” Càng nghĩ lại càng hoảng sợ, chàng cố gắng ra sức dẩy dựa nhưng toàn thân vô lực, không làm sao có thể thoát khỏi tay Bội Ngọc được.

Trước đó vì không dám vi phạm cấm lệnh nơi đây nên dám "thiếu hiệp, công tử" bên dưới không dám loạn động. Song ngặt vì chuỗi âm thanh kỳ quái kia, lúc bấy giờ có tiếng chân người dồn dập đang chạy lên trên lầu thượng. Mở đầu là một tiếng quát lớn:

“Chuyện gì vậy?”

Người đầu tiên xuất hiện là Ngô Chính Hà của Trường Bạch Sơn. Y trông thấy quang cảnh lộn xộn trước mặt thì lơ mơ hiểu ra chuyện gì đang xảy ra. Lại trông thấy sau bức rèm thưa thấp thoáng bóng hai người đang nằm trên giường thì tức giận tràn hông, toan nhảy lại gần thì nghe thanh âm tức tưởi của Tà Bội Ngọc:

- Ngô thiếu hiệp đừng có qua đây. Thiếu hiệp qua đây hấn sẽ giết Vân Linh mất.

Ngô Chính Hà như hiểu ra được điều gì liền sững người lại, sau đó hai mắt gã long lên đoạn cao giọng thét:

- Tên họ Cao khốn kiếp. Trờ hạ lưu vô sỉ này mà ngươi cũng sử ra được ư?

Biết bản thân đã bị hàm oan, lúc ấy nghe thấy Thảo lắp bắp:

- Họ Cao ngươi đừng nghe tiểu ma nữ kia ăn nói hàm hồ.

Bấy giờ mấy gã thanh niên kia cũng đã chạy tới nơi. Đồng thời thấp thoáng có mấy bóng tỷ nữ chạy tới. Một người trông thấy khung cảnh trước mặt thì run giọng, nói như sắp phát khóc:

- Tiểu thư. Hấn đã làm gì tiểu thư rồi!

Lúc bấy giờ nghe thấy tiếng thút thít, Tà Bội Ngọc nói qua làn nước mắt:

- Cao công tử, rốt cục công tử cũng đã có được thứ công tử muốn. Như vậy, như vậy hãy tha cho Vân Linh được không?

Trước tình cảnh ấy, Thảo chỉ hận không một chường giết chết á hồ ly tinh kia. Tiếc thay toàn thân chàng vô lực, bản thân lại còn bị Tà Bội Ngọc khống chế. Không biết làm thế nào cho phải, chàng lúc ấy chán nản đáp:

- Mọi người đừng có nghe á nha đầu ấy nói bậy. Sự thực là...

Chẳng dè chàng dứt câu, úc bấy giờ gã Tân khoa tiến sĩ Lâm Hùng lớn tiếng cướp lời:

- Cao Thảo, ngươi đừng ý phụ thân mình là Lễ bộ thượng thư rồi làm càn. Ngươi có biết lần này hoàng đế Kim quốc yêu cầu đích danh Vân Linh cô nương không. Nếu ngươi kịp thời tỉnh ngộ, quay đầu hối cải may ra còn thoát được tội chết. Bằng không thì...

Thảo nghe tới đây toàn thân run rẩy: “*Hấn ta nói đúng rồi. Chẳng nhẽ cuộc đời của Thảo ta lại ngắn ngủi vậy ư?*” Chàng càng nghĩ càng lo lắng, tới đây vội lớn tiếng, ngữ điệu vô cùng nóng nảy:

- Ma nữ kia. Tại sao ngươi lại bày trò vô lại, dồn ta vào chỗ chết thế.

Như không quan tâm những lời chàng nói vào đâu, lúc bấy giờ lại nghe thấy Tà Bội Ngọc nức nở:

- Công tử hãy tha cho ta. Nhất định mai này Vân Linh ta sẽ không làm gì khó dễ cho công tử nữa...

Tà Bội Ngọc vừa nói đến đây lập tức thả hai tay của Thảo ra. Lúc này khi đã có thể thoải mái cử động, Thảo không chút chậm trễ vội vàng với lấy y phục mặc vào. Chẳng hiểu sao lúc này toàn thân chàng yếu ớt vô lực, đến ngay cả vận lại y phục cũng hết sức nặng nề...

Lúc ấy qua bức rèm thưa, bọn người Ngô Chính Hà loáng thoáng thấy hành động của Thảo thì khá hồi hộp, chăm chú quan sát hành động tiếp theo của chàng.

Nói về phần Thảo, sau khi vận lại y phục thì chợt nghĩ về tình trạng hiện thời của mình: “*Thật là khốn nạn hết sức. Hiện bây giờ ta toàn thân chẳng*

còn chút khí lực nào, làm thế nào có thể thoát thân ra khỏi đây được. Phen này chẳng những thân bại danh liệt mà ngay cả tính mạng cũng khó có thể bảo toàn. Ta còn mặt mũi nào gặp Luân Luân nữa đây.”

Vòng vo rồi rầm một hồi, sau cùng khi đã nhận ra được hoàn cảnh khốn khổ của bản thân. Lúc ấy chàng đã hoàn toàn bế tắc không tìm được lối thoát, chẳng biết xa xui quỷ khiến thế nào Thảo nghiêng rặng cằm hận quá lớn:

- Tất cả đều là âm mưu quỷ kế của ma nữ nguoi. Hừ, ta giết chết ả nha đầu nguoi.

Vừa nói chàng vừa dồn hết sức bình sinh lao lại toan bóp chết ả nha đầu trước mặt. Ấy thế nhưng sau đó chàng thấy Vân Linh lẩn một vòng, toàn thân đã được tám chân cuộn kín lại, đồng thời song thủ lúc này đã túm chặt lấy hai tay Thảo, miệng thì hét toáng lên: “Mau mau. Mau vào cứu mạng.”

Bọn người Ngô Chính Hà chỉ chờ có thể lập tức lao vào. Lúc bấy giờ Thảo đang cố gắng đẩy người để thoát khỏi bàn tay của Bội Ngọc thì bất chợt chàng thấy lồng ngực mình như vỡ toang ra, máu miệng phun thành vòi, toàn thân như con diều đứt dây văng mạnh vào tường. Chàng loáng thoáng nghe thấy tiếng quát của Ngô Chính Hà rồi sau đó ngất xỉu mê man, không còn biết gì nữa.

Khi Thảo mở mắt dậy thì thấy mình lúc này đang nằm trong một căn phòng âm u và ẩm mốc, phía trước mặt chàng là một hàng song bằng gỗ lim to bản, nơi đang hắt ra thứ ánh sáng lờ mờ. Bản thân chàng lúc này mồm miệng dính đầy vết máu khô, cổ đeo gông, chân mang xiềng cột vào song lim. Lúc bấy giờ chàng như nhớ ra được điều gì, chán nản dựa vào bờ vách thở hắt ra một hơi: “Đây là Thiên lao. Thế là Cao Thảo này đã xong rồi ư!”

Nghĩ tới đây, chàng chợt nhớ ra rằng ngày mai chính là ngày Tuyết Luân tròn mười bảy tuổi, ấy thế càng lấy làm đau lòng. Lại nghĩ tới thủ đoạn mà Tạ Bội Ngọc sử ra đối phó với mình, Thảo lấy làm căm giận lắm, chỉ hận không thể bóp chết “ma nữ khốn kiếp đó” ngay lập tức. Chàng thở dài: “*Người ta thường nói “Tối độc phụ nhân tâm” quả không sai. Chẳng ngờ chỉ vì Thảo ta có vài lời châm chọc, ấy vậy mà nha đầu đó lại đang tâm dồn ta vào chỗ chết. Ôi, đáng sợ thay cho cái gọi là lòng dạ đàn bà. Đáng hận thay cho cái gọi là thiên lý.*”

Đang vẫn vor suy nghĩ thì lúc bấy giờ có tiếng lách cách, Thảo ngẩng đầu nhìn thì thấy có hai tên sai nha tiến phòng phòng giam. Một tên cất tiếng nói:

- Mau đi theo hai người chúng ta.

Thảo tức mình sảng giọng quát to:

- Hừ, có lý nào mà ngồi tù mà vẫn phải mang gông. Làm gì có thứ luật lệ...

Chàng chưa dứt lời thì lập tức đã bị ấn một cái tát này dom đóm, lại nghe một tên sai nha cười gằn:

- Nguoi tưởng chôn đây là chôn nào chứ. Hừ, đã vào đây rồi mà nguoi vẫn cứ ngỡ mình vẫn còn là công tử của Lễ bộ thượng thư ư. Nằm mơ đi.

Vừa nói gã vừa đá mạnh vào sau khuỷu chân chàng đoạn quát: “Đi mau cho ta.”

Thảo nghe thế chán nản: “*Gã ta nói đúng. Mình còn thắc mắc chỉ tổ thiệt thân, vừa chịu nhục vừa ăn đòn.*” Nghĩ được thế chàng cố gắng lê chân bước đi dưới sự thúc giục của mấy tên sai nha. Loanh quanh một hồi thì cũng đã tới nha môn Lâm An phủ. Lúc bấy giờ chàng thấy bên ngoài cổng nha môn dường như đang có rất đông người đang lao nháo hò hét.

“Tới rồi. Tên dân tặc kia tới rồi.”

“Hừ, ông trời rốt cục cũng có mắt.”

“Hắn cứ tưởng hắn cứ mãi ngông cuồng vô lối được sao chứ.”

...

Nghe tới đây chàng chán ngán: “*Đúng là Thảo ta sai lầm quá nhiều. Ôi thôi, cứ ngỡ bản thân mình làm được bao nhiêu việc nghĩa, hóa ra...*”

Lúc bấy giờ chàng được dẫn vào bên trong cổng đường Lâm An phủ. Trước mặt chàng là hai hàng sai dịch tề chỉnh, bọn người này ai nấy mặt lạnh như tiền, tay mang côn trượng. Xa xa một chút là một chiếc bàn chạm trổ hoa văn quanh mạn, trên đó có đặt một nghiên chặn giấy, một phán lệnh bằng gỗ đen. Trên cao là tấm biển lớn treo cao có chạm khắc hai chữ Thanh Thiên dát vàng bóng bẩy. Trông thấy vậy chàng lâm bẫm: “*Họa chăng Bao Thanh Thiên đại nhân tái sinh mới có thể giải được mối oan tày đình này cho ta.*”

Đang nghĩ vậy thì lúc bấy giờ sai dịch đồng thanh hô to: “Thăng đường.” Tiếp theo đó là mồm miệng bọn người này lâm nhảm nẩy tiếng “Uy vũ” gì đó. Ngay lập tức có bóng một người mặc quan phục, đầu đội mũ ô sa đường bệ bước vào. Vừa thoáng thấy mặt người này, Thảo than thầm trong bụng: “*Thôi xong, nhìn cái mặt này ắt là họ hàng hữu thuộc của tên cầu quan Lâm Kiên kia. Thế là mạng ta đã hỏng thực rồi.*”

Quả thật người vừa tới chính là Lâm Bất, biểu đệ của Lâm Kiên - kẻ ác bá mấy hôm trước vừa xung đột cùng chàng. Lão họ Lâm vừa đặt mông ngồi xuống thì lập tức với lấy cái nghiên chặn giấy làm bằng gỗ đào đập mạnh xuống bàn, miệng quát: “Điều dân to gan. Thấy bản quan sao không quỳ xuống!”

Thảo giật mình, chưa kịp định thần thì đã nghe thấy Lâm Bất nói tiếp:

- Mau đánh nó cho ta. Đánh cho hắn mất đi thói ngông cuồng đi thì thôi.

Lão ta vừa dứt lời thì một trận mưa gậy gộc nhắm chân chàng mà trút tới, lại có một bàn tay khác túm đầu chàng nhí xuống. Hai bàn chân Thảo như muốn gãy lìa vì đau đớn. Chàng nghĩ nhanh trong đầu: “Đến nước này thì chịu khó nhẫn nhục vậy.”

Nghĩ thế chàng cũng chẳng hơi đâu đi làm điều đại dột, chẳng buồn phản kháng mà chán nản hỏi:

Đại nhân. Xin đại nhân cho biết thảo dân mắc tội gì vậy?

Lâm Bất quát lớn:

- Điều dân nguoi thật là cứng đầu cứng cổ. Đến giờ còn có thể buông ra những lời lẽ ấy được ư?

Tôi đây lão lại cao giọng hô:

- Truyền Vân Linh, Vân cô nương vào.

Lâm Kiên vừa nói xong lập tức có hai nữ tỳ dìu một vị cô nương xinh đẹp từ từ bước vào phía trong công đường. Nhìn lại lúc này thấy Tạ Bội Ngọc tuy trang phục tóc tai đã gọn gàng song gương mặt xanh xao, khoe mắt thâm tím, bờ mi ướt lệ, trên chiếc cổ cao trắng nõn kia lơ mờ mấy vết thâm, như là dấu tích của vết tay Thảo để lại thì phải.

Thấy Tạ Bội Ngọc xuất hiện, lão già họ Lâm húng hắng, phẩy tay nói:

- Không cần hành lễ. Truyền cho ngồi!

Lập tức có một tên nha dịch mang ra một chiếc ghế dựa nhỏ. Lại nghe thấy tiếng một nữ tỳ vang lên:

- Bẩm Lâm đại nhân, vì thể trạng của Vân cô nương yếu đuối, lại không chịu nổi biến cố thương tâm ấy nên đã bị á khẩu, không thể nói được nữa rồi.

Lâm Bất nghe thế chỉ khề húng hắng gật đầu một tiếng, sau đó vờ tay lấy ra bản cáo trạng nhìn qua một lượt đoạn lớn tiếng:

- Tối ngày mười ba tháng mười, chừng vào giữa giờ Tuất và Hợi, Cao Thảo nguoi uống rượu say, thấy Vân Linh xinh đẹp thì nổi lòng gian tà. Nguoi mượn tiếng là chỉ dạy về nhạc lý, lừa lúc Vân Linh cô nương không chú ý thì khống chế rồi giờ thủ bí ối. Trước là hãm hiếp Vân Linh cô nương, sau khi đạt được mục đích còn dùng sức xiết cổ cô ta, toan hại chết cô ấy. Cao Thảo, nguoi có nhận tội không?

Thảo nghe lão thâm chi vậy ngấm một lúc, sau đó cất tiếng:

- Lâm đại nhân, thật oan cho thảo dân quá. Vốn là hôm ấy ả nha đầu họ Vân kia dùng rượu có pha mê dược là cho thảo dân ngất xỉu, sau đó sử thủ đoạn để hãm hại tiểu nhân. Mong đại nhân minh xét cho.

Cười nhạt một tiếng xem chừng mấy lời kia toàn bịa đặt, Lâm Bất quay sang phía Tạ Bội Ngọc, cất tiếng hỏi:

- Vân Linh, có chuyện này không?

Tạ Bội Ngọc nghe vậy không đáp, trừng đôi mắt hoen lệ chỉ về phía Thảo đoạn vung tay ú ớ như muốn nói điều gì. Như hiểu ra được, Lâm Kiên cất tiếng:

- Bỏn quan quên mất rằng Vân cô nương hiện giờ không thể phát thoại được. Hừm, cho truyền nhân chứng vào.

Lập tức bọn mấy người Ngô Chính Hà cùng ba ả tỳ nữ của Vân Linh cũng theo đó đi vào. Sau khi nghe Lâm Kiên tra hỏi, đám người này nhát nhát mang tất cả những gì bọn họ được chứng kiến ra kể lại. Nghe xong chuyện, Lâm Bất với lấy cái nghiên chặn giấy đập sầm xuống bàn, đoạn quát:

- Hừ, tất cả nhân chứng đồng loạt khẳng định tội trạng của nguoi. Họ Cao nguoi còn gì để nói nữa không?

Thảo bực tức hét vang:

- Lâm đại nhân. Lý nào ngài lại nghe lời nói một chiều từ phía bọn họ. Hà huống đám người này đã có ai tận mắt chứng kiến thấy thảo dân dờ trò bí ối với ma nữ kia đâu?

Chàng vừa dứt, Lâm Bất một lần nữa đập bàn, quát lớn:

- Điều dân to gan. Ai là ma nữ để nguoi gọi. Nguoi còn dám ăn quàng nói xiên thì đừng trách bỏn quan vô tình. Hừ, rốt cục là nguoi có chịu nhận tội hay không?

Chàng nghe thế tức giận tràn hông, sảng giọng nói:

- Lâm đại nhân, ngài thân là người đứng ra cầm cân nảy mực, thiết nghĩ nên công bằng một chút chứ. Ít nhất đại nhân cũng phải cho người điều tra nhân thân của hai người, lại cho ngũ tác hay bà mụ giám định thương thế lần hiện trạng của ma nữ ... hừm, là Vân Linh cô nương đây. Như thế mới có thể buông lời phán xét được chứ!

Chàng nói tới đây lập tức Lâm Bất quăng một mảnh giấy xuống trước mặt chàng đoạn lớn tiếng:

- Hừ, đây là kết quả giám định của Lộng phường, ngươi hãy mở to mắt ra mà nhìn đi.

Vừa nhìn thấy tờ giấy đó, Thảo lập tức hét vang:

- Làm gì có chuyện vô lý như vậy. Thật là hoang đường hết sức, hôm đó thảo dân bản thân vô lực, rõ ràng là bị cô ta khống chế. Như vậy làm sao có thể gây tổn thương đến cho cô ta được.

Chàng vừa nói tới đây, Lâm Bất đã nói:

- Thật là cứng đầu cứng cổ. Hừ, hiện giờ nhân chứng, vật chứng đều đầy đủ. Ngươi có chịu nhận tội hay không? Nếu có mau lập tức điểm chỉ vào bản khẩu cung này.

Lão ta vừa nói vừa phất tay, một tên lục sự đi ra đoạn xòe một tờ khẩu cung trước mặt chàng, cất tiếng nói:

- Ngươi biết không thì mau đưa tay điểm chỉ vào đây, như vậy thì sẽ không phải chịu cảnh đau đớn.

Vừa liếc qua nội dung ghi cáo trạng, Thảo giận sôi máu đứng phất dậy quát lớn:

- Con bà nó. Rốt cục thì đây là kiểu xử án chó má gì vậy?

Lão già họ Lâm nghe thế đập bàn thét:

- Chón Công đường là nơi để ngươi có thể thốt những lời thô tục vậy được ư? Người đâu, mau vả vỡ miệng tên kia cho ta.

Lão vừa dứt lời lập tức có ba tên sai dịch tiến ra, hai tên túm chặt lấy người chàng nhí xuống còn tên thứ ba giơ tay nhắm mặt chàng và liên hồi. Phút chốc mồm miệng chàng trào máu, hai bên má sưng vù.

Khi hai tên sai dịch dừng tay, bầy giờ nghe Lâm Bất quát:

- Ngươi vẫn không chịu nhận tội. Thật ngoan cố vô cùng. Hừ, bản quan không tin ngươi còn có thể cứng đầu thêm được nữa. Người đâu, dụng hình.

Lão vừa dứt lời thì có hai tên sai nha đề Thảo ra, sau đó có hai tên khác dùng mộc trượng luân phiên nhau nện xuống người chàng. Chỉ lát sau bộ trang phục trên người Thảo đã tơi tả, cả tấm lưng bẽ bết máu. Tuy vậy chàng vẫn không rên la một tiếng, liên mồm chửi bới Lâm Bất không ngớt.

Một lát sau nữa chàng bị đánh đến mê man ngất xỉu. Tên sai dịch một tay cầm mộc côn, tay kia lau mồ hôi đang ròng ròng chảy trên mặt, cúi đầu thưa:

- Bẩm đại nhân. Hắn đã bị đánh đến mê man ngất xỉu rồi.

Vị "Thanh Thiên đại lão nhân" lúc này gương mặt hầm hầm

- Tạt nước vào mặt cho hắn tỉnh lại. Đánh đến khi nào hắn chịu nhận tội thì thôi.

Một tên sư gia nghe vậy khề nói:

- Đại nhân, hiện đang trên công đường. Tiểu nhân e làm vậy không được tiện lắm..

Khề liếc một vòng đôi xem thái độ của những người dân hiếu kỳ đi xem xử án, kể đó Lâm Bất hừ lạnh một tiếng:

- Có gì mà không tiện chứ. Hừ, bản quan cũng chỉ có mấy ngày để kết thúc vụ án. Nhất định phải bắt tên súc sinh kia nhận tội mới nghe!

Nói tới đây thì đã có người mang nước tới hắt thẳng vào mặt Thảo. Thảo vừa mở mắt tỉnh dậy thì lập tức cất tiếng thóa mạ Lâm Bất: "Tên cầu quan khốn kiếp. Ngươi dám mượn việc công trả thù riêng. Như vậy mà cũng đáng mặt làm người à."

"To gan. Người đâu, đánh nó cho ta!"

Đúng lúc ấy thì có một nho sinh văn nhũ bước ra, vòng tay chào Lâm Bất một cái đoạn cất tiếng:

- Đại nhân, xin hãy để tiểu sinh nói với ngu đệ mấy câu.

Trông thấy người vừa xuất hiện, Lâm Bất vẻ mặt hòa hoãn một chút rồi khề gật đầu:

- Ta còn tưởng ai, hóa ra là Cao đại công tử. Xin mời hai người cứ tự nhiên. Nhưng xin nhanh nhanh một chút.

Lại nói về phần Thảo, nhận ra được người vừa mới tới là ai, chàng cất giọng bi phẫn:

- Đại ca, huynh phải hạ mình với tên cầu quan kia làm gì.

Thì ra người vừa mới tới là Cao Toại, người anh cùng cha khác mẹ với Thảo. Lúc ấy khi nghe Thảo dứt lời, Cao Toại khẽ lắc đầu rồi cất giọng buồn rầu:

- Nhị đệ, đệ bình sinh phóng túng, ngang ngạnh, xưa nay không ai có thể quản thúc được. Song giờ chuyện đã đến nước này, đệ còn không chịu nhận tội hay sao?

Ngay đến cả đại ca của mình cũng hiểu nhầm, Thảo uất ức:

- Đại ca, chẳng nhẽ đến huynh cũng không tin đệ hay sao.

Cao Toại nói:

- Ta tin hay không cũng chẳng giải quyết được gì. Nhưng bây giờ đệ nghĩ mà xem, nếu đệ cứ một mực khẳng khái không nhận tội, chuyện đó liệu có ích gì chứ?

Nói đến đây Cao Toại sa lệ, nghẹn ngào mà rằng:

- Vụ án của đệ, người của Kim quốc đã đích thân ra mặt, yêu cầu truy xét tới cùng chuyện này. Nhị đệ, ta mong đệ có thể thức thời mà hành động hợp lý. Đừng có cố chấp nữa mà chịu khổ vào người.

Thảo vẫn lắc đầu:

- Đại ca, đệ có chết quyết cũng không chịu nhận tội đâu!

Tới đây, Lâm Bất ở trên cao nghe thấy thế thì hừ lạnh:

- Cao đại công tử xin hãy lui ra.

Tiếp đó y đập bàn, quát lớn:

- Tên kia thật là cứng đầu cứng cổ, nguoi cho rằng bốn quan không làm gì được nguoi sao. Nguoi đâu, mau kẹp tay hấn cho ta. Kẹp cho đến khi nào hấn chịu cung khai thì thôi.

Tới đây bất chợt phía bên ngoài có tiếng lao xao, Thảo nghe thấy một tiếng khóc xé lòng:

- Thảo nhi, Thảo nhi. Ôi, Thảo nhi con ơi!

Đồng thời theo đó có bóng một phụ nữ quý phái đang cố gắng đẩy mấy tên sai dịch cản đường để xông vào. Tuy nhiên mọi cố gắng kia đều vô ích, rốt cục bà vẫn bị hai tên cầm gậy chặn cửa đẩy ra ngoài.

Nói về phần Thảo, nhận ra người đàn bà đó là Tiết Gia Yến, mẫu thân của mình, chàng nghe thấy thế ruột gan như đứt từng khúc, đau đớn nói:

- Mẫu thân, hài nhi bất hiếu đã làm lụy đến người rồi.

Tạ Bội Ngọc thấy cảnh tượng thương tâm đó, trái tim cũng như se lại. Song cô vẫn nghiêng răng, nhủ thầm: “*Hừ, có trách thì trách nguoi ăn ở thất đức, bày trò hại người. Có trách thì trách nguoi có một người cha là tên ác tặc họ Cao kia.*”

Tới đây thì lại thấy Tiết Gia Yến vẫn cố sức xông lên, miệng thì gào lên từng tràng: “Không, hãy để ta vào. Hãy để ta vào!”

Lâm Kiên trông thấy vậy khoát tay:

- Mau mau ngăn cản Tiết phu nhân lại, đừng để bà ấy gây náo loạn công đường.

Mấy gã sai nha nghe vậy lập tức bước ra, tuy nhiên có lẽ vì danh khí của phu nhân này ở Lâm An cũng khá lớn nên bọn chúng có chút e ngại. Cung may, đúng lúc ấy thì thấy một người đàn ông trung niên vội vã chạy lại gần phía Tiết Gia Yến, sau đó khẽ túm lấy bờ vai bà đoạn lên tiếng:

- Gia Yến, bà còn định làm cái gì nữa đây?

Tạ Bội Ngọc vừa trông thấy người đàn ông này cả người run lên, hai mắt đỏ hoe tưởng như tóe lửa. Thì ra cô nhận ra người vừa xuất hiện chính là Lễ bộ thượng thư Cao Minh Vĩ, người đã hại gia đình cô tan cửa nát nhà mười năm trước.

Lúc bấy giờ thấy Tiết Gia Yến gương mặt đầm đìa nước mắt, liên tục dùng đôi bàn tay nhỏ bé đâm thùm thụp vào ngực của Cao Minh Vĩ, cất giọng nức nở:

- Ông còn nói vậy nữa ư. Ông mau, mau cứu lấy con chúng ta. Mau ...

Lại thấy Cao Minh Vĩ thờ dài, hướng tay về phía Lâm Kiên xá một cái:

- Lâm đại nhân, họ Cao ta không biết dạy dỗ khuyến tử, bản thân thật lấy làm vô cùng hổ thẹn. Song Cao Minh Vĩ ta đây cũng chỉ biết trách Cao gia hãm hiếp bạc phận. Ôi, chỉ trách Cao gia bạc phước, xin Lâm đại nhân cứ phép công mà thẳng tay hành sự.

Nói xong Cao Minh Vĩ khoát ống tay áo, lớn tiếng:

- Mau tìm cách đưa phu nhân về phủ.

Ông ta vừa dứt lời thì có mấy ả nha hoàn bước ra giữ chặt lấy Tiết Gia Yên. Bà vẫn không ngừng gầy dựa, kêu gào, rồi sau đó tiếng hét kia nhỏ dần, nhỏ dần rồi mất hẳn. Đường như Tiết Gia Yên đã ngất xỉu vì thương tâm thì phải.

Đúng lúc ấy người mang dụng cụ tra tấn đã tới nơi. Cao Toại thấy vậy ứa nước mắt:

- Nhị đệ, đệ thật sự không nghĩ tới mẫu thân hay sao?

Thảo nghe vậy ruột gan như đứt từng khúc, hận bản thân không lập tức chết ngay được. Lâm Bất vẫn cười nhạt, phẩy tay nói:

- Dụng hình!

Nghĩ tới đây chàng chán nản vô cùng, bấy giờ Thảo nghĩ thầm: *“Tên bất lương này nào có thêm biết đến cái gì gọi là công đạo chứ. Chỉ sợ nếu ta không nhận tội, hắn tra tấn ta tới chết mới nghe. Hừm, đại ca nói cũng phải. Ta mà không nhận tội, sợ chỉ lát nữa là thân tàn ma dại, mẫu thân càng thêm đau lòng mà thôi”.*

Nghĩ vậy, lập tức bao nhiêu ý nghĩ kháng cự trong lòng phút chốc đã tàn tro, chàng chán nản xua tay mà rằng:

- Khởi đi. Để ta điểm chỉ nhận tội là được chứ gì.

Tới đây chàng đưa ngón tay ra nhí vào nghiên mực, đoạn chán chường điểm nó lên bản khẩu cung.

Tên lục sự thấy mọi việc đã hoàn thành, lật đặt cảm tờ nhận tội của Thảo lên trình trước mặt Lâm Bất. Tới đây thấy lão già kia khẽ gật đầu hài lòng, gương mặt thoáng qua có chút đắc ý mở miệng nói to:

- Chư vị hương thân, hôm nay bản quan phục mệnh xét xử vụ trọng án này. Hừ, tên họ Cao kia thật không bằng loài cầm thú. Đáng nhẽ với tội danh hãm hiếp kia, họ Cao hần chỉ bị thích chữ vào mặt, bắt đi lưu đày biệt xứ. Thế nhưng hần là người có chữ nghĩa, vốn là con quan mà chẳng biết giữ danh, lại đi làm điều ô nhục. Vẫn biết Vân Linh cô nương đây đã nhận thánh chỉ, phục quốc mệnh mà hành sự, ấy vậy hần vẫn giữ thủ đoạn vô si. Thật là tội chết ngàn lần.

Nói tới đây lão đứng lên, cầm lấy thanh mộc lệnh gior lên đoạn nói:

- Theo lẽ thường thì cáo trạng và hồ sơ của vụ án này sẽ được chuyển lên bộ hình chờ thẩm khảo. Ấy nhưng là vì sứ giả Kim triều yêu cầu mọi chuyện phải gấp rút được tường minh, chuyện này sớm đã kinh động tới Thánh Thượng, bởi thế hôm nay bản quan tuyên bố: Xứ già Cao Thảo kia tội chết. Chính ngọc bấy ngày sau, mang ra cổng tây Lâm An trăm quyết. Bãi đường!

Lão vừa dứt lời đập mạnh thanh mộc lệnh xuống, sau đó chấp tay sau lưng, thân nhiên bước đi.

Nói về phần Thảo, nghe xong bản án dành cho mình chàng ngửa mặt cười to một tràng bi thương. Chàng quay sang phía Cao Toại ghen ngào:

- Tiểu đệ bất hiếu, đáng chết ngàn lần. Mong đại ca có thể thay đệ cáng đáng việc nhà, phụng dưỡng mẫu thân.

Thấy vẻ mặt bất nhẫn, chờ Cao Toại gật đầu chàng lại quay sang phía Tạ Bội Ngọc gần từng tiếng một:

- Vân Linh, người được lắm. Hừ, người chính là thứ đáng sợ và độc ác nhất mà Cao Thảo này từng được chứng kiến.

Nói tới đây Thảo thở dài một tiếng, tập tễnh bước đi dưới sự áp giải của mấy tên sai dịch, bỏ lại phía sau ánh nhìn của Tạ Bội Ngọc.

Lúc ấy chẳng biết Tạ Bội Ngọc trong lòng đang nghĩ gì!

oOo

“Đại thiếu gia, thiếu gia vẫn đang còn ở đây phải không?”

Một ông lão bán hoa ở Ba Lăng quay đầu nhìn về lùm cây phía sau đoạn cất tiếng hỏi. Theo đó một bóng thanh niên áo xám chậm rãi đi ra, gương mặt y dường như thoáng qua một nỗi thất vọng.

“Tra bá bá, không hiểu vì sao hôm nay không thấy Âu Dương cô nương ra mua hoa nhỉ?”

Ông lão được gọi là Tra bá bá kia lắc đầu, đáp khê:

- Thiếu gia, theo lão đoán thì chắc Âu Dương cô nương có chuyện, bởi thế có lẽ hôm nay sẽ không hiện thân đâu. Thiếu gia còn chờ đợi nữa, sợ chỉ thêm

hoài công thôi.

Nói tới đây lão cất tiếng thở dài:

- Thiếu gia, tại sao thiếu gia không trực tiếp tìm gặp cô ấy. Có gì mà phải khổ sở...

Người thanh niên kia khẽ lắc đầu, cười buồn:

- Tra bá bá, Triển Hưng cháu một đời lang thang, đến bản thân còn không chắc ngày mai sẽ như thế nào. Ài, như thế tìm gặp Âu Dương cô nương, chỉ sợ lại chuốc vạ cho cô ấy thôi.

Thì ra người thanh niên kia chính là Đường Triển Hưng, trưởng tử của Đường Nhất Trần - chương môn Đường Gia. Không biết vì lý do gì chàng ta lại xuất hiện ở đây vậy. Tôi đây nghe Tra bá bá kia lên tiếng:

- Đây là lý do chính phải không. Lão thấy thiếu gia gần một năm nay, mỗi lần xuất môn là lại không quản khó nhọc tìm một loại phong lan lạ. Ấy vậy mà lại không có can đảm hiện thân, chỉ nhờ lão giả làm người bán hoa đến đây bày hàng. Thật là...

Đường Triển Hưng lặng im không trả lời, hai mắt mơ màng: “Chút công trời đẽo lợi suốt có sá gì, được thêm một lần được ngắm cô ấy cười, với Triển Hưng này cũng là một hạnh phúc rồi!”

Hắn đang miên man suy nghĩ thì thấy Tra bá bá cất tiếng hỏi:

- Thiếu gia. Lão thấy dường như Thiếu gia hơi thiếu chút tự tin thì phải.

Nghe vậy, Đường Triển Hưng khẽ lắc đầu, cất giọng chua chát:

- Không phải là cháu thiếu tự tin. Du lão bá, nếu không có khả năng mang lại hạnh phúc cho người mình yêu thương, tốt nhất đừng bao giờ xuất hiện trong cuộc đời của người ấy. Đừng bao giờ...

Hắn bỏ dở câu nói của mình ở đây, Tra lão bá thấy vậy thở dài:

- Ài, Đại thiếu gia nghĩ tới chuyện của Lão gia phải không. Ài, hẳn lão gia cũng có nỗi khổ của mình. Đại thiếu gia...

Ông ta vừa nói tới đây thì ngăn người, lại đưa tay chỉ về phía trước rồi nói:

- Đại thiếu gia, nhìn kia!

Lúc này phía xa có một thiếu nữ trẻ đang gò mình trên lưng ngựa, hướng cổng nhà Tuyết Luân phóng tới như bay. Đường Triển Hưng thấy thế khẽ nhíu mày, nhủ thầm “*Không biết là có chuyện gì xảy ra thế nhỉ?*”

Trong lúc y đang ưu tư suy nghĩ thì lát sau thấy Tuyết Luân hót hải chạy ra khỏi phòng, gương mặt cô lúc ấy trắng bệch đi như vì lo lắng. Đường Triển Hưng ngăn người trông theo thì thấy cô lên ngựa ra rồi phóng đi, lát sau đã mất dạng.

Trông thấy bộ dạng lo lắng và vội vàng ấy của Tuyết Luân, Đường Triển Hưng suy nghĩ một chút rồi cất tiếng: “Tra bá bá. Cháu cũng phải đi theo xem có chuyện gì xảy ra với Âu Dương cô nương đây.”

Vừa dứt lời, gã không chút chậm trễ tung người lướt đi như bay.

Thì ra ngày hôm qua là ngày Âu Dương Tuyết Luân tròn mười bảy tuổi. Chờ cả buổi mà vẫn không thấy Cao Thảo xuất hiện, Tuyết Luân chỉ ngồi tựa cửa trông về phương xa, trong lòng vô cùng buồn bã. Đến mờ tối ngày hôm ấy vẫn không thấy tung tích Thảo đâu, Tiểu Quân vô cùng bức mình nên đã phóng ngựa lên Lâm An để tìm gặp chàng. Chẳng dè vừa đến kinh thành thì nhận được hung tin, Tiểu Quân hoảng sợ lắm nên vội vã quay lại báo này cho Tuyết Luân biết.

Bạn đang đọc truyện *Đại Vận Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 28: Màn Kịch Trong Thiên Lao

Nói về Cao Thảo, sau khi Lâm Bất định án, chàng được sai dịch dẫn trở lại thiên lao. Tuy nhiên đến buổi tối ngày hôm ấy, Thảo lại được chuyển đến nơi giam giữ mới. Cách bài trí ở đây có điểm tương tự với nơi giam giữ cũ tuy nhiên nó được quét dọn khá sạch sẽ, lại tương đối thông thoáng, không giống như nơi giam giữ từ từ chờ hành quyết. Tuy nhiên Thảo lúc ấy đã vô cùng chán nản, chẳng chẳng thêm quan tâm làm gì mấy chuyện vật vãnh chỉ biết nhắm mắt đếm thời gian, chờ qua ngày mới.

Một ngày trong lao ngục quả thật dài vô cùng!

Chiều tối ngày hôm sau, Thảo thờ thẫn dựa người vào bờ vách suy nghĩ về tất cả mọi chuyện. Trước là nhớ đến chuyện về phụ thân mình, điều đó làm chàng cảm thấy dằn vặt và khổ tâm lắm. Sau thì nghĩ đến chuyện bản thân phụ sự kì vọng của mẫu thân, lại nghĩ đến mối thâm tình của Tuyết Luân, ruột gan chàng như đứt từng khúc.

Trong lúc chàng đang miên man suy nghĩ thì chợt nghe thấy tiếng động, ngẩng đầu lên Thảo thấy mẫu thân mình đang chậm chậm đi về phía mình. Có tiếng lách cách, tên lao dịch sau khi mở khóa phòng giam, chờ Tiết Gia Yến đi vào trong thì vội vã đóng lại đoạn sắt tiếng nói: “Tiết phu nhân, mong phu nhân nhanh cho.”

Thảo lúc này quì xuống, cất giọng đau đớn:

- Mẫu thân!

Tiết Gia Yến lúc này lệ nhòa khóe mắt, song vẫn cố gượng mà quát:

- Bất hiếu tử, gây ra chuyện tày đình như vậy, giờ ngươi vẫn còn mặt mũi nhìn ta nữa ư?

Thảo nghe vậy cả người run lên, cúi đầu nghẹn ngào.

“Hài nhi bất hiếu đã làm người đau lòng. Nhưng quả thật là hài nhi bị người ta vu oan.”

“Hừ, đến nước này mà vẫn còn nói những lời đó ư. Nói cho ai nghe đây.”

“Mẫu thân, chẳng nhẽ người không tin con sao.”

“Tin ư! Ta tin hay không thì giải quyết được vấn đề gì chứ.” – Tiết Gia Yến chán nản cất tiếng như khóc. Sau đó bà đưa tay lau nước mắt trên mặt chàng, khẽ khàng nói:

- Hài tử, con hãy đứng lên đi. Ta chưa khi nào mất niềm tin vào con cả. Mau, mau đứng lên đi.

Nói tới đây bà khẽ lắc đầu, đưa tay áo lau nước mắt đoạn cất giọng đau buồn:

- Ta nghe nói lần này hoàng đế Kim quốc như có ý định cưới thiếp cho hoàng tử thứ tư, mà người được nhắm tới là ả nha đầu Vân Linh kia. Hừ, nếu ta đoán không lầm thì ả ma nữ đó không muốn sang Kim quốc, bởi thế mới bày ra cái trò này đây mà. Chỉ có điều, ác nghiệt thay con lại phải là người đứng ra gánh chịu.

Nói tới đây Tiết Gia Yến thở dài một tiếng, lại đưa tay vuốt khẽ vầng trán của chàng rồi chua xót nói:

- Chuyện lần này của con đã kinh động tới Thánh thượng. Ta thật không biết làm sao để có thể cứu con thoát khỏi tội chết. Không biết lẽ trời ở đâu, lương tâm ở đâu? Thảo nhi, vậy là...

Dứt lời, như không kìm chế được xúc cảm, Gia Yến ôm choàng lấy Thảo rồi cất giọng khóc nức nở. Thảo lúc ấy đau lòng khôn xiết, nhưng chàng không biết làm thế nào, chỉ nghẹn nghẹn cất mấy tiếng: “Mẫu thân, xin người hãy cố gắng giữ gìn.”

Khóc một tràng dài, Gia Yến cuối cùng cũng lấy lại được bình tĩnh. Lấy ống tay áo lau sạch nước mắt còn đọng lại trên mặt, Gia Yến thở hắt ra mấy hơi dài, sau đó cất giọng rành rọt:

- Thảo nhi, có một chuyện mà ta đã cất kỹ trong lòng hai mươi năm nay, nhưng đã đến nước này... Thảo nhi, ta đã suy nghĩ và cân nhắc rất kỹ rồi. Con có quyền biết sự thật này, nếu ta cứ giấu mãi thì thành ra một kẻ ích kỉ, cả đời chắc sẽ không thanh thản được. Con hãy tập trung nghe kĩ lời ta.

Cao Thảo nghe bà nói vậy cất tiếng:

- Mẫu thân, hài nhi xin cung kính lắng nghe người dạy bảo.

Tiết Gia Yến cất giọng trầm trầm:

- Hai mươi năm trước, hồi đó ta hai ba tuổi, làm dâu nhà họ Cao đến năm thứ sáu thì mới hoài thai. Nhớ lúc ấy, người thiếp của phụ thân con đã sinh hạ ra một nam hài, tức là Cao Toại đấy, ài... Ta khi ấy được nghe một đạo sĩ mách nước rằng trước khi sinh hãy đến Bạch Vân Am ở Đạo Hương thôn ăn chay niệm phật mấy tháng, nhất định sẽ được như ý. Ài, chẳng dè... ta vẫn sinh hạ một nữ hài tử.

Thảo nghe tới đây gạt mình, nghe ra được điều gì chàng run giọng nói:

- Mẫu thân, nói như vậy là...

Tiết Gia Yến lúc này lệ nóng tràn mi, bà cố giữ bình tĩnh cắt ngang lời của nhi tử mình, thở dài một tiếng:

- Thảo nhi, con hãy bình tĩnh lắng nghe, đừng cắt ngang lời ta. Ừm, sáng hôm sau Trương nữ mẫu ra suối gánh nước thì tìm thấy một phụ nữ nằm mê

man ngất xỉu cạnh đó. Mang được cô ta về, một canh giờ sau thì người phụ nữ ấy đã sinh hạ một nam hài. Nam hài đó chính là con đấy!

Thảo nghe đến đây cả người run từng hồi, gương mặt chàng đầm lệ, khóc không thành tiếng. Tiết Gia Yến lúc bấy giờ nghẹn ngào:

- Thảo nhi, ta ích kỉ và nhẫn tâm quá phải không. Lần ấy, người phụ nữ kia sinh con ra thì lập tức mê man ngất xỉu, lúc đó Trương nhũ mẫu đã đem hai đứa trẻ trao đổi. Vốn dĩ ta cứ nghĩ rằng người phụ nữ đó một thân một mình, vậy thì hãy để bà ta tạm thời sống ở Đạo Hương thôn một thời gian, chờ khi mọi chuyện ổn định thì sẽ phái người đón về phủ. Nhưng thật chẳng ngờ, ta thật chẳng ngờ...

Nói tới đây Tiết Gia Yến lắc đầu cười buồn, lệ nóng tràn khóe mắt: “Mười ngày sau, khi Trương nhũ mẫu quay lại Đạo Hương thôn thì... người phụ nữ ấy đã rời đi tự thừa nào rồi. Trước khi đi, cô ấy có để lại một cái lắc vàng, một tờ cổ thư ghi kèm mấy lời cảm tạ. Ta lúc ấy thật đau lòng xiết bao...”

“Đây là kỉ vật của mẫu thân con. Ai, ta đã tìm hiểu rất kỹ cái lắc vàng này, nó thiết kế tinh xảo, tạo nghệ thủ công vô cùng cao thêm và hiếm thấy, ắt phải là tác phẩm của tượng sư danh tiếng. Ấy vậy mà bao nhiêu năm nay ta đã cho người dò la động tĩnh, ấy nhưng vẫn chưa thấy manh mối gì. Thảo nhi, đây là kỷ vật liên quan tới thân thế của con, hãy gìn giữ nó cho cẩn thận, ít nhất là trong ba ngày tới, con đã nhớ chưa.”

Thảo khóe mắt sa lệ, đưa tay tiếp lấy chiếc lắc vàng, run giọng đáp: “Hài nhi đã ghi nhớ!”

Gương mặt hiện lên vẻ thương tâm, khẽ xoa đầu nhi từ mình đồng thời Tiết Gia Yến thở dài, nói: “Hối hận thì đã muộn và cũng chẳng giải quyết được điều gì. Bởi thế ta chỉ thăm cầu mong cho hai mẹ con cô ấy được bình yên, tự nhủ lòng thay cô ấy nuôi nấng dạy dỗ con nên người. Thảo nhi, con càng lớn càng thông minh đĩnh ngộ, lại vô cùng hiếu thảo với ta. Điều đó làm Gia Yến này được an ủi phần nào. Nhưng, cuối cùng ta lại chẳng thể bảo vệ được con, chẳng thể bảo vệ được con...”

Nói tới đây bà ôm chặt Thảo vào lòng đoạn cất lên nức nở: “Thảo nhi, con có hận ta không? Ta, ta quả là...”

Chàng nghe thế cố gắng trấn tĩnh, đoạn cất tiếng: “Mẫu thân, con rất lấy làm tự hào vì có được một người mẹ như người.”

Gia Yến nghe vậy lau nước mắt, vụt đứng dậy rồi túm lấy vai chàng:

- Được. Như vậy là đủ rồi. Chuyện đã đến nước này, ta thật không biết làm sao nữa. Hài tử, có cái chết nhẹ tựa hồng mao, con hãy an lòng mà ra đi. Tiết Gia Yến xin thề nhất định sẽ bắt yêu nữ kia đền tội!

Nói tới đây bà đưa tay vuốt khẽ gương mặt chàng, dịu giọng nói:

- Thảo nhi, ta cố gắng hết sức rồi. Ài, tội trạng đã định, không thể cứu vãn được nữa. Hiện ta chỉ có thể giúp con được toàn vẹn cơ thể mà thôi.

Nói tới đây bà bất ngờ quì sụp xuống đoạn cúi đầu:

- Thảo nhi, nếu con còn xem Gia Yến ta là mẹ, xin con hãy đáp ứng thỉnh cầu của ta.

Chàng trông thấy biểu hiện kỳ lạ của mẫu thân mình thì hốt hoảng, đưa tay đỡ bà đứng dậy đoạn nói:

- Xin mẫu thân hãy đứng lên. Người cứ ra lời dạy bảo. Hài nhi xin tuân lời.

- Thảo nhi, để con ra đi như thế này, Tiết Gia Yến ta cảm thấy vô cùng có lỗi với thân mẫu con. Bất hiếu hữu tam, vô hậu vi đại. Điều bất hiếu nhất chính là khi chết mà không có người thừa tự, không có người để nối dõi tông đường..

- Hài nhi...

- Có gì mà không hiểu. Con chỉ còn bốn ngày, chỉ còn bốn ngày nữa thôi!

Tiết Gia Yến nói tới đây dùng tay đập nhẹ vào vòng khóa đồng ở song lim, đồng thời kêu khẽ mấy tiếng. Một lát sau đó liền xuất hiện ba người đang chậm rãi tiến về phía phòng giam. Buổi chập choạng tối, Thảo nheo mắt định thần nhìn lại thì nhận ra bọn họ là Trương nhũ mẫu, tên Quản giam và một vị cô nương trẻ xinh đẹp đeo khăn che mặt. Bấy giờ trên tay Trương nhũ mẫu đang khệ nệ chuyển một tấm nệm nhung vào bên trong, sau đó lại kê một cái giá nền bằng đồng đặt ở góc phòng.

An trí mọi việc xong xuôi, Tiết Gia Yến cho tay vào trong người lấy ra một đỉnh bạc lớn đoạn đưa cho tên Quản giam rồi nói: “Ngô quan gia, vất vả cho ông quá. Tiết Gia Yến tôi có chút lòng thành, mong ông nhận lấy làm tiền trà nước cho anh em.”

Tên Quản giam trông thấy vậy mắt lóe lên, y như một con cú nhện đói lâu ngày mà mới thấy được con mồi vậy, gã vờ cất tiếng thán: “Tiết phu nhân, phu nhân thật khách khí quá rồi!”

Gã vừa nói vừa tiếp lấy đỉnh bạc cho vào trong ống tay áo, lại quay sang phía Cao Thảo đoạn cười khẽ một tiếng đầy ngụ ý: “Cao công tử, mong công tử tiết chế cho một chút. Bọn tiểu nhân cũng chỉ cố sức được bấy nhiêu thôi.”

Thảo nghe vậy, lại thấy nụ cười kỳ quái động trên môi gã ta thì ngạc nhiên lắm, chàng còn chưa hiểu chuyện gì thì lại thấy Tiết Gia Yến cầm tay cô nương lạ mặt ấy đoạn nói: “Thảo nhi, đây là Lưu Nhã Đan cô nương.”

Thảo ngược mắt nhìn thì thấy đó là một tiểu cô nương phong vận xinh đẹp, hai tay đang vắn vê tà áo ra chừng xấu hổ lắm. Mặc dù cô nương ấy đang

dùng khăn che mặt, song dường như chàng đã gặp qua cô ta rồi thì phải. Bấy giờ tuy không hiểu mẫu thân mình mang cô nương họ Lư này vào đây làm gì, tuy vậy chàng vẫn khẽ gật đầu một cái:

- Xin chào Lư cô nương!

Lúc bấy giờ lại thấy Tiết Gia Yến nắm lấy tay chàng đoạn đặt vào tay của Lư Nhã Đan đoạn nói: “Thảo nhi, kể từ bây giờ Nhã Đan sẽ là vợ của con.”

Chàng nghe vậy giật mình hốt hoảng, vội rút tay về đoạn la khẽ: “Mẫu thân, chuyện này là như thế nào vậy?”

Tiết Gia Yến đáp:

- Còn như thế nào nữa. Ta đã hỏi qua ý kiến của Nhã Đan rồi. Nhã Đan nó đã đồng ý. Thảo nhi, trong mấy ngày còn lại ở đây, Đan nhi sẽ chăm lo giặt ngũ cho con.

Chàng nghe vậy toát mồ hôi hột, quì xuống nói:

- Mẫu thân, chuyện này vốn dĩ không thể được.

- Hừm, Đan nhi nó sống với ta từ nhỏ, rất dịu dàng và hiền thực, lại là một vị cô nương vô cùng xinh đẹp. Vậy con còn không ưng ở điểm nào nữa chứ?

- Mẫu thân, hài nhi thân là tử tội, chỉ còn sống được mấy ngày ngắn ngủi nữa. Bởi thế chuyện này quả thật không thể được!

- Sao lại không thể được chứ. Chuyện về con, Đan nhi nó đã biết tất cả rồi. Bởi thế có gì là không thể chứ.

Thảo lúc này gục mặt xuống, nghẹn ngào:

- Mẫu thân, thứ cho hài nhi bất hiếu. Chuyện này hài nhi tuyệt đối không thể tuân lời được.

Chàng vừa dứt lời, Tiết Gia Yến sụp quì xuống rồi bật khóc:

- Thảo nhi, con không còn xem Gia Yến ta là mẹ nữa phải không?

Cao Thảo thấy vậy giật mình, chàng đưa tay đỡ Gia Yến lên rồi nói:

- Xin mẫu thân hãy đứng lên. Mẫu thân. . .

Tiết Gia Yến nói qua làn nước mắt:

- Thảo nhi, con còn không ưng thuận chuyện này. Ta chết cho con xem.

Bà vừa nói vừa nhô người dậy, lại như toan lao đầu vào góc tường. Thảo trông thấy vậy vội giữ chặt tay bà lại rồi cất giọng hốt hoảng:

- Mẫu thân, mẫu thân. Hài nhi xin đáp ứng người.

Tiết Gia Yến nghe vậy liền lấy tay áo lau nước mắt: “Có như vậy mới là hài tử ngoan của ta chứ. Được rồi, không cần làm nhiều thủ tục nhiều khê, từ giờ hai con chính thức là phu thê rồi.”

Bà nói tới đây cầm lấy tay Lư Nhã Đan đoạn nghẹn ngào: “Đan nhi, ta biết thế này là con chịu thiệt thòi nhiều lắm. Thế nhưng Gia Yến ta chỉ có mỗi một mụn con này, ta thật sự. . . Đan nhi, mấy ngày này con hãy chịu khó chăm nom nó nhé.”

Lư Nhã Đan nói khẽ: “Phu nhân xin yên tâm. Con nhất định sẽ chăm sóc công tử chu đáo.”

Tiết Gia Yến nghe vậy liền mừng:

- Nha đầu này! Giờ còn xưng hô là phu nhân nữa sao. Thôi, thời gian cũng không còn nhiều nữa, ta phải rời đi đây. Đan nhi, mờ sáng sau ta sẽ cho xe ngựa tới đón con nhé.

Kể đó bà quay sang phía Thảo đoạn dặn dò:

- Thảo nhi, Nhã Đan sống với mẫu thân từ nhỏ, ta xem nó như con gái vậy. Con đừng có gây khó dễ cho nó nghe.

Thấy chàng gật đầu đáp ứng, bà mới yên lòng đi theo Trương nữ mẫu ra ngoài. Chờ cho hai người này khuất bóng, tên Quản giám nhìn chàng rồi cất một nụ cười đầy ngụ ý: “Cao công tử, hòa tập và sáp thấp sáng ta để ở góc kia, khi nào công tử cần dùng thì cứ tự tiện. Hà, xuân tiêu một khắc đáng giá ngàn vàng, Ngô Vĩnh ta cũng không dám quấy rầy lâu nữa.”

Gã vừa nói vừa chuyển thân ra ngoài, sau khi khóa cửa cẩn thận mới yên lòng quay người rời đi. Nào đâu gã di chân được mấy bước thì có một tên sai dịch khác chạy tới rồi nói:

- Ngô quản giam, có một vị cô nương họ Âu Dương muốn gặp gã họ Cao kia.

Ngô Vinh nghe vậy quát:

- Hừ, là Cao công tử chứ họ cao nào. Sao, chẳng phải ta đã dặn khi không có lệnh của ta, không cho phép bất kì ai vào thăm nom mà. Lộ chuyện này ra, mấy người chúng ta có mấy cái đầu chứ.

Tên sai dịch kia gãi đầu ấp úng:

- Ngô quản giam, cô nương họ Âu Dương kia khóc lóc thảm thiết lắm. Lại còn nói là người thân của Cao công tử, liệu có chiếu cố được không?

Cao Thảo nghe nhắc đến một vị cô nương họ Âu Dương thì giật mình, nghĩ nhanh một chút chàng vội giật giọng:

- Ngô đại nhân, tại hạ có một thỉnh cầu. Xin đại nhân hãy cho cô nương họ Âu Dương kia vào đây có được chăng?

Ngô Vinh nghe vậy ngẩn ra suy nghĩ, sau đó cất giọng ái ngại:

- Cao công tử, sự thực thì Tiết phu nhân đã có lời căn dặn bọn ta là không được cho bất kỳ ai vào quấy nhiễu công tử. Chuyện này...

Thảo gấp gáp:

- Chuyện này thực vô cùng quan trọng với tại hạ. Ngô gia, ông cứ để cửa khóa như vậy, tại hạ nói với cô nương kia dăm ba câu qua song lim thôi.

Nghe vậy Ngô Vinh gật đầu:

- Thế thì được. Ta thật mong công tử nhanh giùm cho.

Nói xong gã quay đầu bước ra ngoài, phút chốc đã mất dạng.

Thảo lúc này ruột gan rối bời, chàng thật sự không biết mình nên làm gì trong trường hợp này. Lúc bấy giờ lại nghe thấy tiếng Nhã Đan cất lên: “Cao công tử, Âu Dương cô nương là người nào vậy?”

Nói đến đây, cô nhận ra có chút thất thố khẽ cúi đầu, nhỏ giọng nói: “Đáng lẽ phải gọi là Cao lang mới phải. Chàng hãy thứ cho Nhã Đan nhiều chuyện.”

Thảo nghe tới đây giật mình, chàng như nghĩ ra được điều gì vội vã tiến lại gần phía Lưu Nhã Đan đoạn chỉ tay vào tấm nệm đặt ở bên mé tả đoạn nói:

- Lưu cô nương, chúng ta hãy tiến lại phía kia nói chuyện.

Lưu Nhã Đan trông thấy bộ dạng của chàng thì bẽn lẽn:

- Thiếp giờ đã là thê tử của chàng, sao chàng còn xưng hô khách khí như vậy chứ.

Dứt lời cô đã tiến lại chiếc nệm nhưng đoạn khép nép ngồi xuống cạnh chàng. Đưa đầu dựa vào vai chàng trái tim người thiếu nữ đập loạn nhịp, trong lòng cảm thấy vừa ngọt ngào, vừa thương tâm. Cô tự như: “*Cao lang, từ khi Nhã Đan nhìn thấy chàng ở Di Minh trai, Nhã Đan đã thích chàng rồi. Cứ ngỡ cả đời... Ai.*”

Trong lúc Lưu Nhã Đan đang suy nghĩ thì thấy Thảo đưa tay gỡ mạng che mặt của mình, lại nghe chàng nói: “Lưu cô nương, tại hạ đắc tội rồi.”

Nhã Đan lúc ấy gương mặt đỏ bừng lên, cúi đầu nói khẽ: “Cao lang, sao chàng lại nói như vậy chứ!”

Tuy vậy, Nhã Đan vẫn không tự chủ được khẽ liếc mắt nhìn Thảo. Bất chợt cô thấy phía xa xuất hiện một vị cô nương đang tiến về phía phòng giam. Cô nương này có xách theo một chiếc giỏ thức ăn, bộ dạng rất vội vã, khóe mắt hãy còn vương vài giọt lệ nóng.

Về phần Thảo, chàng vờ như không biết đến sự xuất hiện của cô nương kia mà đưa tay ôm lấy chiếc eo nhỏ của Nhã Đan, miệng thì thảo: “Nhã Đan, nàng thật là xinh đẹp.”

Nhã Đan như đang thẹn thùng lắm, gương mặt xinh đẹp nhuộm đỏ như rán chiều, đưa bàn tay nhỏ nhắn giật khẽ ống tay áo Thảo đoạn bẽn lẽn: “Cao lang, có người đấy.”

Lưu Nhã Đan vừa dứt lời thì có một tiếng bộp vang lên. Thảo giả như giật mình ngoái đầu nhìn rồi làm bộ hốt hoảng: “Luân Luân. Sao muội tới được đây?”

Nhìn lại thì lúc này chiếc giỏ thức ăn trên tay Âu Dương Tuyết Luân đã rơi xuống đất, đồ ăn trong đó tung tóe, vương vãi trên nền nhà, gương mặt cô đầm nước mắt, nghẹn đi như không nói nên lời:

- Thảo ca, huynh nói xem. Rốt cục là có chuyện gì?

Cao Thảo lúc ấy tiến sát lại song lim, chàng ra vẻ bối rối lắm, vờ đưa tay xoa đầu đoạn ấp úng:

- Luân Luân, thực ra chuyện này là... Vốn dĩ chuyện này...

Thấy Cao Thảo không nói nổi trọn câu, Âu Dương Tuyết Luân cả người run run, nước mắt giàn giụa ướt đầm hoen mi cắt tiếng nức nở:

- Vị cô nương kia là ai vậy?

Trông thấy bộ dạng Tuyết Luân như vậy, trái tim Thảo như tê lại vì đau đớn, song chàng vẫn cố trấn tĩnh rồi làm bộ lấp bắp:

- Luân Luân, ta vốn có lỗi với muội nhiều lắm. Cô ấy vốn... Ài, nhưng muội phải hiểu là trong tim ta vẫn luôn luôn có hình bóng muội.

Nhã Đan vừa rồi lặng im quan sát cuộc nói chuyện của Tuyết Luân và Thảo. Ban đầu thì bản khoăn thắc mắc không biết vị cô nương vừa mới xuất hiện kia là ai. Song tới lúc này, trông thấy bộ dạng và biểu cử của hai người thì ngẩn ra, nhủ thầm: “*Hóa ra cô gái ấy chính là người trong mộng của huynh ấy. Thảo nào....*” Nghĩ tới đây bất chợt Nhã Đan trong lòng có chút chua xót. Đưa mắt quan sát kĩ thì cô thấy Tuyết Luân dù lệ đầy mặt song vẫn không mờ đi được vẻ yêu kiều xinh đẹp, chẳng hiểu sao Nhã Đan có chút không cam tâm. Bởi thế lúc ấy tiến lại, nắm lấy tay Cao Thảo đoạn khẽ khàng nói:

- Cao lang, cô nương ấy là gì của huynh?

Tuyết Luân nghe thấy thế như sét đánh ngang tai, cô vừa thờ dốc vừa khó nhọc nói:

- Thảo ca, cô gái ấy gọi huynh là Cao lang. Vậy, vậy có phải cô gái ấy chính là...

Thảo làm ra vẻ mặt vô tội và khó xử, thờ dài một tiếng:

- Luân Luân, ta thật sự xin lỗi muội. Muội đoán đúng rồi đấy, cô gái ấy chính là thê tử của ta...

Chàng nói tới đây thì Tuyết Luân khuyu xuống nền nhà, ôm mặt khóc nức nở:

- Té ra, té ra từ trước đến nay huynh đều dối gạt muội. Huynh dối gạt muội. Huynh dối gạt muội...

Thảo trông thấy bộ dáng ấy của cô thì như đứt từng khúc ruột, toan mở miệng lên tiếng phủ nhận nhưng chợt giật mình: “*Không được. Với tính cách của Luân Luân... Hừ, Thảo ơi là Thảo, người không nhớ rằng chỉ mấy ngày nữa người sẽ bị người ta trảm quyết hay sao. Vì hạnh phúc mai sau của Luân Luân, nhất định người không được nói ra sự thật.*” Nghĩ tới đây hai tay chàng xiết chặt, cố gắng làm bộ bình thân đoạn nói khẽ:

- Luân Luân, muội làm gì vậy. Ta quả là có lỗi với muội, song nhưng...

Nhã Đan thấy Tuyết Luân thương tâm như vậy thì trong lòng áy náy, vội cất lời biện giải:

- Cô nương, cô nương không biết...

Cô vừa nói tới đây thì thấy Thảo trừng mắt ra dấu im lặng, khóe mắt chàng lúc ấy đã đỏ hoe. Nhã Đan thấy vậy mấy lời định nói ra Nhã Đan liền nuốt ngược trở lại bụng, rốt cục cũng không biết ý định Thảo vốn thế nào.

Tới đây Tuyết Luân đưa tay vịn vào song lim, khó nhọc đứng dậy đoạn cất tiếng:

- Thảo ca, tại sao huynh lại nói dối muội. Tại sao vậy chứ?

Thảo bối rồi ngó lơ đi hướng khác. Tuyết Luân đưa tay áo lau nước mắt rồi cất giọng run run:

- Được rồi. Huynh không muốn nói cũng được. Nhưng huynh hãy cho muội biết: rốt cục là... Rốt cục là sự thật, về chuyện Văn Linh cô nương ở Vọng Nguyệt Lâu, sự thật có đúng là huynh... Có đúng vậy không?

Thảo làm bộ bối rối, ấp a ấp úng mãi mới thốt hết câu:

- Luân Luân, sự thật tuy đúng là vậy nhưng... Muội biết rồi đấy, hôm ấy ta quá chén nên đã không làm chủ được bản thân.

Tuyết Luân nghe tới đây gục mặt xuống rũ rượi, khóc không thành tiếng:

- Thảo ca, huynh biết không. Trước khi đến đây muội vẫn luôn tin rằng nhất định có chuyện gì khuất tất ở đây. Đến tận bây giờ nghe chính huynh xác minh, muội vẫn không tin điều đó là sự thật. Chẳng nhẽ Cao Thảo mà muội biết lại là người như vậy sao?

Nói tới đây cô bất giác ngẩng đầu lên, lại đưa tay cầm lấy tay Thảo đoạn khẽ nói:

- Thảo ca, huynh hãy nhìn thẳng vào mắt Luân Luân mà nói xem điều đó có đúng là sự thật không?

Thảo cố gắng nén cơn xúc động như chực vỡ òa trong lòng, nhìn vào mặt Tuyết Luân, nhủ thầm “*Luân Luân, có lẽ đây là lần cuối cùng ta còn được nhìn thấy gương mặt xinh đẹp này. Ta hi vọng mai này muội sẽ được hạnh phúc. Nhất định như thế!*”

- Ừm, đúng là không phải sự thật. À mà nữ kia vu oan cho ta đấy. Luân Luân, muội có thấy ta đáng thương không? Ài, giờ ai hiểu được ta chứ. Luân Luân, nếu muội còn có chút tình cảm nào với ta, xin hãy giúp ta một việc.

Tuyết Luân lúc này đã như người mất hồn, cất tiếng hỏi:

- Vậy là tốt quá. Huynh nói đi, huynh muốn muội làm việc gì?

Thảo cố làm bộ thân nhiên đưa tay chỉ về phía tấm nệm đoạn nói:

- Luân Luân, mấy ngày nữa ta phải lên đoạn đầu đài rồi, bởi thế muội hãy ở lại đêm nay. Ba chúng ta nhất định sẽ...

Chàng vừa nói tới đây Tuyết Luân run bắn lên:

- Huynh vừa nói cái gì. Cái gì mà ba chúng ta...

Thảo ra bộ ngạc nhiên lắm, tròn mắt nhìn Tuyết Luân:

- Sao muội lại hốt hoảng vậy. Chẳng nhẽ muội không muốn cùng ta, cùng ta làm chuyện đó hay sao. Luân Luân à, muội chưa thử nên không biết đấy thôi. Đó chính là cảm giác sung sướng nhất trần đời.

Tuyết Luân nghe đến đây mặt hoa trắng bệch, run run chỉ tay về phía Thảo đoạn lắp bắp:

- Đây là những gì mà huynh thỉnh cầu muội à. Đây là con người thật của huynh sao?

Thảo lúc ấy bất ngờ túm chặt lấy tay cô đoạn quát lớn:

- Luân Luân, có gì là không được chứ. Hừ, cái gì là con người thật chứ. Muội thật là ích kỉ vô lương tâm, chẳng nhẽ nguyện vọng cuối cùng của người sắp chết mà muội cũng không đáp ứng sao. Hừ, muội nói xem mấy ngày trước muội đã nói gì. Chính miệng muội đã nói dù có bất kì chuyện gì xảy ra với ta, muội cũng sẽ bên ta mà! Hừ, thật là dối trá.

Tuyết Luân sững người nghe chàng quát mắng mà không phản ứng. Lúc ấy Thảo lại như nổi cơn điên lên, chàng đưa tay xé tung một mảnh áo của Tuyết Luân đoạn như lấy sức kéo cô sát về phía mình. Tuyết Luân lúc ấy giật mình giằng tay ra đoạn hốt hoảng nhảy lùi lại. Thảo như bị bất ngờ nên chới với ngã về phía sau.

Nhã Đan bị biến cố bất ngờ trên làm cho ngây ngốc, không hiểu thì sự thực chuyện gì đang xảy ra. Lại thấy Thảo bị ngã thì vội tiến lại đỡ lấy chàng đoạn cất tiếng:

- Chàng không sao chứ?

Thảo gạt tay cô ra, nổi đóa cất tiếng thóa mạ:

- Con bà nó! Vậy mà lúc nào cũng nói là thương ta, sẽ luôn ở bên cạnh ta. Khốn kiếp thật, đã không chấp thuận thì mau cút đi cho ta. Mau cút ra cho ta. Hừ, nghĩ ta có nhiều thời gian nữa chắc.

Cao Thảo nói tới đây thân nhiên túm chặt lấy tay Nhã Đan đoạn dẫn nàng tiến lại phía chiếc nệm nhưng. Tuyết Luân lúc này như kẻ mất hồn, thần thờ nhìn về phía hai người Thảo và Nhã Đan. Một lúc sau òa lên khóc nức nở, quay đầu toan chạy đi thì lại nghe Thảo lớn tiếng mắng:

- Cô định đi dễ dàng thế sao. Hừ, còn không mau lau chùi cái đồng bừa bãi mà cô mang đến đây cho ta!

Thoáng một chút sững sờ, Tuyết Luân đưa tay áo lau nước mắt đoạn nhặt từng mẩu thức ăn rơi trên nền xếp vào chiếc giỏ thức ăn. Sau đó cô lại dùng mảnh áo rách vừa rồi lau thật kỹ nền nhà, bàn tay cô run run như chẳng còn sức song cô vẫn vô thức lau đi lau lại, nước mắt tí tách, tí tách nhỏ giọt trên gò má.

Nhã Đan trông thấy cảnh đó quá bất nhẫn nên vội lên tiếng:

- Cô nương đừng phí sức nữa. Cô nương cứ để đó mà về thôi!

Nhã Đan vừa nói đến đây lập tức thấy bờ má mình rất bông, cô gạt lệ quay sang phía Thảo thì thấy chàng trừng mắt:

- Con đàn bà lắm lời. Hừ, câm miệng lại cho ta. Ai dạy cho người cái lối thay trượng phu định đoạt thế?

Nhã Đan ruột gan như thắt lại, cúi đầu rũ rượi, một tay xoa gò má, nhủ thầm: *“Thật chẳng ngờ con người của huynh ấy lại có lúc như vậy. Nhã Đan ta có mắt không trông rồi...”*

Về phần Tuyết Luân, khi cô đang lau sàn trong trạng thái vô thức thì bất ngờ nghe một tiếng bách vang lên. Giật mình quay đầu nhìn thì thấy gò má Nhã Đan sưng tấy, lại đang tấm tức ngồi khóc thì ngẩng người ra. Lát sau Tuyết Luân thở dài một tiếng:

- Cô nương. Vì ta mà cô nương chịu đòn oan. Xin lỗi cô vậy!

Nói tới đây Tuyết Luân đưa mắt nhìn Thảo một lần, gạt lệ lầm lũi quay đầu bước đi, một lát sau liền mất dạng.

Bạn đang đọc truyện *Đại Vận Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 29: Thật Giả Lẫn Lộn

Một lúc sau, khi chắc rằng Tuyết Luân đã thực sự rời đi, bấy giờ Cao Thảo mới quay sang phía Nhã Đan cất giọng áy náy:

- Lulu cô nương, vừa rồi ta... Ta vô cùng xin lỗi cô nương.

Chàng nói tới đây nằm vật xuống chiếc nệm, buồn rầu và chán nản:

- Ta đã đắc tội với Lulu cô nương rồi. Giờ cô nương muốn chém, muốn giết gì thì tùy.

Chàng vừa dứt lời chợt thấy có một bàn tay nhỏ trắng muốt khẽ lau nước mắt đọng trên mắt mình, ngó sang thì nghe Lulu Nhã Đan dịu giọng:

- Thiếp hiểu rồi. Thì ra chàng làm vậy là để che mắt vị cô nương kia. Cao lang, chàng biết mình không còn sống được bao lâu nữa nên vờ làm thế, hi vọng cô nương ấy khinh thường chàng, căm ghét chàng.

Thảo nghe vậy ngăn người ra:

- Lulu cô nương, quả thực chuyện này ta có nỗi khổ riêng. Mong cô nương làm ơn đừng tiết lộ chuyện hôm nay ra bên ngoài.

Nhã Đan khẽ lắc đầu, đáp:

- Chúng ta giờ đã là phu thê, sao chàng còn xưng hô khách khí như vậy chứ. Được rồi, thiếp hứa sẽ không tiết lộ chuyện này. Nhưng chàng nhầm rồi..

Nghe cô nói vậy Thảo giật mình:

- Không hiểu ta đã sai ở đâu ư?

Nhã Đan cười buồn:

- Chàng đã làm rất tốt, đến bản thân thiếp cũng từng lầm tưởng. Ài, thế nhưng có một điều chàng không biết rằng khi phụ nữ đã yêu một ai đó, yêu một ai đó thật sâu sắc. Thiếp tin rằng mai này đâu có xảy ra bất cứ chuyện gì, cả đời họ cũng không bao giờ quên được. Chàng làm thế, cô nương kia ắt sẽ đau lòng lắm.

Thảo cất giọng chán nản:

- Ta biết Luân Luân sẽ đau lòng lắm. Thế nhưng nếu ta không làm vậy, từ nay trở về sau, cô ấy nhất định sẽ... Ài, ta còn sợ sau khi ta qua đời, cô ấy còn tự tận theo ta. Điều đó...

- Với thiếp, chết vì người mình yêu tức là sống trong tình yêu vậy. Với người phụ nữ, điều đó cũng là hạnh phúc đấy. Chàng nghĩ cô nương ấy sau biến cô ngày hôm nay, mai này sẽ có cuộc sống hạnh phúc hơn chăng. Ôi, hi vọng là thiếp phán đoán nhầm.

Tới đây Nhã Đan tiến lại gần chiếc giá đồng, thấp lên một ngọn nến nhỏ, sau đó tiến lại phía Thảo rồi nói:

- Cao lang, chàng đã đói chưa vậy. Thiếp hôm nay có mang theo thức ăn và rượu, đặt trong cái làn nhỏ để ở phía góc ấy!

Nghe tới đây Thảo vội vã tiến lại tìm bầu rượu rồi ngửa mặt tu một hơi dài, sau đó nói:

- Lulu cô nương. Chuyện chúng ta kết bái làm phu thê chỉ là do mẫu thân ta bắt buộc, cô nương đừng cho đó là thật.

Lulu Nhã Đan rơm rớm nước mắt.

- Không, chuyện này thiếp hoàn toàn tự nguyện. Huống chi chàng không cho đó là thật, song thiếp lại cho đó là thật.

Thảo lắc đầu cười khổ:

- Sao cô nương lại phải tự làm khổ mình như vậy chứ?

- Với thiếp, chuyện đó là chuyện làm thiếp hạnh phúc nhất đời. Thế sao lại là khổ được chứ.

Dừng lại một chút, gương mặt Nhã Đan ánh lên một màu hồng phấn, cô cúi đầu nói khẽ:

- Có lẽ chàng không nhớ và không để ý. Lập xuân năm ngoái, bọn Tiểu Hắc nhờ thiếp đóng vai là một cô nương bị bọn vô lại khi dễ, để cho chàng có cơ hội ra tay hiệp nghĩa. Ban đầu thiếp nghe thì thấy ngạc nhiên và buồn cười lắm, cứ ngỡ chàng là một gã bạch diện chỉ thích khoe mẽ. Nhưng sau này bọn Tiểu Hắc có nói rằng chàng vốn không hề hay biết chuyện này, bọn chúng bày ra trò này chỉ để chàng vui vẻ. Ừm, lúc đó thiếp đồng ý. Và khi đó, đó là lần đầu tiên thiếp được gặp chàng.

Nói tới đây Nhã Đan khẽ cúi đầu, giọng nói nhỏ như tiếng muỗi kêu:

- Ban đầu thiếp không tin vào cái gọi là “nhất kiến chung tình” đâu. Thế nhưng lần ấy không hiểu sao...

Thảo nghe thấy thế lại tu một ngụm rượu lớn, cười khẽ mấy tiếng:

- Chuyện này thật vô cùng xấu hổ. Ài, nhớ hồi đó ta thích mấy thứ gọi là hào nghĩa kia đến mê muội. Buồn cười thay, buồn cười thay!

Nói tới đây thì vô rượu đã cạn tro đáy, chàng cười một tiếng quăng nó vào xô rồi nói:

- Hà, càng uống càng tỉnh. Thật là... Hừm, đã vậy thì việc của ai thì người đó làm.

Nói tới đây bất chợt chàng ngẩn người, đan điền nóng như lửa đốt, nhìn lại thì thấy Nhã Đan đang nhìn mình cười. Dưới ánh nến chập chờn, trông cô càng lúc càng xinh đẹp, chẳng hiểu sao trong đầu chàng chợt nảy ra một ý nghĩ không quang minh cho lắm. Trấn tĩnh lại, rồi như nhớ ra điều gì chàng phá lên cười:

- Ha ha, hóa ra là vậy, đây cũng giống như cách ả nha đầu Vân Linh kia đã sử ra. Hừm, chỉ có thứ điều xuân được cho vào rượu, nó còn kém xa loại mê tửu đáng nguyên rủa của ma nữ Vân Linh kia.

Tới đây chàng sức nhớ tới lời của sư phụ mình, bởi thế tay chân chàng thì múa may, song đầu óc thì cố gạt hết mọi tạp niệm, tập trung tinh thần vận khí theo khẩu quyết Hải Lăng Thao Thiên. Một hồi sau hơi rượu như bay đi đâu hết, cả người chàng cảm thấy khá sáng khoái, đầu óc không còn những ý nghĩ bậy bạ nữa thì mới an tâm dừng tay. Lại ngó qua thấy bộ dạng ngơ ngác của Nhã Đan thì tính khí trẻ con nổi lên, chàng vờ như xông thẳng tới toan hù cô một phen khiếp đảm. Nào đâu chàng chỉ thấy Nhã Đan sau một thoáng giật mình thì mỉm cười, khẽ nói:

- Thiếp đã là vợ chàng. Chàng việc gì phải thế chứ.

Thảo nghe vậy giật mình, lại nhớ tới những chuyện đang xảy ra thì chán nản, gieo mình nằm xuống tấm nệm đoạn cắt giọng buồn bã: “Ôi! Ta thật chẳng ra gì. Quả đúng như lời sư phụ nói, ta mãi chỉ là một đứa trẻ to đầu, vừa nông cạn lại vừa không biết suy nghĩ.”

Lưu Nhã Đan trông thấy vậy thì ngẩn ra, vừa bất ngờ lại vừa có chút thất vọng. Cô tiến lại bên cạnh Thảo rồi cất tiếng nói:

- Chàng phát hiện ra trong rượu có xuân dược, chàng khinh ghét thiếp lắm phải không?

Thảo lắc đầu cười:

- Không. Nếu tại hạ đoán không lầm thì xuân dược kia vốn do mẫu thân ta cho vào rượu. Huống chi kể cả nó do cô nương bỏ vào, ta có tư cách gì để ghét cô nương chứ.

Nói tới đây chàng thờ dãi:

- Mẫu thân ta nói cũng có một phần đúng. Bất hiếu hữu tam, vô hậu vi đại. Cô nương đã không quản đến danh tiết, nếu ta mà khinh ghét được cô nương thì liệu có phải là bậc trượng phu nữa không. Chỉ có điều Thảo này thả mang tiếng bất hiếu chứ quyết không phụ tấm chân tình của Luân Luân dành cho ta được.

Nhã Đan gạt lệ rồi nói:

- Ài, đến giờ thì thiếp khẳng định chàng bị hàm oan rồi. Đến hôm nay thiếp càng thêm khâm phục con người của chàng. Cao lang, thiếp thật sự đang ghen với vị cô nương kia. Chỉ có điều ông trời thật là nghiệt ngã. Thật là nghiệt ngã mà...

- Ông trời vốn có đức hiếu sinh. Có trách là trách ả ma nữ kia nhẫn tâm độc ác, trách Thảo ta hồ đồ ngu ngốc thôi.

- Cao lang, nghe nói chàng là người duy nhất thấy được dung nhan của Vân Linh. ả ta đẹp lắm phải không?

- Đẹp. Rất đẹp! Quả không thể phủ nhận rằng ả ta là một tuyệt đại mỹ nhân. Chỉ có điều lòng dạ độc hơn rắn rết, nham hiểm hơn lang báo, loại người ấy chỉ khiến ta càng thêm khinh ghét mà thôi.

- Cô ta có xinh đẹp bằng Luân Luân của chàng không?

- Ha ha, làm sao bằng được chứ!

Nhã Đan lúc này quay sang phía Thảo rồi ấp úng hỏi khẽ:

- Cao lang, thiếp có một thỉnh cầu nhỏ. Chẳng có thể cho thiếp mượn bờ vai một chút được không?

Thoáng ngần người một chút, sau đó chàng cười khẽ:

- Có gì mà không được. Ta nghe nói Liễu Hạ Huệ ôm mỹ nữ trong lòng mà vẫn không động thanh sắc, Cao Thảo này dầu vô năng song chẳng nhẽ không bằng một góc của ông ta hay sao.

Nhã Đan dựa vào bờ vai chàng, trong lòng vừa cảm thấy ngọt ngào, vừa có chút gì đó mất mát. Hồi sau, cô thiếp đi lúc nào không hay.

...

Mờ sáng hôm sau, khi hai người đang thiêu thiêu ngủ thì có tiếng chuông rung lên. Nhã Đan nghe thế giật mình choàng tỉnh, sau đó đứng lên chỉnh lại trang phục đoạn bên lên:

- Cao lang, thế mà trời đã sáng rồi. Thiếp về đây, tối nay sẽ gặp lại chàng.

- Cảm ơn cô nương vì buổi nói chuyện thú vị đêm qua. Thảo ta cũng mong cô nương hãy giữ kín chuyện với mẫu thân.

- Thiếp biết rồi.

Nhã Đan nói tới đây thì tên Giám ngục đã cầm một chiếc đèn nhỏ đi tới. Gã trông thấy Nhã Đan thì cất tiếng cười, một nụ cười đầy ngụ ý: "Cao thiếu phu nhân. Chúng ta đi chứ!"

Gã nói tới đây thì quay sang hai tên sai dịch phía sau dặn dò: "Canh gác cho cẩn thận. Có gì sơ sẩy thì tất cả chúng ta sẽ thành con ma không đầu đó."

Mấy gã kia nghe vậy dạ ran. Một lát sau thì gã quản giám Ngô Vĩnh và Nhã Đan đã khuất dạng. Thảo lúc này vì trần trọc cả đêm, Nhã Đan rời đi rồi toan đặt mình xuống đánh một giấc thì chợt nghe mấy tiếng cốc cốc rất khẽ vang lên ở phía sau bức tường trước mặt. Kỳ lạ nhất là mấy âm thanh khô khan này nghe rất có tiết tấu, Thảo hiểu ki đi lại phía bờ vách rồi nhặt lấy vỏ rượu đoạn gõ mấy tiếng đáp lễ.

Đúng lúc ấy phía bên kia phát ra một thanh âm nhỏ như muỗi kêu, vo ve bên tai chàng: "Tiểu tử, người có nghe rõ lời ta nói không?"

Thảo có chút ngạc nhiên, bởi thế cũng khẽ trả lời: "Nghe được. Mà ông là ai vậy?"

Thanh âm kia vẫn tiếp tục vang lên: "Tiểu tử người còn nhỏ mà công lực khá là cao cường. Thật là đáng khen. Ừm, nghe được thì tốt rồi. Nếu người muốn biết thân thế của mình, hãy lắng tai sát vào bức vách!"

Ông ta vừa dứt lời, Thảo giật mình: "Cuộc nói chuyện giữa ta và mẫu thân hôm qua, ông đã nghe hết rồi phải không. Hừ, đừng có mà đặt điều bậy bạ gạt ta."

Dường như người bên kia đã có chút tức giận, thanh âm kia như gằn lên: "Nếu muốn biết thì cầm mồm ngay cho ta. Nghĩ mà xem, ta lừa một tử tù như ngươi làm gì chứ. Nghe cho kĩ đây, người mang chiếc lắc vàng kia, thử tra xét xem có phải nó chạm hình một thanh kiếm ở mặt bên trong không?"

Vì hiểu kì, Thảo không kìm được liền mang chiếc lắc vàng kia ra, sau đó đánh hỏa tập lên soi qua một lần. Nào đâu khi ánh lửa vừa lóe lên, chàng giật toát mồ hôi hột, không tự chủ được cả người run lên, lắp bắp hỏi: "Tại sao ông lại biết chuyện này?"

Sững lại một chút, sau đó quái nhân lạ mặt người run lên: "*Ông trời thật... Chẳng dè ta lại có thể gặp được hậu nhân của Lý Phi Dương. Thật chẳng là...*" Cố giữ bình tĩnh, người bên kia cười khẩy một tiếng, cất giọng trào phúng: "Bởi vì chiếc lắc này là vật mà ta đưa cho mẫu thân người mà. Ta sao lại không biết chứ!"

Nói tới đây ông ta như tự điều bản thân, nghĩ thầm: "*Danh khí của sư phụ quá lớn, ta không thể nói ra sự thật được. Mà ta lại nhầm nữa rồi. Người ấy đâu còn là sư phụ ta chứ. Phải là Vạn Hoa Cốc chủ Quách Kinh Hàn mới đúng.*"

Thảo nghe thế giật nẩy mình, run giọng thốt: "Chẳng nhẽ ông biết song thân thật sự của ta sao?"

Người bên kia nghe thế cười nhạt: "Ta đã biết bí mật của chiếc lắc vàng, tức nhiên là sẽ biết bí mật của thân thế người!"

Kể đó gã ta có chút thần thờ, động tâm: "*Chẳng dè sau lần thất lạc Lã Thăng Bình ở Đạo Hương, gần hai mươi năm sau ta lại có vinh dự được gặp con trai của cô ta, nhi tử của Nhị đệ. Ha ha, hẳn còn là Nhị đệ của ta chăng?*" Đang miên man, chợt nhớ ra điều gì hắt ta hừ lạnh một tiếng: "Hừ, im miệng cho ta. Giờ ta kể chuyện này cho người nghe, người có tin hay không là chuyện của người."

Thảo cũng biết là mình đã có mấy lời không đáng nói, song nhớ đến chuyện chữ Quách khắc trên chiếc lắc vàng thì vừa hiểu ki lại vừa nghi ngờ, bởi thế chàng tập trung lắng nghe người bên kia nói.

"Tiểu tử, người đã từng nghe nói đến một người tên gọi Vạn Hoa Cốc Chủ Quách Kinh Hàn chưa?"

"Sao, ý của ông là Quách Sư bá!" - Thảo giật mình hỏi lại, song sau chợt nhớ lại nghiêm lệnh của sư phụ, chàng áp ứng: "Cùng tên với Sư bá của ta, chi có điều sư bá ta không có danh xưng là Cốc chủ gì kia!"

Người lạ mặt nghe vậy bĩu môi: "Tiểu tử nguoi không biết cũng phải, người này cũng đã thất tung mười mấy năm trên giang hồ rồi. Chi có điều mười tám năm trước, nhắc đến tên ông ta hắc bạch hai đạo đều táng đảm hồn kinh."

Dừng lại một chút, người lạ mặt kia tiếp lời, thanh âm có vẻ trùng trùng cảm xúc: "Vạn Hoa Cốc chủ Quách Kinh Hàn võ công lừng lẫy bốn phương, ông ta cả đời thu năm đệ tử. Trong đó ta là một trong số năm người đó."

Thảo giật thót người, nhủ thầm: "Nói như vậy chẳng nhẽ... Không biết ông ta là Tô Mộ Bạch hay là Vi Hàn đây. Nghe Trần đại ca nói hai gã này đều là dạng ác nhân bỉ ổi, đang tâm hại chết huynh đệ đồng môn của mình là Lý đại hiệp. Ài, nói như vậy chẳng nhẽ..."

Nghĩ tới đây chàng toát mồ hôi, không dám phân tâm nữa mà lắng nghe tiếp lời người kia nói. Thanh âm kia vẫn tiếp tục vang lên như rót vào tai chàng.

"Ha ha, chuyện đã đến nước này, ta còn gì mà không dám nói hết chứ. Trong số năm người đó thì có ta, đại sư huynh Vi Hàn và một gã tam đệ tên gọi Tô Mộ Bạch chính là hai tên ác nhân vô lương tâm. Hừm, nhị đệ tử Lý Phi Dương và Ngũ đệ tử Trần Phi Chi lại là hai bậc đại hiệp lừng lẫy, người còn lại là một tuyệt sắc giai nhân tên gọi Băng tâm tiên tử Khúc Vân."

"Nhớ lại năm đó, Lý Phi Dương vì có xung đột với Thiên Nhẫn giáo, lại đứng vào lúc thê tử của hắn là Lã Thăng Bình. Việc gấp rút, hắn ta mang thê tử đến Vạn Hoa Cốc lánh nạn, trước đó thì đã gửi bỏ câu đưa thư báo tin cho chúng ta. Nhận được tin tức, mấy người chúng ta lập tức đến điểm hẹn để đưa thê tử Lý Phi Dương bình an về Vạn Hoa Cốc. Tuy nhiên vì Vi Hàn và gã họ Tô kia vì mưu lợi bản thân mà tìm cách hãm hại Lý Phi Dương."

Kể tới đây, thoáng trầm ngâm một chút: "*Nhất định không thể cho tiểu tử này hoài nghi về thân thế của mình, ta phải cẩn thận hơn! Ài, thực tâm mà nói thì Vi Hàn này cũng chỉ muốn loại bỏ gã tiểu tử họ Lý kia thôi, ta cũng rất muốn chu toàn cho thê tử của hắn.*" Nghĩ được vậy, gã Vi Hàn kia tiếp lời: "Sau khi lừa đẩy được Lý Phi Dương vào tử lộ, Vi Hàn ta lo lắng bị Vạn Hoa Cốc Chủ trách phạt, hai mươi năm sống cùng người này ta còn lại gì tính khí của ông ta, bởi vậy cố công truy tìm tung tích của thê tử Lý Phi Dương. Chi có điều trên đường lại phát sinh biến cố, ta chỉ hay tin rằng mấy người anh em kết nghĩa của Lý Phi Dương đã đưa vợ con của hắn đi lánh nạn rồi. Ta hoàn toàn không dò la được tung tích đám người này."

Kể tới đây Vi Hàn ra bộ cười chua chát: "Đúng như ta dự đoán, ta và Ngũ sư muội không hoàn thành được nhiệm vụ, Vạn Hoa Cốc Chủ nội giận lôi đình trục xuất hai người chúng ta ra khỏi Cốc, lại giao hẹn rằng chỉ khi nào tìm lại được thê tử của Lý Phi Dương mới được trở về. Mà hai người ấy như bóng mây tầm cá, ta sao tìm được đây. Cực chẳng đã, cuối cùng ta đành về Đạo Hương thôn."

Thảo nghe vậy hỏi: "Ông quay lại đó làm gì?"

Vi Hàn trả lời: "Ta tìm gặp một cô gái, là người đã cùng ta thề nguyện chuyện đính ước trăm năm..."

Thảo như sa vào một bể mây mù, tuy nhiên chàng như hiểu ra được một chút gì, run giọng: "Nói như vậy thì, ta ...Rốt cục ta là ai..."

Vi Hàn thở dài ra giọng chua chát:

- Nếu bây giờ ta nói ra thân thế nguoi, ắt hẳn nguoi sẽ không tin. Được, để ta kể cho nguoi nghe một câu chuyện, nghe xong câu chuyện này thì nguoi quyết định cũng không muộn.

Nói tới đây khoe mắt Vi Hàn đỏ hoe, gương mặt có phần già nua của gã toát lên một vẻ ảm đạm và thương tâm, lại cũng chẳng cần để ý đến Thảo mà chậm rãi nói:

- Nếu nguoi sinh ra sớm hơn bốn mươi năm, nhất định sẽ biết đến một vụ thảm sát đẫm máu. Trong một đêm giông bão, gần hai mươi mạng người nhà họ Lôi đã bị một đám sát thủ bịt mặt tru tận, chỉ duy nhất có một thằng bé sống sót. Tiểu tử ngày đó chính là ta đây.

Thảo nghe thấy thế giật mình: "Chuyện này ta cũng có nghe nói đến. Vậy hóa ra ông không phải họ Vi?"

Vi Hàn lắc đầu, cười thảm:

- Cái gì mà họ Vi chứ. Hừ, tên thật của ta là Lôi Khả, là người thừa kế duy nhất của Lôi gia. Ha ha, nhớ lại khi đó mẫu thân ta bị lũ ác tặc kia chém ba đao, song bà vẫn cố hết sức lấy thân mình che chở cho nhi tử của mình. Lại dùng hết sức tàn dứt cổ tay vào miệng ta vì bà sợ tiểu hài đó bật ra tiếng khóc. Năm đó ta chỉ mới tròn sáu tuổi. Hừ, kể từ thời khắc đó ta đã lập thệ, mối thù này chưa trả nhất định sẽ không bao giờ mang họ Lôi nữa.

Thảo nghe thế giật mình, trong lòng muôn vàn cảm khái về số phận bi thảm của Vi Hàn. Tới đây lại thấy ông ta nghiêng răng kèn kẹt, cất giọng đầy căm phẫn:

- Nằm lẫn trong mớ thi thể đẫm máu của người nhà họ Lôi, ta nghe được loáng thoáng rằng tên cầm đầu chính là Đường Dã, người của Đường gia ở Tứ Xuyên. Hừ, ta còn biết được đầu là nguyên nhân mà hai mươi mạng người của Lôi gia chết thảm, ấy là bởi vì phụ thân ta đã khám phá ra được bí mật về Hàm sa xạ ảnh. Là hàm sa xạ ảnh, cái thứ ám khí đáng nguyền rủa đó.

Thảo nghe thế cũng cảm thương thay cho số phận bất hạnh của gã, mối ác cảm với gã bớt đi nửa phần. Tới đây lại nghe Vi Hàn tiếp lời:

- Ta cũng vì mất máu quá nhiều nên đã thiếp đi. Đến chiều ngày hôm sau thì Vạn Hoa Cốc chủ Quách Kinh Hàn tình cờ đi ngang qua, thế là cái tiểu mạng ấy của ta đã được cứu. Ông ta không những cứu sống ta mà còn truyền thụ võ nghệ cho ta, ơn nghĩa ấy của ông ta, ta cả đời mãi ghi lòng tạc dạ.

Kể từ năm đó, ta khắc mỗi gia thù này trong tâm khảm, dốc lòng học nghệ những mong mai này có thể trả được mỗi huyết thù ngày ấy. Hồi ấy ta đã lập thế, nếu như mỗi thù này chưa trả thì ta không còn mặt mũi nào mang họ Lôi nữa. Nhưng hồi ời...

Gã gục mặt xuống, thở dài chán chường rồi kể tiếp:

- Khi vô công có chút thành tựu, ta xin sư phụ xuất sơn để báo phục mỗi gia thù. Sư phụ ta cho rằng bản lĩnh võ công của ta còn kém cỏi, thế nên không đồng ý. Dầu căm thù đám người họ Đường ấy đến tận cùng, song ta cũng biết với bản lĩnh và thực lực hiện thời, ta thực không có nửa phần cơ hội báo thù. Bởi thế nên ta hạ quyết tâm, phải gắng hết sức giành lấy vị trí cốc chủ Vạn Hoa Cốc.

Sau đó mấy năm, khi bản thân đã chín chắn hơn ta liền xin phép sư phụ rời cốc điều tra chuyện năm xưa. Than ôi, lúc ta bước thân vào chốn giang hồ thì ta mới hay tin Đường Dã đã bật tung gần mười năm nay, mà gã lại là đầu mối duy nhất để ta có thể lần ra tất cả sự thật về mỗi huyết thù khi xưa. Ai! Sau hơn một năm cật lực mà không tài nào truy ra dấu tích, dù chỉ là một chút tung tích của Đường Dã, đầu ta thật sự muốn nổ tung ra rồi. Ta uống rượu say đến mê muội, hò hét đập phá suốt một ngày... Thế rồi, ta đã gặp nàng.

Nói tới đây hai mắt Vi Hàn chớp khê, ngữ điệu của gã chứa một vẻ ôn nhu hiếm có: "Lần ấy ta được gặp nàng, Đường Nhượng Yên."

"Mặc dù sau này ta biết nàng là người của Đường gia, thế nhưng ta chẳng thể nào căm hận được nàng. Thế rồi trải qua một vài biến cố sinh tử hoạn nạn, chúng ta yêu nhau. Lúc được ở bên nàng, ta thấy lòng mình thanh thản và thư thái làm sao, mọi cảm giác thù hận trong lòng chợt bay biến. Cho đến một hôm, ta vô tình biết được rằng: cha nàng chính là Đường Dã, chính là kẻ lòng lang dạ sói, là kẻ cầm đầu vụ thảm sát hơn hai mươi mạng người Lôi gia. Ôi! Ông trời mới ghê tởm làm sao."

Nghe Vi Hàn nói tới đây chàng thấy bất nhẫn, thấy số phận của gã cũng thật sự đáng thương hết mức, thở dài mà hỏi nhỏ: "Vậy, vậy rốt cục ông đã xử sự thế nào?"

Vào lúc này bờ vai của Vi Hàn rung lên từng hồi, hai gò má hốc hác ướt đầm lệ, gã nghẹn đi không nói nên lời:

- Ta suy sụp gần tháng trời, ốm liệt đi không dậy nổi. Trong suốt khoảng thời gian đó, Nhượng Yên hết lòng chăm sóc ta. Cho đến một ngày cô ấy báo cho ta tin mừng, đó là đã mang cốt nhục của ta trong người. Ôi, lúc đó chẳng biết ma xui qui khiến thế nào, ta cười lớn, vừa chế giễu vừa nhục mạ Nhượng Yên. Sau đó rũ áo quay lưng đi. Vi Hàn ta quả thật là kẻ nhẫn tâm vô sỉ bậc nhất thiên hạ.

"Mấy tháng sau đó ta sống trong sự cô đơn, sống trong sự giày vò và khổ sở đến cùng cực. Rồi đến một ngày kia, khi ta nhận ra bản thân mình không thể nào thiếu Nhượng Yên được. Lúc ấy ta dằn lòng rằng sẽ gạt hết mọi thù hận, cùng Nhượng Yên chung sống cho đến hết đời. Song ông trời cũng thật trêu người, đúng lúc đó ta nhận được phi cấp truyền thư của Lý Phi Dương. Lúc ấy, ước muốn báo thù rửa hận lại bùng cháy hơn lúc nào hết. Chẳng dè... Ai, người cũng biết kết quả rồi đây.

Thở dài một tiếng chán nản: "Khi ta bị trục xuất khỏi Vạn Hoa Cốc, ta suy nghĩ rất nhiều và cuối cùng cũng đã quyết định sẽ trở lại với Đường Nhượng Yên, gạt bỏ hận thù và cùng nhau sống vui vẻ suốt quãng đời còn lại. Lần ấy ta còn nhớ khi vừa xuất hiện, Nhượng Yên rung rung nước mắt mà rằng: "Thiếp biết chàng nhất định sẽ quay trở lại!"

- Thời gian sau đó, ta được sống những ngày hạnh phúc nhất của cuộc đời, hai chúng ta hồi hộp chờ đón đứa con đầu chào đời. Chẳng dè...

Ngữ khí Vi Hàn đến đây lộ vẻ vô cùng đau đớn và uất hận: "Chẳng dè mấy ngày sau đó nơi chúng ta định cư xuất hiện giáo đồ Thiên Nhân Giáo. Ta lo lắng vô cùng bèn đưa Nhượng Yên tạm lánh đi, không ngờ hành tung của chúng ta bị phát hiện. Cuối cùng ta đành ở lại cản đường, để Nhượng Yên đào thoát trở về Đường Gia."

Nào đâu khi tìm đến Đường Gia tìm người, ta bàng hoàng và đau đớn vô cùng khi được tin rằng cô ấy đã qua đời. Càng đau đớn hơn khi ta điều tra được rằng khi Nhượng Yên cùng hài nhi của ta quay trở về Đường gia thì cô ấy bị lăng nhục, hắt hủi... Rồi không biết vì sao, mẫu tử hai người bọn họ biệt vô âm tín...

Kể tới đây hai mắt Vi Hàn rung rung ánh lệ: "Dầu biết một phần nguyên nhân gây ra cái chết của mẫu tử Nhượng Yên chết chính là gã mặt người dạ thú ta đây, thế nhưng cứ nghĩ đến chuyện cả những người thân yêu ruột thịt của Gia Yên cũng nhẫn tâm ruồng rẫy, hắt hủi cô ấy thì... Từ khi ấy, Vi Hàn ta tự dằn lòng mình rằng: hễ ta gặp bất kì người nào của Đường gia, nhất định sẽ không tha cho bọn vô lại ấy!"

Cao Tháo thấy lúc này dường như Vi Hàn đang run rẩy, một lát sau thanh âm chợt im bặt. Cũng biết ông ta đang mang tâm sự nên không hỏi tiếp. Nào đâu chợt nghe thấy Vi Hàn cất lời, thanh âm có vài phần kích động:

- Thật may mắn, ông trời hóa ra cũng không tiết đường nhà họ Lôi, cũng chưa cho Vi Hàn ta một sự an ủi. Hóa ra con trai của ta không có chết...

Lão nói đến đây Cao Tháo bất chợt giật mình, như hiểu ra được điều gì chàng run giọng hỏi: "Ý của ông.. Vậy hóa ra ta là..."

"*Lý Phi Dương, ta không những hại chết người mà còn mạo danh người thu hài tử của người. Nhưng Nhị sư đệ yên tâm, ta nhất định sẽ cứu thoát thành bé này!*" Thảm nhũ như vậy, Vi Hàn cũng ra bộ xúc động:

- Hài tử ngọc, đến bây giờ mà người còn không hiểu nữa sao. Ta, ta chính là phụ thân của con đây.

Dầu đã có chút mơ hồ nhận thức điều này, thế nhưng Tháo cả người run rẩy. Sau cùng chàng gào lên: "Không lý nào lại có chuyện này, ta không tin... Ông không thể nào..."

Như cũng tiền liệu trước phản ứng của chàng. Vi Hàn thở dài chán nản, thanh âm đầy vẻ đau thương: "Ta biết con khó lòng chấp nhận nỗi sự thật này. Có một người phụ thân lại là một ác ma táng tận lương tâm, song... Ài, con nói xem tại sao ta lại biết bí mật về chiếc lác vàng đó. Trong hoàn cảnh này ta còn phải gạt con nữa ư?"

Lúc bấy giờ Cao Thảo cả người run lên từng chập: "*Đúng rồi, có lý nào gã ta lại dối gạt mình. Hóa ra thân sinh ra ta lại là một người ác độc... Hóa ra... Nhưng hết thật rồi, từ đường phụ đến thân phụ đều... Cao Thảo ta thật không còn mặt mũi nào nhìn thiên hạ nữa. Song rốt cục người kia cũng là thân sinh ra ta. Rồi đây chấm dứt cuộc đời này, Cao Thảo ta chỉ hận đã phụ mối thâm tình của Luân Luân mà thôi!*"

Vi Hàn như cũng đoán được tâm sự trùng trùng của chàng, ông ta cất tiếng nói tiếp, ngữ giọng run run:

- Được, tiểu tử ngươi không muốn nhận người phụ thân như ta cũng được, song ít nhất nên nhớ trên mình đang mang dòng máu của Lôi gia. Khi mẫu thân ngươi qua đời, trái tim ta đã chết theo rồi. Từ thời khắc đó, đề đạt được mục đích của bản thân, họ Vi ta đã bắt chấp thủ đoạn, càng ngày càng lún sâu vào con đường tội ác. Để có khả năng chống lại Đường gia, ta quyết tâm giành lấy vị trí cốc chủ Vạn Hoa Cốc cho bằng được. Bởi thế, người huynh đệ thân cận ngày nào dần trở thành chiếc gai nhọn cản trở con đường đi của ta. Cho đến khi...

Giọng của Vi Hàn ngày càng nhỏ lại, ngữ điệu như chua xót, bi ai:

- Cách đây gần mười năm, để có thể toàn mạng dưới tay Toàn phong kiếm Tô Mộ Bạch, ta đã phải sử dụng đến Ách chủng sinh tử đan, loại đan dược ấy khiến cho tính mệnh của ta lay lắt như ngọn đèn trước gió. Thật chẳng ngờ khi ấy ông trời cũng chưa tuyệt đường sống của ta, bị dồn vào tuyệt lộ ta đã tình cờ tìm gặp được Tiên y Vương Thời Trân, sử dụng thủ đoạn để ép buộc ông ấy cứu mạng Vi Hàn này...

Gã nói tới đây ôm cổ ho rũ rượi, được một lúc vừa thở vừa hỏn hển nói:

- Thế nhưng cái thứ Ách chủng sinh tử đan kia quả thật khốn kiếp vô cùng, đến bản lĩnh như Vương Thời Trân cũng không thể chữa được dứt điểm căn bệnh đó... Hừ, tuy ta không chết, thế nhưng ngày nào cũng vậy, cứ đến giờ Mùi là ta lại phải chịu nổi thống khổ và giày vò, khổ sở đến cùng cực. Sở dĩ ta cố sức sống đến ngày này, ấy là vì tâm nguyện của bản thân hãy còn dang dở.

Nghe ngữ khí của ông ta thương tâm như vậy, trong thâm tâm chàng đã thực sự cho rằng Vi Hàn kia chính là thân sinh ra chàng, chỉ có điều nhất thời bản thân chưa thể chấp nhận được mà thôi.

"*Dẫu gì ông ta cũng là cha đẻ của mình! Hoàn cảnh cũng thật sự đáng thương. Ài...*" Nghĩ thế, Thảo lên tiếng hỏi:

- Thế tại sao ông, ông lại phải vào đây?

Vi Hàn đáp:

- Gần đây nhất, ta đụng độ với Gia Luật Tỵ Ly của Thiên Nhẫn giáo và bị trọng thương. Để tránh sự truy sát của Thiên Nhẫn giáo và mấy người huynh đệ đồng môn cũ, Vi Hàn ta nghĩ rằng vào đây sẽ là biện pháp an toàn nhất. Bởi vì trước đó đã nhờ người hối lộ cho Giám ngục một số ngân lượng lớn, bởi thế ta được chuyển vào đây. Ài, chẳng ngờ khoảng thời gian ngồi ở đây, điều làm ta khổ sở hơn hết vẫn là nỗi khổ tâm dần vật vì những ác nghiệp mình đã gây ra. May mắn thay, cuối cùng ta đã tình cờ gặp người, nhi tử của ta.

Thấy phía bên kia im lặng, Vi Hàn tới đây trầm ngâm một hồi, sau cùng nói:

- Tiểu tử, mai này nếu ngươi chạm trán một người nào là Đoan Mộc Duệ, hữu sử hộ pháp của Thiên Nhẫn giáo, nếu có khả năng hãy giết hấn cho ta.

- Tại sao ông lại nhờ ta chuyện này. – Thảo hỏi.

- Tại sao ư? Tại vì ta đã khám phá ra được thân phận thật của hấn, hấn chính là Đường Dã, cừu nhân của ta. Hừ, trước khi xuống tay, ngươi hãy cho hấn biết mình thay mặt hai mươi mạng người bị chết oan của Lôi gia báo thù.

Chàng nghe vậy khăng khái đáp:

- Được. Nếu mai này xác minh được những gì ông nói là sự thật, ta nhất định sẽ đáp ứng ông chuyện này. Những kẻ độc ác, lòng lang dạ sói như thế ta nhất định không tha. Ha ha, chỉ có điều ta là một tử tù, một tử tù ông có biết không?

Dừng lại một chút, chàng thở dài buồn bã: "Một kẻ sắp chết như ta, liệu lấy gì mà đi báo thù rửa hận đây?"

Nào đâu chàng nói tới đây phía bên kia nghe một tràng cười dài: "Hừ, tử tù thì sao chứ. Từ khi biết ngươi chính là con trai của Vi Hàn ta, ta nhất định phải cứu!"

Thảo lác đầu, cười thán: "Ông ý vào đâu để cứu ta chứ. Nên nhớ đây là thiên lao, hà huống đến bản thân ông còn không tự lo nổi cho bản thân nữa kia!"

Vi Hàn nghe chàng nói vậy, gãi khế nở một nụ cười bí ẩn - chỉ có điều Cao Thảo không được chứng kiến mà thôi: "Đúng là bây giờ ta không còn chút sức lực nào cả. Song chỉ có điều, hừ, cứu người thì đâu cần dùng sức chứ!"

Bạn đang đọc truyện *Đại Vận Mệnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 30: Trá Tử

Vi Hàn nói tới đây cười nhạt, giọng nói đầy vẻ lạnh lùng: “Song... Hừ, ta biết con nhát thời còn chưa thể nuốt trôi được sự thật này, hải tử của ta. Chỉ có điều ngươi được cứu thoát rồi, nhất định phải hoàn thành giùm ta một tâm nguyện.”

“Ý của ông là muốn ta thay ông báo mối thù của Lôi gia?”

"Đúng vậy!"

Nghe gã ta nói vậy, trong lòng đang trải qua tư vị hết sức phức tạp, thoáng một chút ngập ngừng kể đó chàng đáp: "Nếu như những lời ông nói là thật, mai này nếu ta thoát ra được sẽ thay ông báo mối huyết thù này. Chỉ có điều..."

Như đoán được bản khoản của Cao Thảo, Vi Hàn cất giọng tỏ vẻ bí hiểm: "Còn có điều gì nữa. Nếu tiểu tử ngươi thực sự khát khao sống, ta có cách giúp ngươi gặp lại vị tiểu cô nương kia để giải nỗi oan khiên này."

Nhắc đến chuyện Âu Dương Tuyết Luân, trái tim chàng như nghẹn lại, đột nhiên lòng khát khao thoát khỏi đây, gấp lại năng bùng lên mãnh liệt hơn bao giờ hết. Cao Thảo cất giọng gấp gáp: "Ông nói thật chứ? Giúp như thế nào vậy!?"

Thấy ngữ điệu vội vã như thế của chàng, Vi Hàn thoáng có chút đắc ý, y trầm nghĩ: "*Chuyện thân thế của ngươi tuy là giả, song mối huyết thù của Lôi gia ta tuyệt đối là thật. Với tính cách của tiểu tử này, ắt phát hiện ra được sự thật nhất định sẽ phục thù cho mình. Hà huống tiểu tử hẳn lại là nhi tử của Lý Phi Dương, mình cứu gã một mạng xem như... Hừ, vậy là mối thù của ta có cơ hội được báo rồi!"*

Thoáng nghĩ vậy, khi nghe chàng hỏi Vi Hàn bèn đáp lời:

- Mười năm trước đây, tuy bất cẩn mà trúng ám toán của Khúc Vân. Thế như Vi Hàn này số lớn mệnh lớn, chẳng những có thể thoát thân mà còn lấy được từ tay Băng Tâm tiên tử Khúc Vân ba viên La trung phản hoàn đơn. Chỉ cần ngươi sử dụng thứ linh dược này đúng cách, vào lúc cần thiết ngươi có thể làm cho tạm thời ngừng đập, biểu hiện không khác gì một xác chết vậy. Viên đơn dược này có hiệu dụng trong bảy ngày. Khi đó chuyện ngươi có thoát được hay không thì phải tùy vào vận số và cơ trí của ngươi.

Thảo nghe mình còn có một tia sinh cơ thì mừng rỡ, chỉ là hiện giờ không biết lời nói của người lạ mặt kia có đáng tin hay không. "*Dẫu nghe có vẻ hoang đường song... Ài, xem chừng rất có thể ông ta lại là thân phụ của mình. Chẳng chẳng có lý nào ông ấy lại mang chuyện thế này ra đùa cả.*" Nghĩ vậy bởi thế chàng lại hỏi:

- Trên đời này tồn tại thứ linh dược kì diệu như vậy ư?

Vi Hàn trầm ngâm:

- Mười năm trước, võ lâm có một tên ác ma gọi là Quỷ y La Phòng. Bản tính gã họ La này nhẫn tâm, độc ác vô cùng, song phải công nhận hẳn quả là một thiên tài về y lý. Những thứ mà hắn tạo ra tuy quái đản nhưng thật vô cùng có giá trị.

Dừng lại một chút, kể đó Vi Hàn khinh khinh nói:

- Có một lần ta, tứ muội và sư phụ. Ài, hiện giờ mà... Thôi, bỏ qua xưng hô gì đó vậy. Trên đường tới Ba Lăng huyện mấy người chúng ta đã gặp phải họ La này. Gã họ La thấy tứ muội liền động sắc tâm, kết cục là nằm xuống dưới kiếm của sư phụ ta. Sau lần ấy, họ Vi ta và Tứ muội chia nhau một chút chiến lợi phẩm. Cái gọi là La trung phản hoàn đơn này chính là một trong những kiệt tác đắc ý của La Phòng đó.

Bất chợt Vi Hàn phì cười, tự giễu mình:

- Mà tại sao ta lại phải phí lời như vậy nhỉ. Nếu tiểu tử ngươi không tin tưởng ta, vậy thì bắt tất phải nói chuyện nữa.

Thảo nghe vậy vội lên tiếng đáp ứng:

- Một kẻ sắp chết như ta thì có gì phải bản khoản nhiều chứ. Chỉ là ta vẫn có thắc mắc, ngươi... Ông cứu ta chỉ để ta thay ông báo mối huyết thù kia thôi phải không? Vậy nếu như ta nhất định không chịu nhận lời, vậy thì...

Nghe hỏi vậy, như hiểu được ý của Cao Thảo hai hốc mắt trũng sâu của Vi Hàn toát lên vẻ bi thương, y ngửa mặt thở dài một tiếng ản ản:

- Hừ, cho dù ngươi làm chuyện kia song ta cũng nhất định cứu ngươi.

Dừng lại một chút, y thở hắt ra một hơi:

- Hà huống ngươi còn là nhi tử của ta, cho dù ngươi ngoài miệng không thừa nhận song trong lòng nghĩ gì còn khó nói lắm. Ha ha, nhất là "cứu một mạng

người còn hơn xây bảy tòa tháp." Mấy ngày ngồi trong này, ta đã suy nghĩ rất nhiều. Nghĩ lại chuyện cũ, tôi tất cả những gì bản thân ta đã làm, Vi Hàn này thấy hổ thẹn vô cùng.

Thảo nghe vậy thờ dãi một tiếng.

- Được rồi. Vậy ông nói đi, rốt cục ta bây giờ phải làm thế nào.

Vi Hàn đôi mắt khẽ nhú lại, kể đó gã ta trầm ngâm

- Nếu như Vi Hàn ta đoán không lầm, mẫu thân ngươi đã mua chuộc được toàn bộ bọn sai dịch ở đây rồi. Vài ngày nữa, để giữ cho thi thể ngươi được toàn vẹn, rất có thể bà ấy sẽ tìm cách khiến ngươi chết trước giờ hành quyết, như sử dụng độc được chẳng hạn hay bất kỳ thủ đoạn nào. Hừm, chuyện này nếu được sự giúp đỡ của bà ấy, ta tin sẽ có tám phần thành công.

Thảo nghe nói vậy, chàng động tâm: "Về như là ông ta rất hiểu suy nghĩ người khác. Nếu vậy..."

Trong lúc Thảo đang miên man suy nghĩ thì Vi Hàn trán khẽ nhăn lại như đang tính toán điều gì đó. Có vẻ như chuyện cứu thoát chàng, đối với gã mà nói thì vô cùng quan trọng, quyết không muốn có sai sót nào xảy ra. Sau một hồi trầm ngâm, Vi Hàn nói:

- Ngay bây giờ ngươi hãy tìm cách liên lạc với mẫu thân ngươi càng sớm càng tốt. Sau đó báo cho bà ta biết về kế hoạch này. Nội trong nay mai ngươi bảo bà ấy đi tìm một thứ độc được gọi là Trục tâm tán, dùng thứ đó pha vào rượu và đồ ăn của ngươi. Tất nhiên mấy thứ đó cũng chỉ để che mắt bọn ngỗ tác của Lộng phùng, thang được chính ngươi sử dụng chính là La trung phản hoàn đan kia.

- Sau đó phải làm sao. –Thảo cất tiếng hỏi.

- Bước tiếp theo, hừm... hãy bảo mẫu thân ngươi mua chuộc bọn ngỗ tác, làm sao để trong quá trình khám nghiệm chúng giữ cho cơ thể ngươi được vẹn toàn. Nhớ nhé, tuyệt đối phải cẩn trọng điều này. Để bọn khốn kia xối tung thi thể ngươi lên, lúc đó tử trá tử thành thâm tử rồi. Chờ cho Lộng phùng có kết quả xác minh rằng ngươi thực sự đã tử vong, đến lúc đó hãy bảo bà ấy bịa ra một lý do để có thể chuyển cơ thể ngươi đến một nơi bí mật, sau đó mới hạ thổ. Nếu mọi chuyện tiến triển thuận lợi, ta tin rằng ngươi có thể thoát khỏi kiếp nạn này. Hừm, chuyện này tuyệt đối phải giữ bí mật, chỉ có ba chúng ta biết mà thôi.

Trầm tư một chút, sau đó Thảo nghe giọng nói chậm chậm:

- Tiểu tử, ngày mai là ngày Vi Hàn ta thoát khỏi chốn này. Ài, nếu ngươi may mắn thoát chết, họ Vi ta có một thỉnh cầu, mong ngươi có thể đáp ứng.

- Là chuyện gì vậy?

Gã nói tới đây trầm ngâm một hồi, sau cùng nói:

- Tiểu tử, mai này nếu có điều kiện ngươi hãy thử dò la tông tích về thân tử của Lý Phi Dương. Nếu tìm thấy, hãy chuyển lời xin lỗi của ta đồng thời chiếu cố họ một chút. Ài, Vi Hàn ta chắc cũng chẳng còn mấy hơi nữa đâu...

- Tại sao ông lại nhờ ta chuyện này. –Thảo hỏi...

- Tại sao ư? Nếu bây giờ ... Nếu như ta nói là vì lương tâm cắn rứt, liệu ngươi có tin không? Ha ha, mà loại người như ta thì làm gì có lương tâm nữa chứ

Chàng nghe vậy khăng khái đáp:

- Được. Nếu mai này xác minh được những gì ông nói là sự thật, ta nhất định sẽ đáp ứng ông chuyện này. Hừ, ông là người mưu mô đầy thủ đoạn, gieo rắc tai ương ác nghiệt khắp nơi song... Song nếu như những lời kia là thật, đầu gì ông cũng là phụ thân ta. Chỉ có điều... chuyện này cũng chưa hẳn mười phần chính xác. Hơn nữa, ta không vì chịu ơn ông đã cứu sống ta, mai này nếu biết chuyện kia không phải là sự thật, ông còn gây ra ác nghiệt nữa, khi ấy sẽ tìm tới ông nói chuyện.

Vi Hàn nghe vậy thờ dãi:

- Vậy cứ như thế đi. Tiểu tử, cảm ơn ngươi.

- Ông không cần cảm ơn ta, cứ xem như đây là chuyện thuận mua vừa bán. Ông cứu mạng ta, ta giúp ông báo mối huyết thù.

Vi Hàn cười thâm, ừ ừ nói: "Ta không nói chuyện này. Mấy chục năm rồi, lần đầu tiên ta có thể chia sẻ câu chuyện cuộc đời mình. Ngươi đã cho ta cái cảm giác là mình đang sống!"

Dừng lại một chút, như nghĩ ra điều gì Vi Hàn cất lời: "Chừng nào mối huyết thù kia chưa trả được, ta và ngươi - không một ai được mạng họ Lôi!"

oOo

Nói về phần Âu Dương Tuyết Luân, sau khi đi thăm Cao Thảo về trái tim cô như vỡ vụn, đau đớn và thương tâm không nguôi. Mấy ngày liên tục sau đó, Tuyết Luân như cái xác không hồn, không thiết tha ăn uống gì cả.

Một buổi chiều, khi cô đang ngồi tựa cửa trông về phía Động Đình hồ thì bất chợt nghe thấy một thanh âm đầm ấm, thân quen:

- Luân nhi, sao con lại phải khổ sở như vậy chứ?

Tuyết Luân nghe thấy mấy lời này giật mình, rồi nhận ra người vừa mới tới là ai, cô lao vào lòng người đó rồi òa lên nước nức:

- Khúc a di. Khúc a di...

Gương mặt xinh đẹp thoáng có chút bất nhẫn và chia xốt, Khúc Vân xoa đầu cô an ủi.

- Luân nhi, có chuyện gì con hãy kể hết với ta. Đừng giữ lại trong lòng làm gì mà thêm khổ sở.

Tuyết Luân nghe vậy, liền mang tất cả mọi chuyện ra nói từ đầu đến cuối. Sau hết một buổi kiên nhẫn ngồi nghe Tuyết Luân nói, Khúc Vân trầm ngâm:

- Luân nhi, con có để ý đến những biểu hiện bất thường của tiểu tử họ Cao hôm ấy không?

Tuyết Luân nghe A di mình hỏi vậy giật mình ngạc nhiên, bấy giờ lại nghe Khúc Vân nói tiếp:

- Hắn là một người vì nghĩa mà không tiếc mạng sống, vì gia đình người bán hoa họ kia mà sẵn sàng liều mình với lũ bất lương, vì Luân Luân con mà bất chấp sĩ diện bản thân, sẵn sàng chịu nhục. Đến khi hắn biết mình sắp chết, tại sao lại vô lý trở mặt với con chứ?

Như cũng nhận ra mấy điểm bất hợp lý này, Tuyết Luân cả người run run, đến lúc ấy Khúc Vân khẽ vuốt tóc cô rồi nói:

- Người trong cuộc thường không bao giờ tỉnh táo đâu. Luân nhi, con hãy đến Lâm An tìm gặp mặt hắn lần cuối, tìm hiểu rõ ràng sự việc. Nếu không ta e con sẽ ân hận cả cuộc đời đấy.

oOo

Đại lao- Lâm An phủ.

“Cô nương nói sao. Cô muốn gặp tên họ Cao ấy à? Thật đáng tiếc là cô nương đến chậm mấy ngày rồi.” – Một tên nha dịch canh gác thờ dài cất tiếng.

Tuyết Luân nghe hắn ta nói vậy thật như sét đánh bên tai. Sau một hồi cố gắng trấn tĩnh lại, Tuyết Luân gương mặt ngấn lệ, run run hỏi lại:

- Quan nhân, ông nói vậy có nghĩa là sao?

- Còn sao nữa. Nhìn bộ dạng của cô nên ta cũng không cần giấu giếm nữa. Tên họ Cao ấy vốn là ái tử của Tiết Gia Yển, người giàu có nhất Lâm An này đây. Ài, chỉ đáng tiếc bà ta tuy ngân lượng dầu chất cao như núi, song nó có nghĩa gì khi chẳng thể mua được mạng sống con trai mình. Không còn cách nào khác, để cho nhi tử mình được toàn vẹn cơ thể, phu nhân họ Tiết ấy trong khi đưa cơm đã cho độc được vào rượu. Ài, sau khi Lộng phượng có kết quả giám định tử vong, thi thể đã được trả về nhà họ Cao. Lúc ấy Tiết phu nhân như phát khùng lên đuổi hết tất cả mọi người, sau đó thuê người mang thi thể nhi tử mình đi tống vào cái gì gọi là Long mạch phượng huyết gì đó. Ta thực sự cũng không rõ lắm đâu. – Tên sai dịch cất tiếng đáp, vừa nói vừa nhìn Tuyết Luân với vẻ mặt bất nhẫn, ái ngại.

Những lời của gã như những nhát dao xoáy sâu vào trái tim Tuyết Luân.

- Cô nương, kìa! Cô không sao chứ?

Lúc bấy giờ Âu Dương Tuyết Luân khụy người xuống, trên gương mặt xinh đẹp nở bung lên những bông hoa nước. Một lát, một lát... rồi Tuyết Luân có lấy lại bình tĩnh ôm mặt chạy đi.

oOo

“Luân nhi, con điên thật rồi. Con lại tính làm trò gì nữa đây?”

Lúc này Khúc Vân tay ôm lấy Tuyết Luân, khéo mắt ướt lệ, bàn tay khẽ xoa vào vết hằn tím tái in trên chiếc cổ cao thanh tú. Trên xà nhà, sợi thòng lọng oan nghiệt đang lay động như càng làm tăng thêm vẻ u ám.

Tuyết Luân bấy giờ hoa dung dần dựa nước mắt, khóc không thành tiếng:

- Khúc di, con thực sự không muốn sống nữa. Sau khi huynh ấy chết đi, trái tim con đã vỡ vụn rồi. Con thực sự không muốn sống. Nếu con người ta chỉ cử động mà tim không biết đập, chỉ còn lại thể xác mà không có linh hồn, như vậy thì chỉ là tồn tại. Là tồn tại chứ không phải sống.

Khúc Vân nghe mấy lời thương tâm đó, không kìm được ứa nước mắt lắc đầu nói:

- Nha đầu ngốc. Tình cảm của ta dành cho Lý ca ca cũng như con dành cho tiểu tử kia vậy... Ài, huynh ấy qua đời... song ta vẫn cố sống hai mươi năm đó thôi. Hừ, con vẫn cương quyết không nghe lời ta hả. Thật là nữ hài bướng bỉnh quá đi. Hừm, đã vậy thì ta mặc kệ con. Nhưng ta không đành lòng nhìn con thất cổ tự vẫn, đây là ba hoàn tuyệt độc, con cầm lấy. Nhưng hãy suy nghĩ thật kĩ đi rồi quyết định.

Tuyết Luân giành lấy ba viên thuốc trên tay Khúc Vân, sau đó cho tất cả vào miệng: “Con đã quyết định rồi. Sống như vậy thì sống làm gì nữa.”

Kể đó, Âu Dương Tuyết Luân lịm dần rồi gục xuống bàn tay của Khúc Vân. Trước mắt cô gái họ Âu Dương kia lúc này liệu có phải là một đầy trời Lạc thành tuyết trắng.

...

“Ta đang ở đâu đây? Là thiên đường hay địa ngục. Phải đi tìm Thảo ca ở đâu đây?”

Khi tỉnh lại và có mơ hồ có ý thức, Tuyết Luân nhận ra bản thân đang nằm trên một chiếc giường nhỏ, cô ngơ ngẩn đưa mắt nhìn bốn bề một lượt.

Lúc ấy bất chợt có tiếng cười khê, Tuyết Luân giật mình đưa mắt nhìn thì thấy Khúc Vân xuất hiện.

- Đây không phải là thiên đường hay địa ngục mà đây chính là trần gian. Nha đầu ngốc, con đã chết đâu!

Tuyết Luân nghe vậy ngẩn ngơ, sau đó suy nghĩ được điều gì liền òa lên nước nờ:

- Khúc di, người gạt con. Con thực sự không muốn sống nữa. Thực sự không muốn sống nữa.

Khúc Vân nghe vậy vừa vuốt tóc thiếu nữ tội nghiệp đồng thời khê an ủi:

- Được, con vẫn không muốn sống nữa thì ta không cản. Nhưng trước đó, ta muốn dẫn con đi xem một nơi.

Tuyết Luân buồn bã đi theo Khúc Vân. Quanh co một hoi thì tới một con đường nhỏ lát đá trắng, hai bên lối đi mận côi từng cánh từng cánh rụng trên thềm, sau cùng dẫn tới một ngôi mộ nhỏ. Ngôi mộ ấy hãy còn rất mới, cỏ mận như trái thâm in trên đất vàng, phía đầu bên tả có một giò Tử khuê lan xòe cánh dưới dương quang. Tuyết Luân trông thấy vậy không tự chủ được khê kêu lên:

- Đẹp quá. Nhưng đây là phần mộ của ai vậy Khúc a di?

Khúc Vân thần nhiên đáp:

- Là của con đấy.

Tuyết Luân nghe thế hoảng hốt, giật mình hỏi:

- A di nói như vậy là sao?

Khúc Vân khê cười, xoa đầu cô mà rằng:

- Nha đầu ngốc. Ba viên dược hoàn kia thực ra là ba liều mê dược cực mạnh. Nó làm con mê man bất tỉnh ba ngày rồi. Sau khi con mất đi, ta và Tiểu Quân cũng đứng ra tiến hành một lễ tang nho nhỏ, trong đó cũng có khá nhiều người đến dự tang lễ. Ài, con ngạc nhiên sao? Bây giờ con nên nhớ rằng Âu Dương Tuyết Luân trước kia đã chết rồi, giờ chỉ còn Tuyết Luân hiện tại thôi. Luân nhi, hãy can đảm lên mà sống.

Nói tới đây Khúc Vân chỉ tay một vòng xung quanh rồi nói:

- Lễ an táng xong xuôi, có một gã thanh niên trẻ tuổi đến trước phần mộ kia thần thờ nửa ngày. Trông bộ dạng ấy của hắn bị thương lắm, chắc hẳn ta cũng yêu con nhiều lắm. Thanh niên kia là ai ta đâu biết. Ừm, ta thêm gạt con làm gì. Đến buổi chiều hôm ấy, ta quan sát thấy hắn cho người lát đá trắng rải kín lối đi dẫn tới mộ phần già kia, trông mận côi hai bên đường, phủ cỏ xanh lên mộ. Sau cùng hắn đặt một đóa tử lan vào, kẻ đó cười thầm một tiếng bước đi. Hình như hắn bảo cái gì gì là “Triển Hưng Triển Dục gì đó xin nguyện cả đời này chăm sóc mộ phần muội.” Ài, cũng thật là một nam tử si tình.

Tuyết Luân nghe vậy ngẩn người ra:

- Triển Hưng sao!? Thì ra là hắn. Nhưng mà con...

Khúc Vân khê lắc đầu:

- Con còn tính làm gì nữa đây. Con nghĩ đi, con tự tận thì được ích gì chứ. Huống hồ ta thấy...

- Thấy gì hả Khúc di. – Âu Dương Tuyết Luân hỏi.

- Để ta nói cho con nghe nhé. Luân nhi của ta tính ra cũng là một bậc “quốc sắc thiên hương.” Ài, ta nói đùa làm gì chứ, đây vốn dĩ là sự thật mà. Ấy con nghĩ xem, tiểu tử họ Cao kia bao nhiêu lần uống rượu say mềm, thế mà chưa từng một lần nào phi lễ với con. Vậy nếu ai bảo hắn ta vì uống rượu say mà đi cưỡng bức cô nương Vân Linh kia, khi mà trước đó hắn đã biết cô nương ấy là người không thể đụng chạm, chuyện đó ta không tin tưởng lắm. Hắn ta không háo sắc, lại cũng không phải tên điên, bảo hắn ta làm cái chuyện hồ đồ thế kia, liệu con tin được mấy phần?

Tuyết Luân suy nghĩ một chút rồi giật mình hỏi lại:

- Nói như vậy thì huynh ấy bị người ta vu oan giá họa sao?

Nghe cô hỏi vậy Khúc Vân cười khẽ:

- Đó cũng chỉ là phỏng đoán của ta thôi. Còn nếu con muốn biết thực hư thế nào, con hãy tự đi mà tìm hiểu!

Tuyết Luân nghe đến đây hiểu ra được chuyện gì, cô sụp xuống nghẹn ngào:

- Khúc di, giờ thì con đã hiểu dụng ý của người rồi. Nếu không có Khúc di, Luân nhi đã...

Đưa tay ra đỡ cô cháu gái của mình, Khúc Vân nói:

- Con nhận ra được là tốt rồi. Con hãy nhớ kĩ, không chỉ sống vì bản thân mà còn phải biết sống vì những người ta yêu thương. Như ta vậy. Được rồi, ta thấy con đã trưởng thành thì mừng lắm, bây giờ có thể an tâm đến Lâm Uyên Nhai bầu bạn với Lý ca ca của ta. Khi nào con rảnh hãy đến đó thăm Khúc di nhé.

oOo

Theo hướng tây bắc của Đạo Hương thôn, đi khoảng hơn ba mươi dặm thì thấy núi mọc ngồn ngang xanh biếc đến mát lạnh, chỉ có đường núi cheo leo vắng vẻ không một bóng người. Nhìn xuống khe núi xa xa, trong chỗ cây hoa um tùm thấp thoáng như có một thôn nhỏ. Xuống núi vào thôn thấy nhà cửa thưa thớt, toàn là nhà tranh nhưng đáng cách rất thanh nhã. Có một gian nhà quay về hướng bắc, trước cổng tơ liễu buông màn, trong tường đào hạnh tươi tốt chen lẫn với tre trúc, chim rùng kêu riu rít.

“Trời ơi! Quả là một phép màu. Con đã sống lại rồi!”

Tiết Gia Yến lúc này không kìm được cảm xúc, bà ôm lấy một thanh niên trẻ đang nhô dậy trên chiếc giường trúc, gương mặt đầm nước mắt- nhưng đây là những giọt nước mắt hạnh phúc. Thanh niên đó chính là Cao Thảo - người tưởng như từ cõi chết trở về.

Thoáng một chút ngỡ ngàng, sau đó như hiểu ra được điều gì, chàng mừng mừng tủi tủi, ôm lấy Tiết Gia Yến, khóe mắt đỏ hoe, nghẹn đi không nói nên lời:

- Mẫu thân, thật chẳng ngờ con cũng có ngày được gặp lại người. Con đã mê man bao nhiêu ngày rồi?

Tiết Gia Yến lấy ống tay áo lau nước mắt, lại cẩn thận lấy một chiếc khăn nhỏ ra lau qua gương mặt chàng, dịu giọng nói:

- Hải tử, con sống lại thì tốt quá. Ài, sau khi cái đám người của nha phủ chuyển thân thể con về thì cả người con tím ngắt, khi gặp ta chỉ khẽ mở mắt được một cái rồi bất động. Sau khi ta lo liệu xong xuôi mọi việc, mang con đến đây được thì ... Ài, con đã nằm mê man suốt sáu ngày đêm rồi. Cám ơn trời Phật phù hộ, thật là may mắn đến vô cùng. Tuy nhiên từ giờ trở về sau con hãy hết sức cẩn thận, đừng để cho bất kì người nào thấy chân diện mục của mình.

- Hải nhi biết thưa mẫu thân. – Thảo đáp.

- Tốt quá rồi. Ngôi nhà này là một địa điểm cực kì bí mật, không có mấy ai biết được đâu. Để mấy hôm nữa ta bảo nha đầu Nhã Đan nó đến nơi này quét tước và dọn dẹp. Kìa, con định đi đâu thế?

Thảo cúi đầu cất tiếng đáp:

- Có một việc cực kì quan trọng. Bây giờ con phải đến Ba Lăng huyện một phen, chính là để đón con dâu của mẫu thân đấy.

“Cái thằng tiểu quý này, nói thật không đó. Vậy thì phải thật sự thận trọng đấy nhé.”

Biết là có can cũng vô ích, song niềm xúc động và hạnh phúc đang trào dâng trong lòng Tiết Gia Yến, bà ta túm lấy tay nhi tử mình lắc lắc.

- Mẫu thân, người tuyệt đối đừng cho ai biết chuyện này nữa nghe!"

...

Ba Lăng huyện.

Trước công ngôi nhà nhỏ và Tuyết Luân và Tiểu Quân sinh sống trước kia có một chàng thanh niên trẻ, sắc mặt vàng vọt đến độ kì quái, thỉnh thoảng chàng ta lại ôm ngực ho sù sụ như có bệnh. Sau một hồi lượn ra lượn vào, sau cùng như sốt ruột lắm, thanh niên này tìm một phụ nữ trung niên nhà bên cạnh cất tiếng hỏi chuyện.

- Thăm thăm, làm ơn cho cháu hỏi hai vị cô nương nhà bên cạnh dọn đi đâu rồi. Ài, cháu là bạn cũ lâu ngày tới chơi, vừa rồi đánh bạo mở cửa vào nhà thì thấy trống hoác à?

Hóa ra người thanh niên lạ mặt kia chính là Cao Thảo giả trang. Chàng vì quá sốt ruột và lo lắng cho Tuyết Luân, thế nên dù đang ban ngày ban mặt cũng bạo gan hiện thân hỏi thăm tin tức về cô.

Chỉ có điều thật đáng tiếc, chàng đã tới chậm mấy ngày, người đàn bà kia nghe vậy lắc đầu thở dài:

- Thật đáng tiếc cho cậu. Ôi, ông trời cũng quả thật nhẫn tâm. Vì cô nương họ Âu Dương kia vừa hiền thực lại vừa xinh đẹp. Nhưng mà nghe đâu như người thanh niên từng hẹn hò đính ước với cô ấy không hiểu sao qua đời đột ngột, cô nương họ Âu Dương kia thương tâm quá nên đã tự tận theo rồi.

Thảo nghe thấy thế giật nảy mình, run run hỏi:

- Thăm thăm nói sao?

Người đàn bà kia chép miệng một tiếng, giọng điệu ngán ngẫm:

- Còn sao nữa. Cô nương ấy đã qua đời được mấy ngày rồi. Hừm, sau khi chôn cất Âu Dương cô nương xong xuôi, 2 ngày sau đó cái cô Tiểu Quân ấy cũng dọn đi đâu không rõ. Kia cậu, cậu làm sao thế!?

Thảo nghe được hung tin ngã khụy ra đất, nước mắt chảy tràn gương mặt vàng vố, ruột gan như đứt từng khúc. Bi thương đến cùng cực.

Lúc này người đàn bà kia tỏ ra là người hiểu chuyện, ra giọng an ủi:

- Chuyện đã lỡ rồi thì biết làm sao được. Thanh niên, cậu có muốn ra thăm mộ phần của cô nương ấy không?

Thảo như cái xác không hồn, cố lê bước chân nặng trĩu theo người đàn bà kia. Cuối cùng khi tới phần mộ của Âu Dương Tuyết Luân thì quì sụp xuống, hai bàn chân như hóa đá, nước mắt cứ như thế trào ra không ngớt. Người đàn bà kia thấy vậy an ủi:

- Chàng trai, cứ khóc đi cho vui bớt thương tâm. Ài, mấy hôm trước cũng có một thanh niên tuổi tầm cậu vậy quì lặn ở đây nửa ngày, thế nhưng chàng ta cứng rắn hơn cậu nhiều. Sau đó cậu ta ra sức kiến tạo lại mộ phần của Âu Dương cô nương, biến nó thành ra như vậy đó. Qua vài năm nữa, nhất định nó cũng sẽ thành một Hoa trùng thứ hai mà xem, không kém gì nơi an nghỉ của Chân Nương đâu...

Lúc này Thảo quì lặn đi trước mộ phần của Âu Dương Tuyết Luân. Một hồi sau chàng lẩm bẩm: “Luân Luân, tha lỗi cho huynh ngu muội và hàm hồ nhé. Muội hãy an nghỉ đi nhé. Huynh làm xong phần việc của mình sẽ quay lại đây bầu bạn cùng muội!”

Chàng nói xong gạt lệ rồi bước quay đi, trong lòng tự nhủ nhất định sẽ bắt ả ma nữ Vân Linh kia phải trả giá.

...

Bạn đang đọc truyện *Đại Vận Mệnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.